

மன்னன்
மகன்

சாண்டிலியன்

சாண்டிலியன்

மன்னன்
மகன்

வானகி

சுரு பங்குட என் உணர்ச்சியைத் தொடு
 தி. ஆனால், அந்த ரசத்தை எழுதி
 தி. படித்துவிட்டு, அது நன்றாய்க்கிறது
 புக் கொண்டால், எங்கே தங்களைத் தவறாக
 சொன்னோ என்ற பயத்தில், சிலர் 'சே! இது
 'சே' என்று கூறுகிறார்கள். சாதாரண மக்கள்
 கதை வைத்துக்கொள்ளலாம். கதாசிரியன்
 கதை முடியாது. பயத்தில் கருத்து
 கதை விளையாது. விளைந்தாலும் ரசமா
 துணைக்கூட தமது ராமகர்ணாமிருதத்
 ரம், சுதித்தினி விஹரணே' என்று,
 கதைப் பிரதான ரசமாக வைத்தே கலோகம்
 னார்.

ய அடிப்படை உணர்ச்சியைத் தொடு
 யின் கவையை மிகுதியாக அளிப்பதுமான
 கண்டு பயப்பட வேண்டாம். ரசத்தை
 டாது. ஆனால் சிருங்காரம் நல்ல
 வ. இது எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்ட
 இந்த ரசம் 'மன்னன் மகள்' புத்தகத்தில்
 யாயங்களில்தான் வருகிறது. மற்ற
 யாயங்களில் தத்துவங்கள், அரசியல்
 ர் விவரங்கள் மண்டிக் கிடக்கின்றன.
 குறிப்பிட்ட ரசத்தை அதிகமாக எழுதி
 க வேண்டாம். எல்லாம் அளவோடு
 கொஞ்சம் குறைவு என்பதுகூட என்

பெருவுரையாக்க நான் இஷ்டப்பட
 கத் தமிழ் மக்கள் வாங்கி ஆதரிக்கும்படி
 கதையைப் படித்துவிட்டோமே,
 நினைக்காமல், உங்கள் வீட்டில் ஒரு
 புல்கள், பிற்காலத்தில் குழந்தைகள்
 எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டதற்கே,
 நமது புத்தகங்களைப் படிப்பார்கள்
 தான் காரணம். அதைப் பூர்த்தி
 பெருமக்களைக் கேட்டுக்கொள்

சாண்டில்யன்

1. சூடாமணி விஹாரம்

சித்திரைத் திங்கள் துவங்கிப் பதினைந்து நாட்
 களுக்கு மேலாகிவிட்டதால், இரவு முழுவதும் மக்களை
 வாட்டி வதைத்த அந்தக் கோடை வெப்பம் கூடக் காலை
 வேளையில் அடியோடு நீங்கி, சூடாமணி விஹாரத்தின்
 சுற்றுப்புறம் பூரானிலும் இதமான சிதனநிலை நிலை
 உதவி புரித்தது. சைலேந்திர மன்னனான ஸ்ரீமாத விஜய
 துங்கவர்மனால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட பிறும்மாண்டமான
 அந்த புத்த விஹாரத்தின் எதிரே இருந்த நாகைக் கடலின்
 அலைகள் கூட அன்று காலையில் புத்தர்பிரான்
 மனத்தைப்போல அமைதியடைந்து லேசாகத் தரைபை
 வந்து தொட்டுத் தொட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தன.
 கடலில் எழுந்த குளிர்ந்த காற்றை அனுபவித்த கடல்
 நாகைகள், ஆனந்தத்தால் பலவித சப்தங்களை ஏழுப்பிக்
 கொண்டு, தங்கள் வெள்ளை இறகுகளை அகல விரித்துப்
 பறந்து, மெல்லிய தோலால் பாவப்பட்டிருந்த தங்கள்
 நரம்புப் பாதங்களை ஜலமட்டத்தில் வைத்து மிதந்து
 மிதந்து, ஓடும் ஓட உறமீன் வருவதை எதிர்பார்த்து,
 அப்படியும் இப்படியும் தங்கள் அலகுகளை ஆட்டிக்
 கொண்டிருந்தன.

இரவின் வெப்பத்தால் கரையோரத்தில் அலைக்
 கருகே பதுங்கிக்கிடந்த கடல் நண்டுகள் வெளியே
 கிளம்பித் தங்கள் கால்களால் மணலைக் கவ்வி கவ்வி
 நடந்து வளைகளைத் தேடிச் சென்றன. உக்கிரமான
 காற்றில்லாததால் சிறுக அடித்துக் கொண்டிருந்த அலை
 களிலும், தக்கையான கிளிஞ்சல்கள் பல மிதந்து வந்து
 கரையில் பாய்ந்து ஓடும் நண்டுகளைப் பார்த்து

விழித்தன. உறுவனை நோக்கி துன்ப மட்டத்தில் உட்காரத்தம் பற்றும் கொண்டிருந்த நாள்களையும், முடிததால் மலிந்திருக்கும் பட்சணம் செய்வக்கூடிய பரிசு உறாக்கம், விறிது தூரத்தில் பிசும்மாண்டமாக துண்டித்தது போல் எழுப்பி எழுப்பித் தங்கள் வாய் களில் நீரை வானம்போல் ஊதிக் கொண்டும் உடனுக்குள் பாய்த்து மறைந்தன. இத்தச் சுறாக்களோடு போரி நின்றும் போராடும் மீனவர் மட்டும், காலை நேரத்தில் குளிர்ச்சியை அனுபவித்துக்கொண்டு மணலில் குழந்தையும் குட்டியுமாகப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டு நின்றனர். கனரக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் சோணாட்டுப் போர்க்களங்கள் இரண்டு நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்று வேசாக ஆடிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றைக் கரைக்கு வாய் வாய் என்று அழைப்பவரோல் குடாமணி விஹாரத்தில் புஷ்பச் செடிகள் காலை நேரத்தில் இன்பமான குளிர்ந்த காற்றில் தங்கள் மலிந்தனைகளை அசைத்தன.

இரவு முழுவதும் வெப்பத்தில் காரணமாக உறக்கம் பிடிக்காதிருந்த நாகைப்பட்டணத்துப் பொதுமக்கள் இன்பமான அந்தக் காலை நேரத்தை அனுபவிக்க எழுந்திருக்கவிலையே தவிர, குடாமணி விஹாரத்தின் விமானங்களிலிருந்து புறாக்களும், கிள்ளைகளும், எழுந்து சப்திக்கத் தொடங்கிவிட்டன. விஹாரத்தைச் சுற்றி யிருந்த தோட்டச் செடிகளில் கூடு கட்டியிருந்த குயில் களும், உள்ளே கோயில் கொண்டிருந்த புத்தர் பிரானுக்கு உதயராகம் பாடின. இயற்கையில் கலந்து வாழும் அந்தப் புள்ளினங்களின் இன்பக் கூச்சனுக்குச் சுருதி கூட்டுவது போல், விஹாரத்திலிருந்த புத்த பிக்ஷுக்கள், "புத்தம் சரணம் கச்சாமி!" என்று மெல்லக் கோஷித்தார்கள். பம்பக்தியுடன் மெல்ல எழுப்பப்பட்ட அந்தச் சரணாகதிச் சப்தம், அந்த விஹாரத்தின் பிசும்மாண்டமான சப்தஸ்வர சுற்றாடல்களிலும், பெரிய சுவர்களிலும் தாக்கி இரொலி செய்ததால் கருணையே உருவான புத்த

மகனின் நாமத்தைக் கண்ணில் கருகச் சொல்வது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. குடாமணி விஹாரத்தின் நடு மாதாடில் உட்கார்த்த புத்தரோல் நாமத்தைத் துரித்த அந்த இருபத்தைத் பிக்ஷுக்களின் மீது மட்டுமின்றி, அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து சற்று விலகித் தவறாய்த்து நின்ற ஒரு வாலிபன் மீதும், புத்தரின் மந்தஸாசம் விழுந்து கொண்டிருந்தது. மூடிய கண்ணைத் திறக்காமலே இயானத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அந்தச் சிறுவனை, விஹாரத்தின் தளையைப் பிக்ஷுவே தொட்டு, "கம்பி! விழித்துக்கொள், காலைப் பிரார்த்தனை முடிந்துவிட்டது" என்றார்.

கண்களைச் சிறிதே அகல விழித்த அந்த வாலிபன், படுவேலும் சொல்லாமல் அந்தப் பெரியவரைப் பிசு தொடர்ந்து சென்றான். இருபது இருபத்திரண்டு வயதுக்கு மேற்படாத அந்த வாலிபனின் தடை மிகக் கம்பீரமாக இருந்தது. பிக்ஷுக்களுக்குரிய காஷாய வஸ்திரத்தை அவன் அணிந்திருந்த போதிலும், காஷாயத் துக்கும் அவனுக்கும் எந்தவித சம்பந்தமுமிருக்க முடியாதென்பதை அவன் கைகளை ஆட்டிச் சென்ற தோரணை மட்டுமின்றி, அவன் இடையில் வயிற்றுக்கு நேர் எதிரில் வேஷ்டியின் மடிப்பில் செருகியிருந்த உடைவாலும் திருபித்தது. தீர்க்கமான நாசியுடன் சந்திர பிம்பத்தையும் பழிக்கும்படி எழில் மிகுந்து கிடந்த அவனுடைய குழந்தை முகத்தைச் சுற்றிலும் நன்றாக வெட்டப்பட்டுச் சுருண்டு சுருண்டு கிடந்த மயிர்கள் செந்தாமரைவயச் சுற்றி வட்ட மிடும் வண்டுகளைப் போல காட்சியளித்தன. அவ்வளவு அழகிய முகத்திலும் அழகாகவே இருந்த கண்கள் மட்டு இரண்டு கூரிய ஈட்டிகள் போல ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன. மிகச் சுறுசுறுப்புடன் சதா அப்புறமும் புறமும் சஞ்சரித்த அந்தக் கூரிய விழிகளில் இரு பார்வை, அந்த வாலிபனின் சீரிய ஆராய்ச்சி நோக்கத்தைக் காட்டியது. அவனுடைய செவ்விய உதடு வேசாக மடிந்து கிடந்த மாதிரியிலிருந்து அ

உங்களுக்கும் உறுதி தந்துகத் தெரிந்தது. அந்த உறுதியை, திட்டமாகப் பாதம் பாவிச் சென்ற அவன் தடை சிறுபித்தது.

வினாத்தின் தன்மையைப் பிசுவுவும் பின்னால் சென்ற வானிலும் ஒருவருக்கொருவர் எத்தனித வாரித் தையும் பேசாமலே சரியித் தன்மையுடன் நடந்து, நாழ்வார்க்களைத் தாண்டி, மூலையிலிருந்த ஒரு பெரிய அறைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அறையிலிருந்த பெரிய பாலை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு பிசுவு உட்கார்ந்து, பக்கத்திலிருந்த மரப்பெட்டியையும் தமக்காக இழுத்துக் கொண்டார். பிறகு எதையோ மிறந்து விட்டவர்போல் வெளியே சென்ற பெரிய சாலிக் கொத்துடன் திரும்பி வந்து பழையபடி பாலித் உட்கார்ந்து, வெகு நேரம் ஏதோ மெனமமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். கடைசியாகத் தன்மையிர்ந்து எதிரேயிருந்த வானிபனை உற்ற நோக்கியபோது, அவர் கண்களில் ஒரு பொட்டுக் கண்ணீரும் தேங்கி நின்றது. அதைக் காஷாயத்தின் தன்மையால் தடைத்துக்கொண்ட பிசுவு கேட்டார், "தம்பி! கடைசியாக வினாத்தை விட்டுப் போய்விடுவ தென்று தீர்மானித்து விட்டாயா?" என்று.

அவருடைய சொற்களில் தொனித்த துக்கத்தையோ கண்ணின் துளிர்ந்த நீரையோ பார்க்கத் தவறாத அந்த வானிபனும், உணர்ச்சி ததும்பும் குரலிலேயே பேசத் தொடங்கி, "தந்தையே! எனக்கு நினைவு பிறந்த நாளிலிருந்து உங்களுக்கும் கஞ்சாழர்த்தியான புத்தர் பிராணையும் தவிர வேறு பெற்றோர்களை நான் கறியேன். இந்த வினாத்தையும் சித்தார்த்தனின் குழை நிறையும் விட்டு, தங்களுடைய அன்பு வலையிலிருந்து விலகிச் செல்ல எனக்கும் இஷ்டமில்லைதான். குந்தானும் பிறந்த கடன் ஒன்று இருக்கிறது; அதைக் கஞ்சுக்கும் தெரியாததல்ல. என் கடனமையை நான் கறியேற்ற வேண்டாமா?" என்றான்.

"உன்னை அனாதரவாக விட்டுப்போன உன் தந்தைக்கு நீ செலுத்தவேண்டிய கடனம் என்ன இருக்கிறது தம்பி! அதைவிடப் புத்த பகவானுக்கும் இந்த வினாத்திற்கும் நீ உன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டாய், உனக்கு எத்தனையோ தன்மை செய்ய வாயே" என்றார் தன்மையைப் பிசுவு.

"தந்தையே! துறவி மனப்பான்மை எனக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லையே. அதற்கான வயதும் ஆகவில்லையே," என்றான் வானிபன்.

"தம்பி! துறவறம் வயதைப் பொறுத்ததல்ல; மனத்தைப் பொறுத்தது. அதைப் பக்குவப்படுத்த நானிடுக்கிறேன்" என்று சொன்னார் பெரியவர்.

"பக்குவப் படுத்துவதற்கும் கடவுளின் கருணை வேண்டுமல்லவா? கனிமண்ணைப் பக்குவப் படுத்துவதற்கும் தண்ணீர் வேண்டும்; அதைப் போலத்தான் மனித மனமும். அதைப் பக்குவப்படுத்த மனித முயற்சி போடு கடவுளின் கருணையாகிற தண்ணீரும் கலக்க வேண்டும். இதை நீங்களே சொல்லியிருக்கிறீர்களே!" என்று பதில் கூறிய வானிபன், பெரியவர் முகம் சற்றே கனிப்பதைக் கண்டான். அதற்குக் காரணம் அவனுக்குத் தெரியும். கடவுள் என்ற சொல் அவரது உன்னத்தைச் சற்றே உறுத்தியிருக்கிறது என்பதையும் அந்தச் சொல்லுக்குப் பதில் புத்தர் பிரான் கருணை என்று சொல்லியிருந்தால் அவருக்கு எத்தனையோ ஆனந்த மாயிருக்கும் என்பதையும் புரிந்து கொண்ட வானிபன் உதடுகளில் ஸேசாகப் புன்முறுவலும் தோன்றியது.

அவன் உதடுகளில் உதயமான புன்முறுவலைக் கவனித்த பெரிய பிசுவுவும் முகக்கனிப்பை விநாடியில் மறைத்துக் கொண்டு, "தம்பி! புத்தர் கருணை மறைநீர் போன்றது. எல்லோருக்கும் சமமாகப் பெய்கிறது. உனக்கும் அது கிடைக்காது என்று ஏன் நினைக்கிறாய்?" என்று கேட்டார்.

பெரியவர் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்து. "தம்பி! வாழ்க்கையில் வானுக்கு வேளைகுறைவேயில்லை. மனிதர் களுக்கு ஆசையிருக்கும் வளரையில் சச்சரவு உண்டு. சச்சர விற்கும் வளரையில் போர்க்கருவிகளுக்கு வேளை உண்டு. அதுவும் கொத்தனாக்கும் நினைமையிலுள்ள இத்தப் பாரத பூமியில் உன் வானுக்கென்ன, புத்திக்கும் நிறைய வேளை கிடக்கும். கெளடில்யனுடைய அரித்த சாஸ்திரத்தைப் புராவாகப் படித்திருக்கும் உனக்கு, ராஜதந்திரத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியது இல்லை. புராணங் களைத் தனக்கேழாக அசை வல்ல உனக்குப் போர்த் தந்திரங்களும் புதிதல்ல. யுத்த சாஸ்திர விபூசங்களில் உனக்குத் தெரியாதது என்ன இருக்கிறது?" என்றார்.

"எல்லாம் ஏட்டுச் கரைக்காய்தானே!" என்றான் வாலிபன்.

"ஏட்டுச் கரைக்காய், மனிதனுக்கு உரமூட்டும் உளவுக்குப் பயன்படாதிருக்கலாம் தம்பி; ஆனால் மனிதர்களைக் கொல்லக் கண்டிப்பாய்ப் பயன்படும். உகைத்திலே சிறிது காலம் சுற்று முன்னரே அநுபவத்தைப் புரணமாகப் பெறுவாய். அந்த அநுபவத்துடன் சாஸ்திர ஞானமும் சேர்ந்தால் உன்னை வெல்ல ஒருவராலும் முடியாது. ஏதோ உன்னைத் தோத்திரம் செய்கிறே னென்று நினைக்காதே. உன்னைமையைச் சொல்லுகிறேன். இத்தனை அறிவானியான ஒருவன் நாசவேளைக்கு உடந்தையாகப் போகிறாயே என்ற வருத்தத்துடன் சொல்கிறேன்" என்றார்.

"நான் என்ன, உடனே சைன்னியத்தில் சேரப் போகிறேனா?"

"நீ சேரவிட்டாலும் உன் நாடு விடாது."

"என் நாடு எது?"

"இத்த நாடுதான். சோழநாடு."

"இத்தனை திட்டவட்டமாகச் சொல்லும் நீங்கள். ஏன் என் தகப்பனார் இன்னாரென்று சொன்ன மறுக்கிறீர்கள்?"

"மறுக்கவில்லை தம்பி! எனக்கே தெரியாது."

"அப்படியானால் நான் வீரன் மகன் என்பது மட்டும் எப்படித் தெரியும்?"

"உன் தந்தையைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் பெரிய வீரர் என்பது தெற்றியில் எழுதி ஒட்டியிருந்தது. அதோ உன் முகமே நான். சற்று முற்றியிருக்கும் அதோ அந்தக் கூரிய பார்வை அவருக்கும் உண்டு..." என்று ஏதோ கனலில் பேசுவதுபோல் பேசிக்கொண்டு போன பெரியவர், "தம்பி அது மட்டுமல்ல; உனக்கு அவர் வைக்கச் சொன்ன பெயரும் எனக்குச் சந்தேகத்தை அளித்தது" என்றார்.

வாலிபன் கண்களில் திடீரென்று ஒரு பிரகாசம் தோன்றியது. "எனக்கு என்ன பெயரை வைத்திருக் கிறீர்கள்? அதைக்கூட இருபது வருஷமாக மறைத்து விட்டீர்களே. இங்குள்ள பிஷுக்களெல்லாம் என்னைத் 'தம்பி' என்றழைக்கிறார்கள். வெளியே ஊரில் போனால், 'சின்ன சாமியார்' என்றழைக்கிறார்கள். நீங்கள் வைத்த பெயர்தான் என்ன?" என்று கேட்டான்.

தனைமைப் பிஷு பதில் ஏதும் சொல்லாமல், பக்கத்தி லிருந்த மரப்பெட்டியைத் திறந்து பெரிய பச்சைக்கல் மோதிரம் ஒன்றை எடுத்து வாலிபனிடம் கொடுத்தார். விளை உயர்ந்த அந்த மோதிரத்தைப் பவமுறை திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்த வாலிபன், அதன் உட்புறத்தைக் கீர்த்து தோக்கினான். மிகுந்த பிரமிப்பால் அவன் கண்கள் மலர்ந்தன. உதடுகள் 'கரிகாலன்' 'கரிகாலன்' என்று திருமுறை உச்சரித்தன. வேத அக்யயனத்தின் போதுகூட உச்சரிக்காத அத்தனை பக்தியுடனும் உணர்ச்சியுடனும் அந்தப் பெயரை உச்சரித்த அந்த வாலிபனை தோக்கிய

பெரியவர், "ஆம் கரிகாலா! அதுதான் உன் தந்தை உனக்குக் குட்டச் சொன்ன பெயர்!" என்றார்.

"அப்படியானால் நான்..." என்று ஏதோ கேட்க வாயெடுத்த வாயினை, மேற்கொண்டு பேசவிடாமல் தடுத்த தன்மைத் துறவி "கரிகாலா! சீக்கிரம் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு இளம்பு. உனக்காகக் குதிரையொன்று வாசலில் தீற்றிற்று. இங்கிருந்து கும்பகோணம் மடாலயத் தீக்கு மானைக்குப் போய்ச் சேரலாம். அங்கு ஒரு துறவி உன்னைச் சந்திப்பார். மீதி விஷயங்களை அவர் உனக்கு விளக்குவார்" என்றார்.

தந்தைக்கும் மேலாக மதித்துவந்த அந்தப் புத்தத் துறவியிடமும் இகர பிஷுக்களிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு குடாமணி விஹாரத்திலிருந்து இளம்பிய கரிகாலன் தன்னைமப் பிஷு சொன்னபடி கும்பகோணம் காவிரி கரையிலிருந்த புத்த மடாலயத்தருகே அன்று மாலைமே வந்து சேர்ந்தான். மடாலயத்துக்கு எதிரே பிரவசித்துக் கொண்டிருந்த காவிரியின் அழகில் கருத்தை வயிக்க விட்டுக் குதிரை மீது கற்சினையென உட்கார்ந் திருந்த கரிகாலனை, "யாரப்பா அது? குதிரையை விவக் கொட்டு!" என்ற குரல் எச்சரித்தது. யாரது அப்படி அதட்டுவது என்று திரும்பிப் பார்த்த கரிகாலன் முன்பாக, ஒரு சைவத் துறவி நின்று கொண்டிருந்தார். அந்தத் துறவியால் தன் வாழ்க்கை எத்தனை தூரம் திரும்பிப் போகிறதென்பதை அறியாத கரிகாலன், குதிரையை அசைக்காமலேயே அவருடன் பேச்சுக் கொடுக்கவும் தொடங்கினான்.

2. காவிரியின் எழிலும் துறவியின் தொழிலும்

சிறுஷ்டிக் கடலிலே மனித வாழ்க்கை ஒரு மரக்கலம். அந்தக் கடலில் பயணத்தை இன்பமயமாக்கவல்ல தேமதுரத் தென்றலுண்டு. இஷ்டப்பட்ட திசையை நோக்கிப் பாய் மரங்களை உந்திச் செல்லும் பருவக் காற்றுகள் உண்டு. கரை சேராமலே கவிழ்த்துவிடும் கழல்களாண்டு. கழன்று கழன்றுடித்துப் பயணத்தின் திசையை மாற்றி எதிர்பாராத கரையில் கொண்டு தள்ளிவிடும் சூறாவளிகள் உண்டு. எது எப்பொழுது நேரும், வாழ்க்கைப் பயணம் எப்படித் திசை மாறும் என்று மட்டும் சொல்ல யாராவும் இயலாது. மனித புத்திக்கு அப்பாற்பட்ட சிறுஷ்டி விசித்திரம் அது. அந்த விசித்திரங்களில் ஒன்றினால்தான் கரிகாலன் அந்தச் சைவத் துறவியை அன்று காவிரியின் கரையிலே சந்திக்கும் அவருடன் சம்பாஷணையில் இறங்கவும் நேர்ந்தது.

தினைவு தெரிந்த நாளாகச் குடாமணி விஹாரத்தையும் நான்குப்பட்டணத்துக் கடைத் தெருவையும் தவிர வேறெதையும் காணாத கரிகாலன் கண்களுக்குக் காவிரிக் கரையின் மாலை நேரம் விவரிக்க இயலாத பிரமிப்பை அளித்ததால், அவன் மனத்தைப் பரிபூரணமாகப் பொன்னியின் எழிலிலேயே வயிக்கவிட்டுக் குதிரையின் மீதே நீண்ட நேரம் அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்தான். குடமலையில் பிறந்த காவிரியன்னை, தன் சிறு பருவத்தில் அம்மனைப் பாறையில் தவழ்ந்து இறங்கி, சற்றுக் கீழே யிருந்த சிறு கற்களிலும் பாறைகளிலும் தளர்நடை புரிந்து, பிறகு துன்னியோடி, வழியில் சரணடைந்த பூமியையெல்லாம் வளம் தந்து வாழ்வித்துச் சோணாடு

வரும்போது கன்னிப் பருவமெய்யதால் எல்லையற்ற எழிதலும் நாணத்துடனும் சிறிது அடக்கமாகவே அழகு நடை நடத்து வந்தாள். குடமூக்கு எனப் பழங் கவிஞரால் புழப்பெற்ற சும்பகோணத்தின் களரவிலே நின்று அவள் வண்பைப் கண்ட கரிகாலன் இத்தகைய ஒரு சிஞ்சிடி அற்புதத்தைக் காணாமல் எதற்காக இருபத்து ஓராண்டுகள் கழித்தோம் என எண்ணி ஏங்கி ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெயில் மேலே பட்டதால் பக மஞ்சளை அரைத்துப் பூசிய பருவமங்கையெனப் பனபனத்துக் கொண்டிருந்தாள் பொன்னி. அவளை இருபுறமும் தாக்கிய களரகளிலிருந்து அவள் ஒடுங்கிச் சென்றது நிகழிழாக் கூட்டத்தின் நடுவே சிக்கிய கன்னியர் நடக்கும் அழகு நடையை நினைப்பூட்டியது. அவள் சரீர அலைகளிலே கதிரவன் கிரணங்கள் பாய்ந்த தால் பனிச் பனிச்சென்று மின்னிய ஒளிகள் அவள் எத்தனை வைர வைரோயங்களை அணிந்திருந்தாள் என்பதை நிரூபித்தன. தங்களை அணைத்தோடும் அந்த பெண்ணுக்கு மலர் சூட்ட எண்ணமிட்ட களரயோர மரங்கள், தென்றலில் வேசாக அசைந்தாடிப் புஷ்பங்களை அவள் மேனியிலே உதிர்த்தன. பொன்னியின் அலைக் கரங்களும் அந்தப் புஷ்பங்களைத் தாவிப் பிடித்து இடை இடையேயிருந்த குழல்களில் சேர்த்துக் குவித்து தமிழ் நாட்டின் அந்த இளவரசியின் கூந்தலுக்குச் சின்னஞ் சிறு புஷ்பக் கிரீடங்களைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த அலங்காரத்தால் மகிழ்ந்த பொன்னியும் சில சிறு வேளைத் திறைகளை வேசாக எழுப்பி மந்தகாசம் செய்தாள். அந்த மந்தகாசத்தினும் பொன்னியின் நாணம் மிகுந்த அன்ன நடையிலும் எத்தனை எத்தனை கவிப் பெருமக்கள் தங்கள் மனத்தைப் பறிகொடுத்திருக்கிறார்கள்!

பிற்காலத்தில் பொன்னி பெருக்கெடுத்த ஒரு சமயத்தில் 'பெண்கள் நாணத்தை விடலாகாது. நாணமென்னும் களர உடைந்தால் நாட்டுக்கு நாசம்' என்ற பொருளை வைத்து,

"கன்னி யழிந்தனை கங்கை திறம்பினள்
பொன்னி களர யிழந்து போனாளென்-றத்தீர்
உரை கிடைக்க வாமோ உளருடைய தாயே
கரை கடக்கலாகாது காண்"

என்று கம்பர் பெருமானும் பாடினார். "கன்னியாகிய குமரியைக் கடரைசன் கவர்ந்து கொண்டதால் அவள் அழிந்தனை; கங்கையும் வழி தவறி விட்டாள். ஆனால் உலகுக்கெனாம் தாயாயிருக்கும் உனக்கு, 'பொன்னி களர யிழந்து விட்டாள்' என்ற பெயர் வரலாகாது. ஆகையால் கரை கடக்காதே, வரம்பை மீறாதே," என்று இறைஞ்சிய இப்பாட்டினாலேயே, கம்பர் 'கவிச் சக்கரவர்த்தி' என்ற பட்டப் பெயரை அடைந்தார் எனப் புலவர் வரலாறு கூறும். இன்பத்தமிழ் கவிதைக்கும் அறிவுள்ள கவிப் பெரு மக்களுக்கும் அடங்கி தர்மமுள்ளனவும் கரை கடக்காமலே கட்டழகுடன் பிரவசித்து வந்த பொன்னியின் எழிலிலே மனத்தைக் கரிகாலன் பறிகொடுத்து விட்டதில் வித்தை என்ன இருக்கிறது?

இந்தக் கதை நிகழும் காலத்தில் குடமூக்கு மிகச் சிறிய கிராமமாகவே இருந்து வந்ததால், பொன்னி யாற்றைச் சுற்றிலும் வயல்கள் பெரிய மரகதப் பாய்களைப்போல் பரந்து டெந்தன. சற்று தூரத்திலிருந்த சின்னஞ்சிறு வீடுகளை மறைத்தபடி நின்றன புஷ்ப சோலைகள் பல. பக்கத்து வயல்களுக்குப் பாய்ந்த சின்னஞ்சிறு வாய்க்கால் நீரில் கயல் மீன்கள் துள்ளி விளையாடி, மாலை நேரத்து வெயிலில் பொன் மீன் களைப்போல் காட்சி அளித்தன. கோடைக்காலமாதலால் அந்த மாலை வேளையிலும் குடமூக்கின் இளமாதர்கள்

என்று திரைக் கொண்டிருந்தனர். வம்பு பேசியும்
சிந்திக்கொண்டும் கழுத்து வளையில் அமிழ்த்து
அமிழ்த்த எழுந்ததாம். அந்தப் பெண்களின் புடவைகள்
நீ மட்டத்தில் பேரீய குடங்களைப் போலாகி குடமூக்கு
நீ மட்டத்தில் பேரீய வந்ததற்கு ஒரு காரணத்தை
என்று அந்தவருக்குப் பெயர் வந்ததற்கு ஒரு காரணத்தை
சிந்தித்தக் கொண்டிருந்தன. இளமங்கையரினும் அந்தத்
தனிக்குடங்களை விடாமல் அடியில் சேர்த்துப் பிடித்து
மட்டத்தில் விளம்பிடப் 'புன்' என்று சப்தித்தன. இந்த
மட்டத்தில் விளம்பிடப் 'புன்' என்று சப்தித்தன. இந்த
மேடிகளையாகக் கண்டு கலகலவென நகைத்த அந்தப்
பெண்களோடு சேர்த்துகொண்டு தனது சிற்றடைகளைப்
படித்துறைகளில் மோதி 'கிளக்கிளக்க'கென்று பொண்ணி
யும் நகைத்தான்.

அந்தச் சோனாட்டுப் பெண்களின் எழிலையும்
பொன்னியில் நான்தோறும் நீராடியதால் அவர்கள் மேனி
யிலிருந்த மெருகையும் கண்டு கரிகாலன் பிரமிப்படைத்
தான். இருபத்தொரு வருஷங்களைப் பிரம்மச்சாரியாகப்
புத்த மடாபையத்தில் காலம் கழித்த கரிகாலன் மனத்தை
அந்தப் பெண்களின் உடலில் தோன்றிய அழகுச் சின்னங்
கல் ஓரளவு அழைக்கழிக்கவும் தொடங்கின. இப்பற்கை
பாகவே திரண்டு எழுந்திருந்த அந்த இளமங்கையரின்
எழில் பிரதேசங்கள், ஸ்நானமும் செய்து கரையில்
அழுத்த தீவற்போது ஆடை ஆங்காங்கே உடலில் ஒட்டி
விறதால் அளவுக்கு அதிகமாகவே கண்களைத் தாக்கத்
தூடங்கின. எவ்வளவோ வாகவமாக அவர்கள் புடவை
கள் உடலைச் சுற்றி வளைத்துக் கால்கள் மூலம் சேவை
பெரும்பாகத்தைச் சோரவிட்டு எஞ்சியதை மார்பில்
தூக முடிப்பிட்டுக் கொண்டாலும், என்ன அடக்க
முடக்கமாகப் படித்துறைகளில் புடவைகளைத் தோய்த்
தும் சிறிதும் கட்டுத் தளராத உடலமைப்புகளை
யோடு மறைத்து வைக்க அந்த மங்கையரால் இயல
வில்லை. இப்படி நானத்தால் அவன்னைப்பட்டுத் தெளித்

தும் யார்த்தையாடியும் சிரித்தும் நீராடியதால் எழுந்த
இன்ப நாகத்திற்கு முன்னால் சற்றுத் தூரத்திலிருந்து
புத்த விஹாரத்திலிருந்து எழுந்த 'புத்தம் சரணம்
கச்சாமி' எத்தனை அபச்சுதியாக இருக்கிறது, என்று
எண்ணினான் வாலிபனான கரிகாலன். சங்ககால
முதலாகப் பல தமிழ்க் கவிஞரும் வாய்மீறி முதலாகப் பல
வடமொழிக் கவிஞரும் சிடுங்கார ரசத்தில் ஏன் இளைத்
தார்கள் என்ற கேள்விக்கு விடையை அன்று குடமூக்கில்
பொண்ணியாற்றங்கரையில் புரிந்துகொண்டான் சாண்டி
ரங்கனைக் கரை கண்ட கரிகாலன்.

மாலை நேரம் சிடுஷ்டித்த அந்த இத்திர போகத்தில்
இளைத்திருந்த கரிகாலனைச் சைவத் துறவியின் அதட்ட
லான சொற்கள் இக உலகத்துக்கு இழுக்கவே, சற்றுக்
கோபத்துடனேயே திரும்பிய கரிகாலன், துறவியை ஒரு
முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தான், பிறகு குதிரையைச்
சற்றும் அசைக்காமலேயே கேட்டான். "இத்தப் பாதை
யில் செல்ல வேறு இடமேயில்லையோ?" என்று.

சைவத் துறவியின் கண்களிலும் லேசாகக் கோபம்
உதயமாகத் தொடங்கியது. "இதென்ன விதஸ்டாவாதம்
தம்பீ. குதிரையைப் பாதைக்குக் குறுக்கே நிறுத்தியிருக்
கிறாய் விலக்கி ஒட்டு என்றால் வம்பு பேசுகிறாய்.
ராஜேந்திரன் ஆட்சியில் துறவிகளுக்குத் துன்பம் விளை
விப்பதற்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா?" என்று பிடுவை
விடாமலே பேசினார் சைவத் துறவியும்.

"துறவியை யார் எதிர்த்தால் தண்டனை?" என்று
புன்சிரிப்புடன் கேட்டான் கரிகாலன்.

"யார் எதிர்த்தாலும் சரிதான். சாதாரணப் பிரஜை
யாயிருந்தாலும் படை வீரனாயிருந்தாலும் தண்டனை
ஒரே தண்டனைதான். சிறைக் கோட்டத்தில் பத்து
நாட்கள் போட்டுக் கிட்டி அடிப்பார்கள்!" என்று
சொன்ன சைவத் துறவி, தமக்கு ராஜேந்திர சோழன்

குடிலிலுள்ள உயிர்த்த அத்தன்னைக் குறிப்பிடும் முறையில், தமது நீண்ட தாடியையும் வேசாக உருவி விட்டுக் கொண்டார்.

துறவியின் அகந்தையைக் கண்ட கரிகாலன் உதடு கவிர் மீண்டும் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. "அது சரி, ஸ்வாமி! நாங்கள் சொல்லும் தண்டனைகளெல்லாம் சாதாரண மக்களுக்கு, துறவிக்கும் துறவிக்கும் சண்டை தேர்தால் தண்டனை விவரம் எப்படி?" என்று வினவினான்.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்பதை அறியாத சைவத் துறவி, திருநிலைவென்று விழித்தார். இருந்த போதிலும் மேன்மைச் சமாளித்துக்கொண்டு, "அதைப் பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய் தம்பீ?" என்று கேட்டார்.

கரிகாலன் சிரித்துக் கொண்டே குதிரையை விட்டு இறங்கிச் சேனத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு துறவியை நோக்கி, "ஸ்வாமி! நானும் ஒரு துறவிதான்; ஆகவே தம்மிருவருக்கும் சண்டை ஏற்பட்டால் விவகாரம் எப்படி என்பதை அறிய ஆசைப்பட்டேன்" என்றான்.

"நீ துறவியா!" சைவத் துறவி அவன்மீது ஆச்சரியத் துடன் கண்களை ஒட்டினார்.

"ஆமாம் ஸ்வாமி."

"உனது உடைக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் சம்பந்தம் இல்லையே தம்பீ."

"தேற்றுதான் காவியைக் களைந்தேன். ஆசிரமத்தை இன்னும் களைவவில்லை."

"துறவி இந்த உடையை உடுத்தலாமா? அபசாரம், அபசாரம்!"

"காவி உடையில் பல அபசாரங்கள் நடக்க இல்லையா? வேள்ளை உடையில், எத்தனையோ கைமகன் நிகழவில்லையா? பற்றுதலுக்கும் உடைக்கும்

என்ன சம்பந்தம் ஸ்வாமி? ஜடபரதன் கதை உங்களுக்குத் தெரியாததா?"

"ஜடபரதனா? அது யார்?"

துறவியின் இத்தக்கேள்வி காடில் விழுந்ததும், சற்று அகிர்ச்சியடைந்த கரிகாலன் துறவியை உற்று நோக்கினான். அவன் கண்களைச் சந்தித்த துறவியின் கண்கள் அச்சத்தால் சலித்தன. கரிகாலனின் கூரிய கண்கள் அவர் கண்களையும் கண்கள் மூலம் உள்ளத்தையும் ஆராயத் தொடங்கின. பிறகு அவன் பார்வை துறவியின் உடல் பூராவையும் ஒரு முறை அளவெடுத்தது. மனித உபாவத்தை அரை நொடியில் எடை போடவல்ல ஆராய்ச்சிமனப்பான்மையுள்ள கரிகாலனுக்குத் துறவியின் தோரணையில் பெரிதும் சந்தேகமுண்டாயிற்று. பொதுவில் துறவியிடம் காஷாயம் ஒன்றைத் தவிர வேறு துறவிக்குள்ள குணம் ஏதும் இல்லையென்பதைக் கண்மூடிக் கண் நிறக்கும் நேரத்தில் புரிந்து கொண்டான் கரிகாலன். துறவியின் தலையில் நாலாபுறத்திலும் பித்தது விட்டது போல் தொங்கிக் கொண்டிருந்த முரட்டு மயிர்களும், நீள வளர்ந்திருந்த தாடியும், சவனப்பட்ட கண்களும் அவர் முகத்துக்குப் பெரும் குரூரத்தை அளித்தன. அவருடைய நீண்ட கைகள் நன்றாக உரம் பெற்றுக் கிடந்ததன்றிச் சில இடங்களில் காயத்தின் அடையாளங்களான தழும்புகளும் தெரிந்தன. சாமியார் அவசியமானால் சண்டையும் போட வல்லவர் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட கரிகாலன், அவர் கண்ணத்திலிருந்த வெட்டுக் காயத் தழும்பு முகத்தின் கொடுரத்தை எத்தனை தூரம் அதிகப்படுத்தியது என்பதைக் கவனித்தான். ஜடபரதனுடைய கதையைக் கூடத் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஒருவர் எப்படி துறவியாக முடியும்? 'பற்றை அறுத்துக் கொள்வதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லப் படுவது அந்தக் கதைதானே' என்று நினைத்தான். ஆகவே, அந்தத் துறவியைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ள விரும்பச்

மன்னல் மகன்

26

சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்து, "என்ன? தூடபரதன் கதை உங்களுக்குத் தெரியாதா?" என்றான் விவப்புடன்.

அவன் மனத்திலோடிய எண்ணங்களை அந்தத் துறவி யும் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். திணைமையைச் சமாளிக்க ஆகாயத்தை நோக்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு, "அப்பனே! இந்த அடியேன் சுற்றது கைம்மண்ணானது; கவனத்து மனையனது. சுற்ற அகத்தை இவனிடம் இன்னா!" என்றார்.

சைவத் துறவி தன் மமதைகளைச் சுட்டிக்காட்டித் தப்ப முயல்வதைக் கண்ட கரிகாலனும், "ஸ்வாமி! அந்தக் கைம் மண்ணளவில் தூடபரதன் கதையும் சேருமே. துறவரும் மேற்கொண்டு காட்டுக்குச் சென்ற தூடபரதன், மான் குட்டியிடம் ஆசைகொண்டு, பற்றுதல் மிகுந்ததால் மறு இனமத்தில் மாணாகப் பிறந்தான் என்பதைத் தாங்கள் அறியமாட்டீர்களா?" என்றான்.

"ஓ! அதுவா? அறிவோம் அறிவோம்" என்று தலை ஆசைத்தார் துறவி. அடுத்தபடி தன் கச்சையிலிருந்து ஓர் ஓளையை எடுத்துப் பிரித்து அவரை நோக்கி நீட்டிய கரிகாலன், "ஸ்வாமி! இதில் குறிப்பிட்டிருக்கும் புத்த மடாலயம் எங்கிருக்கிறது?" என்று கேட்டான். அதை ஊன்றிப் படித்த சைவத் துறவியார் ஓளையை ஒரு கையில் பிடித்துக்கொண்டு, "தம்பீ! அதோ இருக்கிறதே அந்தப் புத்த மடாலயம்தான்" என்று தூரத்தே காவிரிக் கரையில் தனியாக நின்று கொண்டிருந்த புத்த விஹாரத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

அடுத்த விநாடி, கரிகாலன் பெரிதாக நகைத்தான். அவன் நகைப்பைக் கண்டு துறவியின் முகத்தில் அச்சம் படரவே அவர் கேட்டார், "ஏன் தம்பீ அப்படிச் சிரிக்கிறாய்?" என்று.

"ஸ்வாமி! நான் ஓளையைத் தலை மேலாகத் திருப்பிக் கொடுத்தேன்; நீங்களும் அதைச் கவாரஸ்யமாகப் படித்

தீர்கள். தங்களுக்கு எல்லாம் தலைமேல் பாடம்தான் போல் இருக்கிறது!" என்றான் கரிகாலன் நகைத்துக் கொண்டே.

"தம்பீ! அடியேனுக்கு அட்சராப்பியாசம் கிடையாது. தந்தை சொல்லித்தான் படிப்பு" என்றார் துறவி.

"பிறகு எப்படி அந்தப் புத்த மடாலயத்தைச் சுட்டிக் காட்டினீர்?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"ஊகம் அப்பனே ஊகம், அட்சரத்தைக் காட்டாத ஆண்டவன், இந்த அடியவனுக்கு அதிவை ஏராளமாக அளித்திருக்கிறான். அதைத் தவிர..." என்று சற்று நிறுத்தினார் துறவி.

"தவிர?" என்று வினவினான் கரிகாலன்.

"இந்தச் சிற்றூரில் வேறு மடமே கிடையாது" என்று சொல்லிப் புன்னகை பூத்தார் துறவி.

"ஸ்வாமி! தாங்கள் பெரிய பேர்வழி!" என்றான் கரிகாலன்.

"இவ்வாவிட்டால் இந்த உலகத்தில் குப்பை கொட்ட முடியாது, அப்பனே" என்றார் துறவியார். அத்துடன் துறவியைக் கத்தரித்துக்கொண்டு கிளம்ப முயன்ற கரிகாலன், "ஸ்வாமி! இந்தச் சோழ நாட்டில் தங்களைப் போன்ற துறவிகள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்களோ தெரியாது. எத்தனை பேரைச் சந்திக்கும் பாக்கியம் எனக்கு ஏற்படுமோ?" என்று சொல்லிக்கொண்டே, குதிரைக் கடிவானத்தைப் பிடித்து இழுத்துத் திரும்பி இரண்டடி எடுத்து வலத்தான். "தம்பீ!" என்று அவனை அழைத்து நிறுத்தினார் சைவத் துறவி.

"ஏன் ஸ்வாமி?"

"அந்தப் புத்த விஹாரத்தில் எல்லோரும் உனக்குத் தெரிந்தவர்கள் தானோ?"

"ஆமாம்."

"அப்படியானால் ஓர் உதவி செய்வ முடியுமா?"

"என்ன வியாமி?"

"தங்கு எனக்கும் இந்த இரவு தங்க இடம் தரக் கொடுக்கிறாயா?"

"நீங்கள் தங்கு ஏன் தங்க வேண்டும்? இராமத்தில் எங்கும் இடம் கிடைக்காதா?"

"கிடைக்கும் தம்பி! ஆனால் துறிகள் இருக்கும் இடம் தான் துறிகளுக்குச் செனகரியம். ஆனால், நான் சைவன்."

"அதனாலேன்ன, நானும் சைவன் தான்."

"சைவர்களுக்கும் புத்த மடாலயத்தில் தங்க இடம் கொடுப்பார்களா?"

"ஏன் கொடுக்க மாட்டார்கள்? உலகத்தில் யாருக்கு எந்தத் துன்பம் நேரிட்டாலும் இதய ரத்தத்தைக் கொட்டும் கருணை வாய்ந்த சித்தார்த்தர் வழியில் வந்த பிஷுக்கள் அண்டிலரும் யாருக்கும் இடம் கொடுக்க மறுக்க மாட்டார்கள்."

"அப்படியானால் நானும் உன்னுடன் வருகிறேன் தம்பி!" என்று கரிகாலனுடன் ஒட்டிக்கொண்டார் துறவி.

கரிகாலன் குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு முன்னே செக்க, துறவி அதன் பின்னே மெல்ல நடந்தார். நடக்கும் போது ஒரு கையிலிருந்த கமண்டலத்தை மற்றொரு கையிலிருந்த காலிப்பைக்குள் திணித்து, கயிற்றால் பையின் கழுத்தை நன்றாக இறுகக் கட்டிப் பையை இரு கைகளாலும் சேர்த்துப் பத்திரமாகக் கட்டிக் கொண்டார்.

புத்த விஹாரத்தை அவர்கள் அடையும்போது அங்கு வைக்கும் சமயம். விஹாரத்தின் மத்திய

மண்டபத்திலிருந்த புத்த பிராசு நிருவருவதற்கு முன்பாக விளக்கு ஏற்றப்பட்டு மாணவ பூஜை தொடங்கி விட்டது. 'புத்தம் சரணம் கச்சாமி' என்று பிஷுக்கள் போஷித்தார்கள். விஹாரத்தின் வாயிலை அடைந்த கரிகாலனும், "புத்தம் சரணம் கச்சாமி" என்று உயிர்த்தான். கூடவந்த சைவத் துறவி மட்டும், "சச்சிதானந்தம், சச்சிதானந்தம்!" என்று கூவினார்.

விஹாரத்தின் வாயிலில் இருந்த பூவசரன் மரத்தில் குதிரையைக் கட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்த கரிகாலன் பிஷுக்கள் பிரார்த்தனையை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வரும்வரை மண்டபத்தின் முகப்பினேயே காத்துக்கொண்டிருந்தான். கால் ஜாம நேரம் நடந்த பிரார்த்தனைக்குப் பிறகு வெளியே வந்த பிஷுக்கள் கூட்டத்தின் நடுவே முகத்தில் திவ்விய தேஜஸ் ஜோளிக்க வந்த தலைமை பிஷு 'மண்டப முகப்பில் தின்றிருந்த இருவரையும் நெருங்கி வந்து "நீங்கள் யார்? என்ன வேண்டும்?" என்று மிகுந்த மரியாதையுடனும் அடக்கத் துடனும் விசாரித்தார்.

"ஸ்வாமி! நான் சூடாமணி விஹாரத்திலிருந்து வருகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவரை வணங்கிய கரிகாலன், தன் கச்சையிலிருந்த ஓசையை எடுத்து அவரிடம் பயபக்தியுடன் கொடுத்தான்.

ஓசையைப் படித்த தலைமைப் பிஷு நீண்ட நேரம் சித்தித்தார். தம்பி! இதில் கண்டிருக்கும் பணியை நிறைவேற்றுவது மிகக் கடினம். இரண்டு நாட்களுக்குள் ஒரு துறவியை வரவழைக்கிறேன். அவர் சொன்னும் தகவலை கொண்டுதான் உன் பிராயணம் என்கே என்று நிர்ணயித் வேண்டும். இரண்டு நாட்கள் இங்கேயே தங்கி இருக்கணக் கடவான புத்தபகவான் சரியான வழி காட்ட வாரி!" என்றார்.

"வளையி! உங்கல் உத்தரவு. அத்துடன் இன்னும் ஒரு கோரிக்கை."

"என்ன தம்பி?"

"ஒரோ என்னுடன் வந்திருப்பவர் சைவத் துறவி. கைத் தம்பி. இவரும் என்னுடன் தங்க அனுமதி தர வேண்டும்."

"அதற்கென்ன தம்பி! அப்படியே ஆகட்டும்" என்றார் பிஷு.

தலைமையப் பிஷு உத்தரவிட்டுச் சென்றதும், தம்பைத் தொடர்ந்து வருப்படி கரிகாலனுக்கும் சைவத் துறவிக்கும் சைவச் செய்த ஓர் உபபிஷு இருவரையும் மடாலயத்தில் கோடியிலுள்ள தனி அறையில் தங்க வைத்தார். அந்த அறையில் அன்றிரவு ஏற்பட்ட விசித்திர அனுபவங்களை நினைத்து நினைத்துப் பிற்காலத்தில் கரிகாலன் பெரிதும் விபத்திருக்கிறான்.

குடலுக்கின் காவிரிக் கரையிலே சந்தித்ததால் கரிகாலனைப் பிடித்துக் கொண்ட சைவத் துறவிக்கும் கடும் பசியாயிருந்திருக்க வேண்டும். புத்த விஹாரத்தில் அன்றிரவு படைக்கப்பட்ட அறுகவை உண்டியைக் கண் மூடிக் கண் நிறக்கும் நேரத்திற்குள் கபனீகரம் செய்த தன்றி, சாப்பிடும் போது ஒவ்வொன்றையும் குசித்தும், 'பிரமாதம், பிரமாதம்!' என்று வாய்விட்டுச் சிலாமித்துக் கொண்டும், இரண்டு பேர் உண்ணக்கூடிய உணவை உண்டு தீர்த்த அந்தத் துறவியைக் கண்ட கரிகாலன், சைவத் துறவி ஒருவேளை கடோற்கசன் அவதாரமோ என்று சித்தி விபந்தான். அவன் வியப்பு அன்றிரவு தாக்கும்போது இன்னும் அதிகமாயிற்று.

இரவு ஏறிவிட்டதால் புத்த விஹாரமே உறங்கிக் கிடந்ததுபோல் எங்கும் நிசப்தம் நிலவிக் கிடந்தது. அதைத் தவிர அறையில் வேறு வெளிச்சமே இல்லை.

எல்லோரும் உறங்கிவிட்டார்கள் என்று தீர்த்தபிம், கரிகாலனுடன் படுத்திருந்த சைவத் துறவி மெய்ம எழுத்தார். அறையில் சற்று நேரம் மெய்ம உலாவினார். பிறகு அறையில் சாளரங்களை என்னம் நன்றாக அடைத்தார். மறுபடி படுக்கைக்கு அருகே வந்து கரிகாலன் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தார். கரிகாலன் மூச்சு ஒரே நிதானத்தில் வந்து கொண்டிருந்ததால், அவன் நன்றாக உறங்குகிறானென்று தீர்மானித்துக் கொண்ட சைவத் துறவி, "இனி இந்தச் சனியனை எடுக்க வாம்" என்று சொல்லிக் கொண்டு, தலைமையரில் கையை வைத்து அசக்கி அசக்கிச் சடை மண்டியிருந்த தலையிலேயும், அத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த நாடி மீசை முதலியவற்றையும் மிகுந்த சிரமப்பட்டுக் சமத்தி வைத்தார்.

உறங்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்துகொண்டு, துறவி வேறு பக்கம் திரும்பும்போதெல்லாம் கடைக் கண்ணால் அவர் விவகாரங்களைக் கவனித்து வியப்பும் கோபமும் ஒருங்கே பொங்கப் பல உணர்ச்சிகளின் வசப்பட்டு உன்னம் குழறிக் கொண்டிருந்த கரிகாலனை, அப்படியே சிவையெனச் சமைத்துவிடக் கூடிய இன்னொரு பணி யிலும் இறங்கினார் சைவத் துறவி.

அவருடைய கடைசி நடவடிக்கையைக் கண்ட கரிகாலன் மிகுந்த பிரமிப்பாலும் கவலரத்தாலும் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் அடியோடு திணற ஆரம்பித் தான்.

3. செய்குதிர்ப் பரணஸ்

காமிரீக் களையில் கண்ட விநாயகியினிடுந்து அந்தச்
கட கடனியாசியின் பார்வையிலும் போக்கிலும்
கரிவாகன் கடும் சந்தேகம் கொண்டாணானாலும்,
அந்தத் துறவி அத்தனை தூரம் போவியாயிருப்பாரென்று
அவன் என்னளவும் கருதவில்லையாவதால், அன்றிரவு
அவர் அறையில் சாளரங்களை அடைத்து, தான் உறங்கு
வது உண்மையானா என்று சோதித்தபின், தலைச்
சடை மையும் நாடி மீசையையும் களைந்தெறிந்து தம்மை
ஆகவாசப்படுத்திக்கொண்டபோது பெரிதும் அதிர்ச்சியே
அடைந்தான். துறவி வேஷத்தை ஒரு மனிதன் அத்தனை
நன்றாகப் போட முடியும் என்றோ, தலையோடும்
கண்ணத்தோடும் ஒட்டி இயற்கைக்கும் செயற்கைக்கும்
வித்தியாசம் கடுகளவும் தெரியாத முறையில் தலைச்சடை,
நாடி மீசைகளை அமைக்க முடியுமென்றோ கரிகாலன்
அன்றுவரை கனவிலும் கருதவில்லையாதலால், அந்தச்
சைவத் துறவி வேஷம் களைந்த முறையே பெரும்
விசித்திரமாயிருந்தது அவனுக்கு. 'நந்தர்கன் மந்திரியான
ராட்சசனை ஒழிக்கவும், சந்திரகுப்த மௌரியர்களை
அரசு பீடத்தில் அமர்த்தவும்; அர்த்த சாஸ்திரியான
பாணக்கியல் தனது சீடர்களை இதே மாதிரி வேஷம்
போட்டு எதிரி நகருக்குள் அனுப்பித் துப்பு விசாரித்தான்.
போலியாகச் செய்தான், இன்னும் பல தந்திரங்களை
செய்தான்' என்று சரித்திரத்தில் பலமுறை படித்த
காலத்தில் 'இதெல்லாம் உண்மையாயிருக்க முடியுமா?
காரியத்துக்கு ஒத்து வருமா?' என்று சந்தேகப்பட்ட
கரிகாலனுக்கு, 'பாணக்கிய|தந்திர இதிகாசத்தில் எதுவும்
அறுபலத்திற்கு விரோதமில்லை; அத்தனையும் கடைப்
பிடிக்கக் கூடிய தந்திரம்தான்' என்பதை வலியுறுத்தி

சந்தேக நிலர்த்தி செய்யவந்த ஆசான்போல் அன்றிரவு அந்த னைவத் துறவி வினங்கினார். அவர் எத்தனை எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொண்டாரென்பதையும், எத்தனை வாகவமாக வேஷத்தைக் களைந்தாரென்பதையும் கவனித்த கரிகாலன், துறவியார் இத்தகைய வேடம் தரிப்பதோ, இத்தகைய பணியில் இறங்குவதோ இது முதல் தடவையல்ல என்பதை மட்டும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிப் புரிந்து கொண்டான். தமது காரியங்களில் ஈடுபட்ட அந்தத் துறவி அடிக்கடி நமட்டு விஷமமாகச் சிரித்துக் கொண்டதையும், அவர் கண்களில் இயற்கையாக இருந்த குரூரம் வினக்கொளி அவற்றின் மீது பட்ட சமயங்களினெல்லாம் அதிகமாகச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்ததையும் கண்ட கரிகாலன், தான் கவனிப்பதைத் துறவியார் அறிந்தால் கொண்டைக்கும் அஞ்சமாட்டார் என்பதையும் திட்டமாகத் தெரிந்து கொண்டதால், அவர் தன்னைப் பார்க்காத சமயங்களில் மட்டுமே கண்களைப் பக்கலாட்டில் அவர்மீது ஓட்டி, அவர் மேற்கொண்டு எத்தகைய பணியில் ஈடுபடுகிறார் என்பதை எச்சரிக்கையுடன் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

கும்பகோணம் புத்த மடாலயத்தில் அந்த அறை சற்று விசாலமாகவே இருந்தாலும், அறையின் ஒரு கோடியில் வைக்கப்பட்டிருந்த வெண்கல அகல் வினக்கிலிருந்து வெளி வந்த பிரகாசம் மிக மங்கலமாகவே இருந்தபடியாலும், துறவியின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பது சிறிது கஷ்டமாகவே இருந்தது கரிகாலனுக்கு. அந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பதற்குத்தானோ என்னவோ துறவியார் அறைக் கோடிக்குச் சென்று, அங்கிருந்த வெண்கல அகலை எடுத்து வந்து கீழே படுப்பதற்காக விரித்திருந்த மான் தோலுக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டார்.

பிறகு மீண்டும் ஒருமுறை எழுந்திருந்து சாளரத்தை
சரியாக மூடப்பட்டிருக்கின்றனவா என்பதைப் பரிசோதி

கா. கடுத்தபடி புனை போல் அடிமேடை எடுத்து வைத்துக் கிரகானுக்கு வெகு அருகில் வந்து அவனை நீண்ட நேரம் உற்றுப் பார்த்தார். உடைசியாக ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டதுபோல் தமது மான் தோலில் மேல் வந்து உட்கார்த்து கொண்டு, பக்கத்திலிருந்த காலிப்பையை எடுத்து, அதன் கழுத்திலிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்து வாயை அகல விசித்து உள்ளையிருந்த உடைவத்தை எடுத்து எதிரே வைத்தார். மீண்டும் உடைவத்தை எடுத்து எதிரே வைத்தார். மீண்டும் கையைப் பைக்குள் செலுத்திச் சிறு உடைவாளைன்றை வெளியில் எடுத்து அதன் கைப்பிடியிலும் உதறவினு மிருந்த தவரத்தின் வேளைப்பாட்டைக் கண்டு பெரிதும் சித்தார்.

உதறியிருந்து உடைவாளை உருவி அதன் நுனியை யும் கூர் பார்த்து, இடதுகையில் பக்கவாட்டிலும் இரு முறை தீட்டிப் பார்த்தார். மற்றொரு முறை அந்த உடை வாலின் பிடியை வலது கையால் இறுகப் பிடித்து உயர்த்தி, அதை விளக்கொளியில் கவனித்து மகிழ்ந்த தன்மாம், அதை விரல்களுக்கிடையில் அனாயாசமாகப் பனைதமாகச் சுழற்றித் தமக்கிருக்கும் வாட்பயிற்சியின் வன்மையைக் கண்டு தாமே சந்தோஷப்பட்டார். அந்த சந்துஷ்டிக்கு அடையாளமாக அவருடைய இதழ்களில் புன்முறுவலொன்றும் இடேசாகப் படர்ந்தது.

அத்தப் போலித் துறவியின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கை யையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக் கொண் டிருந்த கிரகான், அவர் அந்த உடைவாளைப் பார்த்து மகிழ்ந்த விதத்திலிருந்தும், அதன் பிடியை விரல்களுக் கிடையில் வைத்துச் சுழற்றி வினையாடிய மாநிரியிலிருந் தும் துறவியும் உடைவாறும் இணையிரியா நன்பர்க ளென்பதையும், தான் விழித்துக் கொண்டிருந்த விஷயம் தெரிந்தால், அந்த உடைவான் தன் மார்பில் சந்தேகமறப் பாய்ச்சப்படுமென்பதையும் திட்டமாக அறிந்து கொண் டான். ஆகவே முச்சைக்கூடத் தாராளமாக விடாமல்

தன்னை நிதானப்படுத்திக்கொண்டு அவருடைய அடுத்த நடவடிக்கையைக் கவனிக்கவானான். ஆனால், துறவி அடுத்த நடவடிக்கையை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் துவங்க வில்லை. காலிப் பைக்குள் கையைவிட்ட வண்ணம் நீண்ட நேரம் ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு ஒரு வழியாக முடிவுக்கு வந்தவர் போல் தானே தன்னை அசைத்துக்கொண்டு பையிலிருந்து கையை வெளியே எடுத்தார். அவ்வளவுதான். அந்த அறையே இந்நிர ஜாலமாக மாறியது.

சாஸ்திரங்களை அஹு அஹுவாவப் படித்தவனும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நிதானத்தை இயம்பிக் இழக்கா தவனுமான கிரகான் சிந்தனையே, அந்த இந்நிர ஜாலத் தால் பெரிதும் குழப்பி நின்றது. அவன் கண்களில் சொல்ல வொண்ணாத பிரமை தட்டினாலும் கண்களை அகல விசித்துப் பார்ப்பது அபாயமானதால், அரைக் கண்ணை மூடியே புத்த விஹாரத்தின் அந்த அறையின் தளத்தை அண்ணாந்து பதாக்கினான். அறையே ரத்தவர்ணத்தில் ஆழ்ந்து மெத்தது கவர்கள் ரத்த மயம்! கவர்களின் மூலைகளிலும் நடுவிலும் நிறுத்தப்பட்டிருந்த தூண்கள், ரத்த மயம்! சாளரங்களுக்குத் தீட்டப்பட்டிருந்த, பச்சை வர்ணத்திலும் ரத்தம் பாய்ந்தது போன்ற ஒரு பிரமைமயான காட்சி! அறையின் தளத்தில் ஒட்டி யிருந்த கண்ணாடிக் கற்களுக்குமேல் நன்றாக அரைத்த கண்ணாம்பினால் வழவழவென வெள்ளை வைக்கப் பட்டிருந்த இடத்தில் மஞ்சள் வர்ணம் தீட்டப்பட்டு, அதில் சில வெண்தாமரை மலர்களும், புத்தர்பிரான் வாழ்க்கையில் சம்பந்தப்பட்ட பிம்பங்களும் எழுதப் பட்டிருந்தன. இந்த வெண்தாமரைகள் செத்தாமரை களாக மாறின. சித்தார்த்தரின் இனம் குழுவின் மருண்ட விழிகள் கூடத் திடீரென்று சிவப்பு ஏறி நெருப்புப் பொறிகள் போல் ஜொலித்தன. சித்தார்த்தரின் மனைவியின் கண்கள் கீழ் நோக்கிப் பார்த்துக்கொள் டிருந்ததால் அந்த அன்னையின் கண்கள் தப்பினவே

யோழிய அவன் ஆடை தப்பாமல் திடீரெனச் சிவந்து நெருப்பைக் கக்கத் தொடங்கியது. அறை முழுவதும் அகிலியின் சொற்புயிர் எந்த வர்ணத்தின் கோரம்! கோரத்திலும் எவ்வளவு அறிந்துகொண்டான். அத்தனை எப்பதைக் கரிகாலன் அறிந்துகொண்டான். அத்தனை எந்த வர்ணத்திலும் திடீரென மாறிய அந்த அறையின் அழகு எத்தனை மடங்கு ஏறியதென்பதைக் கரிகாலன் கவனித்தான். தன்மேல் தவழ்ந்து ஓடிய செவ்விய ஒளி கவனித்தான். தன்னை சிவப்பாக அடித்ததென்பதையும், தன் கைகளை எத்தனை சிவப்பாக அடித்ததென்பதையும், பிரயாண அனுப்ப அந்த ஒளி எத்தனை தூரம் துடைத் தெறித்துவிட்டதென்பதையும் உணர்ந்த இந்த வாலிப லுக்கு, நாகரெத்தினங்களின் மகிமைமையப்பற்றிப் புராணங்களில் வர்ணித்திருப்பது எத்தனை தூரம் உண்மை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. தன் மேல் விழுந்த செவ்வொளி தன் அழகிய விரல்களைச் சிவப்பாக அடித்ததன் நினைவுகளும் மருதாணி இட்ட பிரமைமைய அளிப்பதைக் கண்டு வியந்தான். அத்தனை இந்திர ஜாதந்தை திடீரென விளைவித்த வஸ்து எதுவாயிருக்கு மென்பதை அறிய அதுவரை ஒருக்கணித்துப் படுத்திருந்தவன், சற்று மல்லாக்கப் புரண்டு துறவிக்காகக் கண்களை நன்றாக ஓட்டினான். சாதாரண சமயமா யிருந்தால், அவன் அசைத்ததைக்கூடத் துறவி கவனித் திருப்பார். ஆனால் அவன் எதைக் கண்டு பிரமித் தானோ, எதைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவன் கண்கள் உசியவோ, அதை இமை கொட்டாமல் பார்த்து மனத்தை அப்படியே அந்த வஸ்துவிலேயே துறவியும், வயிக்கவிட்டிருந்தபடியால் அவன் திரும்பியதையோ தம்மையும் தம் கையிலிருந்த அந்த இரத்தின ஆரத்தையும் பார்த்துப் பிரமித்துக் கொண்டிருப்பதையோ அவர் அடியோடு கவனிக்கவில்லை. காலிப்பையிலிருந்து எடுத்த இரத்தின ஆரத்தை இடது கையில் தூக்கிப் பிடித்தது மூதல் அவரும் அதன் அழகில் ஈடுபட்டு உலகத்தையே மறத்துவிட்டிருந்தார்.

பாரதத்தில் சரித்திரத்தைக் கரதவப் பாடமாகப் படித்திருந்த கரிகாலன், அந்த இரத்தின மாணையைப் பார்த்த விநாடியிலேயே அதன் மர்மம் பூராவையும் உணர்ந்து கொண்டானாதலால், அவன் ஆச்சரியம் முன்னணவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாகப் பெருகியது. பெரிய குத்திராட்சத்தில் அளவுக்கெடுத்த இருபத்தைந்து ரத்தினங்களுடன் சிவப்பு ஜ்வாலையை நெருப்பெனக் கக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த அழகிய மாணையைப் பார்த்த கரிகாலன் மயம் 'செங்கதிர் மாலை, செங்கதிர் மாலை' எனப் பழமுறை உச்சரித்தன. அந்த மாணையைப் பற்றிப் புளவர் பெருமக்கள் பாடியதும், இராஜேந்திர சோழன் கவலில் வெட்டி வைத்ததுமான ஒரு பாட்டும் அவன் சித்தத்தே கழன்றது.

“எறிபடை கேரளன் முறைமையிற் குடும்
குளதன் மாலிய பவர் புகழ் முடியும்
செங்கதிர் மாளையும் செங்கதிர் வேலைத்
தொல்பெருங் கவலப் பல்பழத் தீயும்”

என்ற வரிகள் திரும்பத் திரும்ப அவன் கருத்திலே பவனி வந்தன. பரிகேசரிவர்மனான இராஜேந்திர சோழன், சேர நாட்டின்மீது படையெடுத்து, அந்தாட்டரசன் குளத்தே பரம்பரையாயிருந்த மணிமுடியையும், சூரிய னுடைய காலைக் கதிரிகள் போல் ஜோவிக்கும் இயல்புடைத்தானதால் 'செங்கதிர் மாலை' எனப் புகழப் பட்டதும், தெவ்வீக சக்தி உடையது எனப் பாராட்டப் பட்டதுமான இரத்தின ஆரத்தையும் கைக்கொண்டு வந்தான் என்ற சரித்திர வரலாற்றை நினைவு படுத்திக் கொண்ட கரிகாலனுக்கு, அதே 'செங்கதிர் மாலை தான் இது' என்பதை நினைவிடக்க அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அவன் ஊகத்தை ஊர்ஜிதம் செய்ய அந்த மாணையின் பிரகாசமே போதும். ஆனால் சந்தேகத்துக்கு இடம் வைக்காத முறையில் இன்னொரு சாட்சியம் மாணையின் அடிப்புறத்திலிருப்பதைக் கரிகாலன் கண்கள் கண்டன.

அந்த இரத்தின மாலையின் அடிப்பாகத்தில், சுற்றிலும் பத்தரை மாற்றுப் பகம்பொன்னால் அமைக்கப் பட்ட விளிம்புடன் காட்சியளித்தது நாமரை வடிவமுள்ள பதக்கம். மாலையுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பதக்கமும் மாலையின் அடிக்குத் தகுந்தபடி மிகப் பெரிதாக உள்வளை அகலத்துக்கு இருந்தபடியால், பெரிதாக உள்வளை அகலத்துக்கு இருந்தபடியால், அந்த அறிதும் சில இரத்தினங்கள் புதைந்து கிடந்தன. அந்த இரத்தினங்களுக்கிடையே மரகதப் பச்சையையும் வைரத்தையும் மாறி மாறிப் பொருத்தியிருந்ததால் வைரத்தையும் வடிவமொன்று திகழ்ந்தது. அகல் வினக்கின் சக்கிலியின் வடிவமொன்று திகழ்ந்தது. அகல் வினக்கின் மக்களான ஒளியில் கூட அந்த ஜாதி வைரங்களும் விளை மதிக்க முடியாத மரகதப் பச்சைகளும் பலவித வர்ண ஜுவகளைக் கிளப்பின.

இரத்தின மாலையின் அற்புதத்திலும், அதை முழுவதும் அதன் ஒளி சிடுஷ்டித்த இந்திர ஜாலத்திலும், அதன் சித்திரத்தை நினைத்துப் பார்த்ததால் சிந்தையில் எழுந்த எண்ண அலைகளிலும் நீண்ட நேரம் சூழ்நிலையை மறந்துவிட்ட கரிகாலன் மீண்டும் கய நிலைக்கு வந்து, 'இராஜேந்திர சோழன் பொக்கிஷத்திலிருக்க வேண்டிய இந்தத் தெய்விக மாலை இந்தப் போலித்துறவியின் கையில் எப்படி வந்தது? இவன் திருடனா, ஒற்றனா?' என்று சிந்திக்க ஆரம்பித்தான். இராஜேந்திர சோழன் பொக்கிஷத்திலிருந்து மாலையை எடுப்பதும் அவ்வளவு கவமல்ல என்பதைக் கரிகாலன் அறிந்திருந்தானாகையால், போலித்துறவி சேரநாட்டு ஒற்றனாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தான். அத்துடன் இராஜேந்திர சோழனைச் சுற்றிச் சேரநாட்டு ஒற்றர்கள் இன்னும் பலர் இருக்கவேண்டுமென்ற முடிவுக்கும் வந்தான். அத்துடன் மாலையை எப்புவதும் எளிதல்ல வென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான். பல ஒற்றர்களுடைய உதவியால் அபகரிக்கப்பட்ட இந்த மாலையை, இந்தப் போலித்துறவி எங்கு கொண்டு

போக உத்தேசித்திருக்கிறார் என்பதை அறியவும் கரிகாலன் ஆசைப்பட்டானாகையால் அந்த விநாடியில் எத்தகைய நடவடிக்கையும் தான் எடுப்பது உசிதமல்ல வென்பதையும் முடிவு செய்து கொண்டான்.

'ரத்தின ஆரத்தைச் சோழநாட்டுக்குள் ஒளித்து வைக்க முயல்வது சூரியனைப் பைக்குள் வைத்துக் கட்டி ஒளிக்க முடிகாததற்குச் சமமானம்— எப்படியும் இந்தத் துறவியைத் தேடி இராஜேந்திரன் வீரர்கள் எங்கும் திரிவார்கள். அவர்கள் வரும் வரையில் இந்தத் துறவியை நமது கண்ணிலிருந்து தப்ப விடக்கூடாது' என்று கரிகாலன் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

தவிர, அந்தத் துறவி தன்னுடன் ஒட்டிக்கொண்ட காரணத்தையும், புத்த விஹாரத்தில் தன் உதவியால் தங்க அவர் ஏற்பாடு செய்துகொண்டதற்கான அவசியத்தையும் அவன் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். இராஜேந்திர சோழன் சைவ சமயப் பற்றுள்ளவனாயிருந்தாலும், புத்த விஹாரங்களுக்கு எத்தகைய அவமரியாதையும் விளைவிக்கக் கூடாதெனக் கண்டிப்பாக உத்தரவிட்டிருந்தானாகையால், புத்த விஹாரத்தில் தங்கினால் இராஜேந்திர சோழனுடைய படை வீரர்கள்கூட இஷ்டப்படி அங்கு நுழைந்து சோதனை செய்யமுடியாதென்பதைப் போலித் துறவி நன்றாகப் புரிந்து கொண்டே, தன்னை விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டாரென்பதையும் கரிகாலன் தெள்ளென தெரிந்து கொண்டான். அந்த விநாடி முதல், அந்தச் சைவத் துறவியைத் தானும் விடாப் பிடியாகக் கண்காணிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்ட கரிகாலன், பெற்றோரைத் தேடிச் சூடாமணி விஹாரத்திலிருந்து புறப்பட்ட அன்று மாலை முதலாகவே தான் பெரிய அரவியல் கழுவில் சிக்கிக்கொண்ட நேரிட்டதை நினைத்து வியந்தான். 'உலகம் பொக்லாதது; அங்கு நீ எதற்காகப் போகவேண்டும்?' என்று சூடாமணி விஹாரத்துத்

மன்னன் மகன்

தலைமைப் பிஷா எச்சரித்தது எத்தனை சரியாகப் போயிற்று என்று நினைத்துப் பெருமூச்சும் விட்டான்.

சைவத் துறவியும் நீண்டதொரு பெருமூச்சை விட்டு, இரத்தின மானையைத் தாம் உட்கார்த்திருந்த மாண்மோலில் தமக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, காலிப் பைக்குள்விடுத்து ஒரு காய்ந்த பாக்குப்பட்டையை எடுத்து அதில் இரத்தின மானையை வைத்து நன்றாக மடித்து, அதன்மேல் ஒரு கிழிசல் துணியையும் போட்டுக் கட்டி னார். அந்தக் கிழிசல் முடிப்பை மட்டும் அப்புறமாக வைத்துவிட்டு, உடைவான் கமண்டலம் முதலியவற்றை மீண்டும் காலிப் பைக்குள் வைத்துப் பையின் வாயைக் கயிற்றினால் கட்டிவிட்டு எழுந்தார். அகல் விளக்கை முன் போல் அறைக் கோடிக்கு எடுத்துச் சென்று வைத்து யும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த கரிகாலன், அவரது கடைசி நடவடிக்கையைக் கண்டதும் சொல்லவொண்ணாப் பிரமிப்பும் ஓரளவு கவலரமும் கொண்டான். போலித் துறவியார் அவனருகே மென்மல வந்து அவன் நித்திரையை மறுபடியும் சோதித்தார். பிறகு அவன் தலையணையை இடுவதாக தூக்கி, அதற்கடியிலிருந்த அவன் கச்சையை எடுத்து, அதன் மடிப்பில் இரத்தின மானை முடிப்பைப் பத்திரப்படுத்தி, மீண்டும் கச்சையை அவன் தலை பணைக்குக் கீழே வைத்துவிட்டுச் சாளரங்களையும் நிறத்து விட்டார். தமது படுக்கைக்குத் திரும்பி வந்ததும் கீழ் விடந்த சடைமூடி தாடி மீசைகளை எரிச்சலுடன் பார்த்துவிட்டு, "அட சனியன்களே! உங்களைக் கட்டிக் கொண்டு எத்தனை நாள்தான் அழுவேண்டுமோ? வாரூங் கள்" என்று சற்று உரக்கப் பேசி அலுத்துக்கொண்டு, நன்றாக மல்லாந்து படுத்து ஏதும் நடக்காதது போல நித்திரை வசப்பட்டார்.

கரிகாலனுக்குத் தூக்கம் மட்டும் வரவேயில்லை. சரித் திரப் பிரசித்தி பெற்ற சேரமன்னர் பரம்பரையின் ரத்தின

மானை எதுவோ, எதை அடைவதற்காக ராஜேந்திர சோழன் சேரநாட்டின் மீது பெரும்போர் தொடுத்தானோ, எதை அடைந்ததைக் குறித்துப் பெருமை பாராட்டி, தான் முடிசூடிய ஆறாவது வருடத்திலேயே இராஜேந்திரமன்னன் கல்வெட்டு வெட்டினானோ அந்தச் செங்கதிர் மானை தன் தலையடியில் விடந்ததை நினைக்க நினைக்க, அவன் சித்தத்தில் ஏதேதோ எண்ணங்கள் ஓடின. எந்தக் கணத்திலும் அந்த மானையைத் தேடிச் சோழ நாட்டுப் படைவீரர் வரலாமா கையாலும், யார் வந்தாலும் தான் அகப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடாது என்பதற்காகவே துறவி தன் கச்சையில் மானையைப் பத்திரப்படுத்தி விட்டாரென்பதையும் அறிந்த கரிகாலன் மனம் விவரிக்க இயலாத பல உணர்ச்சிகளின் வசப்பட்டுத் தத்தளித்தது. ஆனால் எந்த அவலக்கும் ஓயும் நேரம் உண்டல்லவா? நேரம் கடக்கக் கடக்கக் கரிகாலன் கண் களும் சோர்ந்தன. நித்திராதேவி அவனையும் ஆட் கொண்டான்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்து வெகு நேரத்துக்குப் பின்பே கரிகாலன் எழுந்திருந்தான். அவன் கண் விழித்த போது கதிரவனின் காலைக் கற்றிகள் அறைச் சாளரங்கள் வழியாக உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தன. சைவத் துறவியார் விடியற் காலையிலேயே எழுந்து நீராடிவிட்டு, அறையின் மூலையில் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் திஷ்டையில் உக்கிரத்தைக் கண்ட கரிகாலன், முதல் நாளிரவு கண்டதெல்லாம் கனவாயிருக்குமோ என்றுகூட ஒரு விநாடி சிந்தித்தான். ஆனால் அன்றும் மறுநாளும் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அது கனவல்ல, முற்றும் நனவேதான் என்பதைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி நிரூபித்தன.

அன்று காலை அவன் எழுந்தது முதல், சைவத் துறவி அவனை நிழல்போலவே எங்கும் தொடர்ந்தார். புத்த விஹாரத்தின், தலைமைப் பிஷாவிடம் அவன் சொந்த விஷயங்களைப் பேசும்போது கூட அவனை விட்டு

அகலாமக் கடலே இருந்தார். தலைமைப் பிஷுவிடம் கலிகாவுள் அந்தச் சைவத் துறவியைத் தனது நண்பராக அறிமுகப்படுத்தியிருந்ததால், தலைமைப் பிஷுவும் அவர் சம்பாஷணைகளில் கலந்து கொண்டதை ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால், இரண்டாம் நாளன்று தலைமைப் பிஷுவின் ஆணைப்படி தஞ்சையிலிருந்து வந்து சேர்ந்த புத்த துறவியார் மட்டும், சைவத் துறவி முன்பாக எதையும் பேச மறுத்தவிட்டார். "இது கலிகாலனைப் பற்றிய சொந்த விஷயம். இதை யார் முன்னிலையிலும் பேச எனக்கு அனுபவமில்லை" என்று திட்டமாகக் கூறி விட்டார் புத்த துறவி.

"ஆனால் நான் மட்டும் இருக்கலாமா?" என்று கேட்டார் தலைமைப் பிஷு.

"தாங்கள் இருக்கலாம் என்று உத்தரவிடுக்கிறது" என்றார் புத்த துறவி.

"யார் உத்தரவு" என்று சீறினார் சைவத் துறவி.

"அதை நாம் உயக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை" என்றார் புத்த துறவி.

கடைசியில் சைவத் துறவி வெளியே அனுப்பப்பட்ட பிஷே, புத்த துறவி வாயைத் திறந்து "அப்பனே! எங்கே மோதிரத்தை எடு" என்றார்.

கலிகாவுள் ச்சையிலிருந்து மோதிரத்தை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தால், புத்த துறவி மோதிரத்தை பல கோணங்களிலும் திருப்பித் திருப்பி நன்றாக ஆராய்ந்தார். அவர் மட்டுமேன்ன, பின் பக்கத்திலிருந்த சாளரத்தின் மூலையில் பதங்கி நின்ற சைவத் துறவியும் அதை நன்றாகக் கவனித்தார். அந்தப் பச்சைக் கல் மோதிரத்தைக் கண்ட அவர் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. "அதே மோதிரந்தான்; சந்தேகமில்லை. இந்தப் பச்சைக் கல் தமிழ் மண்டலத்தில் வேறு யாரிடமும் கிடையாது. அப்படியானால்?" இதை நினைத்த துறவியின் கண்கள் ஆச்சரியம் மூறந்து, சொல்ல வொண்ணாத பயமும் கவரமும் தாண்டவமாடத் தொடங்கின. "அவன் மகன் இவன்!" என்ற சொற்களும், அவர் உதட்டிலிருந்து நடுக்கிய வண்ணம் உதிர்ந்தன.

4. நட்சத்திரங்கள் நகைத்தன

கும்பகோணம் புத்த மடாலயத்திற்குக் கலிகாவுள் வந்து சேர்ந்த இரண்டாம் நள்ளிரவில் ஆரம்பஜாமத்தில், அந்த விஹாரத்தில் தலைமைப் பிஷுவின் அந்தரங்க அறையில், தஞ்சைத் துறவியார் பரீட்சை செய்வத் தொடங்கிய அந்த பச்சைக் கல் மோதிரம் சாளரத்தருகே மறைந்து நின்றபடி உள்ளே நடப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சைவத் துறவியின் உடலை ஓர் உதுக்கு உறுக்கியேவிட்டது. எத்தனை பெரிய ரகசியம் அந்த மோதிரத்தில் புதைந்து கிடக்கிறது என்பதைக் கண நேரத்தில் புரிந்துகொண்ட, காரணத்தால், பேசுவோ அசையவோ, சக்தியற்று ஒரு விநாடி கல்லாய்ச் சமைந்த சிவையென நின்றுவிட்ட அவருடைய தேகத்தில், அடுத்த விநாடி பல பயங்கர அலைகள் பாய்ந்து சென்றன. உணர்ச்சி மிகுந்ததால் நரம்புகள் சற்றே தளர்ச்சி கொடுத்து உடலில் நடுக்கத்தைக் கொடுத்தன. அந்த நடுக்கத்தின்போது, 'அவன் மகனா இவன்!' என்று உச்சரித்த சொற்களும் நடுக்கியே உதிர்ந்தன. 'இந்த ரகசியம் வெளியானால் என்ன விளையும்?' என்பதை நினைத்துப் பார்த்த சைவத் துறவி, அதிகமான பீதியால் மேற்கொண்டு எதையும் நினைக்காமலும் மனத்தில் எழுந்த கேள்விக்குப் பதில் தம் உள்ளத்தில் கூட எழவொட்டாமலும் அடக்கிவிட்டு, அறைக்குள்ளே மேற்கொண்டு என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கவனிக்கலானார்.

மோதிரத்தைப் பற்றியும் மோதிரத்தின் ரகசியத்தைப் பற்றியும் சைவத் துறவியார் அவ்வளவு தூரம் நடுக்கினாரே தவிர, தஞ்சையிலிருந்து வந்த புத்தத் துறவி எந்த விதப் பயத்தையோ வேறெவ்வித உணர்ச்சியையோ மூகத்தில் காட்டாமலே, ஏதோ நகை வியாபாரி

44

தோட்டக் பரப்பைப்போல மோதிரத்தை நீண்ட நேரம் பரிசை செய்தார். பிறகு அந்த மோதிரத்தை அளையின் மோடியில் புத்தி சினைக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு விளக்குகில் கொண்டு போய் அதன் உட்பக்கத்திலிருந்த வரிசை யிட நிதானமாகப் படித்தார். மோதிரத்தின் உட்பக்கத்தில் வெட்டப்பட்டிருந்த 'கரிகாலன்' என்ற ஒரு வார்த்தையைப் படிக்க எதற்காக அத்தனை நேரம் ஆக வார்த்தையைப் படிக்க எதற்காக அத்தனை நேரம் ஆக வேண்டும் என்று கரிகாலன் நினைத்து வியந்தான். புத்தி ஹாரத்தின் தளையைப் பிடித்துக் கூட அது ஆச்சரியமாகத்தானிருந்தது. நஞ்சைத் துறவி வீண் விஷயத்திற்கு காலத்தை நீட்டுகிறார் என்று நினைத்த விஹாரத் தளையர், "ஏன் கவாயி! அதில் அத்தனை தூரம் தளையர், "ஏன் கவாயி! அதில் அத்தனை தூரம் பார்ப்பதற்கு என்ன இடுக்கிறது?" என்று சலிப்புடனே கேட்டார்.

அவர் குரலில் கண்ட சலிப்பையும், கரிகாலனுக்கும் தலைமைப் பிடிவுக்கும் இருந்த அவசரத்தையும் கடுமசத் துறவி உணர்ந்து கொண்டாலும், அவர்களது சலிப்பையோ அவசரத்தையோ டட்டியும் செய்யாமல் மிக நிதானமாகவே ஆராயத்தார். பிறகு தலைமைப் பிடிவை நோக்கி, "மான் தோல் ஒரு துண்டு கொண்டு யாச் சொக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

“மான் தோலா? எதற்காக?” என்று வினவினார் தலைமைப் பிஷா.

“மடாபயத்தில் நாயத் தோல் எங்கே இடைக்கப் போகிறது?” என்று பதில் சொன்னார் தஞ்சைத் துறவி.

இதைக் கேட்டதும் சாத்த சொகுபியான தலைமைப் பிஷுயில் முகத்திலும் கோபக் குறிகள் தோன்றத் தொடங்கின. குரலிலும் சற்று உஷ்ணம் தொனிக்கப் பேசத் தொடங்கிய தலைமைப் பிஷு, "நாயத் தோல் மட்டும் போதுமா? உன்னது வேறு ஏதாவது மிருகங்களின் சருமங்களும் கவாமிக்குத் தேவையாக இருக்குமா?"

என்று கேட்டதுமல்லாமல், "இதை வேட்டைக்காரன் வீடு என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது? இது புத்த விநாயகம் கவாயி இங்கு எத்த மிகுதல் களையும் கொல்வதில்லை" என்று சற்று அழுத்தமான குரலிலும் சொன்னார்.

தஞ்சைத் துறவியார் புத்தரின் விளக்குக்கு அருவி லிருந்தே திரும்பி, தலைமைப் பேஷுணைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்து, "கவாயி, தவறாக ஆர்த்தம் செய்து கொள்ளாதீர்கள். இந்த மோதிரத்தில் ஒரு முக்கியக் குறியைக் காணோம். உட்பக்கத்தில் ஓர் இடத்தில் பொட்டாகத் தெரிகிறது. அதைத் தேய்த்துப் பார்த்தால் ஒருவேளை நான் எதிர்பார்ப்பது அதில் இருக்கலாம். நகைகளைச் சுத்தம் செய்ய நாயத்தோல்தான் உபயோகப் படும். சில வேளைகளில் மான்தோலும் பயன்படும். விஹாரத்தில் நாயத்தோல் கிடைக்காதே என்பதற்காக மான் தோல் தேட்டேன்" என்று வினவினார்.

"ஓதோ! அப்படியா!" என்று சற்றே ஆசலாசப் பட்ட தனனமைப் பிசு, "மாண் தோல் மட்டும் புத்த விஹாரத்தில் எங்கிருந்து கிடைக்கும்?" என்று கேட்டார்.

அதுவரை இந்தச் சச்சரவில் ஈடுபடாதிருந்த கரிகாலன், அவர்களிருவரையும் சமாதானப்படுத்த முற்பட்டு, "சுவாமி இந்த மான்தோலுக்காக எதற்காக இத்தனை சண்டை? என்னுடன் வந்த சைவத் துறவியாரிடம் மான்தோல் இருக்கிறது. வேண்டுமானால் கொண்டு வருகிறேன்" என்றான்.

தஞ்சைத் துறவியார் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை.
 "வேண்டாம் தம்பீ! மோதிரத்தைத் துலக்கிப் பார்க்க
 வேறு வழி இருக்கிறது" என்று சொல்லியிட்டு, அக்
 கவியின் எண்ணெய்க் கசண்டைச் சிறிது கட்டை
 விரலால் எடுத்து மோதிரத்தின் உட்புறத்தில் நடவி,
 தமது காலி வஸ்திரத்தால் அதைப் பனம் கொண்ட

மட்டும் தேய்த்துவிட்டு, மீண்டும் மீன்களில் பரிசோதித்
தார். அவர் மறுபடியும் தலைவைத் தூக்கிக் கரிகாலனை
யும் தலைமைப் பிஷுவையும் பார்த்தபொழுது, அவர்
முகத்தில் எவ்வளவு நிரம்பியும் மெழிச்சியும் குடி
மோண்டிருப்பதைக் கண்ட மற்ற இருவரும் தஞ்சை
துறவியார் தேடிய குறி கிடைத்துவிட்டதென்பதைப்
புரிந்து கொண்டனர். இரகசியத்தைத் தாம் புரிந்து
கொண்டதோடு நிற்காத தஞ்சைத் துறவியார், தலைமைப்
பிஷுவையும் மீன்களிடம் வரும்படி அழைத்து, மங்கலான
அந்த மீன்களோடியில் மோதிரத்தின் அடிப்பாகத்தில் ஓர்
இடத்தைக் கட்டிக் காட்டினார். தலைமைப் பிஷுவைத்
தோடாத்து சென்று கரிகாலனும் மோதிரத்திலிருந்த
அந்த குறியைக் கண்டானானாலும், அதில் அந்த இரு
பிஷுவ்களும் பிரயிக்கும்படியான விசித்திரம் என்ன
இருக்கிறதென்று அவனுக்குச் சிறிதும் புரியவில்லை
யானவால், "கவாமி! இதில் என்ன அப்பேர்ப்பட்ட
விசித்திரம் இருக்கிறது?" என்று தஞ்சைத் துறவியை
தோக்கி வினவினான்.

தஞ்சைத் துறவி பதிலேதும் சொல்லாமலே மற்ற
இருவரும் பின்தொடர அறையின் நடுவுக்கு வந்து
தலைமைப் பிஷுவையும் கரிகாலனையும் மஞ்சங்களில்
உட்காரச் சொல்லி விட்டுச் சற்றுநேரம் அவர்கள் எதிரில்
மெனமாமலே நின்று நீண்ட நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்
தார். பிறகு கரிகாலனை நோக்கி, "தம்பீ! மோதிரத்தின்
விசித்திரம் என்ன என்பதை ஒரு காவத்தில் நீயே புரிந்து
கொள்வாய். இன்று நான் அதைப்பற்றி எதுவும் சொல்
வாததன் காரணமும் அன்று உனக்குத் தெரியும்.
தற்சமயம் அதைப் பற்றி மூச்சுக்கூட விட முடியாத
நிலையில் நான் இருக்கிறேன்" என்று கூறினார்.

கரிகாலனுடைய கண்கள் தஞ்சைத் துறவியின்
கதையை ஏதெடுத்து நோக்கின. "கவாமி! தங்கள்
நோக்கிலிருந்து இதைக் கேட்பதற்காகவா சூடாமணி

விஹாரத்திலிருந்து இங்கு வந்தேன்?" என்று அவனிட
மிருந்து வெளிவந்த சொற்களிலும், கோபம் சற்றே
தொனித்தது.

தஞ்சைத் துறவியாரின் முகத்தில் சாத்தமும்
அநுதாபமுமே நிலவிக் கிடத்தன. கருணை சொட்டும்
விழிகளைக் கரிகாலன் மீது நாட்டிய அந்தத் துறவி,
பரிதாபம் கவந்த குரலில், "தம்பீ! உன் பிறப்பைப் பற்றிய
வரலாற்றை மறைத்து வைக்க வேண்டிய அவசியமில்லா
விட்டால், இந்த விதாடியே முழுத் தகவலையும் உன்னிடம்
சொல்லிவிடுவேன். ஆனால், அப்படிச் செய்ய
இப்பொழுது எனக்கு அனுமதியில்லை. நன்றாக
யோசித்துப்பார். உன் பிறப்பைப் பரிசீலிப்படுத்த முடியு
மானால், உன் தந்தையோ அல்லது அவருடன் சம்பந்தப்
பட்டவர்களோ உன்னை எதற்காகச் சூடாமணி விஹாரத்
தில் ஒளித்து வைக்க வேண்டும்? உன் பிறப்பின் கதையைச்
சொல்லும் இந்த மோதிர அடையாளத்தை மட்டும்
எதற்காக விஹாரத்தின் தலைமைப் பிஷுவிடம்
கொடுத்துச் செல்ல வேண்டும்? இப்படி மர்மம் நிறைந்த
உன் பிறப்பு வரலாற்றை நான் அவ்வளவு கவனமாக
உடைத்துச் சொல்லிவிட முடியும் என்று நினைக்கிறாயா?
உன் மோதிரத்தில் நான் கட்டிக் காட்டினேனே ஒரு
கிறீடத்தின் சிறு குறி, அந்தச் சின்னத்தை எதற்காக
அவ்வளவு சிறிதாக, அவ்வளவு இலாகவமாக வெட்டி
இருக்கிறார்கள்? முத்திரைகளை மோதிரத்தின்மேல்
பொறிப்பதுண்டு. கற்கள் வைத்துக் குறிபோல் கட்டுவது
உண்டு. மோதிரத்தின் உட்புறத்தில் முத்திரையைப்
பொறித்திருப்பதை நீ பார்த்திருக்கிறாயா?" என்று
கேட்டார்.

கரிகாலன் மனத்தில் ஏதேதோ எண்ணங்கள் எழுந்து
வசலாடின. மோதிரத்தில் கண்ட முத்திரை யாதாவிருக்
கும் என்று ஆராயப் பார்த்தான். தான் படித்த அத்தனை
படிப்பிலும் இத்தகைய முத்திரையைப் பற்றிய

தகவலையும் இவ்வாறே என்னிய கரிகாலன், படிப்புக் குப்பித்தி எப்பது ஒன்று கெடவாது என்று பெரியவர்களைச் சொல்வது எவ்வளவு சரியாயிருக்கிறது என்று நினைத்துப் பார்த்துப் பெருமூச்சொன்றும் விட்டான்.

அவன் அடிவயிற்றிலிருந்து எழுந்த அந்த சோகப் பெருமூச்சின் காரணத்தை நன்றாக உணர்ந்த சும்பனோனும் மடாலயத்தின் தலைமையப் பிஷா, தஞ்சைத் துறையை நோக்கி, "கவாமி, தம்பி சோகத்தால் உருகிப் போகிறானே, அவன் பிறப்பைப் பற்றிய பூரா உண்மையை சொல்லாது போனாலும், ஓரளவு கோடியாக வது காட்டக் கூடாதா?" என்ற அனுதாபம் பரிபூரணமாகத் தொனிக்கும் குரலில் கேட்டார்.

"கவாமி! கோடி காட்டுவதும் அபாயம். தம்பி சாத்திரங்களில் கைதேர்ந்தவன் என்பதைச் சூடாமணி விஜயரத் தலைவர் பழமூறை எழுதியிருக்கிறார், 'அவன் புத்தி சூடம் போன்றது, வினக்கைச் சற்று அருகில் கொண்டுபோனால் ஜ்வாலைய பிடித்துக்கொள்ளும்' என்று ஏற்கனவே எச்சரித்திருக்கிறார். ஆகவே, இது விஷயத்தில் நாம் சற்று எச்சரிக்கையாகவே நடந்து கொள்ள வேண்டும்" என்றார் தஞ்சைத் துறவி.

தஞ்சைத் துறவி வினக்க வினக்க, அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் மர்மத்தை அதிகப்படுத்தினவே தவிரக் குறைக்கவில்லை வெப்பத்தைக் கவனித்த கரிகாலன் மூகம் கோபத்தால் சிவந்தது. இணையற்ற அழகுடன் விளங்கிய அவன் மூகம் அவசியமான சமயத்தில் எத்தனை பயங்கரமாக மாறமுடியும் என்பதைக் கோபம் பொங்கியதால் சட்டிகளைப் போல் 'வினக்கொனியில் ஜோலித்த அவன் கண்கள்' தீர்ப்பித்தன. அவன் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களிலும் உக்கிரம் தீவிரமாகத் துளிர்ந்து நின்றது. "எதற்காக இந்த அநாவசிய எச்சரிக்கை? என் பிறப்பு மர்மம் தெரிந்தால் தவையா போய்விடும்?" என்று

இரைத்த கரிகாலன், ஆசனத்திலிருந்து சட்டென்று எழுந்தான்.

தஞ்சைத் துறவி அவன் பதட்டத்தையோ, உக்கிரத்தையோ வட்சியம் செய்யாமலேயே, அவனை உற்று நோக்கி "தலை போவதாயிருந்தால் நான் கவலைப்பட மாட்டேன், தம்பி! தலைகள் உருளும், ஆயிரக்கணக்கான தலைகள் உருளும்!" என்று கூறினார்.

"ஏன் உருள வேண்டும்?" என்றான் கரிகாலனும், விடாப்பிடியாக.

"போர் மூண்டால் தலைகள் தரையில் உருளாமல் அவரவர் தோள்கள் மீதா உட்கார்ந்திருக்கும்?" என்று துறவியும் குத்தவாகச் சொல்லி, தமக்குச் சிறிது நகைச் சுவையும் உண்டு என்பதைக் காட்ட வேசாகப் புன்னகையும் செய்தார்.

கரிகாலன் ஸ்தம்பித்து நின்றான். "போர் மூளுமா!" என்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து மெதுவாக வெளிவந்தன.

"ஆம் தம்பி! போர் மூளும், நீ உயிரோடிருக்கிற விஷயம் தெரிந்தால், நிகழக்கூடிய அனர்த்தங்கள் பன். அதை விவரித்துச் சொல்ல எனக்கு உரிமையில்கலை சோழ நாட்டின் பிற்கால அந்தஸ்து, விஸ்தரிப்பு, பெருமை, இராஜேந்திர தேவனுடைய வாழ்க்கை வட்சியத்தின் பூரித்தி, இத்தனையுடன் உன் பிறப்பின் ரகசியமும் பிணைந்து கிடக்கிறது. ஆகையால், அதைப்பற்றி எதையும் கேட்காதே. சரியான சந்தர்ப்பத்தில், நானே வந்து உன்னை யார் என்று பரிசுக்கப் படுத்துகிறேன். அது வரை பொறுத்திரு."

"நான் எதற்காகப் பொறுக்க வேண்டும்? பெற்ற தாய் தந்தையவரூ அறிந்து கொள்ளும் உரிமையை எதற்காகத் தியாகம் செய்ய வேண்டும்?"

"சோழ நாட்டின் நன்மைக்காக, பெரிய போரின் ஷேமத்திற்காக, குரியவம்சத்தில் வந்த சோழர்களின் ஒளி பார் முழுவுதிலும் கடக்கடந்தும் வீகவதற்காக, அவர்கள் சாம்ராஜ்யம் நாற்புறத்திலும் பரந்து செழித்தோங்குவதற் காக, புலிக்கொடியில் நிழலில் தங்கும் மக்கள் இகர நாட்டு நரினாம் தீண்டப்படாதிருப்பதற்காக" என்று தஞ்சைத் துறவியார் ஆவேசத்தோடு பேசினார்.

கரிகாலன் அவருக்கு ஏதும் பதில் சொல்லவே இல்லை. தன் பிறப்பை அறிவதில் இத்தனை சங்கடம் இருக்கு மென்பதையோ சாந்தசொருபியான தஞ்சையின் புத்தத் துறவிக்ே ஆவேசத்தை ஊட்டக்கூடியதாக இருக்கு மென்றோ அவன் எண்ணவேயில்லை. ஆகலால், அவருக்குப் பதிலேதும் சொல்ல வழியில்லாமல் அசை வற்று அறைதடுவில் நின்றான். தஞ்சைத் துறவியின் உறுதியைப் பார்த்த பிறகு, அதை உடைப்பதென்பது நடவாத காரியமென்பதைப் பரிபூரணமாக அறிந்து கொண்ட கரிகாலன், கடைசியாக அவரை நோக்கி, "கவாமி! அடுத்தபடியாக என் வாழ்க்கை திரும்ப வேண்டிய வழி என்ன? வழியை நீங்கள் சொல்லீர்களென்று சூடாமணி விஹாரத்திலிருந்த தந்தையார் சொன்னார், என்ன வழி?" என்று வினவினான்.

"சூடாமணி விஹாரப் பெரியவர் சொன்னதில் தவறேதுமில்லை, தம்பி! உன் வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவது என் கடமை. அது நாட்டுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணி. அதைப் புரிவதற்குச் சித்தமாகவே நான் வந்திருக்கிறேன்" என்று கரிகாலனை நோக்கிக் கூறிய தஞ்சைத் துறவி பக்கத்திலிருந்த தலைமைப் பிசுனுவை நோக்கி, "கவாமி! ஓர் ஓவையும் எழுத்தாணியும் வேண்டும்" என்றார். தலைமைப் பிசுனு ஆகட்டு மென்பதற்காகத் தமது தலையை ஒரு முறை ஆட்டி விட்டு அதைக்கு வெளியே சென்று, சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் ஓவையும் எழுத்தாணியும் கொண்டு வந்தார்.

அவற்றை வாங்கிக் கொண்ட தஞ்சைத் துறவி, புத்த பகவானுக்கு எதிராகத் தனரையில் சப்பனிக்க உட்கார்த்து, ஓவையைத் தமது தொடையில் வைத்துக்கொண்டு எழுத் தாணியால் அசக்கி அசக்கி எழுதலானார். அவர் மிகுந்த யோசனையுடன் ஓவையை எழுதிய மாதிரியிலிருந்தும், இடையிடையே அவர் யோசித்த விதத்திலிருந்தும், ஓவையாரோ ஒரு முக்கியமான பேர்வழிக்கு எழுதப்படுகிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டான் கரிகாலன். துறவியும் ஓவையை எழுதி முடித்துக் கொண்டு எழுத்திருந்து தலைமைப் பிசுனுவிடம் தந்து, "கவாமி! விவாசம் சரிதானே?" என்றார்.

விவாசத்தைப் படித்த தலைமைப் பிசுனுவின் முகத்திலும் மட்டுமென்ன, கரிகாலன் முகத்திலும் ஆச்சரியமும், பிரமையும் கலந்து தாண்டவமாடின.

"இவரையா நான் சத்திக்க வேண்டும்?" என்று நம்பிக்கை பூரணமாகப் பிறக்காத குரலில் கேட்டான் கரிகாலன்.

"ஆமாம், தம்பி! இவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?" என்று கேட்டார் தஞ்சைத் துறவி.

"இவரைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் சோழமண்டலத் தில் இருக்க முடியுமா?" என்றான் கரிகாலன்.

"உண்மை, தம்பி! நேராக இந்த ஓவையைக் கொண்டு போய் அவரிடம் கொடு. உன் வாழ்க்கை சரியான பாதையில் செலுத்தப்படும்" என்று கூறிய தஞ்சைத் துறவி, தமது காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டதற்கு அறிகுறியாகப் பெருமூச்சும் விட்டார்.

அறையில் நடந்த நிசுழ்ச்சிகள் பூராவையும் சாளரத் தருகே நின்று கவனித்துக்கொண்டிருந்த சைவத் துறவியார் ஓவையில் கண்ட விவாசம் யாருடையது என்று அறிந்து கொன்னத் துடித்தார். ஆனால், விவாசத்தில் கண்ட பெயரை மட்டும் அறையிலிருந்த மூவரும் உச்சரிக்கவில்லை. கடைசியாக தலைமைப் பிசுனு அந்தப்

பெயரை உச்சரித்தபோது, பெரிய இடியே தலையில் இறங்கியிட்டது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது சைவத் துறவிக்கு.

"அரையன் ராஜராஜனை அணுகுவது அவ்வளவு கஷ்டமன்று நினைக்கிறீர்களா?" என்று சற்றுச் சந்தேகத் துடன் வினவினார் தலைமைப் பிசு.

"என் ஓளையை அவர் அடைசியம் செய்ய முடியாது. என் கையெழுத்து அரண்மனைகளையே திறந்துவிடும் என்பது உமக்குத் தெரியாதா?" என்று தஞ்சைத் துறவியார் கேட்டார்.

அரண்மனைக் கோட்டைகளைவிடப் பலமான சேனைகரன் அரையன் ராஜராஜனைச் சூழ்ந்து நிற்றிறிதே!" என்று மீண்டும் சந்தேகக் குரலை எழுப்பினார் தலைமைப் பிசு.

"அத்தப் படை அரணையும் இந்த ஓலை உடைக்கவல் வது கவாயி!" என்று தலைமைப் பிசுவை சமாதானப் படுத்திய தஞ்சைத் துறவியார், "தம்பீ! அரையன் ராஜ ராஜன் பெரும்படையுடன் மேலைச் சாணுக்கியர் எல்லை யில் தங்கியிருக்கிறான்! அங்கு போய் அவனைப் பார். பிராபணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நான் கவனிக் கிறேன். நானைக் காலையிலேயே நீ புறப்பட வேண்டும்" என்றார்.

மறநாட் காலை அவன் பயணப்பட்டபோது சைவத் துறவியாரும் அவனுடன் கிளம்பினார். கரிகாலன் அவரைத் தட்டிக் கழிக்கச் செய்த முயற்சிகள் எதுவும் பலிக்கவில்லை. சைவத் துறவியின் மர்மத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத தலைமைப் பிசு, தம்பிக்குச் சோழநாட்டு வட எல்லை வழிகள் தெரியாதாகையால் அவனுக்குத் துணையாக இருக்கட்டுமென்று சைவத் துறவிக்கு மடாலயத்திலிருந்த ஒரு புரவியையும் இரவலாகக் கொடுத்தார்.

சூம்பகோணம் மடாலயத்திலிருந்து கிளம்பிய இருவரும் பதினைந்து நாட்கள் விடாமல் வடக்கே பயணம் செய்த பிறகு, கிருஷ்ணா நதிக்கு அருகிலிருந்த ஒரு நகரத்தை அடைந்தனர். அன்றிரவு அந்த நகரத்தில் சத்திரத்தில் தங்கியிருந்த கரிகாலன் மனத்தில் பெரிய தொகு சந்தேகம் கிளம்பவே, நன்னிரவில் சைவத் துறவி யின் நித்திரையைச் சோதித்துச் சத்திரத்தை விட்டு வெளியேறி ஆகாயத்தை நோக்கினான். நிலவு அற்ற ஆகாயத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம் விண்மீன்கள் ஜொலித்தன. அவற்றை ஆராய்ந்த கரிகாலன் கண்களில் கோபம் பீறிட்டெழுந்தது.

இந்தக் கரிகாலன் எத்தனை தந்திரமாகச் சைவத் துறவியால் ஏமாற்றப்பட்டான் என்ற கதையைச் சொல்லிச் சொல்லி விண்மீன்கள் கண்ணிமிட்டிச் சிரித்தன. அந்தச் சிரிப்பினால் வேருண்டுதானோ என்னவோ கரிகாலன் கை அவன் இடையிலிருந்த உடைவாளை நோக்கிச் சென்றது. அந்த உடைவாளை அவன் உருவுவதற்கு முன்பாக மற்றொரு உடைவான் அவன் கழுத்தைத் தடவிக் கொண்டு நின்றது.

5. சோர்க்கத்தின் சுதலு

சுரிய வானிலே, சுறுப்புக் கம்பலியில் வாரி இறைக்கப் பட்ட பக்ஷயிரம் வரங்களைப்போல, ஜாஜ்வல்லிய மாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் நனகத்து அறிவுறுத்திய உண்மையால் ஒரு கணம் அறிவைக் கோபத்துக்கு அடகு வைத்த கரிகாலன், கத்தியின் முனையொன்று கழுத்தில் வேசாகத் தடவத் தொடங்கியதும் கோபத்தைச் சரேலென்று உதறிவிட்டு, வீதாடி நேரத்தில் உணர்ச்சிகளைத் தன் கட்டுப்பாட்டுச் சூழல் கொண்டு வந்தது விட்டான். கத்தி கழுத்தில் முதலில் வேசாகத் தடவியபோதோ, 'சிறிதும் அசையாதே' என்று எச்சரிக்கைக்கு அறிகுறியாக அதன் நுனி கழுத்தில் இடப் புறத்தில் சற்றே அழுத்தியபோதோ, எத்தகைய பதட்டத் துறவியே என்பதைக் கணநேரத்தில் உணர்ந்து கொண்ட கரிகாலன் உதடுகளில் வேசாகப் புண்ணை யொன்றும் அரும்பியது, அவருடைய அந்த நடவடிக்கைக் கும் எச்சரிக்கைக்கும் காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் கரிகாலனுக்கு அநேக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

மேலைச் சாளுக்கியர்களின் இடைதுறை நாட்டுக்கு எதிரில், சோழ நாட்டின் வடமேற்கு எல்லையில் பெரும்

படைபுடன் தங்கியிருந்த அரையன் ராஜராஜனிடம் தன்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டிய சைவத் துறவி, வேண்டுமென்றே வழியை மாற்றி, மேலச்சாளுக் கியர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட வேங்கிநாட்டின் மூன்பாக, சோழநாட்டின் வடகிழக்கு எல்லையில் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டாரென்பதை, நட்சத்திரங்கள் இருந்த அமைப்பிலிருந்து புரிந்து கொண்ட கரிகாலன், தனக்கு உண்மை புலனாகிவிட்டதைச் சைவத் துறவியும் புரிந்து கொண்டு விட்டாரென்பதையும், ஆகவே முன்னெச்சரிக்கையாகத் தம்மை மடக்கியிருக்கிறா ரென்பதையும் நிமிஷ நேரத்தில் அறிந்து கொண்டான். தான் உண்மையை உணர்ந்துகொண்ட காரணத்தால் இனிமேல் தன்னுடனிருப்பது உசிதமல்லவென்பதைச் சைவத் துறவி சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும், ஆகவே தன் கச்சையினுள்ள செங்கதிர் மாலைையை தட்டிக்கொண்டு போகவே முயற்சி செய்கிறார் என்பதையும் அறிந்து கொண்டான் கரிகாலன். இருந்த போதிலும், ஏதும் நடக்காதது போலவே பேச்சுக் கொடுக்கத் தொடங்கி, "கவாமிகளுக்கு இன்னும் தூக்கம் வரவில்லை போலிருக்கிறது?" என்று கழுத்தை அப்புறம் இப்புறம் திருப்பாமலே கேட்டான்.

பதினுக்குக் கத்தி அவன் கழுத்தில் சற்றுக் கடுமை யாகவே ஊன்றியது. "கரிகாலா! சிறிதும் அசையாதே! அசைத்தால், எந்த ஆகாசத்தைப் பார்த்து இத்தனை நேரம் மலைத்தாயோ, அதே ஆகாசத்தை நோக்கி உன் உயிர் சிட்டாய்ப் பறந்துவிடும்" என்றார் துறவி.

"கவாமிக்கு இத்தகைய கொலைத் தொழில் நீண்ட நாளாகப் பழக்கமோ?" என்று மீண்டும் வினவினான் கரிகாலன்.

அந்தக் கேள்வியில் பட்டவர்த்தனமாகத் தொனித்த கேலியைச் சைவத் துறவியும் உணராமலில்லை. ஆகவே அவர் தயக்கும் சிறிது நகைக்கலை உண்டு என்பதைச்

காட்ட "அப்பனே! பாவத் தொழில் புரிந்து பாரில் மாயும் மக்களில் உயிர்களை அரண் அடி சேர்ப்பது அடியார்களின் கடமை. ஆனால் உன்னைப் போன்ற ஒரு வாலிபனை இந்தச் சிறிய வயதில் சிவபதம் சேர்க்க இந்த அடியவனுக்குக் கடமையென வரவில்லை. ஆகவே, அந்தப் பணியில் ஈடுபட என்னைத் துண்டாதே. உன் கச்சையி லுள்ள மாணவைய எடுத்து என்னிடம் கொடுத்துவிடு" என்றார்.

"ஏது கவாமி மாலை?" என்று கேட்டான் கரிகாலன். நின்ற இடத்திலிருந்து அசையாமலே.

"என்னுடைய மாலைதான் கரிகாலா! உன் கச்சையில் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன்; எடு!" என்றார் துறவி.

"குத்திராட்ச மாணவா? அதற்கெதற்கு கவாமி இத்தனை பத்திரம்?" என்று ஏதுமறியாதது மாநிரி யின்மேல் கேட்டான் கரிகாலன்.

"குத்திராட்சமா! சை!" என்று அலுத்துக் கொண்டார் சைவத் துறவி. துறவியார் அப்படி குத்திராட்சத்தைத் துச்சமாக மதித்து 'சை' என்று சப்புக் கொட்டியது. அவருடைய உண்மை சொகுபத்தை நன்றாக அறிந்துகொண்டிருந்த கரிகாலனுக்குச் சிறிதும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கவில்லையாயினும், துறவியின் புத்தியை அனுகூலமாகப் படுத்துவதற்காகவே மேலும் பேச்சுக் கொடுத்து, "என்ன, குத்திராட்சத்தைப்பற்றி அப்படி அலட்சியமாகப் பேசி விட்டீர்கள்? வேறு என்ன மாலை என்னிடம் இருக்கிறது?" என்றும் ஒன்றும் அறியாதவன் போல் வினவினான்.

சைவத் துறவியும் லேசாகச் சிரித்தார், "பைத்தியக் காரா! குத்திராட்சங்கள் தெருவில் இறைந்து கிடந்தாலும் பாறுக்குவதற்கு இந்த நாளில் யாரிருக்கிறார்கள்? அப்படியிருக்க குத்திராட்ச மாணவையப் பத்திரப் படுத்துவேனா?" என்று கேளியும் குரூரமும் தொனிக்கும்

குரலில் பேசிய சைவத் துறவி, "அதல்ல கரிகாலா! உன் கச்சையிலிருப்பது வி.எஸ். மறிப்பிட முடியாத பொக்கிஷம். தமிழ்நாட்டின் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற ரத்தின மாலை, சிக்குரம் எடு அதை" என்று உத்தரவிட்டார்.

அதை எடுக்க எந்த முயற்சியும் செய்யாத கரிகாலன், "துறவியாடிய உங்களுக்கு எதற்காக ரத்தின மாலை? அது என்னிடம்தான் இருக்கட்டுமே!" என்றான்.

சைவத் துறவியிடமிருந்து அடுத்தபடி எழுந்த சொற் களில் கோபம் எல்லையற்றுத் தாண்டவமாடத் தொடங் கியது. "டேய் அதிகப் பிரசங்கி! பேசாமல் மாணவைய எடுத்துக் கையில் கொடுத்துவிடு. இல்லையென்..." என்று கூறிய துறவி வாசகத்தை முடிக்காமல், இல்லையென் என்ன நடக்குமென்பதை ஊகத்திலேயே விட்டு மிரட்டினார்.

துறவி முடிக்காமல் விட்ட வாக்கியத்தைத் தானே முடிக்கத் தொடங்கி, "இல்லையென் கழுத்தில் கத்தியைப் பாய்ச்சி விடுவீர்களாக்கும்?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

கரிகாலன் விணாகப் பேசிக் காலத்தை ஒட்டுவதைக் கண்டு மேலும் சலிக்காத சைவத் துறவி, "கரிகாலா! விணாகப் பேசிக் காலத்தை ஒட்டினால் சைவத்துறவி ஏமாந்து விடுவாரென்று மனப்பால் குடிக்காதே. சிக்குரம் எடு மாணவைய. நான் இந்த விநாடியே பயணப்பட வேண்டும்" என்றார்.

"என்னை விட்டுவிட்டா போகப் போகிறீர்கள்?" என்று பயப்படுபவன் போல் கேட்டான் கரிகாலன்.

"ஆம்."

"பிறகு எனக்குத் துணை?"

"துணை இனித் தேவையில்லை. உன்னை எங்கு கொண்டு வந்து சேர்க்க வேண்டுமோ அங்கு சேர்த்து விட்டேன்."

யின்ன உங்கள் பணியைத் தீர்த்து
 "அப்படியானால் உங்கள் பணியைத் தீர்த்து
 விடக்கூடாது."
 "ஆமாம்."
 "உண்மையாகவா சொன்னுதிருக்கள்?"
 "சத்தியமாக!"
 "அரண்மேல் ஆணையாகச் சொல்வீர்களா?"
 "ஆணை! யார் மேல் வேண்டுமானாலும் ஆணை
 செய்வேன்."

"அப்படியானால் அரையன் ராஜராஜன் பாசறை?"
 "இங்கு அருகில்தானிருக்கிறது."

இந்தக் கோட்டைப் புனுகைக் கேட்ட கரிகாலன்
 இதழ்களில் மீண்டும் புன்னகை அரும்பியது. ஆனால்
 சுந்தரப் புன்னகையையோ, அதைத் தொடர்ந்தோ அவன்
 கைய விழிகளில் உதித்த ஒரு விசித்திரப் பார்வையையோ
 அவனுக்குப் பின்னால் நின்றிருந்த சைவத் துறவியால்
 பார்க்க முடியவில்லை. ஆகையால் கரிகாலன் மன
 ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ளாதவராய், "சரி, எடு
 மாவையை" என்று மீண்டும் அவசரப்படுத்தினார்.

"இதோ எடுத்துத் தருகிறேன், சுவாமி!" என்று
 சொல்லிக் கச்சையைப் பிரிக்க முயன்ற கரிகாலன்
 கச்சையை அந்தப் புறமும், இந்தப் புறமும் அசைக்கத்
 தொடங்கினான். பவமுறை முயன்றும் அதன் முடிப்பை
 அவிழ்க்க முடியாமல் திண்டாடிச் சற்றுத் தலையைச்
 சரேஸெனக் குனிந்தான். அந்த அசைவைத் தொடர்ந்து
 கண்ணியைக்கும் நேரத்தில் பிரமிக்கத்தக்க நிகழ்ச்சிகள்
 நடந்தேறின. அடுத்த விநாடி சைவத் துறவின்
 உடைவான் ஆகாசத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தது.
 துறவியார் மண்ணில் புரண்டு கொண்டிருந்தார்.

நிகழ்ச்சிகள் அத்தனை துரிதமாக நடக்குமென்றோ,
 கரிகாலனுடைய அந்த மெல்லிய இளங்கரங்களில்

அத்தனை வறு இருக்குமென்றோ கனவிலும் கருதாத
 சைவத் துறவி, மண்ணில் புரண்டதும் சொல்ல
 வெள்ளைநாத ஆச்சரியத்தால் அடியோடு பிரமித்துப்
 போனார்.

கச்சையை அவிழ்க்கும் பாவனையில் அந்த வாய்ப்பை
 சட்டென்று தலையைக் குனிந்து தனது கத்தியின் குறி
 யிலிருந்து விநாடி நேரத்தில் தப்பிக் கொண்டதும் அடுத்த
 கணமே அந்தக் கத்தியைப் பிடித்திருந்த தம் கையில்
 அவன் கொடுத்த அடி இருப்புச் சலாகையால் அடிப்பது
 போல் பாய்ந்து கத்தியை விண்ணில் பறக்க விட்டதும்,
 மார்பில் விழுந்த ஒரு குத்து தம்மை மண்ணில் சாய்த்து
 விட்டதையும் எண்ணிப் பார்த்து, 'பையன் புத்த
 விதாரத்தில் வளர்ந்திருந்தாலும் சண்டையில்
 கைத்தீர்த்தவனாக வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறான்' என்பதை
 நினைத்த சைவத் துறவியார், 'அடுத்தபடி என்ன
 நேசிடுமோ?' என்று கவங்கினார். மின்னல் வேகத்தில்
 தொடர்ந்த நடவடிக்கைகளால் மண்ணில் கிடந்த சைவத்
 துறவி, அடுத்தபடியாகக் கரிகாலன் தம்மீது உட்காருவா
 னென்றோ, கத்தியை உருவிக் குத்தி விடுவானென்றோ
 நினைத்திருந்திருந்தால் ஏமாந்தே போனார். ஏதும் நடக்
 காதது போலவே கரிகாலன் அவர் முன்பாகச் சிறிது
 நேரம் நின்றான். இடையிலிருந்த உடைவானைக் கூட
 அவன் கரம் நாடவில்லை. கண்கள் மட்டும் சைவத்
 துறவியின் முகத்தில் ஆழப் பதிந்து கிடந்தன. அந்தப்
 பார்வையைச் சத்திக்கச் சக்தியற்ற துறவியின் கண்கள்
 பயத்தால் இப்படியும் அப்படியும் உருண்டோடின.

ஐந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு, துறவி விஷயத்தில்
 காட்டி வந்த பொலி மரியாதையை அடியோடு கைவிட்ட
 கரிகாலன் "டேய் எழுந்திரு" என்று உத்தரவிட்டான்.

கரிகாலனுடன் சகவாசம் செய்த அந்தப் பதினேழு
 நாட்களாக, இத்தகைய அவமரியாதைப் பேச்சை அவன்

வாயிலிருந்து கேட்காத அந்தப் போலித் துறவி,
"கரிகாலா! இது நியாயமல்ல..." என்று ஆரம்பித்தார்.

கவருடைய வார்த்தையைப் பாதியிலேயே வெட்டிய
கரிகாலன், "எது நியாயமல்ல? நீ போலித் துறவியென்
பதையும், சேரநாட்டு ஒற்றன் என்பதையும் அறிந்திருந்
தும், உன்னைக் கும்பகோணம் புத்த மடாலயத்திலேயே
பிடித்துக் கொடுக்காததா? அல்லது இராஜேந்திர சோழ
தேவன் போரிட்டுச் சேரனிடமிருந்து பெற்ற மானையை
நீ திருடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாய் என்பதைக்
கும்பகோணம் மடாலயத்தில் நாம் தங்கிய முதல்
நாளிலே அறிந்த நான், உன்னை அன்றே காட்டிக்
கொடுக்காததா? அல்லது நீ அயோக்கியனென்று உணர்ந்
தும், உன்னைத் துணைக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்
பட்டேனா? அதுவா? மேற்கூச் சானுக்கிய நாட்டு
என்னைக்கு அழைத்துப் போக வேண்டிய நீ வேங்கி நாட்டு
என்னையில் என்னைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறா
யென்பதை அறிந்தும், உன்னை இன்னும் கொல்லாதிருக்
கிறேனா? அதுவா? எது நியாயமல்ல?" என்று குரலில்
கோபம் பூரணமாகத் தொனிக்கக் கேட்டான்.

"நான் போலியா! நான் துறவியல்லவா? நாம்
இருக்குமிடம் வேங்கி நாடா!" என்று ஏதுமறியாதது
போல் பாசாங்கு செய்தார் துறவி.

அந்தப் பாசாங்கைக் கண்ட கரிகாலன் பெரிதாக
நகைத்தான். "டேய் துறவி! கரிகாலனை அடிமுட்டா
ளென்று நினைத்துக் கொண்டாயா? மனிதனுடைய
அயோக்கியத்தனத்தைப் போய்த் தாடியும் மீசையும்
மறைத்துவிடுமா? அகத்திழைகு முகத்தில் தெரியும் என்ற
தமிழ்ப் பழமொழியை நீ கேட்டதில்லையா? காவிரிக்
கரையில் உன்னைச் சந்தித்த போதே உன்னைப் பற்றிப்
பெரிதும் சந்தேகித்தேன், உன் கண்கள் சொல்லின உன்
கதையை, அத்துடன் உன் உன்னைத்தில் அதோ இருக்கும்

வெட்டுக்கரையம் கதையை ஊர்ஜிதப்படுத்தியது.
மனோதத்துவ சாஸ்திரத்தை நான் படிக்கவில்லையென்று
நினைக்கிறாயா? சூடாமணி விஹாரத்தின் தந்தை
எனக்குச் சகலத்தையும் போதித்திருக்கிறார். வெனி
உலகத்துடன் நான் பழகவில்லை ஆனால் அதைப்பற்றி
நிரம்பப் படித்திருக்கிறேன் சரித்திரத்தில், உன்னைப்
போன்றவனைக் கண்டதும் ஏமாந்திருப்பேனென்று
நினைக்கிறாயா? உன்னைக் கண்டதும் உன்
யோக்கியத்தை உணர்ந்து கொண்டேன், என்னுடன்
புத்த மடாலயத்துக்கு வர ஒட்டிக் கொண்டதும்
எச்சரிக்கையாயிருந்தேன். அன்றிரவு நான் தாங்கிவிட்ட
தாக நினைத்து தலைமயிரையும் தாடியையும் கலைத்து
விட்டுக் காவிரி பையிலிருந்து செங்கதிர் மானையை
எடுத்து அழகு பார்த்தாயே, அதையெல்லாம் நான்
கவனிக்கவில்லையென்றா நினைத்தாய்? சோழ வீரர்கள்
பிடித்துக்கொண்டால் நீ தப்பி விடுவதற்காக மானையை
என் கச்சையில் பத்திரப்படுத்தியதை நான் பார்க்க
வில்லையென்றா மனப்பால் குடித்தாய்? அத்தனையும்
பார்த்தேன். மாலை என்னிடமிருந்ததால், அன்று முதல்
நீ என்னை நிழல்போல் பிடித்துக் கொண்டதும் எனக்குத்
தெரியும். அரையன் இராஜராஜன் இருக்குமிடம் சென்று
அகப்பட்டுக் கொண்டால், இரத்தின மாலை மீண்டும்
சோழ மன்னன் பொக்கிஷத்துக்குப் போய்விடுமே
என்பதற்காக, வேங்கி நாட்டுக்கு என்னைக் கொண்டு
வந்துவிட்டாய்! நான் ஆகாயத்தை ஆராய்ந்து
இருப்பிடத்தை அறிந்துகொண்டு விட்டேனென்பதை
உணர்ந்ததும் கத்தியைக் காட்டிப் பயமுறுத்தி மானையை
வாங்கிக்கொண்டு ஒடிவிடலாமெனத்திட்டம்போட்டாய்.
ஆனால், எந்தத் திட்டத்துக்கும் ஒரு முடிவு உண்டு. உன்
திட்டத்திற்கு முடிவு இன்று வந்து விட்டது!" என்ற
விளக்கிய கரிகாலன், எழுந்திரு என்பதற்கு அடையாள
மாகத் தன் விரலைத் துருவியை நோக்கி அசைத்தான்.

எழுந்திருந்த அந்தப் போலித் துறவி ஒரு விநாடி ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களுடன் கரிகாலனை நோக்கி விட்டு, "இது வேங்கி நாடு என்று உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?" என்று கேட்டான்.

"வரும்போதே கிருஷ்ணா நதியைக் கவனித்தேன். மேலைச்சாளுக்கிய நாட்டின் எல்லையாயிருந்தால், துங்க பத்திரா நதி தீரத்தில் இருக்கவேண்டும். ஆனால் கிருஷ்ணா நதி தீரத்துக்கு வந்துவிட்டோம்..." என்ற கரிகாலன் பேச்சை இடைமறித்து வெட்டிய துறவி, "இது கிருஷ்ணா நதியென்று எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டார்.

"துங்கபத்திரா இத்தனை அகலமுள்ளதல்ல, கிருஷ்ணாவின் ஆழமும் அதற்குக் கிடையாது" என்று விளக்கிய கரிகாலன், "தவிர, இதோ பார், நாம் வட மேற்கு எல்லையிலிருந்தால் அதோ புஷ்பக் கொத்துபோல் தெரியும் புஷ்ப நட்சத்திரக் கூட்டம் அந்த இடத்தில் இருக்காது. சப்த ரிஷி மண்டலமும் இப்படித் தலை மேலாகத் திரும்பியிருக்காது" என்று ஆகாயத்தையும் சுட்டிக் காட்டினான்.

சேரநாட்டு ஒற்றனான சைவத்துறவி மிரள மிரள விழித்தார். "சரி, உள்ளே சென்று உன் காலிப் பையை எடுத்துக் கொண்டு வா" என்று விரட்டினான் கரிகாலன்.

"எங்கு அழைத்துப் போகப்போகிறாய்?" என்று வினவிய போலித் துறவியின் குரல், சற்றே ஆட்டம் கொண்டிருந்தது.

"நாம் போக வேண்டிய இடத்துக்கு."

"போகவேண்டிய இடம் எது?"

"மேலைச் சாளுக்கிய நாட்டு எல்லை. அரையன் ராஜராஜன் பாசறை."

"அது மேற்குக் கோடி, நாம் கிழக்குக் கோடியிலிருக்கிறோம்."

"செய்த தவறறைத் திருத்த உனக்கு ஒரு சத்தர்ப்பம் கொடுக்கிறேன்." கரிகாலனுடைய இந்தப் பதிலில் அடங்கிய உறுதியைக் கவனித்த துறவி, வேறு வழியில்லா வவத்தவர் சட்டென்று "அது என்ன சப்தம்?" என்றார்.

கரிகாலனும் சப்தம் வந்த திசை நோக்கித் திரும்பினான். குதிரைகளின் குளம்படிச் சப்தம் வெகு பலமாகக் கேட்டது. "குதிரை வீரர்கள்போல் இருக்கிறது" என்றான் அமைதியாக.

அந்த அமைதி போலித் துறவிக்கு இல்லாது போகவே அவர் நெஞ்சு படபடத்தது. "இதோ வந்து விட்டேன் அவர்கள் வருமுன்னர் இந்த இடத்தைவிட்டு ஒடிவிட வேண்டும்" என்று கூறிக்கொண்டு சத்திரத்திற்குள் ஓடினார். அவர் வெளியே வருவதற்கும், குதிரை வீரர்கள் பத்துப் பேர் அந்தச் சத்திரத்திற்கு வருவதற்கும் சரியா யிருந்தது. வெளியில் காலிப் பையுடன் வந்த துறவியைக் கண்ட அந்தக் குதிரை வீரர்களின் தலைவன், "அதோ இருக்கிறான் பிடியுங்கள் அவனை" என்று கூவினான்.

தலைவனை நோக்கிய துறவி, "அப்பனே! சிவனடியார் களை மரியாதைக் குவறவாகப் பேசுவதும், அவர்களைப் பிடித்துத் தொந்தரவு கொடுப்பதும் வேங்கி நாட்டுப் பழக்கமோ!" என்றார்.

"ஆமாம்! துறவியை எதற்காக இம்சை செய்ய வேண்டும்?" என்று அதற்குள் அங்குக் கூடிவிட்ட கூட்டத் திலிருந்து ஒருவன் பரிந்துகொண்டு முன் வந்தான்.

"இவன் திருடன்!" என்றான் குதிரை மீதுருந்த தலைவன்.

"நான் திருடனல்லப்பா! வேண்டுமானால் என்னுடன் வந்திருக்கும் தம்பியைக் கேள்" என்று கரிகாலனைச் சுட்டிக் காட்டினார் துறவி.

"கரிகாலன் மீது கண்களை ஒட்டிய வீரர்கள் தலைவன்
"சரி, இவனையும் கொன்றே செய்வார்கள்" என்றான்.

"நான் அவனுக்குத் தொழனம்" என்று கோபத்
தடன் கூறிய கரிகாலனைப் பார்த்து, வீரர்கள் தலைவன்,
"நீங்கள் இந்தப் பக்கம் வரும் தகவல் நேற்றே லைடத்து
விட்டது. மரியாதையாக வந்துவிடு" என்று சொல்லி
விட்டுத் தன் வீரர்களை நோக்கி, "இவர்களைப் பிடித்துக்
கொண்டு வாருங்கள். ரத்தினமாலை இவர்களிடம்நான்
இருக்கிறது" என்று உத்தரவிட்டான்.

கரிகாலனுக்குத் தன் நிலைமை நன்றாகப் புரிந்து
விட்டது. ரத்தினமாலை தன்னிடமிருப்பதால், நான்
குடனைப் பிடுக்கிக் காட்டினாலும் யாரும் தம்பமாட்டார்
கொன்று தீர்மானித்தக் கொண்டதால் அங்கிருந்து
தப்புவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற முடிவுக்கு
வந்து, பக்கத்திலிருந்த குதிரை வீரன்மீது பாய்ந்து, அவன்
வாளை உறையிலிடுத்து ஒரே நொடியில் உருவித்
கொண்டதன்றி, அவனையும் கீழே தள்ளி விட்டு, அந்தப்
புரவியின்மேல் பாய்ந்து அதைத் தட்டிவிட்டான்.
புரவியும் கூட்டத்தில் பாய்ந்து, மின்னல் வேகத்தில்
பறந்து சென்றது.

கூட்டத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்
கொண்டு துறவியும் மறைந்துவிட்டதால், கோபம் தலைக்
கேறிய வீரர்கள் தலைவன், குதிரைமீது ஓடியவனை
யாவது பிடிப்போமென்று கரிகாலன் சென்ற திக்கில் தன்
குதிரையையும் தட்டிவிட்டான்.

துரிதமாகக் கரிகாலன் பெரியதொரு கோட்டைச்
கவருக்கருகில் வந்து சேர்ந்து, எதிரே நோக்கி, இனி
தப்ப வழியில்லை என்பதை அறிந்து திகைத்து நின்றான்.
கோட்டைச் சுவர் வீதியை அடைத்து நின்றது. எதிர்ப்
பக்கம் போனால் வீரர்கள் வாயில் நுழைய வேண்டும்.

என்ன செய்வதென்று அறிபாது திகைத்த கரிகாலன்,
குதிரை மீதிருந்து கீழே குதித்துக் கோட்டைச் சுவரிலிருந்த
பெரிய மரக் கதவின்மீது சாய்ந்தான்.

திடீரென்று திறந்தது அந்தக் கோட்டைக் கதவு.
கரிகாலன் பிரமித்து, உன்னே நுழைந்து, கதவைச் சாத்தி,
பெரிய இரும்புத் தாழ்ப்பாளை எடுத்து மாட்டினான்.
கதவு திறந்த விந்நையவிட இன்னும் பெரிய அதிசயம்,
அவன் பிரவேசித்த இடத்தில் காத்துக் கொண்டிருந்தது.
கண்களை அப்படியே பறக்கும்படியான எழிலுடன்
கதவுக்கு அப்பால் நின்றிருந்தான் ஒரு பேரழகி.
அவளுடைய அபார எழிலைக் கண்டு சத்தம் மீதம்பிக்க,
அப்படியே சிலையென நின்று விட்டான் கரிகாலன்.
"திறந்தது கோட்டைக் கதவல்ல, சொர்க்கத்தில் கதவு
போலிருக்கிறது" என்று மனத்திற்குள் சொல்லிக்
கொண்டான். நின்றிருந்த அழகி, அவனைக் கிட்டே
வரச்சொல்லிச் சைகை செய்ததும், கொஞ்சநஞ்சமிருந்த
கய உணர்வையும் அடியோடு இழந்த கரிகாலன், ஏதோ
மந்திரத்தால் இழுக்கப்பட்ட மரப் பாலையைப்போல்,
அவனை நோக்கி மெல்ல இரண்டடி எடுத்து வைத்தான்.

6. நந்தவனத்து மோகினி

இவ்வுருத்தரம் இராமத்தை எட்டிக் கொண்டிருந்த கால், பாதி தேய்ந்துபோய் இரண்டாக வெட்டப்பட்ட பெரிய வெள்ளி நாணயம்போல், வான வீதியில் உதய மாண இருஷ்ண பட்சத்துச் சந்திரன், அதுவரை பிரமாதமாக ஜோலித்துக் கொண்டிருந்த நட்சத்திரங்களின் கோட்டத்தை அடக்கிப் பூமி மீதும் தன் குளிர்க் கிரணங்களை உதிர்க்கவே, கோட்டைக்குள்ளிருந்த நந்தவனப் பிரதேசம் மிக ரம்மியமாக காட்சி அளித்தது. ஏதோ நின்றவாறு தன்னை அழைத்த அந்த பேரழகியை நோக்கி நகர்ந்த கரிகாலன், அவன் அழகிற்குத் தகுந்த சூழ்நிலையும் அங்கே நிலவியிருப்பதைக் கண்ட ஆச்சரியத்தில் சுற்றிலும் ஒரு முறை தன் கண்களை ஓட விட்டான்.

ஆகாயத்தை அளவி நின்ற பிறும்மாண்டமான கோட்டைச் சுவர் வெகு தூரம்வரை வளைந்தோடுவதையும், இருபது அடி தூரத்துக்கு ஒருதரம் மேலே ஏறிச் செல்லப் பெரிய பெரிய படிகள் சுவரை அணைத்து நிற்பதையும் கண்ட கரிகாலன், ஏதோ பெரிய போர் அரணுக்குள் தான் இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டான். சுவரின் உச்சி மட்டம் இருந்த மாதிரியிலிருந்தும், தொலை தூரத்திற்குப்பால் இருந்த சுவரின் ஒரு பகுதியில் ஆயுதம் தரித்த வீரர்கள் பாராக் கொடுத்துக் கொண்டு நின்றதி லிருந்தும், சுவர் கமார் நான்கடி அகலத்துக்காவது நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதைக் கரிகாலன் ந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டான். யுத்த சாத்திரத்தை ன்றாக அறிந்த அவனுக்கு இந்தக் கோட்டை சாளுக்கியர் னின் போர் பாதுகாப்பு முறைப்படி அமைக்கப்பட்டிருக் ததென்பதையோ, ஆகவே தான் கீழைச் சாளுக்கியர் னின் மிக முக்கியமான ஒரு கோட்டைக்குள் சிக்கியிருப் ததையோ அறிய, அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. சாளுக்கிய

வீரர்களிடமிருந்து தப்பிய தன்னை விடு உத்கு, சாளுக்கியர்களின் கோட்டைக்குள் சிக்க வைக்கது எத்தனை விந்தை என்று நினைத்தப் பெருமூச்சொன்றும் விட்டான். அத்தனை ஆபத்தான நிலையிலும், அந்தக் கோட்டையின் அழகையும், சாளுக்கியர்களின் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளையும், நந்தவனப் பிரதேசத்தின் வனப்பையும் ரசித்தாதிருக்கக் கரிகாலனால் முடியவில்லை.

கோட்டையும், கோட்டைக்குள்ளிருந்த கட்டிடங் களும் நந்தவனத்தின் பெரிய மரங்களும், சிறிதுசெடிகளும் செடிகளையும் மரங்களையும் தழுவி நின்ற கொடிகளும் வெண்ணிலவிலே கண்ணைப் பறிக்கும் எழிலுடன் விளங்கின. கோட்டைச் சுவரை அடுத்து நின்ற பெரிய நந்தவனத்துக்கு அப்பால், தூரத்தே தெரிந்த பிறும் மாண்டமான கட்டிடமும் அதன் ஸ்தூபிகளும் நிலைக் கிழித்துக்கொண்டு எழுந்த பல பாணங்கள் போல் ஆகாயத்தை நோக்கி லிம்பி நின்றன. அந்தக் கட்டிடத் தையும் நந்தவனத்தையும் பிரித்து நின்ற சிறிய இடைச் சுவர்; தான் அந்தக் கட்டிடத்தைப்போல் அத்தனை உயர மில்லையே என்ற துக்கத்தால் உள்ளம் கறுத்து அந்தக் கருமைக்கு அடையாளமாகத் தன் கறுப்பு நிழலைத் தோட்டப் பகுதியில் பாய்ச்சி நின்றது. சுற்றிலும் ஓடிய பெரிய கோட்டைச் சுவர்கூட தனக்குக் கீழே இருந்த ஆயுத அறைகளை மறைக்கும் நோக்கத்துடன் பக்க வாட்டில் நிழலை ஆங்காங்கு வீசி, கறுப்புத் திரையைப் பல இடங்களில் விரித்திருந்தது. நந்தவனத்தின் மற்றோர் ஓரத்திலிருந்த பெரிய மரங்கள் கரிகாலனுக்கு அபாயம் அளிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலோ என்னவோ, தங்கள் இருப்பிடத்துக்குள் சந்திர கிரணங்களை வர விடாமல் தடுக்க முயன்றன. இருப்பினும் வெண்மடுக்குத் துணையாய் நின்ற ஒரு சில கிளைகள் மட்டும் இப்படியும் அப்படியும் காற்றில் அசைந்து, இலைகளில் இடுக்கில் களின் வழியாகக் கிரணங்களை உட்புகவிட்டு, "தப்பி

வந்திருடல் இதோ இருக்கிறான்" என்று காட்டிக் கொடுத்திருந்தான்.

ஆனால் இப்படி எதையும் ஒளிக்க இஷ்டப்படாத நத்தவனத்தின் நடுப் பிராந்தியத்தில் பலப் பல மலர்க் கொடிகள் தங்கள் புஷ்பங்களை நிலவின் அமுதத்தில் குளிப்பாட்டிக் கொண்டு நின்றன. இயற்கையில் அந்த அழகையும், இரவின் அந்தக் குணமையையும் அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்காத மயில்கள் இரண்டு சற்று தூரத்தே புத்தரையில் படுத்து உறங்கிக் கிடந்தன. அந்த மயில் கூக்கு அப்பாவிருந்த தடாகத்தின் தண்ணீர்கூட இரவின் அந்த இதர ஜாலத்தில் சொக்கி அசைவற்று நின்றது. தண்ணீருக்குள்ளிருந்த மீன்களுமா இரவில் நித்திரை செய்யும்! அவை நித்திரை செய்தாலும், கூம்பாமல் கண் களை அகல விரித்து நின்ற ஆம்பல்கள் ஏன் அவற்றை எழுப்பி இரவின் அந்த மகோன்னத இன்பத்தை அனுபவிக்க அழைக்கக் கூடாது? அழைக்கத்தான் இன்னமே, ஆம்பல்களாவது சற்றுத் தலைகளை அசைத்து இரவின் ஆனந்தக் கூந்தாடி, தடாகத்தின் சிற்றலைகளை எழுப்பி, பல அற்புதங்களைச் சிருஷ்டிக்கலாமே! அவையும் ஏன் அப்படிப் பிரயித்து நிற்க வேண்டும்? எங்கும் ஸ்தம்பித்துப் போன நிலை, மரக்கிளைகள் மட்டுமே சற்று விலக்கு. அந்தச் சலனமும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு இல்லை.

தண்ணீர் நிறைந்து ஸ்தம்பித்து நின்ற அந்தத் தடாகத்துக்கு அக்கரையில் நின்றது ஒரு வஸந்த மண்டபம், தந்தாக வெள்ளை வைத்ததால் இயற்கையாகவே வெண்மை மிக்க அதன் கவர்களும் தூண்களும் இரவின் அந்தப் பால் நிலவிலே இன்னும் அதிக வெளுப்பாகத் தெரிந்தன. அதன் தூண்களைத் தழுவி ஓடிய சம்பங்கிக் கொடிகள் மட்டும் தூண்களின் பகுதிகளைப் பச்சையாக அடித்ததன்றி மேல் தளத்தில் ஒரு பகுதியையும் கௌவிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றிலிருந்து தொங்கிய சம்பங்கி

மலர்க் கொத்துக்கள், தங்கள் மஞ்சள் வாயைத் திறந்து, கசத்தத்தை நாற்புறமும் குழவிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

வஸந்த மண்டபம் தடாகத்துக்கு அப்பால் சற்றுத் தன்னி நின்றதால், கிட்டத்தட்ட கோட்டைச் சுவரின் ஒரு பகுதிக்கு அருகாமையில் இருந்ததையும், மண்டபத்தி் கவனித்த கரிகாலன், அதற்குப் பின்னால் என்ன இருக்கிற தென்பதையும் புரிந்து கொண்டான். கோட்டை மதிலின் ஒரு பகுதி கிருஷ்ணா நதியை அடுத்து நிற்வேண்டும் என்றும், இந்த வஸந்த மண்டபத்தை அடுத்து, ராஜ கரிகாலன் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அதைத் தவிர, நத்தவனத் தடாகத்திற்கும் கிருஷ்ணா நதியிலிருந்தே ஜலம் வருகிறதென்றும் ஊகித்துக் கொண்டான். "இல்லாவிட்டால் இத்தனை கோடைக் காலத்தில் தடாகம் எப்படிப் பூரணமாயிருக்க முடியும்?" என்றும் தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

எதிரே நின்று தன்னை அழைத்த அந்த மங்கலின் குழ்நிலையை அளவெடுத்ததால் மனத்தை எங்கோ, சில ஸ்தாடிகள் பறக்கவிட்ட கரிகாலன், கோட்டைக் கதவின் அருகில் திடீரென்று - குதிரைகளின் காலடிச் சப்தம் வருவதைக் கேட்டு, முன் எடுத்து வைத்த காலைப் பின்னுக்கு வாங்கிச் சட்டென்று நின்று உற்றுக் கேட்கத் தொடங்கினான். அடுத்த வினாடி குதிரைகள் கதவை நெருங்கி விட்டதற்கான ஒலிகளும், வீரர்கள் திடீர் திடீரெனக் குதிரைகளிலிருந்து குதிக்கும் சப்தமும் கேட்கவே, சற்றுத் தூரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த அந்த ஏந்திழையை நோக்கிய கரிகாலன், அவன் முகத்திலும் கவனைக் குறிகள் படர்வதைக் கண்டு, பேசாமலிருக்கும்படி அவனுக்குச் சைகை செய்து, தொடர்ந்து வந்த வீரர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை ஆராயக் கதவுப்பக்கம் சென்று சற்று உற்றுக் கேட்கத் தொடங்கினான்.

"அவன் இரத்தப் பக்கம்தான் வந்தான்" என்றது ஒரு குரல். அந்தக் குரல் தன்னைப் பிடிக்க உத்தரவிட்ட வீரர்கள் தலைவனுக்குச் சொந்தம் என்று முடிவு செய்து கொண்டாள் கரிகாலன்.

"இரத்தப் பக்கம் வந்தால் அவன் எங்கே போயிருக்க முடியும்?" என்று வினவினான் மற்றொரு வீரன்.

"இந்தக் கதலின் வழியாகக் கோட்டைக்குள் புருத்திருக்க வேண்டும்" என்று திட்டமாக அறிவித்தான் தலைவன்.

"இருக்க முடியாது பிரபு! இது நத்தவனத்தின் கதவு. இதை எப்போதும் திறப்பதிட்கலை. திறந்து உள்ளே நுழைந்தால் மரண தண்டனை கிடைக்கும்" என்றான் ஒரு வீரன்.

"எதற்கும் திறந்து பார்."

"தண்டனை கிடைக்குமே பிரபு."

"அரசாங்க அலுவலாக நுழைகிற வீரர்களுக்கு எந்தத் தண்டனையும் கிடையாது."

அடுத்தபடி கதவைத் திறக்க முயற்சி நடந்தது. திடும் திடும் என்ற நாளைத்து உடல்கள் மோதப்பட்ட சப்தம் கவனக் கேட்ட கரிகாலன், தனக்குள்ளேயே நகைத்துக் கொண்டான்.

"நாவுடி அகலச் சுவர் கொண்ட கோட்டையை அடைக்க எத்தனை பெரிய கதவைப் போடுவார்கள்! போதாக்குறைக்கு இருப்புச் சவாகைகள் வேறு பின்புறத்தில் அடைத்து நிற்கின்றன. இதைத் திறக்க முற்படுகிறார்களே! சானுக்கிய வீரர்களுக்கு முனை மட்டுமே கட்டை போலிருக்கிறது!" என்று தனக்குள் பேசிக்கொண்டான் கரிகாலன். ஆனால், வெளியேயிருந்த வீரர்கள் தலைவன் இட்ட மற்றொரு உத்தரவு அவனைத் திடுக்கிட வாசிப் போட்டது.

"அவன் நத்தவனத்திற்கும்தான் எங்கோ இருக்கிறான். அவனை தப்ப விட்டால் ஒழிந்தோம். வாகுங்கள், அரண்மனை வாசல் வழியாகப் புருத்து வருவோம்" என்று உத்தரவிட்டான் வீரர்கள் தலைவன். அடுத்த விளாடி குதிரைகள் வாயுவகத்தில் பறந்து செல்லும் சப்தம் கேட்டது. மிகுந்த கவலரத்துடன் கிரும்பிய கரிகாலன் தனக்கு வெகு அருகே அழகி நின்றிருப்பதையும் அவள் முகத்தில் சொல்லவொண்ணாக் கவலை படர்ந்திருப்பதையும் கண்டான். அடுத்த விளாடி, பெருந்த ஒரு சந்தேகமும் அவனைப் பிடித்து உலுக்கத் தொடங்கியது. "இத்தனை ராத்திரியில் தன்னைத்தனியாகத் தோட்டத்துக்குள் மரக்கிளைகளுக்கிடையே மறைத்துவரவும் இந்த மோகினிப் பிசாசா?" என்று சந்தேகம் தலைக்கேறவே, அவன் காக்களை நோக்கித் தன் கண்களைச் செலுத்தினான்.

அவன் எண்ணங்களை அறிந்த அந்தப் பெண்ணின் வதனத்திலே புண்ணை அரும்பியது. வாயைத் திறந்து இவ்விசையின் ஸ்வர ஜாலங்களைப் போல் உதிர்த்த வார்த்தைகளால், "பயப்பட வேண்டாம். நான் பிசாசல்ல, மானிடப் பெண்தான்" என்று தைரிய மூட்டினான்.

"அதில் சந்தேகமில்லை. பிசாசுகளின் கால் தரையில் பாலாது. நீங்கள் யார் என்பது தெரியவில்லையே" என்றான் கரிகாலன்.

"பிறகு சொல்கிறேன். உன்னைத் துரத்தியது யார்?" என்று அதிகாரத் தோரணையில் கேட்டான் அவன்.

'உன்னை' என்று அவன் ஏக வசனத்தில் தன்னை அழைத்ததைக் கரிகாலன் ரசிக்காததால், சந்தேகடுப்பாகவே பதில் சொன்னான்: "யார் துரத்துவார்களோ அவர்கள்தான்."

"இந்தாட்டு வீரர்களா?"

"ஆமாம்."

"சரி சரி; அப்படியானால் சித்திரம் நீ எங்காவது மனறய வேண்டுமே!"

"மனறய வேண்டுமென்பது வாஸ்தவம், மார்க்கம் தான் தெரியவில்லை."

"இப்படி வா" என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் மூன்று நடந்தான். கரிகாலன் பின் நடந்தான். வெகு துரிதமாக நடந்து, தடாகத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு மண்டபத்திற்கு அருகில் வந்து சேர்ந்த அவன், மண்டபத்தின் மேலேறி தனத்தைத் தாங்கி நின்று தான் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு திரும்பினான். அப்படித் திரும்பிக் கரிகாலனைப் பார்த்து ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த அந்த மங்கை, சட்டென்று நின்று தூரத்தேயிருந்த சுட்டிடத்தைத் தடுத்து நின்று இடைச்சுவலுக்காகக் கண்களை ஒட்டி "கெட்டு விட்டது குடி" என்று பதைபதைக்கக் கூறினாள். கரிகாலன் அவள் கண் சென்ற திக்கை நோக்கி, தனக்கு முடிவு காலம் வந்து விட்டதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். இடைச் சுவரின் சுதவுகள் வெகு வேகமாகத் திறக்கப்பட்டன. உருவிய வான்கள் வலக்கையிலும், பெரிய பந்தங்களை இடக் கையிலும் பிடித்த வீரர்கள் பதின்மர், படுவேகமாக வஸந்த மண்டபத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தார்கள்.

7. அவன் யார்

கரிகாலனைக் கபலீகரம் செய்ய வரும் பெரிய கொள்ளிவாய்ப் பிராககளைப்போல் பந்தங்கள் பயங்கரமாக நகர்ந்து வருவதைக் கண்ட அந்த நந்தவணத்து மோகினி, அவனை ஒளிக்க ஏதாவது இடமிருக்கிறதா என்பதைக் கவனிக்கத் தன் மருண்ட விழிகளை நான்கு புறங்களிலும் சுழலவிட்டாள். அந்தச் சமயத்தில் அவன் தூரத்தே தெரிந்த நந்தவண வஸந்த மண்டபத்தையும் அவனை ஒளித்து வைக்க வேறு இடமில்லையென்பதைத் தவிர திட்டமாகத் தெரிந்து கொண்ட அந்த அழகி, மிதமிஞ்சிய விட்டாள். அவன் கண்கள் நாற்புறமும் சுழன்றதையும், கவலையால் அவன் நாளியிலிருந்து வெளிப்பட்ட பெரு முச்சையும் கண்ட கரிகாலன், அநாவசியமாக ஒரு பெண்ணை இத்தகைய இக்கட்டில் சிக்கவைத்து விட்டோமே என்று எண்ணியதால், பரிதாபம் கலந்த குரலில், "இங்கு இவர்கள் கண்களிலிருந்து சிறிது நேரம் மனறந்திருக்க இடம் எதுவும் கிடையாதா?" என்று வினவினான்.

"அதோ, நந்தவணத்தில் மரக்கட்டம் இருக்கிறது. ஆனால் அங்கு நீ ஓடினால், வீரர்கள் கண்ணில் படாதிருக்க முடியாது; இந்த இடத்துக்கும் மரக்கட்டமிருக்கும் இடத்துக்கும் வெகுதூரம் இருக்கிறது பார்" என்றான் அவன்.

இரண்டு இடங்களுக்கும் இடையே இருந்த தூரத்தை கண்களால் அளவெடுத்த கரிகாலனும், அவன் சொல்வது முற்றும் உண்மையென்பதை அறிந்ததோடு, தான் தன்னத் தனியாகப் புல்வெளியில் தடாகத்தைச் சுற்றி ஓடுவதும், நேராக வீரர்கள் கையிலேயே தன்னை ஒப்படைத்துக்

கொள்வதும் ஒன்றுதான் என்ற முடிவுக்கும் வந்ததால், என்ன செய்வதென்றும் அறியாமல், "ஏன், இந்த மண்டபத்திற்குள் மறைந்திருக்க இடமில்லையா?" என்று விசாரித்தான்.

"மண்டபம் எப்படியும் சோதனை செய்யப்படும். இத்துணை தூரம் வரும் வீரர்கள் இந்த இடத்தைப் பார்க்காமலா போவார்கள்?" என்று பதில் சொன்னான் அவன்.

அவன் பதில் அவனுக்குப் பெரிதும் ஆச்சரியமாக விருந்தது. "என்ன! இந்த வசந்த மண்டபத்தைப் பார்த்தால் அரச மகவீரர் தங்கும் மண்டபம் போல் இருக்கிறது. இதைக் கடவா வீரர்கள் சோதனை செய்வார்கள்?" என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்ட அந்தப் பெண் வருத்தம் கலந்த சிரிப்புடன் உதிர்ந்தாள். அந்த ஆபத்தான சமயத்தில் தான் கேட்ட சர்வ சாதாரணமான கேள்விக்கு, அவள் அப்படிச் சித்த வேண்டிய அவசியமென்ன என்று யோசித்த கரிகாலன், "ஏன், இதில் சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்று வாய்விட்டும் கேட்டான்.

"நமக்குள் பரஸ்பரம் பாசாங்கு எதற்கு என்பதற்காகச் சிரித்தேன்" என்று அவன் பதில் சொல்லி அர்த்த புஷ்பியுடன் அவனை உற்றும் நோக்கினான்.

அவன் வார்த்தைகளில் தொனித்த அர்த்தமோ, திருஷ்டியில் கண்ட புஷ்பியோ எதுவுமே கரிகாலனுக்கு விளங்காததால், "பாசாங்கா...!" என்று ஏதோ கேட்க ஆரம்பித்தவனை மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவிடாமல் நடக்கிய அந்த அழகி, "சரி; சரி! அதிகம் பேச அவகாசமில்லை. அதோ வீரர்கள் நெருங்கிவிட்டார்கள். உன்னை அவர்கள் இங்கு பார்த்துவிட்டால், நாம் இருவரும் ஒழிந்தோம். சீக்கிரம் எங்காவது உன்னை மறைக்க இடம் கடுவோம்!" என்று கூறிவிட்டு, வசந்த மண்டபத்தின்

உட்புறத்தில் நாவடி எடுத்து வைத்து, "மாலினி! மாலினி!" என்று இருமுறை குரல் கொடுத்தான். அவன் குரல் கொடுத்த மறுவிநாடி வேளியே வந்த இளமங்கையை நோக்கிய கரிகாலன், அவன் உடையிலிருந்தும், அவன் நடந்துகொண்ட அடக்கத்திலிருந்தும் அவன் பணிப் பெண்களில் ஒருத்தியாவிருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்துகொண்டான். "அவன் பணிப் பெண்ணானால் இவன் யார்?" என்று யோசித்தான். ஆனால் அத்தகைய தர்க்கத்துக்கோ, வினாவிலடக்கோ அவகாசம் அதிக மில்லையாகையால் அவர்கள் துரிதமாக நடத்திய சம்பாஷணையில் கவனத்தைச் செலுத்தி, தன் விதிவை அவர்கள் எந்த விதத்தில் வகுக்கப் போகிறார்கள் என்பதை அறிவதில் நாட்டங் கொண்டு மெளனமாக நின்றான்.

"மாலினி! இவன் வந்துவிட்டான். இவனை எங்காவது மறைக்க வேண்டும்" என்றான் நத்தவனத்து மோகினி.

"ஏன்?" என்று ஏதுமறியாமல் கேட்ட பணிப்பெண், ஆச்சரியத்தால் கண்களை அகல விரித்தாள்.

"ஏனா? பைத்தியக்காரி! அதோ பார்." துரிதமாக மண்டபத்தை அணுநிக்கொண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கிக் கையைக் காட்டினாள், கரிகாலனைத் தோட்டத்தில் சந்தித்தவள்.

பணிப்பெண் அப்படியும் இப்படியும் பார்த்தாள். அசைந்தாள், மிரள மிரள விழித்தாள். அவ்வளவுதான். அவன் புத்தியில் யோசனை மட்டும் ஏதும் உதயமாக வில்லை. நல்ல வேளையாக இடைச் சுவருக்கும் வசந்த மண்டபத்துக்கும் தூரம் அதிகமிருக்காது. இன்னா விட்டால் அந்த இரு பெண்களின் யோசனை முடியும் முன்பாகக் கரிகாலன் கடிகும் ஒருவிதமாக முடிந்திருக்கும். வேங்கி நாட்டுச் சிறையில் இரவின் பாக்கி நேரத்தை

மன்னன் மகள்

18

நிம்மதியாகக் கழிக்கப் போயிருப்பான். ஆகவே, இரண்டு பெண்களும் என்ன செய்வதென்பதை அறியாமல் கத்தித்தொழுது, கரிகாலன் மூளை மிக வேகமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. திடீரென்று ஒரு யோசனை தோன்றவே, "அம்மணி! இந்த வசந்த மண்டபத்தில் பின் பகுதியில் ஒரு குறுகிய தாழ்வாரம் ஒடுகிறதல்லவா?" என்று வினவினான்.

அந்தத் தாழ்வாரம் இருக்கும் விஷயம் இவனுக்கு எப்படித் தெரிய வந்தது என்று நந்தவனத்து மோகினி ஆச்சரியப்பட்டாள். அதைப்பற்றி விசாரிக்காமல் எதற்காக அதைப்பற்றிக் கேட்கிறான் என்பதை மட்டும் அறிந்துகொள்ள வினவினான்: "ஆமாம், இருக்கிறது; அதற்கென்ன இப்பொழுது?"

"அந்தக் குறுகிய தாழ்வாரத்துக் கோடியிலிருக்கும் கதவைத் திறந்தால், கிருஷ்ணா நதி கோட்டைச் சுவரை ஒட்டிப் பிரவகிக்கிறதல்லவா?" என்று மீண்டும் கேட்டான் கரிகாலன்.

"ஆமாம்."

"அது ராஜஸ்திரீகளின் ஸ்நான கட்டத்தானே?"

வெகு நாட்களாக அந்த வசந்த மண்டபத்திலேயே வசித்தவன் போல், அதைப்பற்றி அணு அணுவாக ஆராய்ந்து பேசிய கரிகாலன்மீது, சந்தேகம் பஸ்மாகத் தோய்ந்த கண்களை நிரூபிக்கவிட்டான் அந்த அழகி.

அவன் கண்களில் உதித்த சந்தேகத்திலிருந்து, உள்வந்தே ஓடிய எண்ணங்களைப் புரிந்து கொண்ட கரிகாலன், "அம்மணி! சந்தேகப்பட வேண்டாம்; நான் இந்த மண்டபத்தை இதற்கு முன்பு பார்த்ததே கிடையாது" என்று சொல்லி லேசாகப் புன்முறுவலும் செய்தான்.

"அப்படியானால் ஸ்நான கட்டம் இருப்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"சிற்ப சாஸ்திரம் சுற்றிருக்கிறேன்."

"நீ என்ன சிற்பியா?"

"என்ன என்பது எனக்குத் தெரியாது."

"பின் எதற்காகச் சிற்ப சாஸ்திரம் படித்தாய்?"

"படிப்பு காரணத்துக்காகவோ காரியத்துக்காகவோ ஏற்பட்டதல்ல; படிப்பு அறிவை விசாரப்படுத்துகிறது. அறிவு விசாரம் மனிதனுக்குத் தேவை."

"அப்படியானால் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் படித்திருக்கிறாயா?"

"ஓரளவு படித்திருக்கிறேன். ஆனால், அதைப் பற்றி இப்பொழுது தர்க்கம் செய்து கொண்டே இங்கு தின்றால் படித்ததெல்லாம் பயனற்றுவிடும்."

"ஏன்?"

"வீரர்கள் படித்துக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். நாளைக்கு நான் தூக்கில் ஆடுவேன். மரணத்துக்குப் பின் அறிவு எதற்கு?"

"இப்பொழுது என்ன செய்ய வேண்டுமென்கிறாய்?"

"ஸ்நான கட்டத்தைத் திறந்து விடுங்கள்."

"திறந்துவிட்டால்?"

"சுவரை ஒட்டியிருக்கும் படித்துறையில் நீண்ட கொள்கிறேன்."

"உனக்கென்ன பைத்தியமா? கிருஷ்ணா நதி பூரணப் பிரவாகத்திலிருக்கிறது. படித்துறையில் காண வைத்தால் இழுத்துக் கொண்டு போய்விடும்."

"பாதகமில்லை, வீரர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போவதை விட, புனிதமான கிருஷ்ணா நதி தன் நீர்க்கரங்களால் என்னை அணைக்கட்டும்!" என்றான் கரிகாலன்.

நந்தவனத்து மோகினியின் கண்களில் பயம் பூரணமாகத் தெரிந்தது. அத்துடன் அவன் ததிரியத்தைக் கண்டு

ஏற்பட்ட ஆச்சரியமும் அந்தப் பார்வையில் கவந்து
கொண்டது. அவன் கண்களில் முதன் முதலாகத்
தோன்றிய பயத்தைக் கண்ட கரிகாலன், "பயப்படாதீர்
கவி! தப்ப வேறு வழியில்லை! தவிர, பிரவாகம் என்னை
அடித்துக் கொண்டு போகாது. இடமாகக் கால்களை
அடிப்படியில் ஊன்றிக் கழுத்தளவு நீரில் நிற்றிறேன்.
அடிப்படியில் ஊன்றிக் கழுத்தளவு நீரில் நிற்றால், வீரர்கள்
அதலும் படியின் பக்கவாட்டில் நிற்றால், வீரர்கள்
பத்தங்களைக் கொண்டு பார்த்தாலும் தெரியாது. அவர்
கன் பார்க்கும்போது தலையை நீரில் அமிழ்த்திக்
கொள்வேன். உம் வாருங்கள்" என்று துரிதப்படுத்து
வசந்த மண்டபத்துக்குள் வேகமாக நடத்தான்.

நத்தவனத்தில் கரிகாலனைச் சந்தித்த அந்த அழகி
மட்டும் நகரவில்லை. பணிப்பெண்ணை நோக்கி, "சரி,
அவனிஷ்டப்படி செவ்!" என்று உத்தரவிட்டதும், பணிப்
பெண்ணை கரிகாலனுடன் மண்டபத்திற்குள் சென்றான்.

வீரர்கள் அங்குமிங்கும் பல இடங்களில் தேடிவிட்டு,
வசந்த மண்டபத்தை நோக்கி விரைந்தார்கள்.
நத்தவனத்து மோகினியும் சரேலென்று வசந்த மண்டபத்
திற்குள் நுழைந்து, கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு, தன்
அறைக்குள் சென்று மஞ்சத்தில் படுத்து நித்திரை செய்வது
போல் பாசாங்குடன் கண் மூடினாள்.

கரிகாலனைக் கிருஷ்ணா நதியில் இறக்கிவிட்டுத்
திரும்ப வந்த பணிப்பெண் மாலினியும், கட்டிலில்
உறங்குவது போல் பாலனை செய்து கொண்டிருந்த அழகி
யின் வழியைக் கடைப்பிடித்துத் தரையில் கிடந்த பட்டு
மத்தையில் சுருட்டிக் கொண்டு படுத்தான். சில
நாடிகளுக்கெல்லாம் வசந்த மண்டபத்தின் கதவு
தடவெனப் பலமாக இடிக்கப்பட்டது.

கட்டிலில் படுத்திருந்த கட்டழகி கண்களை விழித்துக்
கிழ தரையில் கிடந்த பணிப்பெண்ணுக்குக் கண் சாடை
ட்டி. அவளை முதலில் வெளியே அனுப்பித் தானும்
கிழ எழுந்து அப்பொழுதுதான் தூக்கம் கலைந்தவள்

போல் அசைந்து அசைந்து நடந்து வாயிலை நோக்கிச்
சென்றாள். வாயிற்படியில் நின்றுகூந்த வீரர்கள்
தலைவனைக் கண்டதும் அவன் கண்கள் நெருப்பைக்
கக்லியதன்றி, அவன் கண்கள் நெருப்பைக்
கணும் வெளி வந்தன. "எதற்காக இந்த நரோத்திரியின்
எங்களை எழுப்புகிறாய்? இங்கே வர உங்களுக்கு யார்
அதிகாரம் கொடுத்தது?" என்று விடுவிடு என்று,
வார்த்தைகளை உதிர்த்தான் நத்தவனத்து மோகினி.

"நான்குடச் சொல்லிப் பார்த்தேன்; தங்களைப் பார்க்
காமல் போக முடியாதென்று பிடிவாதம் பிடித்தார்கள்"
என்று பணிப்பெண்ணும் அவன் கோபத்துக்கு தூபம்
போட்டான்.

வீரர்கள் தலைவன் இதற்கெல்லாம் மகிதற பேர்
வழியாயில்லை. வணக்கமும் அதிகாரமும் கவந்து
தொனித்த குரலில் கூறினான்: "மன்னிக்க வேண்டும்.
சேரதாட்டு ஒற்றனையும் அவன் தோழன் ஒருவனையும்
இன்று பிடிக்க முயற்சி செய்தோம். இருவரும் தப்பி
விட்டார்கள். ஒருவன் இந்தப் பக்கம் ஓடிவந்தான்"
என்று.

"இங்கு எப்படி அவன் நுழைய முடியும்?" என்று
கேட்டான் நத்தவனத்து மோகினி.

கோட்டைக் கதவின் வழியாகப் புகுத்திருக்க
வேண்டும்."

"கதவைத் திறந்தது யார்?"

"யாரென்று தெரியவில்லை."

"கதவு நீங்கள் பார்க்கும்போது திறந்திருந்ததா,
மூடியிருந்ததா?"

"மூடியிருந்தது."

அந்தப் பெண் கடகடவென நகைத்து, "ஒரு வேளை
அந்த ஒற்றன் ஆகாய மார்க்கமாகப் பறந்து கோட்டைச்

மண்டபம்
கவரைத் தாண்டி நந்தவனத்துக்குள் குதித்திருக்கலா
மென்று அபிராபப் படுகிறீர்களோ?" என்று
வினவினான்.

அவன் இகழ்ச்சிச் சிரிப்பை வீரர்கள் தலைவன்
எட்டியம் செய்யாமலே சொன்னான்: "அவன் எப்படி
உன்னை வந்திருப்பானென்பது எனக்குத் தெரியாது.
ஆனால் கோட்டைக் கதவுகளை வந்தான். பிறகு
மறைத்து விட்டான். அவன் தப்பியோட வேறு வழியும்
இல்லை."

அவன் காரணங்களைக் கேட்ட அந்தப் பெண் சற்று
யோசித்துவிட்டு, "நந்தவனப் பகுதிகளைச் சோதனை
செய்து பார்ப்பதுதானே?" என்றான்.

"பார்த்தாடி விட்டது."

"வேறு எங்கு பார்க்க வேண்டும்?"

"மண்டபத்திற்குள்."

"இங்கு யாரும் வரவில்லையே."

"எதற்கும் நாங்கள் பார்த்து விடுகிறோம்."

"என் வார்த்தையில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை
இல்லையா?"

"அப்படியொன்றுமில்லை. வந்திருக்கும் ஒற்றர்கள்
மிக சாமர்த்தியசாலிகள். தானிட்டிருக்கும் கோட்டைக்
கதவு வழியாக மறையக் கூடியவன், இந்த வசந்த
மண்டபத்திற்குள் நுழைவது கஷ்டமல்ல. ஆகவே அனுமதி
தர வேண்டும்." மேலுக்குக் கெஞ்சலாகவும் வார்த்தை
களைச் சற்று அழுத்திச் சொல்லி உத்தரவாகவும்
வற்புறுத்தினான் வீரர்கள் தலைவன்.

பணிப்பெண் தன் தலைவியைப் பார்த்தான். "சரி
அவர்களை அழைத்துப் போ, பார்த்துவிட்டுப்
போகட்டும்" என்றான் கலைவி.

அந்த உத்தரவிற்குப் பின் வீரர்கள் வசந்த மண்டபத்
திற்குள் தடதடவென நுழைந்து, மண்டபத்தைத் துருவி
யெடுத்தார்கள். வீரர்கள் தலைவன் உத்தரவுப்படி
ஸ்நான கட்டத்தையும் பந்தம் கொண்டு பரிசோதித்
தார்கள்.

"நதிக்குள் இருக்கப் போகிறான். யாராவது ஒருவர்
குதித்துப் பாருங்கள்" என்று பணிப்பெண்கடக்
கேனியாகச் சொன்னான்.

ஆனால், வீரர்கள் அத்தக் கேலியை எல்லாம் எட்டியம்
செய்யும் மனப்பக்குவத்தில் இல்லை. தங்கள்
சோதனையை முடித்துக்கொண்டு விடுவிடென்று வெளியே
நடத்தார்கள்.

அவர்கள் அரவம் அடங்கும்வரை காத்திருந்த நந்த
வனத்து மோகினி, பணிப் பெண்ணை நோக்கி, "மாவீனி,
ஏக்கிரம் அவனை மண்டபத்திற்குள் வரச்சொல்லி வேறு
உடைகளை அணிவித்து அழைத்து வா" என்று உத்தர
விட்டான்.

"வேறு உடை ஏது அம்மணி? அங்கு இருக்கும் ஒரே
ஆண் பின்னையின் உடை உங்கள் சகோதரருடையது"
என்றான் பணிப்பெண்!

"சரி, அதைத்தான் கொடு" என்று பதிலைக் கேட்ட
பணிப்பெண் பிரமித்தே போனாள். அவன் பிரமிப்பைக்
கண்ட தலைவி, "பாதகமில்லை, கொடு" என்று மீண்டும்
வற்புறுத்தினாள்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் புது உடை உடுத்தி ராஜ
தோரணையில் வந்து நின்ற கரிகாலனை நோக்கிய
தலைவி, "வீரர்கள் போய்விட்டார்கள். இனித்
தெரியமாய்ச் சொல்" என்றான்.

கரிகாலனுக்கு அவன் பேச்சு வினங்காது போகவே,
"எதைச் சொல்ல?" என்று கேட்டான்.

“சத்தேகம் வேண்டாம்! நான்தான் அவன்!” என்றான் தலைவி.

கரிகாலனுக்கு என்ன செய்வதென்று விளங்காததால், பணிப்பெண்ணை நோக்கினான். “பயப்படாமல் சொல்லுங்கள் இவர்தான் அவர்” என்றான் பணிப்பெண்.

மீண்டும் கரிகாலன் முகத்தில் தோன்றிய கலக்கத்தைக் கண்ட பணிப்பெண், “இனி ரகசியம் தேவையில்லை. எதிரியமாகச் சொல்லுங்கள். உங்கள் முன் நிற்பது...” என்று இழுத்தான்.

“நிற்பது?” கரிகாலன் உதடுகளிலிருந்து மெல்ல எழுந்தது கேள்வி.

அதைவிட மெல்லிய குரலிலும், பயபக்தியுடனும் உதிர்ந்தன பணிப் பெண்ணின் சொற்கள். அந்தச் சொற்களில் என்னதான் மந்திர சக்தியிருந்ததோ தெரியாது. சித்தம் எங்கெங்கோ அலைய, கண்கள் அப்படியே வியப்பினால் ஸ்தம்பிக்க, உணர்ச்சிகள் நரம்புகளில் வெகு வேகமாகப் பாய்ந்தோடி இருதயத்தைத் துடிக்க வைக்க, விவரிக்க இயலாத பல உணர்ச்சிகளுக்கு இலக்கான கரிகாலன், ஏதோ சொப்பன தேவதையைப் பார்ப்பது போல் பிரமை கொண்டு எதிரே நின்ற ஏந்திழைமீது தன் விசாலமான விழிகளை ஓட்டினான்.

8. மன்னன் மகள்

மன்னன் மகள்! மாலினியின் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்தது. அந்த இரண்டே மந்திரச் சொற்கள்! அவற்றில் அடங்கியிருந்ததுதான் எத்தனை பெரிய சரித்திரக் காவியம்!

அவற்றைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மனத்தில் ஏதேதோ எண்ணங்கள் எழுந்து ஊசலாட, உடலில் எண்ணற்ற பிடித்துக் கற்சுவையென சமைந்துவிட்ட கரிகாலன் சில வரலாறுகளைக் கொண்டு, எதிரே நின்ற எழிலுருவத்தை விநாடியில் பிரமையால் அசைவற்று நினைத்த அவன் கண்கள், அவன் பேரெழிலைக் கண்டதும் மிதமிஞ்சிய வியப்பால் நன்றாக விகசித்து, அவனை உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரையில் ஆராயவும் தொடங்கின. வீரர்கள் தொடர்ந்து வந்ததால் உயிரைத் தப்பிவித்துக் கொள்வதிலே லயித்திருந்த கவனம், எந்த இந்திரியத்தையும் வேறு அலுவல்களுக்கு அறுமதிக்காததால் கோட்டைக்குள் நுழைந்ததிலிருந்து அந்த நிமிஷம்வரை அவன் கண்கள் அவனைச் சரியாகப் பார்க்கக்கூடச் சக்தியற்றிருந்தன. அந்த ஆபத்து நீங்கி விட்டதால் அவனை நன்றாக கவனிக்கத் தொடங்கிய கரிகாலன், ‘மனதிற்குத்தான் என்ன மடமை! எதிரே இத்தகைய ஓர் அப்சரஸ் இருக்கும் போது அற்ப உயிருக்காக என் கண்களைக் கட்டிக் குருடாக்கி விட்டதே!’ என்று உன்னரக் கடிந்து கொண்டான். அடுத்த விநாடி அப்படி கடிந்து கொள்வதும் அரித்தமற்றதாகிவிட்டது. உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்ட அந்தச் சயநல உள்ளம், உயிர் பத்திரம் என்று தெரிந்ததும் கண்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு அவன்

அழகிய உடனடி நோக்கித் தாலி இணையற்ற இன்ப வாயிலாகத் தன்னி வினையாடவும் தொடங்கியது.

வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகன், பக்கத்திலிருந்த கட்டித்தாலின் மேல்பாகத்தில் செதுக்கப்பட்டு தங்கக் கயசம் போடப்பட்டிருந்த சில்கத்தின் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றிருந்த இடத்தையும், அவன் விரல்கள் சில்கத்தின் தலையைப் பிடித்திருந்த உறுதியை யும் கண்ட கரிகாலன், வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகனின் மனம் இருப்புக்குச் சமானம். யாராலும் அசைக்க முடியாதது என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். அவனுடைய ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் அளவெடுக்கத் தகுந்த அவனுடைய மனப்போக்கைப் புரிந்துதானோ, துடித்த அவனுடைய மனப்போக்கைப் புரிந்துதானோ, அல்லது எதிரும் புதிருமாக நின்றுகொண்டு ஏதும் பேசாமல் மெனமம் சாதித்துக்கொண்டிருந்த அந்த இருவரும் அதையின் இருஷ்டத்துவிட்ட சூழ்நிலையை உடைக்கத் தானோ, அல்லது இந்த இக்கட்டான நிலைவி லிருந்து தன்னையாவது விடுவித்துக் கொள்ளத்தானோ தேர்பாது. பணிப்பெண் மானினி, மெள்ள நகர்ந்து அதைக் கோடியிலிருந்த வெண்கலப் பாலை விளக்கின் திரியை நன்றாகத் துண்டிவிட்டான்.

காளரத்திலிருந்து சந்திரனின் வெள்ளிக் கிரணங்கள் ஒரு பக்கத்தில் பட்டதாலும், மற்றொரு பக்கத்திலிருந்து பாலை விளக்கின் தங்கநிற ஜோதி தழுவி நின்றதாலும், வெள்ளியும் தங்கமும் இணைந்த சித்திரப் பாலை போலும், வழனையும் கங்கையும் கலந்த திரிவேணியைப் போலும் இணையற்ற அழகுடன் விளங்கினான் வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகன். அத்தகைய பேரழகை யாராவது பார்த்து திருஷ்டி போட்டுவிடப் போகிறார்கள் என்ற அச்சத்தினால், பூரண சந்திரனில் தோன்றும் மெல்லிய கனக்கக் கோடுகளைப்போல் விசாலமான அவன் நெற்றியில் கறுத்த தலை மயிர் ஒன்றிரண்டு பறந்து வந்து வளைந்து கிடந்தன. அத்தகைய மயிர்களை அதிக தூரம்

அனுமதித்து மற்ற இடங்களையும் ஆக்கிரமிக்க விடக் கூடாதென்ற தீர்மானத்தினால், அவற்றைத் தடுத்து இரண்டு கீழே வளைந்து செத்தமாக நின்றன. அந்தக் கரிய விந்களுக்குக் கீழே அவற்றை விடக் கருமையாக இருந்த இமைகளுக்கிடையே இருந்த இரண்டு விழிகளும், ஓரடி அத்தனை நேரம் மட்டும் தூக்கமில்லாதிருந்ததற்கு அநிகுறியாகச் சிலந்து கிடந்ததாலும், அந்தச் சிலப்பும், அந்தச் சிலப்புக்குள்ளே படுத்து கிடந்த கண்ணின் கருமணிகளும் சேர்ந்து தாமரை மலரில் தப்பி விழுந்து விட்ட நீலொற்பலங்களைப் போல், எவர் மனத்தையும் அரை விநாடியில் கவரும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தன. நீண்ட நாள் பழகிப்போன தந்தத்தையோல் தாமம் பூவின் லேசான மஞ்சள் நிறத்தைப் பெற்றிருந்த வழவழப் பாண அவன் கண்ணங்களில், உணர்ச்சிகளின் காரணமாகத் தட்டியிருந்த சிலப்பு, பெண்கள் எடுத்துச் செல்லும் கட்டபாணத் தட்டியிருக்கும் சத்தைக் குழம்பில் அகலமாத்தாய் சித்திவிட்ட குங்குமம் லேசாகப் படர்ந்து வீடும் இன்பக் காட்சியை நினைவூட்டியது. அவனுடைய கைகளிலொன்று பக்கவாட்டில் செயலற்றுக் கிடந்தமை யால், பூரணமாகச் சேனைத் தலைப்பால் மறைக்கப் பட்டிருந்ததாலும், சில்கத்தைப் பிடித்திருந்த கையின் அடிப் பாகத்திலிருந்து சேனை வழக்கி விழுந்து கிடந்ததால், கைகளின் அளவையும் அழகையும் ஓரளவு புரிந்து கொள்ளக் கரிகாலனால் முடிந்தது.

பெருகு மத வேழத்தின் துதிக்கையைத் தடுத்து நிற்கும் தந்தத்தையப் போல் வழவழப்பாக நீண்டிருந்த கையின் முகப்பில், நன்றாக மலர்ந்துவிட்ட செத்தாமரை மலரின் இதழ்களைப்போல் கட்டில் சில்கத்தின் தலையைப் பற்றியிருந்த விரல்களின் நகங்களில் தீட்டப்பட்டிருந்த மருதாணியைக் கண்ட கரிகாலன், 'மஞ்சளுக்குச் சிலப்பு அழகு செய்வது என்ன வித்தை!' என்று ஆச்சரியப் பட்டான். மென்மையும், உறுதியும் எப்படிச் கலந்திருக்க

முடியும் என்பதை, மென்மையான அவள் விரல்கள் கிங்கம்
சினையில் தங்கத்தைப் பிடித்து நின்ற உறுதியிலிருந்து
புரிந்து கொண்டாறும். அப்படிப் பிடித்தால் அந்த விரல்
கள் இன்றும் சிவந்து கன்றிவிட்டால் என்ன செய்வது
என்ற ஏங்கினாள். அப்படித் கன்றியும் போகலாம்
என்பதற்கு அநிருதியும் இருந்தது. இடமான அவள்
சரீரத்தில் பெண்மையின் பலவினம் கலந்திருப்பதைக்
கவியன் கண்டான்.

குப்புற எறியப்பட்ட செம்பகுத்தி மலர்கள் போல்
தரையில் பறித்து நின்ற பாதங்கள் இடமாகவே இருந்த
போதிலும், பெண்மையில் காரணமாக அவ்வப்பொழுது
அவள் புறங்காக்களில் இடப்பட்டிருந்த மருதாணியின்
தாழ்வு சித்திரங்களின் காரணமாக, பூமியில் இரண்டு
அண்பறவைகள் அசைவன போன்ற பிரமை ஏற்படத்
தான் செய்தது. பாதங்களுக்கு மேலே ஓடிய காக்கை
சேனையில் புதைத்து கிடத்தாறும், அவ்வப்பொழுது
அசைத்து காக்கினாடு ஓட்டிய சேனை, தொடைகளின்
பரிமாணத்தையும், அழகையும் எடுத்துக் காட்டியதன்றி
இன்றும் பல இன்ப ஊக்கங்களுக்கும் இடங்கொடுத்ததால்,
யாரையும் வைத்தியமாக அடிக்கும் தன்மையைப் பெற்றி
ருந்தன. அவள் அழகிய மேல் பாகத்தையும், கீழ்ப்பாகத்
தையும் தொடுத்து நின்ற நுண்ணிடை கம்பன் வியத்தது
போல் 'போப்போ' என்று தோன்றும்படியாக
கவ்வளவு சிறுத்துக் கிடந்தது. அப்படிச் சிறுத்துக்
குன்றிப் போயிருந்த இடைக்குமேலே தெரிந்த மார்பகத்
தின் சேழிப்பு, ஒருவர் வறுமையாலேயே மற் றொருவர்
சேழிப்பு ஏற்படுகிறது என்ற உலக உண்மையை
வகிபுறத்தியது.

சக்கைப் பழிக்கும் கழுத்துக்குக் கீழும், இவ்வளவோ
என்ற நுயறும் இடைக்கு மேலும், உறுதியுடன் எழுந்த
பிரமாதமாக நின்ற அவள் மார்பகத்தின் மீது கண்களை
ஓட்டிய கவியன் மனம் பெரிதும் சலனமடைந்து, அவள்

இதயத்திலே பல இன்ப வேதனைகளைக் கிளப்பி
விட்டதன்றி, ஏற்கெனவே படித்திருந்த காவியப் பகுதிகள்
பலவற்றையும் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தது.
வண்டுகள் நுனியில் உட்கார்ந்த செந்தாமரை மொட்டு
கள் என மகாகவி காளிதாசன், ரகு வம்சத்தில் சுதஷ்டயஸ்
யின் மார்பகத்தைப் பற்றி எழுதிய வர்ணனை அவன்
மனத்தே எழுந்து நின்றது. அத்தனை அழகைப்
பெற்றதால் பெருமிதத்துடன் அடக்கமின்றி எழுந்து
நின்ற அவற்றை அடக்கிவைக்க நன்றாக இறுக்கிக்
கட்டப்பட்டிருந்த ரவிக்கை தன் பலவினத்தையே
உணர்ந்தது. மெல்லியதாக ஓடிய மேனாடைக்குள்ளே
தெரிந்த ஒற்றை வைரமானகூட ரவிக்கையின் மேடிட்ட
பிரதேசங்களில் தெளிந்து, 'சே! உன் சக்தி இவ்வளவு
தானா?' என்று நகைப்பதைப் பார்ப்பதற்காகத் தனை
நீட்டும் திருடர்களைப் போல, ரவிக்கைக்குள்ளிருந்த
பாகங்கள் மார்பின் நடுவில், இருபுறத்திலும் வேசாக
வேளிப்பட்டுக் கிடந்தன. அவை இரண்டையும்
சேரவிடாமல் தடுத்து நின்ற மார்பின் நடுப்பிரதேசம்,
ரவிக்கையின் மேல்பாகம் பட்டுக் கவிழுகளானும்
கீழ்ப்பாகம் துணியாலும் இறுக முடியப்பட்டிருந்ததால்,
நீண்ட தாழைமடலைப் போல காட்சியளித்தது.
இத்தனை அழகு அங்கு மண்டிக் கிடந்ததால் தானோ
என்னவோ, அவள் அணித்திருந்த பட்டுக் கொட்டடி
ரவிக்கையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகத் தாயக் கட்டம்
போல் பின்னப்பட்டிருந்த சரீகை வேலைப்பாடுகள்,
அந்த எழிலைப் பாதுகாக்கும் சிறைக் கம்பிகள்போல்
தோன்றின.

இத்தப் பாதுகாப்பே அவற்றுக்குப் போதும்; ஆனால்
அன்று அதிக அலங்காரம் செய்து கொள்ளாததால்,
சுருமையான அவள் நீண்ட குழல் எடுத்துக் கட்டப்
படாமல் ஒரே பின்னல் போடப்பட்டிருந்ததாறும்,
அந்தப் பின்னலையும் அவள் கழுத்துப் பக்கமாக இழுத்து

மாப்பு வீது தொங்க விட்டிருந்ததாலும், நிதானமாக அவன் விட்ட முச்சில் அந்தப் பின்னல் எழுந்து எழுந்து தாழ்ந்து தாழ்ந்து உயிருடன் வளையும் கருநாகம்போல், 'தூக்கிரைத் திட்டே வரவேண்டாம்' என்று எச்சரிக்கை செய்தது. அத்துடன் அவன் அழகில் புரண்டு வளையாடத் தனக்குத்தான் உரிமை போல அந்தப் பெரிய நீண்ட பின்னல் நேராகக் கீழே சென்று, அவருடைய வளது தொடையையும் தொட்டுக்கொண்டு நின்றதன்றி, அவன் அசைந்தபோதெல்லாம் அக்கம்பக்கத் திரிந்த சுற்றுப் பிரதேசங்களிலும் தாவத் தொடங்கியது.

அந்த அழகையெல்லாம் மாறிமாறிப் பருகிய கரிகாலன் அவன் ஆபரணங்களை அணியாவிட்டாலும், அணிந்திருந்த ஒரே ஆபரணங்கள் உயர்ந்த முறையில் செய்யப்பட்டிருந்ததையும், அவற்றில் வேங்கிநாட்டுக் கடை மட்டுமின்றி, தமிழ் நாட்டுக் களையும், அக்கம்பகாத்து ராஜ்யங்களின் களங்களும் கலந்து கிடப்பதையும் கண்டான். அவன் மெல்லிய மேலாடை மூலம் வேசாகத் தெரிந்தாலும், அவன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த வைரமாலை இன் அமைப்பிலிருந்தும் அதன் முகப்பில் புதைக்கப் பட்டிருந்த பாண்டிய நாட்டு முத்திலிருந்தும் அது முழுக்க முக்கத் தமிழ்நாட்டு வேலைப்பாடு என்பதைப் புரிந்து கொள்ளக் கரிகாலனுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அவன் ஒரு கையில் மட்டும் அணிந்திருந்த இரத்தினங்கள் மதக்கப்பட்ட வங்கி, வேங்கியின் வேலைப்பாட்டுக்கு ஒத்தியாக, சக்கரத்துக்குள் சக்கரமாக அமைந்து ஒக்கவிழ முடிச்சப்போல் இழுத்து விடப்பட்ட தங்கக் குள்கள் கொண்ட ஒரு மரகதப் புஷ்பத்துடனும் காணப்பட்டது. காதித் தொங்கிய கமலங்கள், நாகத்தின் வளப் பெற்று வளைந்துகிடந்ததால், வேங்கி நாட்டை நின்ற நாகர்கள் தடாகிய மாசுணி தேசத்தின் மீது அவன் தாவினான்.

கொண்டான். காவில் அவன் அணிந்திருந்த மெட்டிகள் கூடப் பாம்புகளாகவே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மார்பகத்தே புரண்டு தொங்கிய கருநாகத்தாலும், காதினும் கால்களிலும் அணிந்து நின்ற நாகர்களின் அணிகளாலும், அநேக நாகங்களால் பாதுகாக்கப்பட்ட நாக கன்னிகை போல் விளங்கிய வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகனைக் கண்ட கரிகாலன், 'இவனுக்கு இத்தனை பாதுகாப்பு எதற்கு? கொல்லும் விழிகள் இரண்டே போதாதா?' என்று நினைத்தான்.

அந்த நினைப்பாலும், 'எங்கேயோ புத்த மடாலயத்தில் சன்னியாசிகளோடு சன்னியாசியாய்ப் பிரம்மசாரியாக வளர்ந்த நான் ஒரு பெண்ணை இப்படி அணுஅணுவாக அலசிப் பார்க்கிறேனே' என்ற சிந்தனையாலும், கரிகாலன் அழகிய உதடுகளில் புன்முறுவல் ஒன்றும் உதய மாயிற்று. அந்தப் புன்முறுவல் மன்னன் மகனையும் ஓரளவு கயதிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. அவனும் அது வரை அவனைத் தீவிரமாக ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டு தானிருந்தான். சாதாரண உடையிலிருந்தபோதே, அவன் கம்பீரமான தடையையும், களை சொட்டும் முகத்தையும், வேல்கள் போல் இருட்டிலும் ஜொலித்த அவன் கண்களையும் கண்டு வியந்திருந்த மன்னன் மகன், அவன் தன் சகோதரனுடைய உடையுடன் எதிரே வந்து நின்றதும் அவன் ஓர் அரசகுமாரன் போலவே தோன்றுவதைக் கண்டு பிரமிப்பின் மேல் பிரமிப்பை அடைந்தான். அவன் பிரமிப்பை அவன் புன்முறுவல் உடைக்கவே அவன் கண்கள் பணிப்பெண்மீது பாய்ந்தன.

அதுவரை இருவருடைய மெனத்திலோ ஆராய்ச்சியிலோ கலந்து கொள்ள இஷ்டப்படாமல் அறைக்கொடியில் நின்ற பணிப்பெண் மாலினி, மன்னன் மகனின் பார்வை தன்மீது திரும்பியதும், தன் தலையிட்டக்கால பார்வை தன்மீது திரும்பியதும், தன் தலையிட்டக்கால சமயம் வந்து விட்டதை அறித்து, கரிகாலனை நோக்கி, 'மன்னன் மகன்! கொண்டு வந்த செய்தியைத்

மாய புயிற் தொக்க விட்டிருந்ததாலும், நிதானமாக அவன் விட்ட மூச்சில் அந்தப் பின்னல் எழுந்து எழுந்து சாழ்த்த சாழ்த்த உயிருடன் வளையும் கருநாகம்போல், 'தூக்கிரைத் திட்டே யாவேண்டாம்' என்று எச்சரிக்கை சொல்கது. அத்துடன் அவன் அழுவிய புரண்டு விழைபாடத் தனக்குத்தான் உரிமை போல அந்தப் பெரிய நீண்ட பின்னல் நேராகக் கீழே சென்று, அகலுடையவனது தோடையையும் தொட்டுக்கொண்டு தகரதன்றி, அவன் அசைத்தபோதெல்லாம் அக்கம்பக்கத் திருத்த சுற்றுப் பிரதேசங்களிலும் தாவத் தொடங்கியது.

அந்த அழகையெல்லாம் மாறிமாறிப் பருவிய கரிகால் அவன் ஆபரணங்களை அணியாவிட்டாலும், அணிந்திருந்த ஓரீகு ஆபரணங்கள் உயர்ந்த முறையில் செயல்பட்டிருந்ததையும், அவற்றில் வேங்கிநாட்டுக் கை மட்டுமின்றி, தமிழ் நாட்டுக் கையையும், அக்கம்பகத்து ராஜ்யங்களின் கைகளும் கலந்து கிடப்பதையும் கண்டான். அவன் மெல்லிய மேலாடை மூலம் லேசாகத் தேறித்தாலும், அவன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த வைரமாலை யின் அமைய்ப்பிவிருத்தும் அதன் முகப்பில் புதைக்கப் பட்டிருந்த பாண்டிய நாட்டு முத்திலிருந்தும் அது முழுக்க முழுக்கத் தமிழ்நாட்டு வேலைப்பாடு என்பதைப் புரிந்து கொள்ளக் கரிகாலனுக்கு அதிக தேரம் பிடிக்கவில்லை. அவன் ஒரு கையில் மட்டும் அணிந்திருந்த இரத்தினங்கள் புதைக்கப்பட்ட வங்கி, வேங்கியின் வேலைப்பாட்டுக்கு அறிகுறியாக, சக்கரத்துக்குள் சக்கரமாக அமைந்து பட்டுக்கவிற முடிச்சப்போல் இழுந்து விடப்பட்ட தங்கக் கயிறுகள் கொண்ட ஒரு மரகதப் புஷ்பத்துடனும் காணப் பட்டது. காதித் தொங்கிய கமலங்கள், நாகத்தின் உருவப் பெற்று வளைந்துகிடந்ததால், வேங்கி நாட்டை ஒட்டி நின்ற நாகர்கள் நாடாடிய மாசணி தேசத்தின் காதனிகள் அவை என்பதைக் கரிகாலன் ஊடுத்துக்

கொண்டான். காதித் அவன் அணிந்திருந்த மெட்டிகள் கூடப் பாம்புகளாகவே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மார்பகத்தே புரண்டு தொங்கிய கருநாகத்தாலும், காதினும் காக்கனிலும் அணிந்து நின்ற நாகர்களின் அணிகளானும், அதே நாகங்களால் பாதுகாக்கப்பட்ட நாக கன்னிகை போல் விளங்கிய வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகனைக் கண்ட கரிகாலன், 'இவனுக்கு இத்தனை பாதுகாப்பு எதற்கு? கொல்லும் விழிகள் இரண்டே போதாதா?' என்று நினைத்தான்.

அந்த நினைப்பாலும், 'எங்கேயோ புத்த மடாலயத் தில் சன்னியாசிகளோடு சன்னியாசியாய்ப் பிரம்மசாரி யாக வளர்ந்த நான் ஒரு பெண்ணை இப்படி அணுஅணு வாக அஸிப் பார்க்கிறேனே' என்ற சித்தனையாலும், கரிகாலன் அழுவிய உதடுகளில் புன்முறுவல் ஒன்றும் உதய மாயிற்று. அந்தப் புன்முறுவல் மன்னன் மகனையும் ஓரளவு கயநிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. அவனும் அது வரை அவனைத் தீவிரமாக ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டு தானிருந்தான். சாதாரண உடையிலிருந்தபோதே, அவன் கம்பீரமான தடையையும், களை சொட்டும் முகத்தையும், வேல்கள் போல் இருட்டிலும் ஜொலித்த அவன் கண்களையும் கண்டு வியத்திருந்த மன்னன் மகன், அவன் தன் சகோதரனுடைய உடையுடன் எதிரே வந்து நின்றதும் அவன் ஓர் அரசகுமாரன் போலவே தோன்றுவதைக் கண்டு பிரமிப்பின் மேல் பிரமிப்பை அடைந்தான். அவன் பிரமிப்பை அவன் புன்முறுவல் உடைக்கவே அவன் கண் கள் பணிப்பெண்மீது பாய்ந்தன.

அதுவரை இருவருடைய மௌனத்திலோ ஆராய்ச்சி யிலோ கலந்து கொள்ள இஷ்டப்படாமல் அறைக்கோடியில் நின்ற பணிப்பெண் மானினி, மன்னன் மகனின் பார்வை தன்மீது திரும்பியதும், தன் தலைவிட்டுக்கான சமயம் வந்து விட்டதை அறித்து, கரிகாலனை நோக்கி, "இன்னும் ஏன் தாமதம்? கொண்டு வந்த செய்தியைச்

சொல். வேக்கி நாட்டு மன்னன் விமலாதித்தன் மகன் திரஞ்சனாதேவி இவர் தான்; னதரியமாகச் சொல்" என்று உத்தரவிட்டான்.

கவணத் தொடர்ந்து அதிகார தோரணையில் மன்னன் மகனும் கேட்டான்: "பேரம்ம மாராயர் என்ன சொல்லியனுப்பினார்? ஏன் இரண்டு வார காலமாக அரிஞ்சயன் என்னைச் சத்திக்கவில்லை?" என்று.

கரிகாலன் உடனே பதிலேதும் சொல்லவில்லை. உன்னதனை அப்பொழுதுதான் திடீரெனப் பணிச்சிட்டது அவன் புத்தியின். ஆகவே, அவனுக்குப் பதிலேதும் சொல்லாமல் வேலாகச் சிரித்தான். "திரஞ்சனாதேவி" என்று இருமுறை அவன் உதடுகள் பயபத்தியுடன் அந்த வார்த்தைகளை உச்சரித்தன. "ஆம்; அந்தக் கரிய விழிகளுக்கு அஞ்சனம் எதற்கு? திரஞ்சனா! சரியான பெயர் தான்" என்று மனமும் உடர் சேர்ந்து பாடியது.

"ஏன் சிரிக்கிறாய்?" என்று உஷ்ணமாகக் கேட்டான் மன்னன் மகன்.

"விதியை நினைத்துச் சிரித்தேன்" என்றான் கரிகாலன்.

"விதியா?" அவன் குரலில் சந்தேகம் தொனித்தது. விழிகள் கேள்வி கேட்பதைப் போல் அவனை நோக்கி உயர்ந்தன.

"ஆம் அரசகுமாரி!" என்று திடமாகவே பதில் சொன்ன கரிகாலன் கண்கள், வருத்தத்துடன் மன்னன் மகனின் மருண்ட விழிகளுடன் ஒரு விநாடி கலந்தன. அந்தப் பார்வையைத் தாங்கமாட்டாமல் அவன் விழிகளைத் தாழ்த்திக்கொண்டான்.

தான் இருந்த இடத்தைவிட்டு இரண்டடி எடுத்து வைத்த கரிகாலன், கட்டியின் இன்னொரு கோடியிலிருந்து சிங்கத்தின் தலையொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, சில

விநாடிகள் ஏதோ போகித்துவிட்டு அரசகுமாரியை மீண்டும் நோக்கி, "அரசகுமாரி! நீங்கள் எதிர்பார்த்த பேர்வழி நானல்ல, சிறிது தவறு நேர்ந்துவிட்டது!" என்று மெல்ல வார்த்தைகளை உதிரவிட்டான்.

அந்தப் பதிலைக் கேட்ட மன்னன் மகனின் விழிகள் திடீரெனச் சவ்வுப்பட்டன. பூரண சந்திரனை ஒரு விநாடி மறைத்துச் செல்லும் சிறு மேகத்தைப்போல், அவன் வதனத்தில் சிறிது நேரம் கவணக்குறி படர்ந்த தன்றி, அதற்கு அறிகுறியாக அவன் பூவுடனும் சிறிது நெகிழ்ந்து கர்ல் பெருவிரலொன்றும் சிறிது மடிந்து நினைத் தில் ஊன்றியது. சவ்வுப்பட்ட கண்கள் திடீரெனத் திரும்பிப் பணிப்பெண்ணைப் பார்த்தன. பணிப்பெண் னின் முகத்திலோ விவரிக்க இயலாத கிவி படர்ந்து தீன்றது.

அடுத்த விநாடி மன்னன் மகனின் மருண்ட விழிகள் நெருப்பைக் கக்கின. ஏற்கனவே சிவந்திருந்த அவன் கண்கள் கோபத்தால் அதிகமாகச் சிவந்தன. "நீ யார்? எதிரிகளின் ஒற்றனா?" என்று எழுந்தது கேள்வியொன்று, துடித்த அவன் உதடுகளிலிருந்து.

இந்தக் கேள்விகள் சமீபத்தில் நேரிட்ட பல அநுபவங் களை அவன் உன்னத்தில் டிளப்பிவிட்டாலும், சந்தர்ப் பத்தை உத்தேசித்து அவற்றையெல்லாம் அடக்கிக் கொண்ட கரிகாலன், "நான் ஒற்றனல்ல, அரசகுமாரி!" என்று வினயமாகவே பதில் சொன்னான்.

"அப்படியானால் நீ யார்?" என்று மன்னன் மகன் மீண்டும் கேட்டான்.

"அதைக் கண்டுபிடிக்கவே புறப்பட்டேன்."

"என்ன, நீ யாரென்பது உனக்குத் தெரியாதா?"

"தெரியாது. தெரிந்தால் இந்த இடத்தில் நீங்க வேண்டிய அவசியமோ, உங்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய தேவையோ ஏற்பட்டிருக்காது."

"உன்னையே உணராத உனக்கு, இந்தக் கோட்டைக் கதவு திறந்திருப்பது எப்படித் தெரிந்தது?"

"அதவும் தெரியாது எனக்கு."

"அப்படியானால் தான் யாரென்பது உனக்கு..."

"பணிப்பெண் சொல்லும் வரையில் தெரியாது."

இந்தப் பதில் மன்னன் மகனின் சந்தேகத்தை மீண்டும் வளர்த்தது. "இவன் பணிப்பெண் என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று வினவினான்.

"ஊசித்துக் கொண்டேன்."

"எப்படி ஊசித்தாய்?"

"ஆடைவிலிடுத்து; அவன் நடந்துகொண்ட மாதிரியே விலித்து."

"பெண்களைப் பற்றி உனக்கு நிரம்பத் தெரியுமோ?"

"தெரியும்."

"அவ்வளவு அநுபவசாலியா?"

"அநுபவமில்லை; படித்திருக்கிறேன்!"

அத்தனை இக்கட்டான நிலையிலும், விபரீதமான தவறு ஏற்பட்டிருக்கும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும், அவன் பதிலைக் கேட்ட நிரஞ்சனாதேவியின் இதழ்களில் புன்முறுவலொன்று படர்ந்தது. "எல்லாம் ஏட்டுச் சுரைக்காய்தானா!" என்று அவன் ஏளனமாகக் கேட்டான்.

"ஏடுகளைப் பற்றி என்ன அவ்வளவு ஏளனமாகப் பேசியீர்கள்! ஏடுகள் வினையித்த விந்தைகள் மனித சரீர்திரத்தில் விரிந்து பிடக்கின்றனவே. காவியப் பெண்கள் ஏடுகளைக் கொண்டு சாதித்த காதல் களியாட்டங்கள் எத்தனை! சதிகள் எத்தனை!"

"சதியா!" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் நிரஞ்சனா.

ஆம் சதிதான். நீங்கள் செவ்வியுக்கும் சதியைக்கூடத் தான் குறிப்பிடுகிறேன்" என்று சொன்ன கரிகாலன் இதழ்களில் புன்முறுவலொன்று படர்ந்தது. ஆனால், நிரஞ்சனா தேவியின் உதடுகளின் கோடியில் அதுவரை தவழ்ந்து கொண்டிருந்த புன்முறுவல் சட்டென்று மறைந்தது. அதுவரை எதிரியும் சொட்டிய அவன் கண்களில் மட்டுமென்ன, பணிப்பெண் மானியின் கண்களிலும் பயத்தின் சாயை வெகு துரிதமாகப் படரலாயிற்று.

9. பாய்ந்துவரும் இரு வேல்கள்

கரிகாலன் கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளில் காரணமாக நிரஞ்சனா தேவியின் நீள் விழிகளில் நிலவிய அச்சத்தில் சாஸ்ய அளரவினாடிதான் நிலைத்தது. அடுத்த கணம் மின்னம் தோன்றி மறைந்ததைப் போல் அகன்று விட்ட பயத்தில் குறியைக் கண்ட கரிகாலன், மன்னன் மகனின் மன உறுதியை நினைத்துப் பெரிதும் வியந்தான். எப்படிப்பட்ட உணர்ச்சியையும் எண்ணிய மாத்திரத்தில் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து ஆடக்கக்கடிய நிரஞ்சனாதேவி சாதாரணப் பெண்ணல்ல என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டு, 'இவன் சிக்கியிருக்கும் சதி எத்தன்மையதாயிருக்கும்? காதல் சம்பந்தமானதா? காதலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தானா? பிறும்ம மாராயன் என்பவன் யார்? அரிஞ்சயன் யார்? இவன் தோழன் பிறும்ம மாராயனா, அரிஞ்சயனா? ஏதோ செப்தி என்று சொல்லுகிறானே, எத்தகைய செய்தியை இவன் எதிர்பார்த்து நிற்கிறான்? இறங்கியுள்ள காரியம் காதல் சம்பந்தமில்லாமல் அரசியல் சம்பந்தமானால் எத்தகைய அரசியல் சிக்கல் வேங்கி நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்?' என்று எண்ணி விஷயங்களை அலசிப் பார்த்த கரிகாலன் மனத்தில் மெள்ள மெள்ள உண்மை உதயமாகவே, அவன் கண்களில் மிதமிஞ்சிய ஆச்சரியமும், நிரஞ்சனா தேவியின் நலனை உத்தேசித்து ஓரளவு அச்சமும் உதயமாயின.

அவன் தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்ததையும், அவன் தீயில் ஓடிய எண்ண அலைகள் முகத்தில் அல்லப் பழுது பிரதிபலித்ததையும், கடைசியாக அவனுக்குத் தோ உண்மை விளங்கிவிட்டதுபோல் கண்களில் வீசிய நிலையும் அவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. தன்னை:

பற்றியும் தன் ரகசியத்தைப் பற்றியும் இவன் புரிந்து கொண்டு விட்டானா? புரிந்துகொண்டால் எத்தனை தாரம் புரிந்து கொண்டிருப்பான் என்பதை நினைத்துப் பார்த்த நிரஞ்சனா தேவியும், அதை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையால், கரிகாலனுடன் பேச்சுக் கொடுக்க ஆரம்பித்து, "சதியா? எந்தச் சதியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?" என்று வினவினான், உணர்ச்சிகளை சிறிதும் வெளியில் காட்டாத மிகச் சாதாரணமான குரலில்.

அவளைச் சந்தித்தது முதல் அதுவரை 'தீ' என்றும் 'உன்' என்றும் ஒற்றைப்படைச் சொல்லில் மரியாதை இன்றி வந்த சம்பாஷணை சற்றே கவடு மாறியிருப்பதை யும் 'குறிப்பிடுகிறீர்கள்' என்று மரியாதையுடன் சொல் வேனிலருவன்தயும் கவனித்த கரிகாலன், மனத்துக்குள் வேசாக நகைத்துக் கொண்டான். இந்த மாற்றத்துக்குக் காரணம் பயமாயிருக்க முடியாது என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தேயிருந்தது. வேறு எது காரணமாயிருக்க முடியும் என்பதை மட்டும் அவனால் அறிந்து கொள்ள இயல வில்லை. நிரஞ்சனா தேவியின் சகோதரனுடைய உடையை அணிந்துகொண்ட பிறகே நன்றாக அவளை கவனித்த மன்னன் மகன், அவன் முகத்தில் ராஜகனை சொட்டுவதை யும்; சிறிதும் சலனமின்றி நட்சத்திரங்கள் போல் ஜோலித்த அவன் கண்களில் தெரிந்த உறுதியையும் கண்டு, அவன் சாதாரண மனிதனாயிருக்க முடியா தென்பதையும், உயர் குடியில் பிறந்தவனென்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டுவிட்டான். இப்படி அவன் தன்னைப் பற்றிப் புரிந்துகொண்டு தன் அந்தஸ்து பற்றி ஒரு முடிவுக்கும் வந்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ளக் கரிகாலனுக்கு வாய்ப்பு ஏதும் இல்லை யாகையால், அவன் தொடர்ந்து பேசிய தோரணை அவனுக்குப் பெரிதும் ஆச்சரியத்தையே விளைவித்தது.

"நீங்கள் யாரென்பது எனக்குத் தெரியாது. விதியால் நன்மைப்பட்டு வந்ததாகச் சொன்னீர்கள். இப்பொழுது சதியைப் பற்றித் குறிப்பிடுகிறீர்கள். வினக்கிச் சொல்லுங்கள்" என்று வினவினான் விமலாதித்தன் மகன்.

"அரசகுமாரி! தெரியாதவர்களுக்கு விளக்க வேண்டும்; தெரிந்த உங்களுக்கு வினக்குவானேன்?" என்றான் கரிகாலன்.

அவன் பேச்சை மெல்ல மறைக்க முற்படுவதைக் கண்ட அரசகுமாரி, அவனை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்து சட்டென்று நின்று, அவன் முகத்தில் தன் கண்ணை நன்றாக பதியவிட்டு, "இனி ஒளிவு மறைவுக்கு இடமில்லை. வெளிப்படையாகப் பேசுங்கள்" என்றான்.

கரிகாலன் சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்துவிட்டுச் சொன்னான்: "அரசகுமாரி! நீங்கள் பயங்கரமான அரசியல் சதியில் சிக்கியிருக்கிறீர்கள் என்பதைத் தெனியாத அறிந்து கொண்டேன். ஆகவே, உங்கள் நிலை பற்றி எச்சமும் பரிதாபமும் என் மனதில் எழுந்து நிற்கின்றன."

அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரசகுமாரியின் இதழ்களில் அலட்சியப் புன்முறுவலொன்று படர்ந்ததன்றி அவன் முகத்தின் கம்பீரமும் சற்றே உயர்ந்தது. வானிலும் கூர்மையான விழிகளைக் கரிகாலன்மீது ஒட்டிய மன்னன் மகன், "விமலாதித்தனின் மகன் அச்சம் என்று ஒரு சொல் இருப்பதையே அறியமாட்டான், அவனைப்பற்றி யாரும் பரிதாபப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை" என்றான்.

அவன் நீன்ற தோரணை, பேச்சுக்களில் தொனித்த அச்சமின்மை, இதழ்களில் தவழ்ந்த அலட்சியக் குறுநகை, அனைத்தையும் கவனித்த கரிகாலன், 'இத்தனை துணிவும் சுழலும் நிரம்பிய பெண் பெரிய வல்லரசுகளுடன் போதத் துணிந்து விட்டாளே' என்று நினைப்பால்

பெருமூச்செறிந்தான். அவன் ஆயாசத்தையும் ஆயாசத்தால் ஏற்பட்ட பெருமூச்சையும் கவனித்த மன்னன் மகன், "எதற்காகப் பெருமூச்சு விடுகிறீர்கள்? இப்பொழுது என்ன ஆபத்து வந்துவிட்டது?" என்று கேட்டான்.

"ஆபத்து வரவில்லை அரசகுமாரி. ஆபத்தைத்தான் நீங்களே வரவழைத்துக்கொண்டு விட்டீர்களே. ஆபத்துத்தான் உங்களைச் சூழ்ந்து நிற்கிறதே!" என்றான் கரிகாலன்.

"ஆபத்து சூழ்ந்து நிற்கிறதா?"

"ஆம் அரசகுமாரி! ஒரு பக்கம் சோழப் பேரரசு மோதுகிறது. இன்னொரு பக்கம் மேலைச் சானுக்கியர்களின் பயங்கரப்படை பாய்ந்து நிற்கிறது. இரண்டுக்கு மிடையில் அழகெல்லாம் திரண்ட உங்கள் உடல். இதை விடப் பயங்கரம் என்ன வேண்டும்?" என்றான் கரிகாலன்.

"சோழப் பேரரசா! மேலைச் சானுக்கியர்களின் படை பலமா!" என்று, ஏதும் அறியாதவன் போல் வினவினான் விமலாதித்தன் மகன்.

"அரசகுமாரி சோழப் பேரரசு வேங்கி நாட்டை விழுங்கப் பார்க்கிறது. மேலைச் சானுக்கியர்களுக்கும் இதைக் கபனீகரம் செய்ய ஆசை. இரண்டு பேர் ஆதிக்கமும் இல்லாமல் சுதந்திர நாடாக வைத்திருக்க உங்கள் முயற்சி நடக்கிறது."

"இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"ஊகம். சரித்திர உண்மைகள் இணைத்துப் பார்க்க எனக்குள்ள சக்தி."

"தற்புகழ்ச்சி அதிகமாயிருக்கிறதே!"

"தற்புகழ்ச்சியில்ல, உன்ன உண்மை. மனித அறிவுக்கு எட்டாதது உலகத்தில் எதுவும் இல்லை. ஆனால் அந்த

அறிவைப் பயன்படுத்தப் பக்குவம் தேவை. அந்தப் பக்குவத்தை அளிக்கிறது சாஸ்திரஞானம். அத்தகைய பக்குவம், விஷயங்களைப் பாகுபாடு செய்து பார்க்கும் பக்குவம், ஏற்பட்டுவிட்டால் எதையும் கவனமாகப் புரிந்து கொள்ளும். இரண்டுடன் இரண்டைச் சேர்த்தால் நானூன்று சொல்வது பெரும் திறமை வேண்டியதில்லை. ஆனால் என்னுடைய தன்மை, என்னுடைய தொகுப்பு முறை இவை தெரியவில்லை. அரசியலிலும் அப்படித்தான். அதில் கணக்குப் போடுவதும் கணக்குத் தீர்ப்பதும் நமக்குள் சரித்திர அறிவைப் பொறுத்தவை. அப்படி விளையாடப்படும் அரசியல் சதுரங்கத்தில், கணக்கு சிறிது பிசினால் ராணிக்கு ஆபத்துத்தான்!" என்றான் கரிகாலன்.

அவன் சதுரங்கத்தின் ராணியாகக் குறிப்பிட்டது தன்னைத்தான் என்பதை அரசகுமாரி நிமிஷ நேரத்தில் புரிந்து கொண்டதால், அவன் வேசாகச் சிரித்தான். அது தான், "இந்தச் சதுரங்கத்தில் ராணி வெட்டப் படுவான் என்று நினைக்கிறீர்களா?" என்றும் கேட்டான்.

"ராணிக்கு ஆபத்து என்றுதான் சொன்னேனே தவிர வெட்டப்படுவான் என்று சொல்லவில்லை. ராணிக்குச் சரியான காவலான் இருந்தால், எதிரி கிட்டே வரமுடியாதல்லவா?" என்றான் கரிகாலன்.

"அத்தகைய காவலானருக்கு எங்கே போவது?" என்றுசதுரங்க பாஷையிலேயே கேட்டான் நிரஞ்சனாதேவி.

"உங்களுக்கு ஆட்சேபணையில்லாவிட்டால் இதோ நானிருக்கிறேன்!" என்று சொல்லிய கரிகாலன், தன் வார்த்தைகளை அவன் எப்படி வரவேற்கிறான் என்பதை அறிய, அவன் முகத்தை ஏறேடுத்தும் நோக்கினான்.

அந்தப் பதிலைக் கேட்ட நிரஞ்சனாதேவி ஒரு கணம் மீதம்பித்தே போனான். எங்கிருந்தோ வந்து குதித்த

இந்த மனிதன் தன்னைக் காப்பதாகவும் தன் காவலானாக இருப்பதாகவும் உறுவதைக் கேட்ட அவன், "யாரோ அரசகுமாரன் இவரெனத் தோன்றுவதும், அரசகுமாரி ஒருத்திக்கு அவன் உதவுவதும் கதைகளில் நடக்கும். வாழ்க்கையில் நடக்குமா?" என்று எண்ணிக் கிரித்தான்.

"எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?"

"இன்றைய இரவு நடப்பதெல்லாம் கதையில் நடப்பதுபோல் இருக்கிறதே என்று நினைத்தேன்."

"அதனாலென்ன?"

"அதனாலென்னவா! கதையில் நடப்பது வாழ்க்கையில் நடக்க முடியுமா?"

"ஏன் முடியாது? வாழ்க்கையிலிருந்து கதை உண்டாகிறது; ஆகவே கதையைப் பின்பற்றி வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுவதில் விந்தை என்ன இருக்கிறது?"

"விஷயம் தெரியாமல் பேசுகிறீர்கள். நீங்கள் பாதுகாக்க முன்வரும் பெண் யாரென்பதை அறியாமல் பேசுகிறீர்கள். முன்னிருக்கும் ஆபத்தும் எத்தன்மைய தென்பது உங்களுக்குத் தெரியாது."

"நன்றாகத் தெரியும், அரசகுமாரி."

"என்ன தெரியும் உங்களுக்கு?"

"சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்..." என்று துவக்கிய கரிகாலன், வஸந்த மண்டபத்தின் அந்த அறைக்குள்ளே சற்று நேரம் உலவிக்கொண்டே சித்தனை செய்தான். சித்தனை செய்யச் செய்ய அவன் கண்கள் ஏதோ கனவுகளில் சஞ்சரிப்பதைப்போலத் தோன்றின. அந்த உலகத்திலிருந்தே பேசுவவன்போலும் எதிரேயிருக்கும் மாணவிக்குப் போதிலும் ஆசான் போலும் உன்ன நிலையை விவரிக்க முற்பட்ட கரிகாலன் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் ஒரே சீராகவும் திடமாகவும் உதிர்

கொட்கின். அவன் தலையைப் பார்த்துக் கொண்டும் நடந்து கொண்டே போத் தொடங்கிக் கூறினான்.

"அரசகுமாரி! தமிழ்நாடு இன்று மகோன்னத நிலை யில் நிற்கின்றது. பிறந்த நாட்டுப் பெருமையை எடுத்துப் பறை சாற்றுகிறேன் என்று நினைக்காதீர்கள். பிறந்த கண்ணை நிறைத்து மகிழ்ந்து பெருமிதமடைவாத கண்ணை நிறைத்து மடியாதல்லவா! அந்தப் பெருமை மகன் வாரும் இருக்க முடியாதல்லவா! அந்தப் பெருமை யால் என் சித்தம் குதூகலிக்க உன்னம் உவகையால் துள்ள, சொல்கிறேன். வட பெண்ணைக்கும் வெள்ளாற்றுக்கும் இடையே குறுகிக் கிடந்த சோழச் சிற்றரசு விஜயாலயன் காலம் முதல் விரிவடையத் தொடங்கி, ராஜராஜ சோழன் யால் பஸ்தால் வடக்கே கிருஷ்ணா நதியையும், மேற்கு லும் கிழக்கிலும் கடலையும் தெற்கே கடலையும் தாண்டிச் சிங்களம் வரையிலும் நீண்டு அகன்று இன்று பாரதத்தில் மிகப் பெரிய பேரரசாகப் பரந்து கிடக்கிறது. ராஜராஜன் காலத்திலேயே முடிசூடிப் பல போர்களில் வாகை சூடிய ராஜராஜன் மகன் ராஜேந்திர சோழ தேவனின் தோள் நிறை இன்னும் அடங்கவில்லை. வடகிழக்கில் கிருஷ்ணா நதியின் அலைகளும் வடமேற்கில் துங்கப்பத்திரையின் வேகமான நீரோட்டமும் தன் பேரரசைத் தடுத்து நிற்பதைப் பரகேசரி வர்மனான ராஜேந்திர சோழன் விரும்பவில்லை. சோழ மன்னன் கண்கள் கிருஷ்ணாவை அடுத்து நிற்கும் இந்த வேங்கி நாட்டின் மீது நிலைத்து நிற்கிறது. கிருஷ்ணாவின் அலைகளைத் தாண்டி, வேங்கி நாட்டை உடைத்து, வடக்கே தன் பேரரசை விரிவடையத் தடுத்தக் கொண்டிருக்கிறான் சோழப் பேரரசன். அவன் கண்கள் மட்டும் வேங்கி நாட்டின்மீது விழுந்திருந்தால், இதன் கதி இத்தனை அபாயத்திலிருக்காது. இதை நோக்கி மேலைச் சாளுக்கிய மன்னன் கண்களும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. மேலைச் சாளுக்கிய மன்னனான ஜெயசிம்மனும் அப்படி அற்ப சொற்பமானவனல்ல. பசுமுறை போர்கள் நடந்தும் மேலைச் சாளுக்கியர்களின்

பகம் சிறிதும் குன்றவில்லை. சோழர்கள் தொடுத்த போர் களில் அவர்கள் படைகள் அழிந்தன. ஆனால் அவர்கள் திறன் அழியவில்லை. துங்கபத்ராவைத் தாண்டியுள்ள அங்குள்ள கோட்டையையும் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் பவப்படுத்திவிட்டான். எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டும் சோழர்களை ஒங்கவிடக் கூடாதென்று திடச்சித்தம் கொண்ட ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன், தனது தாயாதிகள் நாடான வேங்கி நாட்டையும் சோழர்கள் வசத்தில் சிக்க விடாதிருப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறான். இரண்டு நாடுகளின் உறவு முறை வேறு வேங்கி அரச குடும்பத்தில் கலந்து நிற்கிறது..." என்று பேசிக் கொண்டே போன கரிகாலன், தன் பேச்சைச் சற்று நிறுத்தி, திரஞ்சனா தேவியை ஏறெடுத்து நோக்கினான். அதுவரை நின்றிருந்த அவள் கட்டிலின்மீது உட்கார்ந்து விட்டான். அவள் தலை குனிந்து கிடந்தது. கண்கள் மூடிக்கிடந்தன. தன் பேச்சு அவள் இதயத்தில் ஊறி விட்டதைக் கண்ட கரிகாலன் மேலும் சொல்லலானான்:

"வேங்கி நாட்டின் தலையெழுத்து விசித்திரமானது அரசகுமாரி! ஏற்கெனவே விவாகமாயிருந்த வேங்கி நாட்டு மன்னன் விமலாதித்தனுக்கு, சோழப் பேரரசுக்கு வடக்கே பிடியிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே, ராஜராஜ சோழன் தன் மகள் குந்தவையை இரண்டாந்தாரமாகக் கொடுத்தான். ஆனால், மேலைச் சாளுக்கியர்களுக்கும் இந்த வித்தை தெரியாமற் போகவில்லை. அந்த அரச குடும்பப் பெண்ணொருத்தி விமலாதித்தனுக்கு மூன்றாந் தாரமானாள். முதல் மனைவி ஒரு பெண்ணைப் பெற்றுக் கொடுத்து மண்ணுலகை விட்டுச் சென்றான். அந்தப் பெண்ணான நீங்கள் எழிலெல்லாம் திரண்டு வந்தது போல் என் எதிரே நிற்கிறீர்கள்.

"விமலாதித்தனின் இரண்டாம் தாரமும் மூன்றாம் தாரமும் ஆண்மகவுகளைப் பெற்றார்கள். சோழ

ராஜராஜ குத்தவைக்குப் பிறந்தான் ராஜராஜ நரேந்திரன். சாளுக்கிய அரச மகனுக்குப் பிறந்தான் விஜயாதித்தன். சந்ததிகள் நனை விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தன். சந்ததிகள் நனை யெடுத்தம், இனி இவ்வுலகில் தன் கடமை தீர்ந்ததென உணர்ந்தான் மேல் உலகம் ஏனான். ஆனால் நாட்டை எப்படி விட்டுச் சென்றான்? வேங்கி நாட்டுச் சிம்மாசனத் தகு இரண்டு இளவரசர்கள்! ஒரே நாட்டில் இரு சிவாதிதிகள் சிருஷ்டித்து விட்ட பெரும் வான்கள்! ஒன்று சோழநாட்டு இளவன், ராஜராஜ நரேந்திரன்! இன்னொன்று மேனவர் சாளுக்கியர்களின் செல்வன் விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தன்."

இந்த இடத்தில், மன்னன் மகன் தலையிட்டு "சரித் திரத்தை நன்றாக அறிந்திருக்கிறீர்கள்" என்றான்.

"இன்னும் சொல்லிதேன் கேளுங்கள், அரசகுமாரி, சோழப் பேரரசு தன் பஸத்தால் ராஜராஜ நரேந்திரனுக்கு வேங்கி நாட்டில் முடி சூட்டிவிட்டது. ஆனால் மேனவக் சாளுக்கியநாடு அருகிவிருப்பதாலும், ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் படைகள் வேங்கிநாட்டை ஆக்கிரமித்துப் பதாஹம் பெரும் சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. போதித்தனுடைய மாமன் என்ற முறையில், ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் அடிக்கடி இங்கு வந்தும் தன் படைகளை தீர்த்தும், வேங்கி நாட்டின் மீது ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டான். ராஜராஜ நரேந்திரன் மீது கேதும் பகையிலாதது போல் நடித்து அவனைத் தகப்பென்மையாகவும் ஆக்கியிருக்கிறான். சோழர் இளவனுக்குத் துணையாக, அவன் ரொம்பக் கேவல பெர்வழிகளை நிறுத்தியிருப்பதாகவும், குடாமணி ரத்திக் இருக்கும்போதே கேள்விப்பட்டேன். ராஜ நரேந்திரனைக் குடிகாரனாக்கி, அற்ப வழிகளில் இறக்கிவிட்டு, மக்கள் வெறுக்கும் படியாகச் சிறகு விஜயாதித்தனை மன்னனாக்க ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் திட்டமிட்டிருக்கிறான்..." என்று சொல்லிக்

கொண்டு போன கரிகாலனை இடைமறித்த நிரஞ்சனா தேவி, "ஜெயசிம்மன் நோக்கத்தை எப்படித் தெரிந்து கொண்டார்?" என்று வினவினான்.

கரிகாலன் வினக்கினான்: "அரசகுமாரி! நான் கல்வி பயின்ற திருக்கூடமான குடாமணி விஹாரத்தைப் பற்றியும் அந்த மடாலயத்தின் பெரியாரைப் பற்றியும் தெரிந்தால் நீங்கள் இப்படிக்கேள்வி கேட்கமாட்டீர்கள். அந்த விஹாரத்திலிருந்த பொழுது, அவரை நாடி யோசனை கேட்க வராத ராஜதந்திரிகள் கிடையாது. அவர் அறியாத அரசியல் மர்மங்களும் கிடையாது. ஓர் அரசன் ஒரு காரியத்தில் இறங்கினால், அதன் காரணம் என்ன என்பதை விநாடி நேரத்தில் ஊகித்துவிடுவார். சரித்திர ஞானம், அன்றாடம் நாட்டில் நிகழும் விஷயங்கள், அவற்றை ஆராயும் தன்மை, இத்தனையும் அவர் சொல்லிக் கொடுத்தவைதான் எனக்கு. ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனைப் பற்றியும் அவன் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றியும் எத்தனையோ முறை சொல்லியிருக்கிறார். அங்கு அவன் ஆதிக்கம் இருந்தும் விஜயாதித்தனை ஏன் வேங்கி நாட்டு அரியணையில் அமர்த்தவில்லை? இத்தனையும் அவன் மருமகன்! காரணம் வெகு தெளிவு, அரசகுமாரி. விஜயாதித்தனை ஜெயசிம்மன் படை பஸத்தைக் கொண்டு அரியணையில் ஏற்றினால், அடுத்த விநாடி வேங்கி நாட்டின்மீது சோழநாட்டுப் படையெடுப்பு ஏற்படும். தன் மருமகனைக் காக்க ராஜேந்திரன் படை அனுப்பத் தயங்கமாட்டான் என்பது ஜெயசிம்மனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் நேரடியான போர் முறையில் இறங்கவில்லை. தந்திரத்தைக் கையாளுகிறான். ராஜ ராஜ நரேந்திரன் மீது மக்களுக்கு வெறுப்புண்டாக்கப் பார்க்கிறான். மக்கள் வெறுத்து மன்னனை அகற்றினால், ராஜேந்திரன் கூடத் தலையிட முடியாது. மக்கள் பஸத்தை எதிர்ப்பதற்கு எந்த மன்னாதி மன்னனாலும் முடியாது என்பதை ராஜேந்திர சோழனைவிட அறிந்தவர்கள் யார்

“காரணம் நான் சொல்லுகிறேன்” என்றது ஒரு புத்தகம்தான். அந்தக் குரலைக் கேட்டு வாயிற்படியை நோக்கிய மூவரும், அடியோடு திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். வாயிற்படியின் ராஜராஜ நரேந்திரன் நின்றுகூந்தான்.

10. தந்தி குறு

நிகழ்ச்சிகள் துரிதமாக நடத்தேறியதால், யான் வெளியில் வெள்ளி முனைத்து விடியும் நேரம் நெருங்கி விட்டதையோ அதற்கு அறிகுறியாக வெண்மதி வெள்ளைத்திப் புஷ்பம் போல் வெளிநிட்டுத் தன் ஒளியைக் குறைத்துக் கொண்டதையோ விமலாதித்தன் மகள் உணரவில்லை. அன்றிரவில் அடுத்தடுத்து எதிர் பாராதவிதமாக ஏற்பட்ட சம்பவங்களால் அவள் மனம் புயலில் சிக்கிய மரக்கனம் போல் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. மனத்தின் அத்தனை அலைச்சலையும் சிந்தனையில் ஏற்பட்ட விவரிக்க முடியாத சிதறல்களையும் அவள் முகம் மாத்திரம் என்னளவும் எடுத்துக்காட்டாமல் அமைதியையே பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆகவே, ராஜராஜ நரேந்திரன் திடீரென அவ் கு முனைத்து. தனக்கும் தான் இன்னாரென்றறியாத வாலிபனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த சம்பாஷணையில் குறுக்கிட்டபோது, உணர்ச்சிகளை அவள் அதிகமாக வெளிக்குக் காட்டவில்லை. ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைக்கூடக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் மறைத்துக் கொண்டாள். ஆச்சரியத்திற்கு அறிகுறியாக அவள் புருவங்கள் சற்றே எழுந்து தாழ்த்தனவையொழிய, வேறு உணர்ச்சிகளின் அறிகுறியேதும் அவள் வதனத்தில் தோன்றவேயில்லை. ஆகவே, உறுதியான பார்வை யொன்றை ராஜராஜ நரேந்திரன்மீது செலுத்திய திரஞ்சனாதேவி, திடமான குரலில் கேட்டாள், "தம்பி, இந்த நேரத்தில் இங்கு எதற்காக வந்தாய்?" என்று.

ஆட்டம் கண்டிருந்த வேங்கி நாட்டு அரிவாணியில் அயர்ந்து திண்டாடிக் கொண்டிருந்த ராஜாராஜ நரேந்திரன், அந்த அழைப்பிலிருந்து மூலமாயும் நோக்கி விட்டுச் சிறிது நேரம் சிவையென நின்றான். பிறகு

108

கண்ணகியைப் பற்றி குழந்தை போல் சிரிப்போல்வதற்கு உதிர்த்து விட்டு, "அரசகுமாரிக்கு வசந்த மண்டபத்தில் துணையேதுமிருக்காதென்று யந்தேன். துணை இடைத்து விட்டது போலிருக்கிறதே!" என்று கரிகாலனை நோக்கிப் பார்வையொன்றையும் செலுத்தினான். அந்தப் பார்வையைச் சந்தித்த கரிகாலன் கண்கள், ராஜராஜ நரேந்திரனைச் சுற்றி வந்து எடை போடவும் தொடங்கின. அரசர்கள் மணிமுடி குடும்போது கையில் கட்டப்படும் மந்திரக் கவசம், பட்டைச் சங்கிலியில் பொருத்தப்பட்டு வட்ட வடிவில் வாசற்படியில் நின்று வாகிபனின் வலதுகரத்தில் அந்தச் சமயத்திலும் ஆடிக் கொண்டிருந்ததால், "இவன்தான் ராஜராஜ நரேந்திரனா யிருக்க வேண்டும்" என்று கரிகாலன் ஊகித்துக்கொண்டான். தவிர, அந்த வாகிபன் உதிரவிட்ட சிரிப்பின் ஒளியிலிருந்தும், பார்த்த மருண்ட பார்வையிலிருந்தும், வேங்கி நாட்டு மன்னனுக்குப் புத்தி இன்னும் பக்குவ மடையவில்லை என்பதையும், அவன் எடுப்பார் கைப் பிள்ளையாசனே இருக்க முடியுமென்பதையும் கரிகாலன் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். மெல்லியதாகத் துவண்டு வாயிற்படியில் சாய்ந்து நின்ற உடலில் பலமும் அடுகமில்லாததைக் கவனித்த கரிகாலன், மன்னர்களுக்குத் தேவையான உடற்பயிற்சி, லான் பயிற்சி முதலியன அவனுக்குச் சரிவர அளிக்கப்படவில்லையென்பதையும் அறிந்து கொண்டான். வேங்கி நாட்டு மன்னன் கை கண்ணை மீறி ஒங்கக்கூடாதென்பதற்காக, ஜெயசிம்ம ராஜக்கியன் அதை எத்தனை பலவீனமாக உபயோகமற்றதாக அடித்திருக்கிறான் என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுக்கு, ராஜராஜ நரேந்திரன் மீது ஓரளவு தோபமும் ஏற்பட்டது. இத்தனைக்கும் ராஜராஜ நரேந்திரன் அடியோடு முட்டாளல்ல என்பதையும் அவன் கையில் ஊறியிருந்த சோழநாட்டு ரத்தத்தின் காரணமாக கொஞ்சம் விஷமமும் அவன் வாரிற்றைகளில் கலந்த பதையும் கரிகாலன் கவனித்தான். ஆகவே, ராஜராஜ

நரேந்திரன் தன்னைக் குறிப்பிட்டு அரசகுமாரிக்குத் துணை இடைத்து விட்டதாகச் சொன்ன விஷமப் பேச்சுக்குக் கரிகாலனே பதில் சொல்லத் தொடங்கி, "மன்னவா! இது அரசகுமாரி எதிர்பார்த்த துணையல்ல; எதிர்பாராத துணை!" என்றான்.

ராஜராஜ நரேந்திரனின் குழந்தைக் கண்கள் கரிகாலன் முகத்தில் மீண்டும் பதிந்தன. "எதிர்பாராமல் இடைக்கும் எதிலும் இன்பம் கலந்திருக்குமென்று சொல்வார்கள்..." என்ற நரேந்திரன், வாசகத்தை முடிக்காமல் மென்று விழுங்கினான்.

அதை இடையே வெட்டிய கரிகாலன், "தவறு மன்னவா! உலகத்தில் இன்பமும் துன்பமும் கலந்தே நிற்கின்றன. என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இதுவரை எதிர்பாராமல் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளில் மிழ்ச்சி அளிக்கக் கூடிய அம்சம் மிகச்சொற்பம். என் பெற்றோரைக் கண்டு பிடிக்கக் கிளம்பினேன். எதிர்பாராமல், காவிரிக் கரையில் ஒரு துறவியைச் சந்தித்தேன். அவன் துறவியல்ல; அவனால் இன்னலே நேர்ந்தது. மேற்கே போக வேண்டிய என்னைக் கிழக்கே இழுத்துவந்தான். அதனால், தங்கள் வீரர்களிடம் சிக்கிக் கொள்ள இருந்தேன். அரசகுமாரியின் உதவியில்லாவிட்டால், தங்களை இந்த நேரத்தில் இங்கு சந்திக்கும் பாக்கியம் இடைத்திருக்காது" என்றான்.

"துன்பமான கதை. இதில் இன்பத்தின் கலப்பே யில்லையே!" கரிகாலனின் தத்துவத்தில் ஏதோ தவறு கண்டுபிடித்து விட்டதைப் போலப் புன்முறுவல் செய்தான்.

"ஏன் இல்லை மன்னவா? வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகன், அழகுக்கும் அறிவுக்கும் பெயர்போன நிரஞ்சனா தேவியவர்களைச் சந்தித்தேன். சம்பிரதாயப் பட்டாடோ பங்களின்றி, அரண்மனையில் நாட்கணக்கில் காத்திராமல், மன்னனையும் பேட்டிக் கண்டுவிட்டேன். இவற்றை விட என்ன வேறு இன்பம் வேண்டும்? இவையெல்லாம்

சாதாரணமாகக் கிடக்கக் கூடியதா?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

அவன் பரிசுக்கமாகத் தம்பியீதும் தன்மீதும் புகழ்ச்சி வளையை எடுத்து விசுவதைக் கண்ட நிரஞ்சனாதேவி சம்பாஷனையில் குறுகிட்டு, மன்னனை நோக்கி, "சொற் போர் பிறகு நடத்தலாம். இங்கு எதற்காக வந்தாய்? நேரடியாகப் பதில் சொல்" என்றான், சற்றுக் கடினமான குரலில்.

அந்தக் குரலின் கடுமை வேங்கி நாட்டு மன்னனைப் பெரிதும் அடக்கிவிடவே, "இங்கு வீரர்கள் வந்து வசந்த போட்டார்கள். நான் தடுத்தும் கேட்கவில்லை. உன் அரசாட்சியில் வேறென்ன நடக்கும்?" என்று சீறினான் மன்னன் மகன்.

"பயத்து வந்தாயா நரேந்திரா? மன்னன் பேசும் பேச்சு இது? ஆம், வீரர்கள் இங்கு வந்து சோதனைதான் போட்டார்கள். நான் தடுத்தும் கேட்கவில்லை. உன் அரசாட்சியில் வேறென்ன நடக்கும்?" என்று சீறினான் மன்னன் மகன்.

"நான் என்ன செய்வேன் அக்கா?"

"என்ன செய்வாயா? உன் அதிகாரத்தை உபயோகி நரேந்திரா. ராஜேந்திர சோழன் மருமகனாக நடந்து கொள். ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனை நாட்டை விட்டுத் துரத்த."

"துரத்த முடியுமானால் இத்தனைநாள் சும்மாயிருப் பேசா அக்கா? அவன் நம்மைத் துரத்தாமல் இருக்கிறானே என்று சந்தோஷப்பட வேண்டாமா? இந்த அரசன்மனை யில் இருக்கும் வீரர்களில், மன்னன் சொற்படி நடக்கும் பேர்வழிகளைக் கைவிரல் விட்டு எண்ணிவிடலாமென்பது உனக்குத் தெரியாதா?"

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட மன்னன் மகன் ஆயாசங் கடைந்த பெருமூக்க ஒன்றை விட்டான். ராஜராஜ

நரேந்திரன் மெல்ல அவனை அணுமி வந்து, தன் மெல்லிய கரங்களிலொன்றால் அவன் கழுத்தை வளைத்து "அக்கா! கவல்காதே; ஜெயசிம்மனுக்கு நாம் பாடம் கற்பிக்கும் காலம் வரும்!" என்றான் ஆறுதலாக.

"என்று வரும்?"

"யார் சொல்ல முடியும்?"

"முயற்சி இருந்தால் நீயே சொல்ல முடியும்."

"அக்கா! உன் எண்ணம் எனக்குத் தெரியாததல்ல! ஜெயசிம்மனுக்கு எதிராகச் சதி செய்யச் சொல்லுகிறாய். அது பலிக்காது அக்கா."

"பேடிகளுக்குப் பலிக்காது. ஆனால் நரேந்திரா, உன் அக்கான் உடலில் இன்னும் விமலாதித்தன் ரத்தம் ஓடுகிறது. அது பயத்தினால் இன்னும் உறைந்துபோக வில்லை. சிறிது காலம் பொறுத்திரு. பிறகு கவனி, ஜெயசிம்மன் கதியை?" என்ற நிரஞ்சனாதேவி, திடீரென மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்திருந்த, "நரேந்திரா, நீ அரசன்மனைக்குப் போ. எனக்குத்தான் துணை இருக்கிறது பார். இவர் எனக்கு மிகவும் தெரிந்தவர்" என்று, அவனைச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்ப முயன்றான்.

ராஜராஜ நரேந்திரன் மீண்டும் கரிகாலனை ஒருமுறை ஏறெடுத்துப் பார்த்து, நிரஞ்சனாதேவிக்காகக் கண் களைத் திருப்பி, "இவர் உனக்கு வேண்டியவர் என்பதை வந்த்வுடனே தெரிந்து கொண்டேன்" என்றான்.

"எப்படித் தெரிந்து கொண்டாய் நரேந்திரா?" அரச குமாரியின் வாயிலிருந்து உணர்ச்சியின்றி வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன.

"என் உடையையே இவருக்கு அளித்துவிட்டாயே" என்றான் மன்னன்.

"காரணத்தை நான் சொல்கிறேன்" என்று ராஜராஜ நரேந்திரன் அறைக்கு வந்தபோது சொன்ன

வார்த்தைகளையே. கரிகாலன் திருப்பினான் மன்னனை நோக்கி.

"காரணமா? என்ன காரணம்?" என்று வினவினான் மன்னன்.

"இங்கு வேறு உடையின்மை!" என்று வினக்கினான் கரிகாலன்.

"உடையின்மை என்பது உனக்கெப்படித் தெரியும்?"

"இந்த உடையைக் கொடுத்ததிலிருந்து."

இரவில் அரசகுமாரியின் வசந்த மண்டபத்தில் காணப் பட்டதற்கே மரண தண்டனை விடக்கும். தவிர வீரர் களுக்குத் தப்பி ஓடி வந்திருக்கிறான். இத்தனைக்கும் போதாதென்று அரசு உடையை வேறு தரித்துக் கொண்டு இருக்கிறான். இத்தனை குற்றத்தையும் புரிந்துவிட்டுத் தன்னெதிரே நீன்று தர்க்கம் பேசும் கரிகாலனை ஆச்சரியம் ததும்பும் விழிகளால் நோக்கிய மன்னன், அவனுடன் சம்பாஷிப்பதில் ஏற்பட்ட கவர்ச்சியால், "இந்த நேரத் தில் புது உடை தரிக்க வேண்டிய அவசியமென்னவோ?" என்று விசாரித்தான்.

"நீராடிய பின்பழைய உடையை அணியும் பழக்கம் சோழ நாட்டில் கிடையாது."

"நீராட்டம் முடிந்து விட்டதோ?"

"முடிந்துவிட்டது."

"எங்கே?"

"இங்கேதான்."

"என்ன, இங்கேயா!" இதைச் சொன்ன நாரேந்திரன் கண்களில், ஆச்சரியத்தோடு கோபமும் கலந்து நின்றன.

"ஆம் இங்கேதான், கிருஷ்ணா நதியில்!" என்றான் கரிகாலன். அவன் சந்தேகத்தை நீக்க.

தம்ப முடியாத விழிகளை 'நரேந்திரன் அவன்மீது நாட்டி' "இதை நான் நம்பவேண்டு என்று நினைக்கிறாயா?" என்று வினவியதோடு, நிரஞ்சனாவையும் பார்த்து, "அக்கா! இந்த உண்மை விளம்பியை எங்கிருந்து பிடித் தாய்?" என்று கேட்டான்.

"அவர் சொல்வது உண்மைதான் நரேந்திரா!" என்றான் நிரஞ்சனா.

"ஆம் மன்னவா!" என்றான். அதுவரையில் ஏதும் பேசாதிருந்த பணிப்பெண்ணும்.

நரேந்திரன் மூவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்து, "கிருஷ்ணாவின் இந்தப் பிரவாகத்தில், அதுவும் இரவில், ஒரு மனிதன் நீராடி என் எதிரில் உயிரோடு நிற்கிறான் என்பதை நம்ப நான் முட்டாளா? இது என்ன கட்டுக் கதை! இந்தக் கதையை எதற்காகச் சிருஷ்டிக்கிறீர்கள்?" என்று இரைந்தான்.

கரிகாலனே அவனுக்குப் பதில் சொன்னான்: "பதட்டம் வேண்டாம் மன்னவா. நான் விரும்பி நீராட வில்லை."

"விரும்பி நீராடவில்லை, யாராவது நீராட்டிவைத் தார்களா?" என்ற மன்னன் குரலில் இகழ்ச்சி கலந்து நின்றது.

"நீராட்டி வைக்கவில்லை. நீராடத் துண்டினார் கள்."

"யார்?"

"ஜெயசிம்மன் வீரர்கள்."

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட ராஜராஜ நரேந்திரன் சிறிது நேரம் யோசித்தான். மென்ன மென்ன அவனுக்கு உண்மை உதயமாகவே வருத்தம் கலந்த சிரிப்பொன்றை உதிரவிட்டான். "அப்படியா? படித்துறையில் மறைந்து டிடந்தாயா? அப்படியா! அதுவும் எவ்வளவு ஆபத்து!

எத்தனை ஆபத்தானால் என்ன? ஜெயசிம்மனுக்குப் பலத்து இருபயர்கள் இருவராக நதிக்குள் குதித்துப் பிராணனை விட்டாலும் விடுவார்களே யொழிய, ஒரு தாலும் அவன் கையில் கிதிச் சித்திரவதைக்குள்ளாக இடிபடப்படமாட்டார்கள். சரி, போகட்டும்" என்று விளாசனை நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு "நான் வருகிறேன் அக்கா, வசந்த மண்டபத்தைச் சேர்தனை போட்டதாகக் கேள்விப்பட்டே, உனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேரிடப் போகிறதே என்றதால் ஓடிவந்தேன். ஒரு விஷயம் அக்கா! நீ ஏதோ சதியில் ஈடுபட்டிருப்பதாக ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகக் கேள்வி. அப்படி எதையும் செய்து அகப்பட்டுக் கொள்ளாதே. இவனை வீரர்கள் தூத்தியதிலிருந்தும், நீ இவனை மறைத்து கவப்பதிலிருந்தும் ஒருவேளை அது உண்மையாக இருக்கும்போல் தோன்றுகிறது. அப்படி ஏதாவதிலிருந்தால் இவனை முதலில் தூத்திவிடு. சதியில் சம்பந்தப்பட்ட ஆட்களை உன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளாதே!" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான் ராஜராஜ நரேந்திரன்.

அவன் சென்றதும், அறையில் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியைக் கரிகாலனே உடைத்து, "அம்மணி! நேரமாகிறது. இனி நான் இங்கு தாமதிப்பது பிசகு" என்றான்.

"உண்மை!" என்றான் நிரஞ்சனா.

"செய்தி ஏதாவது சொல்கிறீர்களா?"

"யாருக்கு?"

"பிரம்ம மாராயருக்கு."

"யாரவர் தெரியுமா உங்களுக்கு?"

"பார்த்ததில்லை; அவரைப்பற்றிச் சூடாமணி வினாரத்தில் பேசுக நிரம்ப அடிபட்டிருக்கிறது. இங்குள்ள

ராஜீய நிலையை இணைத்துப் பார்க்கும்போது, அவர் அந்தப் பிரம்ம மாராயராகத்தான் இருக்க வேண்டும்."

"வினக்கிச் சொல்லுங்கள்."

"அரசகுமாரி, சோழநாட்டு பிரம்ம மாராயர் ஒருவர் தான். ராஜேந்திர சோழனின் மிகச் சிறந்த தண்டநாயகர்களில் ஒருவரான பிரம்ம மாராயரை அறியாதவர்கள் யார் இருக்க முடியும்? அவர் இங்கு சோழநாட்டுத் தாதராக இருப்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் ஆதிக்கத்தை உடைக்க உங்களுக்கு உதவக் கூடிய நெஞ்சத் திடமும், வசதியும் உடையவர் இத் நாட்டில் வேறு யார் இருக்கமுடியும்?" என்று வினவினான்.

அவன் விவேகத்தைக் கண்டு வியந்த நிரஞ்சனா தேவி அவன் விஷயத்தை எத்தனை தூரம் ஊகித்திருக்கிறா னென்பதை அறிய விரும்பி, "வேங்கி நாட்டை நோக்கிப் பாய்ந்து வரும் இரு வேங்கனுக்கிடையில் நாளிரப்பதாகக் கூறிவீர்களே, அவற்றில் ஒரு வேங் சோழநாடு அல்லவா? அத்துடன் நான் உறவாடுவேனா? வேங்கி நாட்டைச் சானுக்கியர் ஆதிக்கத்திலிருந்து சோழநாட்டு ஆதிக்கத் திற்கு மாற்றுவதில் எனக்கென்ன லாபமிருக்கிறது?" என்று வினவினான்.

"அரசகுமாரி! சோழ தூதரின் ஒத்துழைப்பை ஜெய சிம்ம சானுக்கியன் பலத்தை முறிப்பதற்கு மட்டும் நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள். இவ்வாவிட்டால் ரகசியம் எதற்கு? பிரம்ம மாராயரிடம் ஒரு லார்த்தை சொன்னால், சோழப் படைகள் நாளைக்கே வேங்கி நாட்டுக்குள் புகுத்துவிடுமே! சோழநாட்டு உதவி உங்களுக்குத் தேவை; ஆனால் ஓரளவுக்குத்தான் தேவை. என்னைப் பரிட்சை பார்க்கவே, இத்தனையும் கேட்கிறீர்கள். நான் பரிட்சை யில் தேறிவிட்டேனா?" என்று வினவினான் கரிகாலன்.

"தன்றாகத் தேறிவிட்டீர்கள். ஆனால் இத்தனையும் ஊகிப்பதற்கு..." என்று அரசகுமாரியின் லார்த்தைகளை

இடையில் வெட்டிய கரிகாலன், "ஆதாரமாயிருந்தது பிறும் மாராயர் பெயர், வேங்கி நாட்டு நினை, அவற்றில் உங்கள் சம்பந்தம்—இம்முன்னையும் இணைத்துப் பார்த்தேன். பிறும் மாராயரிடமிருந்து நீங்கள் ஏதோ செய்தியை எதிர்பார்த்திருக்கிறீர்கள். இத்தகைய செய்தி களை வழக்கமாகக் கொண்டு வருபவன் அரிஞ்சயன், அவனை எதிர்பார்த்து அவனுக்காகக் கோட்டைக் கதவைத் திறந்து வைத்துக் காத்திருந்தீர்கள். அவனுக்குப் பதில் நான் வந்ததாக நினைத்து, என்னைக் காப்பாற்றி வீரிகள். ஒரு சிறு தவறு ராஜகுமாரி! அதனால் என் தலையே தப்பியது. அது மட்டுமா? என் வாழ்வில் ஒரு புது சகாப்தமும் துவங்குகிறது!" என்றான்.

"என்ன சகாப்தம் அது?" என்று வினவினான் நிரஞ்சனா.

"வேங்கி நாட்டு மன்னல் மகனுக்கு அடிமையாகும் சகாப்தம்" என்றான் கரிகாலன்.

"எனக்கே தெரியாது அரசகுமாரி, உங்களுக்கு உதவ, என் உயிரைக் காப்பாற்றிய உங்கள் நலனுக்கு என் உயிரை அர்ப்பணிக்க உன்னம் தூண்டுகிறது" என்றான் கரிகாலன் உணர்ச்சி போங்க.

"உங்களை உதவும்படி நான் கட்டாயப் படுத்த வில்லை."

"நீங்கள் கட்டாயம் செய்வவேண்டாம். ஆனால்..."

"ஆனால்?"

"நான் தமிழன்."

"இருந்தாலென்ன?"

"தமிழன் நன்றி மறக்காதவன். உங்களுக்குப் பதில் உதவி செய்வது என் கடமை. தயங்காமல் சொல்லுங்கள் அரசகுமாரி, பிறும் மாராயரிடம் நான் என்ன சொல்ல வேண்டும்?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

நிரஞ்சனாதேவி நீண்ட நேரம் அறையில் உலாவினாள். கடைசியாக ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவன் போல், பணிப்பெண்ணை நோக்கி, "சரி மாலினி, தந்தப் பேழையை எடுத்து வா!" என்று உத்தரவிட்டாள். தந்தப் பேழையை பணிப்பெண் எடுத்து வந்ததும் அதைத் திறந்த அரசகுமாரி "இதோ பார்த்தீர்களா?" என்று அவளிடம் பேழையை நீட்டினாள்.

அதிலிருந்த பொருளைக் கண்ட கரிகாலன் கண்கள் பிரமை தட்டின. அதுவரை திடமாகத் தளரவில் ணன்றி நின்ற கால்கள் ஆட்டம் கண்டன. தலையும் கழலும் ள்திதிக்கு வந்துவிட்டது.

11. சித்தனைச் சுழல்

செந்தாமரையில் இதழ்களையும் வெட்கச் செய்யும் அழகையும் மேன்மையும் படைத்த நிரஞ்சனாவின் செயலிய வீரக்கள் தந்தப் பேழையைத் திறந்து காட்டியதும், அதனுள்ளிருந்த பொருளைக் கண்டு சொல்லவொண்ணா பிரமைமையையும் கவக்கதையும் ஒருங்கே அடைந்த கரிகாலன், பேழையின் உட்புறத்தையே தீண்ட நேரம் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். சற்றும் எதிர்பாராத விதமாகத் திடீரெனத் தன் கண் முன்னால் திணிக்கப்பட்ட அந்தப் பொருளைக் கண்ட அவன் உள்ளத்திலே எழுந்த உணர்ச்சி அவைகள் குறாவனியால் உந்தப்பட்ட கடலைகளைப் போல பேரினரச்சலுடன் எழுந்து அவன் புத்தியில் திரும்பத் திரும்பத் தாக்கியதன் காரணமாக, எதற்கும் சலனமடையாத அவன் சித்தமும் சலனப்பட்டு, கண்களைச் சுழலும் ஸ்திதிக்குக் கொண்டு வந்ததால், தன்னைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளக் கட்டிலின் காலக இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான் கரிகாலன். எதிரே நின்ற அந்த ஏந்திழை ஏந்தி நின்ற தந்தப் பேழைக்குள்ளிருந்த அரும்பொருள், அவன் சித்தனையைச் சில விநாடிகள் வலந்த மண்டபத்தின் அந்த அறைச் சூழ்நிலையிலிருந்து குடாமணி விஹாரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டதால், கரிகாலன் எதிரே நின்ற எழிலுருவத்தை மறந்தான். வலந்த மண்டபத்தை மறந்தான்; சற்றுமுன்பு அவனே அவசிக் கொட்டின சோழ சானுக்கிய அரசியல் சிக்கல்களை மறந்தான்; சில நாழிகைகளுக்கு முன்பாகத் தன்னைப் பனிக்கும் கெவலமாக உறைய வைத்த கிருஷ்ணா நதி நீரின் குளிர்ச்சியையும் வேகத்தையும் கூட மறந்தான். அதுவரை அவன் சித்தனைச் சுழலில் வட்டமிட்ட ராஜேந்திர சோழ தேவன், ராஜராஜ நரேந்திரன், ஜெயசிம்ம சானுக்கியன், பிறும்ம மாராயன் அத்தனை பேர் உருவங்களும்

மறைந்தன. அந்த விநாடியிலே, அவன் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்து நின்றது தந்தப் பேழைக்குள்ளிருந்த ஒரே பொருள். அந்தப் பொருளைக் காட்டத் தந்தப் பேழையின் மூடி திறத்ததை எண்ணிப் பார்த்த கரிகாலன், வாழ்க்கை மர்மத்தில் ரகசியக் கதவா? என்று வியத்து நின்றான்.

அவன் மனக் கண்ணில் சூழ்நிலை மறைந்து பழைய சூழ்நிலை நிலவத் தொடங்கியது. வேங்கு நாட்டு என்னை யைத் துறந்த எண்ணம் தெற்கு நோக்கிப் பறந்தோடியது. மீண்டும் நாகப்பட்டினத்தின் அழகிய கடற்கரையும், அதை அடுத்து மிகக் கம்பீரமாக நின்ற குடாமணி விஹாரமும் அவன் அகக்கண்ணில் எழுந்து நின்றன. அதோ, புத்த பிக்ஷுக்களின் உதயகால கோஷம். அதோ விஹாரத்தின் நந்தவன மரங்களிலுள்ள பக்ஷி ஜாங்கல்களின் கெகெள சப்தம்! அதோ, விஹாரத்தின் ஸ்தூபியின் பொந்துகளிலிருந்து தலை நீட்டும் புறாக்களின் 'ஹும் ஹும்...ஹும்' என்ற இன்ப நாதம்! அதோ, கேட்கிறதே 'புத்தம் சரணம் கச்சாமி' என்ற பிட்சுக்களின் சரணாகதிக் குரல்! அதோ புத்த பகவான் கருணைக் கண்கள் அமைதி ஒளியை வீசுகின்றன! அவற்றின் ஒளியை நிகர்த்த குத்து விளக்குகளின் சுடர்களோ அதோ அந்த மஹானின் திருவுருவத்தின் பக்கத்தில்! அவர் பாதங்களிலே தூயப் பட்ட மலர்கள் என்ன அழகாகச் சிர்க்கின்றன!

புனிதமான அத்தச் சூழ்நிலை சித்தனையில் உலவ உலவ கரிகாலன் உள்ளத்தைக் கவக்கி நின்ற பிரமை விவகியது. புத்த பகவானின் அருள் விழிகளின் விச்சினால் கவக்கமும் கதறியோடி விட்டதால், உடலிலே உணர்ச்சி அவைகள் சாத்தமாகப் பாய்ந்து சென்றன. அவன் மனக் கண் எதிரே நின்ற அந்த மஹான் தலைமைப் பிக்ஷு— அவன் வளர்ப்புத் தந்தையாரின் திருவுருவம்—அவன் சாந்தியை அதிகப்படுத்தியது. துறவிக் புடைசூழ அவர்

118

நீதும் காட்சி அவன் நெஞ்சத்திலே இணையற்ற உறுதி
மையும் விளைவித்தது. இத்தனை உறுதியிலும் சாத்தி
ய்தும் அவன் புரப்பட்ட தினத்தன்று ஏற்பட்ட திருவிழை
கூட அவன் உள்ளத்தில் பலனி வந்தன. அதோ,
அப்படித் தன்னை அளாத்துத்தான் தன்னைமேல் புகழ்
என்ன அளந்துச் சென்றார். கூட இருந்த துறவ்
னைப் பிரிந்து. நான் எத்தனை அமைதியுடன் அவரைப்
பின் தொடர்ந்தேன். அதோ, தந்தையாரின் தனி அறை!
எத்தனை புனிதமான அறை! அதோ, இழுக்கிறாரே
மேலேயே மாப்பெட்டி. அது எத்தனை சாதாரணம்!
ஒரு வேலைப்பாடுமில்லை. ஆனால் எத்தனை எத்தனை
ராஜ ராஜ்யங்கள் அதில் புதைந்து கிடக்கின்றன!
தந்தையார் பெட்டியைத் திறக்கிறார்! என்ன, பச்சைக்கல்
மோதிரமா! எத்தனை பெரிய பச்சைக்கல்! பச்சைக்கல்லின்
மீளையே மதிக்க முடியாது போலிருக்கிறதே! அது யார்
மோதிரமாயிருக்கும்! அதோ தந்தையார் அப்படித்தான்
கொடுத்தார் மோதிரத்தை! அதோ அந்த மோதிரத்தில்
உட்புறத்தில் வெட்டப்பட்ட எழுத்துக்கள்...

இப்படிப் பழைய காட்சிகளெல்லாம் மிக வேகத்தில் புத்தியைச் சூழ்றியதால், அநிலே லயித்த கரிகாலன் மனம் கூடப் பழையபடி அவன் பெயரை, 'கரிகாலன், கரிகாலன்' என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் காட்டியது. குடாமணி விஹாரத்தில் அந்தப் பெயரை முதன் முதலாக உதிர்த்த அவன் உதடுகள், வசந்த மண்டபத்தின் அந்த அறையில் மீண்டும், 'கரிகாலன் கரிகாலன்' என்று முணுமுணுத்தன. அப்படி முணு முணுத்ததால், கனவுகளத்திலிருந்து விலகி நனவுகளத்துக்கு வந்த கரிகாலன் சித்தனை 'ஆம், கரிகாலன் தான்! ஆனால் அந்தக் கரிகாலன் யார்? அவன் யார் மகன்?' என்று கேட்டது. அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலைப் பேழையிலுள்ள அந்தப்பொருள் சொன்னுமா? இந்தக் கேள்வி தொனிக்க பிண்டும் பிண்டும் பேழையிலிருந்த பொருளை நோக்கி

119
 னான். பேழையிலிருந்த பச்சைக்கல் மோதிரம் அவன் உள்ளத்தின் வேதனையை உணர்ந்து கொண்டது போல், அறையின் வினக்கு வெலிச்சத்தில், தன் பச்சை ஓலியை நன்றாக விசி அவனை விழித்துப் பார்த்தது.

பேழையிலிருந்த பச்சைக்கல் மோதிரத்தைக் கண்டவுடன் கரிகாலன் ஒரு வினாடி அது தனக்குத் தன்மையை பிசு அளித்த மோதிரமாயிருக்குமா என்று நினைத்ததால் பிரமித்துப் போனான். பிரமை நீங்கி அறிவு தெளிவடையவே தன் கச்சையைத் தடவிப் பார்த்து. அது தன் மோதிரமல்ல என்பதை நிச்சயம் செய்து கொண்டதனால், ஓரளவு சாத்தியை அடைந்து, "அப்படியானால் இந்த மோதிரம் வேங்கிநாட்டு மன்னன் மசனிடம் எங்கிருந்து வந்தது? யார் கொடுத்தார்கள்?" என்று யோசிக்கலானான். தனக்குத் தன்மையை பிசு கொடுத்த மோதிரத்துக்கும் பேழையிலிருந்த அந்த மோதிரத்துக்கும் என்னவு வித்தியாசமுமில்லாதிருந்ததைக் கவனித்த கரிகாலன், "இரண்டையும் செய்தவன் ஒரே போற் கொல்லனாகத்தான் இருக்க முடியும்" என்று தீர்மானித்தான். 'ஒரே அளவுள்ள இரண்டு மரகதக் கற்கள்! இவை இரண்டிலும் புதைத்து கிடப்பதும் ஒரேவித ரகசியமாயிருக்குமோ?' என்று யோசித்த கரிகாலன், பேழையிலிருந்த மோதிரத்தை கையிலெடுத்துக் கொண்டு, நிரஞ்சனாவிடம் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் நேராக விளக்கிடம் சென்று, மோதிரத்தின் உட்புறத்தை அதன் ஒளியில் பரிசோதித்தான். சும்பகோணம் மடாலயத்தில் தஞ்சைத் துறவியார் தனது மோதிரத்தை விளக்கின் எண்ணெய் கொண்டு காவியால் துடைத்தபோது புலப்பட அந்தச் சிறிய மகுடத்தின் அடையாளம், பேழையிலிருந்த மோதிரத்திலும் இருந்தது.

ஆனால், கரிகாலன் என்ற பெயர் மட்டும் வெட்டப்
படவில்லை. இரண்டு மோதிரங்களும் ஏதோ ஒரு ராஜ்

குடும்பத்தில் மோதிரங்கள் என்பதை மருதத்தில் அடை யாததிலிருந்து புரிந்து கொண்ட கரிகாலன், ஏதோ ளானத்தை முன்னிட்டே தன் பெயர் மட்டும் ஒரு மோதிரத்தில் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சந்தேக மறித் தெரிந்துகொண்டானும், தன் பெயரை வெட்ட யென்றால் அவசியமென்ன என்பதைப்போ, அது தன் உண்மைய் பெயர்தானா தன்மது தற்காலிகமாக அந்தப் பெயரைத் தனக்கு அளித்து தன் பிறப்பு காரணத்தை மனத்தவலக்கதவையைப் பின்பு கையாண்ட, தந்திரமா என்பதையே தீர்மானிக்க முடியாததால், தந்தப் பெயரில் மோதிரத்தைப்பற்றி மேலும் தகவலாய்வுவும், முடித் தால் அந்தத் தகவலிலிருந்து தன் பிறப்பு காரணத்தைப் பற்றி ஆராயவும் எண்ணினான். ஆகவே, தனக்கு வெளிச் சத்தில் பரிசோதனையை முடித்துக் கொடுக்கக்கொண்ட, மன்னன் மகனை நோக்கித் திரும்பி, "அரசகுமாரி! இந்த மோதிரம் யாருடையது?" என்று வினவினான்.

மன்னன் மகன் உடனே பதிலேதும் சொல்லவில்லை. மோதிரத்தைக் கண்டதும் கரிகாலன் பிரமித்த பிரமிப்பையும் அவன் கண்கள் நிரந்தரமாக கண்களில் சூசரித்த வித்தையையும், தன்னைச் சமாளித்துக்கொள்ள அவன் கட்டிற் காலைப் பிடித்துக் கொண்டதையும், பிறகு வெறிபிடித்தவன் போல் மோதிரத்தை எடுத்துக் கொண்டு விளக்கினிடம் ஓடி ஆராய்ந்ததையும் கண்ட நாரஞ்சனாதேவி, அவன் போக்குக்கு எவ்வதக் காரணமும் உற்பி்க முடியாதவனாய் தின்றான். அத்துடன் அவன் மனத்தில் பீண்டும் அவனைப்பற்றிச் சந்தேகமும் எழுத் தொடங்கியது. "இவன் அரசியல் விலகாரங்களை நன்றாக அறிந்திருக்கிறான். நாகப்பட்டினத்துச் சூடாமணி வினாரத்தில் இருந்திருப்பதாகச் சொல்கிறான். இந்த மோதிரத்தைப் பார்த்து பிரமிக்கிறான். ஒருவேளை சோழ நாட்டு ஒற்றனாயிருப்பானோ?" என்று சந்தேகம் கள் அவன் மனத்தில் எழுந்து ஊசலாடவே, கரிகாலனை

நோக்கிக் கேட்டான், "மோதிரம் யாருடையதாயிருத் தால் உங்களுக்கென்ன?" என்று.

அவன் விழிகளிலும் குரலிலும் உதயமான சந்தேகத் தைக் கரிகாலனும் கவனிக்கத் தவறவில்லை. சந்தேகத்துக் குத் காரணம் இருக்கிறது என்பதையும், கர்மையான அவன் புத்தியும் உணரத் தவறவில்லை. ஆகவே, அவன் மனத்திலோடிய எண்ணங்களை ஓரளவு புரிந்துகொண்டே சொன்னான்: "அரசகுமாரி! நான் சோழ நாட்டவன்; ஆனால் ஒற்றனல்ல. இந்த மோதிரம் யாருடையதாயிருத் தால் எனக்கென்ன என்று கேட்கிறீர்கள். எனக்கும் இந்த மோதிரத்துக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமிருக்கிறது."

"என்ன சம்பந்தம்?" என்று கேட்டான் மன்னன் மகன்.

"உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டுமா அரசகுமாரி?" என்று கேட்டான் கரிகாலன், அவனைச் சற்று ஏறேறேது நோக்கி.

"ஆம், தெரிய வேண்டும்."

"நான் சொன்னால் போதுமா? அத்தாட்சியும் வேண்டுமா?"

"அத்தாட்சியா?"

"ஆம், அரசகுமாரி."

"எங்கே இருக்கிறது அந்த அத்தாட்சி?" என்ற கேட்ட மன்னன் மகன் கரிகாலனைச் சற்று அவட்சியத்துட னேயே நோக்கினான்.

அடுத்த வினாடி, அடைசியம் நிரம்பிய கண்களில் ஆச்சரியம் நிரம்பிக் கிடந்தது. அவன் கண் முன்பாக இரண்டு பச்சைக்கல் மோதிரங்கள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித் துக் கொண்டிருந்தன. கரிகாலன் கச்சையிலிருந்து எடுத்து நீட்டிய இரண்டாவது பச்சைக்கல் மோதிரம், தன் பச்சை ஒளியை அவன் கண்ணத்தில் லேசாக விழ வைத்ததால், ஒரு

வாழ்பவன் மோதிரத்தின் ஒளி நம்மீது விழுவின்றிதே
என்பதாலோ என்னவோ, கண்ணம் சிறிதே வெட்கத்தால்
செந்தது. அந்த வெட்கச்செல்பை வெளியில் காட்டா
யல் பச்சை ஒளி அவன் கண்ணத்திலே திரையிட்டிடு தின்றது.

இரண்டு மோதிரங்களையும் தன் கையில் வாங்கித்
நிறும்பத் திரும்பப் பார்த்த மன்னன் மகள் பெரிதும் விவப்
படைந்ததால், "ஓரே அச்ச! என்ன ஒற்றுமை!" என்று
சற்றே இரைந்தே சொன்னான்.

"ஆம் அரசகுமாரி! ஓரே அச்ச, ஓரே பொற்கொல்லன்
தான் இவ்வ இரண்டையும் செய்திருக்கிறான், அதுவும்
அவன்..."

"சொல்லுங்கள்... அவன்?"

"சோழ நாட்டுப் பொற்கொல்லன்..."

"எப்படித் தெரியும் உங்களுக்கு?"

"தான் சோழநாட்டைச் சேர்ந்தவன் என்று என்
வளர்ப்புத் தந்தை சொன்னார். ஒரு மோதிரத்தில் என்
பெயர் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அதைச்
சோழ நாட்டுப் பொற்கொல்லன் தான் செய்திருக்க
வேண்டும். இன்னொரு மோதிரம் அதன் இரட்டைப்
பீறப்பு; ஆகவே, அதையும் வேறு யாரும் செய்திருக்க
முடியாது."

மோதிரங்களை மீண்டும் திருப்பிப் பார்த்த
நிரஞ்சனாதேவி, "உண்மைதான்" என்றான்.

சம்பவங்கள் சிருஷ்டித்த உணர்ச்சிகளின் வேகத்
தாலும், மோதிரத்தின் தகவலை அறிய ஏற்பட்ட ஆசை
யாலும், எதிரே நின்று மோதிரங்களைக் கூர்ந்து
கூராய்ந்து கொண்டிருந்தவன் வேங்கி நாட்டு மன்னன்
மகன் என்பதை அறவே மறந்த கரிகாலன், அவனுக்கு
வெகு அருகில் வந்து "அரசகுமாரி! உங்கள் மோதிரத்தின்
தகவலை அறிந்து கொள்ள எனக்கு ஏன் ஆசை எழுகிறது

என்று இப்போழுது புரிந்ததல்லவா?" என்று
வினவினான்.

தன் முகத்துக்கு வெகு அருகிலிருந்த அந்தக் கண்களை
நிரஞ்சனாவின் நெடுங் கண்கள் நோக்கின. நான்கு
விழிகள் கவந்தன. இரண்டில் ஏக்கம்! இரண்டில்
பரிதாபம்! பிறப்பின் வரலாற்றை அறியத் துடித்த ஏக்கக்
கண்களும், ஏக்கத்தைக் கவனித்தாலும் ஏக்கத்துக்கு முழுக்
காரணத்தையும் அறியாத பரிதாபக் கண்களும் நீண்ட
நேரம் பின்னிக்கொண்டு தின்றன. கடைசியாகப்
பரிதாபம் காட்டிய கண்கள் வெட்கத்தால் தாழ்ந்தன.
"முழுதும் புரியவில்லை" என்ற சொற்கள், நிரஞ்சனாவின்
உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்தன.

கரிகாலன் அவனிடமிருந்து விவகி தின்று, "அரசு
குமாரி! என் வாழ்க்கை விவரம் முழுதும் புரிந்தால்,
மோதிரத்தின் வரலாற்றை அறிய எனக்குள்ள உன்னத்
துடிப்பும் உங்களுக்குப் புரியும்" என்று தன் சரிதையைச்
சொல்லத் தொடங்கினான்.

குடாமணி விஹாரத்தில் வளர்த்ததிலிருந்து, புறப்
பட்ட நான் முதல், அன்றுவரை நடந்த திகழ்ச்சிகளை
யெல்லாம் திரும்ப எண்ணிப் பார்ப்பவன் போலவே,
அன்றையே அங்குமிங்கும் உலாவிக்கொண்டும், நடுநடுவே
தின்று, உணர்ச்சி ததும்பும் சொற்களால் தன் கதையை
விவரித்தான். குருவிடம் பாடம் சொல்லும் மாணவன்
போல மிகத் தெளிவான வார்த்தைகளில் தன்
சோகத்தையே மன்னன் மகனிடம் ஒப்புவித்தான்
கரிகாலன். அந்த சோகக் கதையைக் கேட்ட மன்னன்
மகளின் கண்களில் இணையற்ற சோகம் துளிர்ந்து
தின்றது.

"இப்போது புரிந்தது" என்று கடைசியாக அவன்
சொன்ன வார்த்தைகள்கூடச் சற்றுத் தழுதழுத்தே வெளி
வந்தன.

அவளுடைய உணர்ச்சிகள் தன்பால் இளையதாய் வந்ததில் வெளிவந்த வார்த்தைகளைக் கவனித்த கரிகால், மீண்டும் கேட்டான். "அரசகுமாரி! இந்த மோதிரம் எது நன்குக்கு?" என்று.

"என் சிற்றகனை கொடுத்தாள்."

"எந்தச் சிற்றகனை?"

"நீரேற்றிக் அகனை."

"யார்? குந்தவைப் பிராட்டியாரா?"

"ஆம்!"

"அப்படியானால் இது...!"

"சோழப் பேரரசர் ராஜராஜ தேவர் குந்தவைப் பிராட்டியாளுக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்த நகைக்குவியலில் இதே ஒன்று."

"அதை ராஜராஜ தேவரே செய்திருப்பாரா?"

"யார் செய்தார்கள் என்ற விவரம் தெரியாது. அவர் செய்திருக்கலாம் அல்லது அரச குடும்பத்தின் பொக்கிஷத்தில் கைத்தட்டியிருக்கலாம்."

"குந்தவைப் பிராட்டியாரிடம், இதற்கு விளக்கம் கிடைக்குமா?"

"கிடைக்கலாம்."

"அவர் எங்கே இப்பொழுது?"

"சோழ நாட்டில் இருக்கிறார்கள்."

இந்தப் பதில் கரிகாலனைத் திகைக்க வைத்தது. தன் பிறப்பின் வரலாற்றை உணர்த்தக்கூடிய ஒரே ஒருவர், சோழப் பேரரசின் மாளிகையில், அதுவும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலோ காஞ்சியிலோ இருக்கலாம். இங்கு சென்ற விவரம் அறிவதும் அத்தனை எளிதல்ல. ஊர் பேர் தெரியாத தன்னை யாரும் அரண்மனைக்குள் அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்பதைக் கரிகாலன் நன்றாக

உணர்ந்தான். குந்தவைப் பிராட்டியை நெருங்கி மோதிரத்தைப்பற்றி விசாரிக்க வேண்டுமென்றால், வேங்கிநாட்டு மன்னன் மகள் மூலமாகத்தான் அது நடக்க முடியும். நிரஞ்சனாதேவி வேங்கிநாட்டிலிருக்கிறாள்; குந்தவைப் பிராட்டியோ சோழ நாட்டிலிருக்கிறார்கள். இடையே தொலைதூரம்! சாதாரண மக்களா, இஷ்டப் படி இருவரும் பயணம் செய்ய? ராஜ குடும்பப் பெண்மணிகள்! அவர்கள் பெயர்களுடன் சரித்திரம் பிணைந்து கிடக்கிறது!

இத்தகைய நிலையில் தன் பிறப்பு வரலாற்றை அறிவது மிகவும் துர்லபமென்பதை அறிந்து கொண்ட கரிகாலன், தன் ஆசையை அடக்கிக்கொண்டு, முதலில் மன்னன் மகளுக்குத் தேவையான உதவியைச் செய்ய நிச்சயித்து, அவளை நோக்கி, "அரசகுமாரி! இப்பொழுது நான் என்ன செய்யவேண்டும், சொல்லுங்கள்?" என்று கேட்டான்.

மன்னன் மகள் நீண்ட நேரம் யோசித்துவிட்டு, "உங்கள் வாழ்க்கையில் மர்மம் நிரம்பிக் கிடக்கின்றது. அதன் சிக்கலை அவிழ்க்க நீங்கள் முனைந்து நிற்கும் போது, வேறு சிக்கல்களைச் சிருஷ்டிக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை" என்று சொன்னாள்.

"அரசகுமாரி! என் வாழ்க்கை பிறந்தது முதலே சிக்கலுடன் பிறந்தது. உங்கள் வாழ்க்கையில் சிக்கல் இப்பொழுதுதான் பிறந்திருக்கிறது. சிடுக்குடைய இரு நாற் பந்துகளுக்குமிடையே பச்சைக்கல் மோதிமென்ற ஓர் இழையும் கலந்திருக்கிறது பாருங்கள், இந்தக் கலப்பும் விதியின் ஒரு பிணைப்பாயிருக்கலாம். யார் கண்டார் கள்? இந்தக் கலப்பே என் வாழ்க்கை மன்னனுடைய உடைக்கும் கலப்பையாக மாறலாம். ஆகவே சொல்லுங்கள், என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் உங்கள் சேவைக்கு அர்ப்பணிக்கிறேன். பிறும்ம மாராபரிடம்

சென்ற நாள் என்ன சொல்ல வேண்டும்?.. எல்லாம் போட்டாள் கரிகாலன்.

பின்னும் அரசியல் சதிப்பேச்சு துவங்கியதால், மன்னன் மகளின் கண்களில் உறுதி உதயமாயிற்று. அவள் தோணை பழையபடி அரசு தோரணையாக மாறியது. "இதோ, உங்கள் மோதிரம். இதை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த என் மோதிரத்தைப் பிழிந்து மாராயிடம் காட்டுங்கள். அவர் உங்களுடன் மனம் விட்டுப் போவார். ஏற்பாடு எத்தனை தூரத்திலிருந்திருந்தாலும் அந்தச் சமயம் என்ன செய்கிறான்? ஏன் புகாரடக்காது அவனைக் காணவில்லை என்பதை விசாரித்துக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று நான் நிரஞ்சனா தேவி.

"எப்போது வருவது?" என்று வினவினாள் கரிகாலன்.

"நாளை நள்ளிரவு இன்று வந்திருக்கேன், அதே வழியாக."

"கோட்டைக் கதவு?"

"திறத்திருக்கும்."

"தினசரி வசந்த மண்டபத்தில் தனித்தனியே படுத்தால் சந்தேகம் வராது?"

"வராது; வெப்பத்துக்காக அரசு மகளிர் கோட்டைகளத்தில் படுப்பதற்காகவே கட்டப்பட்ட வசந்த மண்டபம் இது."

"காவலாளிகள் இல்லாமலா?"

"ஆம்! கோட்டைச் சுவரும் அதன்மீது உலாவும் காவலாளிகளும் இருக்கும்போது, வசந்த மண்டபத்திற்குக் காவலாளிகள் அநாவசியமென்று கூறிவிட்டேன்."

ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்து, முன்னேற்பாடாக கணவர்களைப் புரியும் அந்த அரசு மகனைக் கண்ட

கரிகாலன், அவன் ஆளப்பிறந்தவன் என்பதில் சந்தேகமில்லை என்பதைத் தீர்மானித்த வண்ணம் அவனிடம் விடைவும் பெற்றுக் கொண்டான். புறப்பட்டவுடன், அவன் சொன்னால், "கோட்டைக் கதவு திறந்ததும் தனையைப் பார்த்து, அவர்தான் செல்லுகிறாரென்று காவலாளிகள் விட்டுவிடுவார்கள். பிறும்ம மாராயர் மானிகை நகரின் தெற்குப் புறத்திலிருக்கிறது. யாரைக் கேட்டாலும் சொல்லுவார்கள்."

ஏதேதோ யோசனைகள் உள்ளத்தில் விளையாடியதால் பதிலேதும் சொல்லாமல், 'சரி' என்பதற்கு அறிஞர் யாகத் தன்னைப் பட்டும் அசைத்துவிட்டு அரசருமாரியின் கட்டளைப்படியே கோட்டையின் பின்புறக் கதவு வழியாக வெளியே வந்து, துரிதமாக நகரத்தின் பல தெருக்களையும் தாண்டி பொழுது விடிந்த சில நாழிகைக் கெட்டாய் சோழப் படைத் தலைவரான பிறும்ம மாராயர் மானிகைக்கு வந்து சேர்ந்தான் கரிகாலன். சோழ துறியின் மானிகை பெரிய மதிர்கவர்களுடன் பெரிய கோட்டை மாதிரியே இருந்ததையும், மானிகைக்குப் பலமான காவலும் செய்யப்பட்டிருப்பதையும் கரிகாலன் கவனித்தான். மானிகைச் சுவருக்கு உட்புறத்தில் அனலுக்கு அதிகமான சோழ வீரர்கள் உலவுவதைப் பார்த்த கரிகாலன், பிறும்ம மாராயன் சதியில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், சோத்தப் பாதுகாப்பையும் ஓரளவு கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதையும் நிச்சயம் செய்து கொண்டான். பெரிய மதிர்களுக்குப் பின்னாலிருந்த மானிகையின் முன்புறத்திலேயே காவலாளியாகத் தடுக்கப்பட்ட கரிகாலன், தான் அவசியம் பிறும்ம மாராயரைக் காண வேண்டுமென்று இரைத்தான். அவன் இரைச்சலுக்குப் பயப்படாத காவலாளி, "சரி சரி; போ, இரைச்சலுக்குப் பயப்படாத காவலாளி, "சரி சரி; போ, படைத் தலைவரைப் பிற்பகல் வரையில் பார்க்க முடியாது" என்று திட்டமாக மறுத்து விட்டான்.

எப்படியும் சோழநாட்டுப் படைத் தலைவரைப் பார்க்காமல் போவதில்லை என்று திடதித்தத்துடன் விளையும் வந்திருந்தபடியால், இருவருக்கும் வார்த்தை சடித்தது. கை கைக்கும் கட்டம் தெருங்கிய சமயத்தில், உன்னை ஓர் அவரன் கேட்டது. அடுத்த வினாடி மானிகைச் சதவுகள் பெரும் சப்தத்துடன் நிறந்தன. இரண்டு வீரர்கள் ஒருவனைக் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். கரிகாலனைக் கண்டதும் கட்டுண்டு வந்தவன், "அதோ, இருக்கிறான். அவன் என் தண்பன் தான். அவனை வேண்டுமானாலும் கேட்டுப்பாருங்கள்" என்று சுதறினான். வீரர்களிடையே கட்டுண்டு நின்றவனை நோக்கிய கரிகாலன், நிகைத்தே போனான். கடைசியாக சைவத் துறவி இந்த இடத்திலா சிக்கிக் கொண்டான் என்று கரிகாலன் நிகைத்த அந்த வினாடி யில், "அப்படியா கதை? சரி, அவளையும் பிடித்துக் கட்டிக் கொட்டடியில் அடைபுங்கல். இருவரையும் சாட்டையால் செம்மையாகப் புடைத்து உண்ணமையைக் க்க வைபுங்கள்" என்று எழுந்தது ஒரு ராட்சதக் குரல். அந்தக் குரலுக்குத் தக்க தோற்றத்துடனும் யாரையும் கவங்க வைக்கும் பார்வையுடனும் ஒரு மனிதன் உன்னை மிஞ்ந்து வேளியே வந்தான். உத்தரவை நிறைவேற்ற இரு வீரர்கள் உருவிய வாட்களுடனும் பிணைக் கயிறு களுடனும் கரிகாலனை நோக்கி நெருங்கி வந்தார்கள்.

12. பிரும்ம மாராயன்

உருவிய வாட்களுடனும் பிணைக் கயிறுகளுடனும் தன்னை நெருங்கிய வீரர்களையும், தன்னைப் பிடித்துக் கொட்டடியிலடைக்கும்படி உத்தரவிட்ட ராட்சத உருவத் தையும் மாறிமாறிப் பார்த்த கரிகாலன் கண்களில் எதிரே இரண்டு வீரர்களுக்கிடையில் கட்டுண்டு, 'அவன் என் தண்பன் தான். அவனை, வேண்டுமானால் கேட்டுப் பாருங்கள்' என்று கூவிவிட்டுத் தன்னையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சைவத் துறவியைக் கண்டதும், அவன் வியப்பு பன்மடங்கு அதிகமாயிற்று. 'இவன் எப்படி இவர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டான்? இவன் செங்கதிர் மாணவனை அபகரித்தது ஒரு வேளை பிரும்ம மாராயனுக்குத் தெரிந்திருக்குமோ!' என்று கரிகாலன் தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டதுமன்றி, அதே செங்கதிர் மாலை அந்த நேரத்தில் தன் மடியிலிருப்பதைப் பிரும்ம மாராயன் உணர்ந்தால் என்ன ஆகும் என்பதைப்பற்றியும் யோசித்தான். என்ன ஆகும் என்பதில் அதிகச் சந்தேகமும் இல்லை கரிகாலனுக்கு. மாலை தன்னிடமிருப்பது தன்னைத் தோழன் என்று சைவத்துறவி குறிப்பிட்டதை ஊர்ஜிதப்படுத்தும் என்பதிலோ, அப்படி ஊர்ஜிதப் படுத்தும் பட்சத்தில் பிரும்ம மாராயன் சைவத்துறவி யோடு தன்னையும் சேர்த்துக் கட்டி வைத்துத் தோலை உரித்து விடுவானென்பதிலோ சிறிதும் சந்தேகப்படாத கரிகாலன், 'இந்நிலையில் இவர்களிடம் சச்சரவு வைத்துக் கொண்டுவது உசிதமல்ல' என்ற முடிவுக்கு வந்தான். அப்படியே சச்சரவு செய்ய முற்பட்டு வானை உருவினாலும், முடிவு என்னவாகுமென்பதையும், சுற்றி லும் ஒருமுறை கண்ணைச் சுழலவிட்டபின் புரிந்துகொண் டான். தன்னை நெருங்கிவரும் இரண்டு வீரர்களைத் தான் சமாளித்தாலும், மதில் கவருக்கும் மாளிகைக்கும் ம.ம. - 9

வேடவேஷம் பிராந்தியத்தில் உணவும் வீரர்களும், குதிரைகளைத் தேய்த்து விட்டுக் கொண்டும், வேல் சூத்து என்னென்னும் பனபனவெனத் துடைத்துக் கொண்டும் தங்காக்கு பன பணிகளைப் புரிந்துகொண்டிருந்த வீரர்களும் தன்னைச் சூழ்ந்து கொள்வார்களென்பதையும், குதிரைத் பட்டம் நூறு வீரர்களையாவது ஒரே சமயத்தில் தாள் சமாளிக்க வேண்டியிருக்குமென்பதையும் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்ட கரிகாலன் அந்தச் சமயத்தில் என்ன பணற்றிது என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

உங்களுக்குளேயே ஏற்பட்ட இத்தகைய நினைப்புக்களையும் முடிவீனாலும், நிதானம் இழக்காமலும் கட்சியான பார்வையுடனும் வாயிற்படியில் நின்று ராட்சத உருவத்தின் ஏறேடுத்து தோக்கிய கரிகாலன், "என்னைப் பிடித்துக் கொட்டடியில் அடைக்கும்படி உத்தரவிட உனக்கு என்ன துணிச்சல்?" என்று சற்று கதிராத்தடனேயே கேட்டான்.

தான் வீரர்களைச் சிற்தும் கட்சியைச் செய்யாமல் தீவ்றிராணையையும், தன்னைப் பார்த்துப் சொன்ன வர்த்தகனிலிருந்த அதிகாரத் தொனியையும் கண்ட ராட்சத உருவத்தின் முகத்திறும் ஆச்சரியத்தின் சாலை சற்றே படர்ந்தது. அந்த மன்கனுடைய விசாலமான முகத்திலிருந்த கரிய புருவங்கள் அந்த ஆச்சரியத்துக்கு அறிஞர்பாகவேசாக மேல்தோக்கியும் வடிந்தன. அவன் மேல்க்குச் சொன்ன பதிலில் இகழ்ச்சியும் ஓரளவு கனத்து தீவ்றது.

"ஏன், தாங்கள் இந்த ஊர் மகாராஜாவை? தங்களைச் சிறை செய்ய மிகுந்த துணிச்சல் வேண்டுமாக்கும்?" என்றான் அந்த ராட்சதப் பிரகிருதி.

அத்தனை இகழ்ச்சியுடன் தன்னைப் பார்த்துப் பேசிய அந்த மனிதனைக் கரிகாலன் மீண்டும் அளவெடுத்தான். அந்த மனிதனுடைய சரீரம் பூதாகாரமாக இருந்தாலும், நல்ல சிலப்புடன் பனபனப்பாகத் தளதளவென்றிருந்ததி-

இடுப்பில் நல்ல பட்டாடைவைப் பஞ்சகச்சமாகக் கட்டி விழுந்தாலும், நல்ல தடிப்பான பூணூல் ஒன்று அவன் மார்புக்குக் குறுக்கே பாய்ந்து சென்றதாலும், அவன் கழுத்தில் தங்கத்தில் பதிக்கப்பட்ட பெரிய குத்திராட்சத மொன்று தங்கச் சங்கிலியில் பிணைக்கப்பட்டுத் துவங்கிய தாதும், அவன் ஓர் அத்தளன் அங்ஙனது ஷத்திரியனா விடிக்க வேண்டுமென்று கரிகாலன் நினைத்தான். அந்தப் பஞ்சகச்சப் பட்டு வேஷடியில் வயிற்றுக்குக் குறுக்கே தொடுத்த பட்டுச் சரிகை அங்கவஸ்திரம் உடலின் பெரும் பாகத்தை மறைக்காததால் அவன் உடலெங்குமிருந்த காயத் தழும்புகளைக் கவனித்த கரிகாலன், அந்த மனிதன் பன தோர்க்கனங்களைக் கண்ட பெரிய மாவீரன் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். வாயிற்படியை அடைத்து நின்ற அந்த மனிதன், தெற்றியில் பெரும் விழுதிப் பட்டையுடனும் சங்குமத்தடனும் சிலந்த கண்டறாடனும் அசல் குத்திரமூர்த்தியாகவே காட்சியளித்தான். அவன் கண்கள் பார்த்த பார்வையிலிருந்து, அவன் பயமென்பதை வாழ்க்கையில் அறியாதவன் என்பதைக் கரிகாலன் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்டதால், அத்தகைய பேர்வழியோடு அதிக விளையாட்டை வைத்துக்கொண்டக் கூடாதென்ற நினைப்பு ஒரு பக்கம் ஏற்பட்டாலும், அந்த மனிதன் கேட்ட கேள்வியை முன்னிட்டுத் தானும் இடைவெட்டாகவே பேசத் தொடங்கி, "தாங்கள் இந்த ஊர் மகாராஜாவைத் தவிர, வேறு யாராயிருந்தாலும் சிறை செய்து விடுவீர்கள் போலிருக்கிறது?" என்று வினவினான்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட அந்த மனிதன் முகத்தில், முதலில் ஏற்பட்ட ஆச்சரியம் பதின்மடங்காகவே, "யாரப்பா நீ? காலையில் பிராணனை விடுவதற்காகவே இங்கு வந்திருக்கிறாயா? நான் யாரென்பது உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டான்.

"நீ யாராயிருந்தாலும் எனக்குக் கவனவயில்லை. நான் சந்திக்க வந்தது சோழநாட்டுப் படைத்தலைவரை. இட்டமிருந்தால் அவரிடம் அழைத்துப்போ. இல்லாவிட்டால் என்னைத் தடை செய்ததன் பலனைப் பின்னால் அனுபவிக்க நேரிடும்" என்றான் கரிகாலன், அதிகாரம் சிறிதும் தணிவாத குரலில்.

"பலனை அனுபவிக்க நேரிடுமா? ஏன் சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவருக்கும் உனக்கும் நெருங்கிய உறவோ?"

"ஆமாம்."

"நீண்ட நான் உறவோ?"

"இல்லை. சமீபகால உறவுதான்."

"சமீப காலமென்றால்?"

"சில நாழிகை நேர உறவு."

"உறவு ஏற்பட்டு எத்தனை நாழிகைகள் இருக்கும்?"

இத்தப் பதினைக் கேட்ட அந்த மனிதன் முகத்தில் கோடுமை மறைந்தது. இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. கரிகாலன் மேலும் என்னென்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதை அறியும் ஆவனாய், "உறவு எத்தன்மையது? அவர் நீண்ட நான் படுத்துவோ?" என்று விசாரித்தான்.

"இல்லை குறுகிய கால நண்பர்."

"காலம் ரொம்பக் குறுகலோ?"

"அதுதான் எட்டு நாழிகை இருக்குமென்று முன்னமே சொன்னேன்."

"நண்பர் தங்களைப் பார்த்திருக்கிறாரா?"

"பார்த்தில்லை."

"உங்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாரா?"

"அதுவும் இல்லை."

"அப்படியானால்?"

"நான் அவரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்."

"நீங்கள் அவரை நண்பராகப் பாலித்துவிட்டீர் களாக்கும்?"

"ஆமாம்."

"என்ன ஒருதலைப்பட்டசமான நட்பு!"

"என்னை அவர் பார்த்தால் இருதலைப் பட்சமாகி விடும்."

இதைக் கேட்ட அந்த மனிதன் இடியென நகைத் தான். அடுத்த விநாடி நகைப்பு இருந்த இடத்தில் கோபம் குடி கொண்டது. "அட அயோக்கியப் பயலே! என்னையா ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய்? இரு. உனக்கு சரியான பாடம் சுற்பிக்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு அதுவரை தங்கள் சம்பாஷணையின் காரணமாகக் கட்டளைமைய சிறைவேற்றாமல் நின்ற வீரர்களை நோக்கி, "பிடியுங்கள் இத்தப் போக்கிரியை" என்று, இடியெனப்பொத்த குரலில் கூவினான்.

"என்னை பிடித்துக் கட்டு, சிறையில் வேண்டுமானாலும் அடை. ஆனால் எனது நண்பர் பிறும்ம மாராயர் உன்னை ஒருக்காலும் கும்மா விடமாட்டார். உன்னுடைய இந்தச் சதைப் பிண்டத்தை அறுத்து நூறு கழுகுகளுக்காவது இரையாகப் போடுவார். என்னைச் சிறைசெய்து விட்டு அவரிடம் சென்று பச்சைக்கல் மோதிரத்தைப் பற்றி நினைப்பூட்டு; பிறகு தெரியும் உன் கதி" என்று கரிகாலன் இரைந்தான்.

எதிரே நின்ற மனிதனுடைய போக்கில், கரிகாலன் சொற்கள் பிரயிக்கத்தக்க மாறுதலை உண்டாக்கின. கரிகாலனை நோக்கிய அவன் கண்களில், பிரயிப்பும் சந்தேகமும் கலந்து நின்றன. முந்திய விநாடி இட்ட உத்தரவை மாற்றத் துடித்த அவன் உதடுகள், "டேய் சற்றுப் பொறுங்கள்," என்று வார்த்தைகளை உதிர்த்து,

விவரணை அனுபவித்த வீரர்களைத் தடையும்
செய்தன. அந்தப் பிரம்ம ராட்சதன் முகபாவத்தில்
ஏப்பட்ட மாறுதல் மற்றொருவன் முகத்திலும்
ஏப்பட்டது. பச்சைக்கல் மோதிரத்தைப் பற்றி
பிராந்தாபித்த சொற்கள், சைவத் துறவியின் காதிலும்
விழுந்ததால், அவனும் தன் கண்களை உயர்த்திக்
கவியானையும், வாயிற்படியில் நின்று ராட்சதப் பிரகிருதி
யையும் நோக்கினான். பச்சைக்கல் மோதிரத்தைப்பற்றிக்
கேட்ட மாத்திரத்தில் வாயிற்படியில் நின்று மனிதன் முகம்
மாறப்பட்டதைக் கண்ட சைவத் துறவியின் மனத்தில் பல
எண்ணங்கள் எழுந்து பிரவகிக்கத் தொடங்கின.
"அப்படியானால் அவனுக்கும் கரிகாலன் பிறப்பு
இரகசியம் தெரியுமா? தெரிந்தால் விவகாரம் விபரீதமாக
முடியுமே. இந்த மனிதன் பச்சைக்கல் மோதிரத்தை
ஏற்கனவே பார்த்து விட்டானோ? பார்த்திரா விட்டால்
அதன் பெயரைக் கேட்டதும் ஏன் மலைக்கிறான்?
பார்த்திருந்தால் கரிகாலனை இன்னாநென்று ஏன்
இவன் புரிந்துகொள்ளவில்லை? கரிகாலனும் இவனை யார்
என்று புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லையே. அப்படி
யானால் இவனை ஏன் பார்க்க வந்தான்? கும்பகோணம்
மடாவத்தில் தஞ்சைத் துறவி இவனைப் பார்க்கச்
சொன்னது அரையன் இராஜராஜனைத்தானே? அப்படி
யிருக்க அவன் பிரம்ம மாராயனிடம் எதற்காக வந்தான்?
தேற்ற இரவு வரை நம்முடனிருந்தவனுக்கு இந்த ஊர்
நிலைமும் பிரம்ம மாராயன் இருப்பிடமும் எப்படித்
தெரியவந்தன? இவனை வீரர்கள் துரத்திச் சென்றார்களே
அவர்களிடமிருந்து எப்படித் தப்பினான்? தவிர உடையும்
ராஜ உடைமாகத் தெரிகிறதே. இதை இவனுக்கு யார்
கொடுத்தார்கள்?" என்று பலவாறாக யோசித்து, ஏதும்
புரியாமல் தடித்த சைவத் துறவி அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப்
பயன்படுத்திக் கொள்ள இஷ்டப்பட்டவனாய், "அப்பா
கவியா, நாம் பார்க்க வந்த பிரம்ம மாராயர் உன்
எதிரில் நிற்பவர் தான். அவரிடம் உன் பச்சைக்கல்

மோதிரத்தோடு உன்னிடமுள்ள செங்கதிர் மாலையையும்
கொடுத்துவிடு" என்று கூவினான்.

அயோக்கியத்தனமும் பித்தலாட்டமும் கவந்து நின்ற
சைவத் துறவியின் சொற்களைக் கேட்டுக் கரிகாலன் கண
நேரம் சொல்லவொண்ணா பிரமிப்பை அடைந்தான்.
பிறகு அவன் கண்கள் ஒரு முறை எதிரே பிரம்மாண்ட
மாக நின்று சோழநாட்டுப் படைத்தலைவனான பிரம்ம
மாராயனை ஏற இறங்க நோக்கின. ஒரு முறை சைவத்
துறவியை ஊடுருவிப் பார்த்தன. மறுபடியும் பிரம்ம
மாராயனை நோக்கிய கரிகாலன் பார்வையில் மிதமிஞ்சிய
மதிப்பு நிறைந்து நின்றது.

"சோழநாட்டுப் படைத்தலைவர் இன்னாரென்று
அறியாமல் பலவிதமாகப் பேசினிட்டேன், மன்னிக்க
வேண்டும்" என்று தலைவணங்கிக் கூறிய கரிகாலன்,
துறவியின் பக்கமாகக் கண்களைச் செலுத்தி, "இவன்
யார் தெரியவில்லையே! என் பெயரை எப்படியோ
தெரிந்து வைத்திருக்கிறான். ஏதோ மாலையைப் பற்றிப்
பேசுகிறான்; எதுவும் புரியவில்லையே" என்று
வினவினான்.

"இவன் சேரநாட்டு ஒற்றன் ஜெயவர்மன். சைவத்
துறவியாக வேஷம் போட்டுச் சோழப் பேரரசர்
பொக்கிஷத்திலிருந்து செங்கதிர் மாலையை கவலாடி
விட்டான்" என்றான் பிரம்ம மாராயன்.

"செங்கதிர் மாலையா" என்று ஏதும் அறியாதது
போல் கேட்டான் கரிகாலன்.

இந்தக் கேள்வி சைவத் துறவியின் கோபத்தைக் கிளறி
விடவே, "அட அயோக்கியப்பயனே! என் மாலையை
வைத்துக் கொண்டிருப்பதுமல்லாமல் ஏதுமறியாதது
போல் பாசாங்கு செய்கிறாயா?" என்று கூவினான்.

பிரம்ம மாராயன் தன்னைச் சேரனை செய்ய
முற்பட்டால் விவகாரம் எப்படி முடியுமென்பதைக்

கரிகாலன் அறிந்தேயிருந்ததால் சைவத் துறவியின் கச்சலான் அவனுக்கு ஓரளவு அச்சம் ஏற்பட்டாலும், அதை வேளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், "படைத் தலைவரே! நானே உம்மைத் தேடி வந்திருக்கிறேன். அதையும் வெறுங்கையுடன் வரவில்லை— காணிக்கையுடன் வந்திருக்கிறேன். முதலில் இதைப் பிடியுங்கள்" என்று கூறிவிட்டுத் தனது கச்சையிலிருந்து, அரசகுமாரி என்ற பச்சைக்கல் மோதிரத்தை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

பிரும்ம மாராயனுக்கு அதுவரை கரிகாலன் விஷயத்தில் சந்தேகம் ஏதாவதிருந்தால் அந்தப் பச்சைக் கல் மோதிரம் அதை, அடியோடு பறக்கடித்துவிட்டது. அந்த மோதிரத்தைக் கையில் பிடிப்பதோடு வாங்கிக் கொண்ட படைத்தலைவன், "கரிகாலரே! இவனாக அவர் விநாடி உங்கன்யீதுகூடச் சந்தேகம் விழுந்தது எனக்கு மன்னிக்க வேண்டும். பேச வேண்டியவன் உன்னை போய்ப் பேசலாம்; வாருங்கள்!" என்று கூறிவிட்டு, சைவத் துறவியைப் பிடித்து நின்ற வீரர்களை நோக்கி, "இவனைக் கொட்டடியில் அடைத்து வைத்து, இன்றிரவு ஊரடங்கியதும் கச்சையுக்காரனைச் சித்தமாயிருக்கச் சொல்லுங்கள். நான் வந்து இவன் தோளை உரித்து உன்மையைக் கக்க வைக்கிறேன்" என்று உத்தரவிட்டு மானிகைக்குள் நுழைந்தான்.

மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல், பிரும்ம மாராயனைப் பின் தொடர்ந்த கரிகாலன், அந்த மானிகையின் பலத்த சுவர்களையும் பெருந்துரண்களையும் பார்த்துச் சாணுக்கியர்களின் கட்டிட நிர்மானத் திறமையை வியந்துகொண்டே சென்றான். இரண்டாவது உப்பரிக்கையிலிருந்த விசாலமான ஓர் அறைக்கு வந்ததும், கரிகாலனை நோக்கித் திடீரெனத் திரும்பிய பிரும்ம மாராயன், "நிரஞ்சனாதேவி என்ன சொல்லியனுப்பினாள்? அதுவும் ராஜராஜ நரேந்திரன் உடையில் எதற்காக

அனுப்பினார்கள்? அவர்களுக்கென்ன புத்தி செவி விட்டதா?" என்று கேட்டான்.

"படைத்தலைவரே! அரசகுமாரி எதையும் யோசித்தே செய்கிறார்கள். விமலாதித்தன் மகனின் அறிவு எத்தகைய தென்பதை நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள். வருஷக் கணக்கில், கூட இருந்து அவர்களை நன்றாக அறிந்தவர்களுக்குத்தான் அவர்கள் செய்கை புலப்படும்" என்று கரிகாலன், தான் அரசகுமாரியிடம் நீண்டநாள் பழகியவனைப்போல் பேச ஆரம்பித்தான்.

"அப்படியா!" என்று திகழ்ச்சியாகத் தலையை அசைத்த பிரும்ம மாராயன், "அத்தனை யோசனையுள்ள அரசகுமார் உம்மை இந்தச் சமயத்தில் என்னிடம் அனுப்ப வாய்? அதுவும் பச்சைக்கல் மோதிரத்தைக் கொடுத்து அனுப்பவாயா?" என்று வினவினான்.

"அனுப்பினால் என்ன?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"அவர்களிடம் போய் வந்து கொண்டிருந்த அரிஞ்சயன், ஏன் அவர்களிடம் மீண்டும் தலைகாட்டவில்லை?" என்று பதில் கேள்வியொன்றை விசினான் பிரும்ம மாராயன்.

"காரணம் என்ன? அதைத்தான் முதலில் அரசகுமாரி கேட்கச் சொன்னார்கள்" என்று கரிகாலன் பதிலிறுத்தான்.

காரணத்தைச் சொன்னான் பிரும்ம மாராயன். அதைக் கேட்ட கரிகாலன் தலையில் இடியே இறங்கிய மாதிரி துருத்தது!

13. வேங்கி நாட்டுக் கோதண்டம்

சோழ நாட்டு மாபெரும் படைத் தலைவர்களில் ஒருவரும், சானுக்கியர்களின் சரித்திர ஏடுகளிலே எதிர்ப்பு மிகும் மகாராஜன் என்று மதிப்புடன் அழைக்கப்பட்டவரும், இதழியில் வேங்கி நாட்டு அரியணையில் சாதுர நேர்த்திரை இருந்துவதற்காகப் போர்க்களத்தில் தன் உயிரையே துறந்தவனும், அந்தணனுமான பிருமம் மாராயன், அன்று காலை நேரத்திலே, வேங்கி நாட்டு மாணிகயிலே, அரிஞ்சயன் அரசகுமாரியிடம் தலையாட்டாத காரணத்தைச் சொன்னதும், எதற்கும் கவனாத கரிகாலனும் ஓரளவு கவங்கத்தான் செய்தான். "அரிஞ்சயன் சானுக்கியர்கள் சிறையில் கிடக்கிறான்!" என்ற நான்கே வார்த்தைகளில், உள்ள நிலையை உடைத்த பிருமம் மாராயன் முகத்திலும் கவலைக்குறி பெரிதாகப் படர்ந்தே நின்றது. அந்த நேரத்தில் பிருமம் மாராயனுடைய பெரிய உருவத்தையும் விசாலமான வளை தோய்த்த கண்களையும் கண்ட கரிகாலன், பெரிய பெரிய லாரியங்களைச் சாதிக்கவல்லவர்கள் கூடச் சின்னஞ் சிறு லாரியங்கள் தங்களை மீறி நடந்து விடும்போது, எத்தனை தூரம் நிலைகுலைந்து விடுகிறார்கள் என்பதைக் கவனித்தான். போர்க்களத்தில் பெரும் வேல்களைத் தாங்கி எறிந்து, எத்தனை தூரம் வேண்டுமானாலும் குறி வைத்து எதிரிகளை மாய்க்கவல்ல வல்லமை உடையவ னென்றும் கவியுத துரோணனென்றும் சோழர்களால் போற்றப் பெற்றவனும், பெரும் படைகளை எதிர்த்து நிற்கும் காலங்களில் அச்சமென்பதை அறவே அறியாதவ ளுமான பிருமம் மாராயன், அரிஞ்சயன் சிறைப்பட்ட தால் ஓரளவு அச்சமும் அடைந்திருக்கிறானென்பதை அவன் முகபாவத்திலிருந்தே அறிந்து கொண்ட கரிகால னுக்கு, அவன் அச்சத்துக்குக் காரணமும் புரிந்து தானிருந்தது.

"விஷயம் சிறியதுதான். ஆனால் வினைவு எத்தனை பெரிது!" என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான் கரிகாலன். 'அரிஞ்சயன் சிறைப்பட்டிருக்கிறானென்றால் அரசகுமாரியின் சதித் திட்டத்தைப் பற்றிய திட்டமான தகவல் ஏதாவது ஜெயசிம்ம சானுக்கியனுக்கு எட்டித் தானிருக்க வேண்டுமென்பதிலோ, அப்படி எட்டியிருக்கும் பட்சத்தில் பூராத் தகவல்களையும் கக்கவைக்க வேங்கி நாட்டுச் சிறையில் அரிஞ்சயனுக்குச் சிறுநடை நடக்கு மென்பதிலோ, கரிகாலனுக்குச் சந்தேகம் சிறியதில்லை. அப்படிப் பூராத் தகவல் கிடைக்கும் பட்சத்தில் தகவல் எத்தன்மையதாயிருக்கும்? அரசகுமாரிக்கு உதவும் ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் ஆதிக்கத்தை வேங்கி நாட்டி லிருந்து நீக்கவும் என்ன ஏற்பாடுகளைச் சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவர் செய்திருப்பார்?' என்று திரும்பத் திரும்ப யோசித்த கரிகாலன், சரியான விடையேதும் கிடைக்காத வனாய் பிருமம் மாராயரை நோக்கி, "நிலைமை சங்கட மானதுதான் படைத்தலைவரே!" என்றான்.

பிருமம் ராட்சதன் போல் எதிரே நின்ற பிருமம் மாராயனும், தன் கண்களை ஒரு விநாடி கரிகாலன்மீது பதியவிட்டு, "இப்பொழுது புரிகிறதா உங்களுக்கு அரச குமாரியின் செய்கை எத்தனை அசத்தர்ப்பமானது என்று!" என வினவினான்.

"புரிகிறது. படைத்தலைவரே! ஆனால் அரிஞ்சயன் சிறைப்பட்ட விஷயம் அரசகுமாரிக்குத் தெரியா தல்லவா?" என்றான் கரிகாலன்.

"ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் ஆதிக்கம் வேங்கி நாட்டின் மீது இருக்கும்போது எத்தகைய விபரீதத்தையும் எதிர் பார்க்க வேண்டியது அரசகுமாரியின் கடமையல்லவா? கரிகாலரே! சாதாரண நிலையிலுள்ள அரசகுமாரிகளுக்கே ஆபத்துக்கள் பல உண்டு. ஆகவே சதியில் ஈடுபடும் அரசகுமாரிகளின் நிலை என்னவென்பதைப்பற்றி எதுவும்

பொய்மத் தேவையில்லை. ஏற்கனவே அரசகுமாரியின் சேய்க்கை ஒவ்வொன்றையும் ஜெயசிம்மனின் ஒற்றர்கள் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். போதாக்குறைக்கு உமக்கு வேறு அரசகோலம் போட்டு இங்கு என்னிடம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள் அரசகுமாரி" என்று வெறுப்பும் கோபமும் கலந்த சொற்களைக் கொட்டிய பிரும்ம மாராயன், கோபத்தைச் சாத்தப்படுத்திக்கொள்ள அறை யில் சற்று உதாசனம் செய்தான்.

கோபம் மிகுந்த பிரும்ம மாராயன் வார்த்தைகளில் கடைசியாக, கரிகாலன் உதடுகளில் சிறிது புன்னகையை வரவழைத்தது. "போதாக்குறைக்கு உமக்கு வேறு அரசகோலம் போட்டு இங்கு என்னிடம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்" என்ற பிரும்ம மாராயன் சொற்களை எண்ணிப் பார்த்த கரிகாலன், "ஏன் பிரும்ம மாராயரே! இந்தக் கோலத்துக்கு என்ன? அரசகோலம் எனக்குப் பொருத்த மாயில்லைவா?" என்று வினவினான்.

பிரும்ம மாராயன் ராஜ தோரணையில் நின்று கரிகாலனையும், அவன் உடையையும் நன்றாக ஆராய்ந்தான். ராஜராஜ நரேந்திரன் உடை அவனுக்குச் சரியாகப் பொருந்தியிருப்பதையும், அந்த உடை ஏதோ அவனுக்காவே பிரத்தியேகமாகத் தைக்கப்பட்டது போலிருப்பதையும் கண்டான் பிரும்ம மாராயன். கரிகாலன் உயரம், உடை முதலியவற்றை ஆராய்ந்த பிரும்ம மாராயன் கண்கள், கடைசியாக அவன் முகத்திலும் நிலைத்தபோது, ஏதோ, சந்தேகச் சாயை அவன் கண்களில் உதயமானது போலத் தோன்றவே, "இன்னும் தங்களுக்கு என் மீதுள்ள சந்தேகம் விடவில்லை போலிருக்கிறது?" என்ற, இன்னொரு கேள்வியை வீசினான் கரிகாலன்.

"சந்தேகம் ஏற்படத்தான் செய்தது. ஆனால் தாங்கள் அரசகுமாரியின் தூதுவரா அல்லவா என்பதைப் பற்றியதல்ல" என்றான் பிரும்ம மாராயன்.

"வேறு எதைப்பற்றி?"

"எதைப் பற்றியதாயிருந்தாலும், அதைப்பற்றி இப்பொழுது பேசவேண்டிய அவசியமில்லை."

"பின் எப்பொழுது பேசலாம்?"

"எப்பொழுது பேசலாமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறதோ அப்பொழுது."

"தங்களுக்கு எப்பொழுது தோன்றுமோ?"

"திச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. உங்களைப் பார்த்தவுடன் வேறு சில திகழ்ச்சிகள் நினைவுக்கு வந்தன. பல வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த சில அரசியல் திகழ்ச்சிகள். ஆனால் அவை பழங்கதை. அவை எதற்கு இப்பொழுது?"

பிரும்ம மாராயன் பேசிய பேச்சிலிருந்தும் அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்த உணர்ச்சிகளிலிருந்தும் ஏதோ பெரிய ரகசியத்தை அவன் மறைக்கிறான் என்பதைக் கரிகாலன் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். அந்த ரகசியத்தில் தன் பிறப்பு ரகசியமும் ஒருவேளை புதைந்து கிடக்கலாமோ என்ற சந்தேகமும் உண்டாகவே, பிரும்ம மாராயனை வற்புறுத்திக் கேட்கவும் தொடங்கினான்.

"படைத் தலைவரே! உம்மை வற்புறுத்தி எதையும் கேட்க எனக்கு இஷ்டமில்லை..." என்று மென்னத் துவங்கினான் கரிகாலன்.

"அப்படியானால் கேட்காமல் இருந்து விடுங்களேன்"

"அப்படி இருக்க ஆசை இடங்கொடுக்கவில்லை"

"எதைப் பற்றிய ஆசை?"

"தாங்கள் குறிப்பிட்ட அரசியல் திகழ்ச்சிகளைப் பற்றி அறிய எனக்கு உண்டாகியிருக்கும் ஆசை."

"அதைப்பற்றி இப்பொழுதென்ன? ஏதோ நடந்த போன கதை."

"நடந்துபோன கதைகளில் எத்தனை ருசி இருக்கிறது! இன்னமேயும் சரித்திரமே குசிக்காதே."

"உன்மை, கரிகாலரே! ஆனால் நடந்துபோன அந்தக் கதைக்கும், நம்மை எதிர்நோக்கியிருக்கும் பெரிய சிக்கலுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை."

"சம்பந்தமில்லாவிட்டாலும், எனக்கு வேலாக அதைப் பற்றித் தெரிவித்தார்களேன்ன?"

"தேரீவிக்க எனக்கு உரிமையில்லை. தவிர அதைத் தெரிவிக்க இப்பொழுது அவசியமுமில்லை. உங்களைக் கண்டதும் யார் நினைவோ வந்தது எனக்கு!"

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட கரிகாலன் கண்களில் நம்பிக்கை ஒளி தாண்டவமாடியது. யார் நினைவு? சொல்லுங்கள் படைத் தலைவரே, சொல்லுங்கள்! என்று கெஞ்சினான் கரிகாலன்.

பிரும்ம மாராயன் அந்தக் கெஞ்சலுக்குச் சிறிதும் மகிழாமல் பேச்சை மாற்றத் தொடங்கி, "கரிகாலரே! இந்த உடை உமக்குப் பொருத்தமாயிருக்கிறதா இல்லையா என்று கேட்டார்கள்ல்லவா?" என்று வினவினான்.

பிரும்ம மாராயன் முகத்தில் சில நிமிடங்களே உளவிய கருணையும் கனிவும் மறைந்து, மீண்டும் முகம் கல்லாகி விட்டதையும், அவனிடமிருந்து மேற்கொண்டு கவல் ஏதும் வராதென்பதையும் தீர்மானித்துக்கொண்ட கரிகாலன், சோகம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டு அவர் கேள்வியின் போக்கிலேயே சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்து, "ஆமாம், கேட்டேன்" என்றான்.

"உடை பொருத்தமாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால், அதைத் தொடர்ந்து நீர் அணிந்து கொண்டால் நிறொன்றும் பொருத்தமாயிருக்கும்" என்றான் பிரும்ம மாராயன்.

"எதுவோ?"

"வேங்கி நாட்டுப் பிணைக்கயிறு."

"என்னைப் பிடித்துக் கட்டலா?"

"பிடித்துக் கட்டினாலும் உடனுக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும். ஆனால், உங்கள் விஷயத்தில் ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் வேறு விதமாக உபயோகிப்பான்."

"எப்படிப் படைத்தலைவரே?"

"உமது கழுத்துக்கு உபயோகிப்பான். வேங்கி நாட்டில் கொலை பலவிதமாக நடக்கிறது. பிணைக்கயிற்றைக் கழுத்தில் சுற்றி மனிதனை மரத்தில் தொங்கவிடுவது ஒரு முறை. அந்த மாதிரிப் பிணைங்கள் சாலையில் ஊசலாடுவது வேங்கி நாட்டில் சர்வ சகஜம்."

"சாலையில் ஊசலாட விடுவானேன்? கொட்டடி இல்லையா?"

"இருக்கிறது. ஆனால், ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் மக்களை எச்சரிக்க இந்த வைபலங்களைச் சாலையிலேயே நடத்துகிறான். சதியில் யார் இறங்கினாலும் கதி என்ன வென்பதை வலியுறுத்தவே இது நடக்கிறது."

இதைக் கேட்ட கரிகாலன் மனம், வேங்கி நாட்டுக் கொட்டடியிலிருக்கும் அரிஞ்சயனை நாடியது. ஜெயசிம்மன் அரிஞ்சயனை அச்சுறுத்தத் தூக்குக் கயிற்றைக் காட்டும் பட்சத்தில் அவன் உள்ளத்தை உளறி விட்டால் என்ன செய்வது என்ற நினைப்பாலும், அப்படி உளறும் பட்சத்தில் அரசகுமாரியின் கதி யாதாகுமோ என்ற நினைப்பாலும் கவலை மீறிவிட்டவனாய், "அரிஞ்சயனையும் தூக்கில் மாட்டி விடுவார்களோ?" என்று பிரும்ம மாராயனைக் கேட்டான்.

"கடைசியில் அந்தச் சிட்சைதான். -ஆனால் முதலில் துக்கில் மாட்ட மாட்டார்கள். அதற்குப் பூர்வாக மால் பன சிகுடைகள் உண்டு."

"என்னென்ன சிகுடைகளோ?"

"முதலில் கிட்டி கட்டி அடிப்பார்கள்."

"உம்."

"பிறகு மணிக்கயிறுகளை நரம்புகளில் கட்டி அழுத்துவார்கள்."

"அதற்குப் பிறகு?"

"வேங்கி நாட்டுக் கோதண்டம் இருக்கவே இருக்கிறது."

"அதென்ன வேங்கி நாட்டுக் கோதண்டம்?"

"வினைப்போல் வளைந்த இருப்புச் சவாலு போன்ற பெருத்தாண்களுக்கிடையே கட்டப்பட்டிருக்கும். அதன் இரு முனைகளிலும் சிறைப்பட்டவன் கைகள் உயரத் துக்கிக் கயிறுகளால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும். அந்த நிலையில் மனிதன் மேலேயிருந்து தொங்குவான்."

"பிறகு?"

"அவன் கால்களிரண்டிலும் பெரிய கயிறுகள் கட்டப் பட்டு மல்லர்களால் இருபுறமும் இழுக்கப்படும்."

"கால்கள் பிடித்து போகுமே."

"பிடித்துதான் போகும். அதுவும் ஒரே அடியால் பிடிக்கமாட்டார்கள், சிறிது சிறிதாகக் கயிறு இழுக்கப் படும். ஒவ்வொரு இழுப்பும் கால் நரம்புகளுக்கு மரண வலி கொடுப்பதோடு, இருப்புப் பக்கத்தில் கரீ

கரீலென்று கத்தியைப் பாய்ச்சுவது போன்ற சொல்வ வொண்ணா இம்சையையும் அளிக்ரும். இந்தக் கோதண்டத்தில் அகப்படும் எவனும், இதுவரை உண்மையைச் சொல்லத் தவறியதில்லை. அரிஞ்சயன் மட்டும் எப்படித் தப்புவான்?"

பிரும்ம மாராயன் பதில்களைக் கேட்ட கரிகாலன், வேங்கி நாட்டுச் சிறைக் கொடுமைகளைக் கேட்டு வெறுப்பு மேவிட்டவனாய், "சாளுக்கியர்கள் என்ன ராட்சசர்களா? மனிதர்களா?" என்று சற்று உரக்கவே சொன்னான். அத்துடன் பிரும்ம மாராயனையும் நோக்கி, "தங்களுக்கெப்படி இத்தகவல்கள் தெரியும்? வேங்கி நாட்டுக் கோதண்டம் தெரியுமா? பார்த்திருக் கிறீர்களா?" என்று கோட்டான்.

"பார்த்திருக்கிறது மட்டுமா? ஒன்று நானும் செய்து வைத்திருக்கிறேன்!" என்றான் பிரும்ம மாராயன்.

கரிகாலன் முகத்தில் வியப்பும் வெறுப்பும் கலந்த சாயை பெரிதாகப் படர்ந்தது. "இவன் அத்தனா, அல்லது அரக்கனா?" என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். பிரும்ம மாராயன் அடுத்தபடியாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் அவன் வெறுப்பை அதிகப்படுத்தின. "கோதண்டம் இந்த மானிகையிலேயே இருக்கிறது. அதுவும் பாதாள அறையில் அமைத்திருக்கிறேன். அதில் மாட்டப்படும் மனிதன், என்ன கத்தினாலும் வெளியுலகத் துக்குச் சிறிதும் கேட்காது. இன்றிரவு வேண்டுமானால் நீங்கள் பார்க்கலாம்" என்றான் சோழநாட்டுப் படைத் தலைவன்.

"ஏன் இன்றிரவு அதற்கு வேலை இருக்கிறது?" என்று கரிகாலன் வினவினான்.

"இருக்கிறது. இன்று உம்மைக்கூட நண்பன் என்று சொன்னானே சேரநாட்டு ஒற்றன். அவனை அதில் மாட்ட உத்தேசித்திருக்கிறேன்."

"அவனுக்குத் தசையடி கொடுக்கப் போவதாகச் சொன்னீர்களே!"

"முதலில் தசையடிதான். அதற்கு மலியலில்லை. வேண்டி நாட்டுக் கோதண்டம்." என்றான் பிருமம் மாராயன். அடுத்தபடி எதோ கேட்க வாயெடுத்த கரிகாலனை. பிருமம் மாராயன் மேற்கொண்டு பேசவிடாமல், "கரிகாலசே, நீங்கள் நீராடி விட்டு உணவருந்தி இளைப்பாருங்கள். நாம் மீண்டும் இன்றிரவு மீதி விஷயங்களைப் பேசுவோம். இது என் சொந்த அறை. இங்கேயே நீங்கள் தங்கலாம். என்னைக் கவனிக்கும் வேளையானே உங்களுக்குச் சகல வசதிகளை யும் செய்து கொடுப்பான்" என்று கூறிவிட்டு, "டேய், யாரங்க?" என்று கூவினான். அடுத்த வினாடி, அறையில் தலைநீட்டிய பணியாளனை நோக்கி, "இவருக்கு வேண்டிய வசதிகளை செய்துகொடு" என்று கூறிவிட்டு, விடுவிடு என்று அறையை விட்டு வேளியேறினான்.

பகல் துரிதமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பிருமம் மாராயன் அறையில் பெரும் பஞ்சனையில் அமர்ந்திருந்த கரிகாலன் மனத்தில் எத்தனை எத்தனையோ கவலை அலைகள் எழுந்து மோதின. இரவில் வேங்கி நாட்டுக் கோதண்டத்தில் சைவத் துறவியான ஜெயவர்தமன் உன்மையை உளறிவிட்டால் தன் கதி என்னவென்று கரிகாலன் எண்ணிப் பார்த்தான்.

அரசருமாரி அளித்த பச்சைக்கல் மோதிரம் தனக்குத் தற்காலிகமாகப் பாதுகாப்பை அளித்திருந்தாலும், இரவிலும்பகோணம் காவிரிக்கரையில் தன்னைச் சந்தித் தது முதல் அன்று வரை நடந்ததையெல்லாம் கோவை யாக ஒப்புவித்தானானால், பிருமம் மாராயன் மனதில்

தன்னைப் பற்றி நிச்சயம் சந்தேகம் ஏற்படும் என்பதைக் கரிகாலன் நன்றாக அறிந்து கொண்டான். அப்படிச் சந்தேகம் ஏற்படும் பட்சத்தில் என்ன நேரிடும் என்பது பற்றிய சிந்தனையும் அவன் சித்தத்தில் உதிக்கவே, அவன் நரம்புகளில் வேசாக ஒரு நடுக்கம் ஊடுருவிச் சென்றது. அவன் கண் முன்னே வேங்கி நாட்டுக் கோதண்டம் பயங்கரமாக எழுந்து நின்றது.

14. துறவிக்குப் புரிந்தது

மனித சித்தம் எத்தனை எத்தனை பிரமைகளையே சிருஷ்டிக்கிறது. காலத்தின் வேகத்தைப்பற்றிய நினைவும் அந்தப் பிரமைகளின் ஒன்று.

காலம் ஒரே சீராகத்தான் ஓடுகிறது. இத்தனை மாற்றுகள் கொண்டது ஒரு நாழிகை, இத்தனை நாழிகைகள் கொண்டது ஒருநாள் என்று, கதிரவன் உதித்து மறைந்தமீண்டும் உதிக்கும்வரையில் உள்ள நேரம் ஒரே காலத்தான் அமைந்திருக்கிறது. யாரும் அறிய இயலா மாபெரும் சக்தி ஒன்றால், வானவெளியில் கழல்நிலைத்தும் நிற்கும் எண்ணிக்கையற்ற மண்டலங்களும், கிரகங்களும், ஒளி வீச்சுக்களும் கூட இந்த பூமண்டலத்தின் காலகதியை அதிகமாகப் பாதிக்கவில்லை. ஏதோ சில நீண்டும் பகல் குறைந்தும் இரவு குறைந்தும், இவ் நாழிகை இவற்றின் அளவை என்னளவும் பாதிக்கவில்லை. இத்தகைய நாழிகைத் தொகுப்பில் பொதுவாகப் பகல் இரவும் சரிபாதி நேரத்தையே பெற்றிருக்கின்றன. இவ் உண்மையை வலியுறுத்தித்தான் ஆழ்வார் ஒருவரும் 'பாதியும் உறங்கிப்போகும்' என்று இரவை நான்கு பாதியாகக் கணக்கெடுத்திருக்கிறார்.

காலகதியில் பாதிநேரம் பகல், பாதிநேரம் இரவுதான். அவை வேகமாகவும் ஓடுவதில்லை; அடியோடு ஆமை நடையும் போடுவதில்லை. ஆனால் மனித சித்தம் இந்த இயற்கை நிலையையும் பல சமயங்களில் மாற்றி விடுகிறது. சிந்தனையில் சுழலும் எண்ணங்களுக்குத் தப்படி நேரம் வேகமாக ஓடுவதுபோலவும், ஆமை வேகத்தில் நகருவது போலவும் பிரமை மனிதனுக்கு உண்டாகிச் சித்தித்தால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி, வேதனை, கவலை ஆகிய உணர்ச்சிகளுக்குத் தகுந்தபடி காலமும் வேகமாகிவி-

மெதுவாகவோ, நகருவதாக நினைக்கிறோம். வேறும் பிரமைதான்! இருந்தாலும் அந்தப் பிரமையிலிருந்து தப்பியவர் யாருமே இல்லை. கரிகாலன் மட்டும் எப்படித் தப்புவான்?

இரவு தெருங்கி, ஊரடங்கி, சைவத் துறவியை வேங்கி நாட்டுக் கோதண்டத்தில் பிழும்ம மாராயன் மாட்டி உண்மையைக் கக்க வைத்தானானால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை எண்ணி எண்ணி, வெகுநேரம் ஏதும் புரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த கரிகாலனுக்கு, நேரம் அளவுக்கு மீறிய வேகத்துடன் ஓடுவதாகத் தோன்றியது. நேரத்தின் ஓட்டத்துக்குத் தகுந்தபடி சிந்தனை ஓடவில்லையே என்ற நினைப்பால் 'ஒரு வேளை சித்திக்கும் சக்தியை இழந்து விட்டேனா' என்று கூட எண்ணினான் கரிகாலன். அவன் மனம் உள்ள நிலையை திரும்பத் திரும்ப எடை போட்டுப் பார்த்தது. எந்தத் திக்கு எண்ணம் பாய்ந்தாலும் சுற்றிலும் விடுதலைக்கு வேலியே போடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டதால், சற்று நேரம் சிந்தனையிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளக் கண்களை மூடிப் பஞ்சணையில் படுத்தான். கண் மூட்டம் எண்ணத் துக்கு அதிக ஊட்டத்தைக் கொடுக்கவே பழையபடி, கதாபாத்திரங்கள் அனைவரும் அவன் சிந்தனையில் பலனிவரத் தொடங்கினார்கள்.

மன்னன் மகளில் வருத்தம் தோய்ந்த மலர்விழிகள் அவனைக் கனிவுடன் நோக்கின. பிழும்ம மாராயனின் ராட்சச விழிகள் ஒருமுறை உருண்டு அவனைப் பயங்கரமாகப் பார்த்தன. சைவத் துறவியின் கன்னக் கண்கள், 'என்னை இச்சமயத்தில் கைவிட்டுவிடாதே' என்று கெஞ்சின. இவற்றுடன் ராஜராஜ நரேந்திரனின் சகனமான நயனங்களும் இருமுறை தோன்றி மறைந்தன. இந்த ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலும், தான் பழையபடி சிக்கி நிற்பதை எண்ணிப் பார்த்த கரிகாலன், விதியின் விசித்திரச் சக்தியை நினைத்துப் பெரிதும் விவந்தான்.

தக்க சாஸ்திரியான அவன் அன்றைய கிண்கலிவிருந்த விடுதலையையும் மார்க்கங்களைப் பற்றிப் பல முறை யாகத் தர்க்கித்துப் பார்த்தும், வழியேதும் அறியா தவனாய்த் தவித்தான். தன்னையும் அரசகுமாரியையும் சற்றி விதி பெரிய வலையை விரித்துவிட்டதை எண்ணி னான் கரிகாலன். 'அரிஞ்சயன் சானுக்கியர் எண்ணி அகப்பட்டிருப்பதால் அரசகுமாரிக்கு ஆபத்து, அவர்கள் சதி வேளியாகிவிடும், பிறும்ம மாராயன் சிறையில் வைத் துறவி அடைபட்டிருப்பதால் எனக்கு ஆபத்து, என் குட்டு அம்பலமாகிவிடும்' என்று உள்ள நிலையைச் சுருக்கமாகக் கொண்டுவந்த கரிகாலன், முடிய கண்களைச் சரேவே விழித்துத் தள்ளியெழுந்து பஞ்சணையில் உட்கார்ந்தான். கிண்கலிவிருந்து விடுதலை பாதையொன்றும் மெய்ப்பு ளப்பட்டது அவனுக்கு. சைவத்துறவிக்கும் அரிஞ்சயனுக் கும் விடுதலை கிடைத்தால்தான் கிண்கலிக்கும் விடுதலை என்பதைத் தீர்மானித்துக்கொண்ட கரிகாலன், இந்த இரண்டு பேர் விடுதலையையும் எப்படிச் சாதிக்கலாம் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கலானான்.

தேரம் தடுப்பகலைத் தாண்டிப் பிற்பகலுக்கும் பாய்ந்து மாலையை எட்டிப் பிடிக்க ஒடிக்கொண் டிருந்தது. அந்த ஒட்டத்துடன் போட்டி போடுவதுபோல் கரிகாலன் சித்தனை வெள்ளமும் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அந்த வெள்ளத்துக்கு அணை போடவோ அல்லது ஆக்ம் கொடுக்கவோ சொல்ல முடியாது. கரிகாலன் இரண்டா வது உப்பரிசையிலிருந்த பிறும்ம மாராயனுடைய அறையின் சாளரத்தின் வழியாகத் தலையை வெளியே நீட்டி, கண் கண்ட தூரம் மட்டும் பார்வையை ஓடவிட்டான். அந்த அறையிலிருந்து வேங்கி நாட்டின் முக்கிய பகுதிகள் எல்லாமே தெளிவாகத் தெரிந்தன. ராஜராஜ தரேந்திர மாலிகையும் அதைச் சூழ்ந்து நின்ற பிரம்மாண்டமான கோட்டைச் சுவரும் அவன் முன்பாகப் பிரம்மாண்டமாக எழுந்து நின்றன. கோட்டைச் சுவரை ஒரு பக்கத்தில்

மட்டுமே அணைத்துச் சென்ற கிருஷ்ணா நதி பூர்ணப் பிரவாகத்திலிருந்தது. கோட்டைக்குச் சற்றுத் தள்ளி ணுக்கு வடகிழக்கில் பல கட்டிடங்களை உள்ளடக்கிக் கொண்டு நின்றது ஒரு கருங்கல் மதி. அந்த மதிநின் உயரத்திலிருந்தும், அமைப்பிலிருந்தும், வேங்கி நாட்டுச் சிறைக்கூடம் அந்த மதிநுக்குள்தான் இருக்கவேண்டு மென்றும் கரிகாலன் ஊகித்துக்கொண்டான். அவன் ஊகம் சரியென்பதைப் பின்னாலிருந்து எழுந்த ஒரு குரலும் ஊர்ஜிதம் செய்தது.

"என்ன அப்படிச் சிறைக் கூடத்தை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள்!" என்று பிறும்ம மாராயன் கேட்டான்.

சித்தனை எங்கெங்கோ திரிந்து கொண்டிருந்ததால், பிறும்ம மாராயன் உள்ளே வந்ததையோ தன்னை வெகு தேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றதையோ கவனிக் காத கரிகாலன், சாளரத்திலிருந்து திரும்பிப் பிறும்ம மாராயனைப் பார்த்தான். தன் கவலையில் ஒரு பகுதியா வது பிறும்ம மாராயனுக்கும் இருக்கும் என்றெண்ணிய கரிகாலன், அவன் முகத்தில் காலையிலிருந்த கவலைக்குறி அடியோடு மாறிவிட்டதையும் எவ்வையற்ற ஆனந்தம் குடி கொண்டிருப்பதையும் கண்டு வியப்புடன் அவனை நோக்கினான்.

அவன் பார்வையில் தொக்கி நின்ற வியப்பு, பிறும்ம மாராயன் உதடுகளில் புன்முறுவலையே வரவழைத்தது. "என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்களே?" என்று மீண்டும் கரிகாலனை நோக்கிக் கேட்டான் பிறும்ம மாராயன்.

"எப்படிப் பார்க்கிறேன்?" என்று வினவினால் கரிகாலன்.

"ஏதோ ஆச்சரியத்தைக் கண்டுவிட்டார் போல் பார்க்கிறீர்களே?"

"ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது!"

"ஏன்?"

"தங்கை போக்கு..."

"ஏன், என் போக்குக்கு என்ன?"

இதைச் கேட்ட கரிகாலன், படைத்தலைவன் முகத்தில் மீண்டும் தன் கண்களைப் பதியவிட்டு, "போக்குக்கு என்ன! தங்கைப் பார்த்தால் ஏதோ மிதமிஞ்சிய ஆனந்தத்தில் அமிழ்ந்திருப்பதாகத் தெரிகிறதே!"

பிரம்ம மாராயன் மௌன நகைத்துத் தன் பெரிய விழிகளால் கரிகாலனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கேட்டான். "ஏன்? வருத்தப்பட்ட எனக்கு என்ன வந்து விட்டது இப்பொழுது?"

"என்ன வரவில்லை படைத்தலைவரே! அரிஞ்சயன் எழுக்கிய சிறையில் சிக்கி விட்டதால் விஷயம் அம்பலமானால் அரசுமாரிக்கு ஆபத்து; தவிர உமது தலைக்கும் தீய வரும். இவற்றையெல்லாம் யோசிக்கவில்லையா நீக்க!" என்று மீனாவின் கரிகாலன்.

"அரசுமாரியின் தூதுவருக்குக் கவலையை அளவாக முகிச்சித்தான் இருக்கிறது" என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும் சேவ் பிரம்ம மாராயன், "அதற்காகத்தான் அந்தச் சிறைக்கூடத்தை வைத்த கண் வரங்காயன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீரா? கவலையை விடும் கரிகாலரே, இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்கு அரிஞ்சயனைப் பற்றி நாம் சித்திக்க வேண்டியதில்லை" என்றான்.

"ஏன்?"

"ஜெயசிம்மன் வேங்கிநாட்டுக்கு வர இன்னும் இரண்டு நாட்கள் பிடிக்கும்."

"அதற்கும் அரிஞ்சயனிடமிருந்து விஷயத்தைக் கக்க வைப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"நீரம்பச் சம்பந்தமிருக்கிறது. நன் ஆதிக்கத்தை வேங்கி நாட்டிலிருந்து நீக்க, விமலாதித்தன் மகள் சதி

செய்தொன் என்பதற்குத் தீர்மானமான அத்தாட்சி இருப்பதாலேயே. அரிஞ்சயனைச் சிறையிலடைத்திருக்கிறான் ஜெயசிம்மன். அரசுமாரியின் பெயர் இதில் பிணைந்து விடப்பதால், எதையும் தானே நேரிடையாக அறிய ஜெயசிம்மன் விரும்புகிறான்."

"அவன் விடுப்பம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"அரிஞ்சயன் சிறைப்பட்டு இப்பொழுது நான்கு நாட்களாகின்றன. ஆனால், அரிஞ்சயனை விசாரிக்க எந்த ஏற்பாடும் நடக்கவில்லை. நன் ஆதிக்கத்தை உடைக்க, அரிஞ்சயனால் தூண்டப்பட்ட இன்னும் மூன்று படைத் தலைவர்களும் முன் வந்திருக்கிறார்களென்பதையும் ஜெயசிம்மன் நன்றாக அறிந்து கொண்டிருக்கிறான். இருப்பினும், அரிஞ்சயனைத் தவிர அவன் யாரையும் சிறை செய்யவில்லை. அரிஞ்சயன் சிறைப்பட்டு நாட்கள் நான்கு ஆகியும் அவனைச் சித்திரவதை செய்து உள்ளதைக் கக்க வைக்க எந்த முயற்சியும் அடியோடு நடக்கவில்லை. ஏன் தெரியுமா?" என்று பிரம்ம மாராயன் கேட்டான்.

"ஏன்?" என்று சந்தேகம் ததும்பும் கண்களை உயர்த்திவிட்டுக் கரிகாலனும்.

"தான் வரும்வரை அரிஞ்சயனை ஏதும் செய்ய வேண்டாமென்று ஜெயசிம்மன் உத்தரவு அனுப்பியிருக்க வேண்டும். இங்குள்ள சிறைச்சாலைத் தலைவன் அவசரப்பட்டு அரிஞ்சயனை சித்திரவதை செய்து கொண்டு விட்டால், சதி மர்மம் அடியோடு மறைந்துவிடுமென்று ஜெயசிம்மன் அஞ்சுகிறான்."

"அந்த அச்சத்திற்கு அத்தாட்சி!"

"ஒன்று, அரிஞ்சயன் இன்னும் நிம்மதியாகச் சிறையில் படுத்துறங்குவது; இரண்டாவது, இந்தச் சதியில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் மற்ற மூன்று படைத்தலைவர்களும் இன்னும் சுதந்திரமாக உலாவுவது."

"அந்தப் படைத் தலைவர்கள் யார் என்று தெரிவிப்பதற்குத் தெரியுமா?"

"நன்றாகத் தெரியும்!"

"தெரிந்தும், ஏன் அவர்களை இத்தனை நாள் விட்டு வைத்திருக்கிறான்?"

"சதியின் கிளைகளை வெட்டித்தள்ள விரும்பவில்லை நேயசிம்மன். ஆண்பேரரசர் கிணறி எறிய முயல்கிறான். அரசருமாரிதான் அந்த ஆண்பேர். அவர் இந்தச் சதியின்பெட்டிருப்பதற்கான அத்தாட்சியை அரிஞ்சயன் அளிக்க முடியும் ஆகவே, அவனைத் தானே நேரில் விசாரிக்க முடிவு செய்திருக்கிறான். எப்படியும் நேபசிம்மன் இங்கு வந்து சேர இரண்டு நாட்கள் இருக்கின்றன" எனப் பிரும்ம மாராயன் விளக்கி விட்டு, "இரண்டு நாட்களுக்கிடையில் பல காரியங்கள் நடக்க வாம். கவலைப்படாதீர்கள்" என்று கரிகாலனுக்குத் தெரியவும் சொல்லிவிட்டுத் தன் அலுவல்களைக் கவனிக்கச் சென்றான்.

மாலை தோன்றி மணி விளக்குகள் அந்த மாளிகை முழுவதிலும் எரியத் தொடங்கின. அரிஞ்சயனைப்பற்றிப் பிரும்ம மாராயன் கூறிய தகவல்களால், அரசருமாரியைப் பற்றி ஓரளவு நிம்மதியடைந்த மனதுடன் மாளிகையைச் சுற்றிலும் உளாவிய கரிகாலன், தோட்டத்தின் ஒரு ஸோடியிலிருந்த சிறைக்கூடத்தை அடைந்து அதையும் சுற்றிப் பார்க்கலானான். சிறைக்குள் புகும் தாழ்வாரம் மிகக் குறுகலாகவும் நீண்டும் வெளிச்சமில்லாமலும் விடந்தது. சிறையைக் காண வந்த கரிகாலனைச் சிறைக் காவல் தலைதாழ்த்தி வணங்கி உள்ளே செல்ல அனுமதித்தான். அவன் தன்னிடம் நடந்துகொண்ட யாதிரியிலிருந்து, தன்னைப்பற்றிய விவரம் மாளிகை பூரையும் பரவியிருக்கிறதென்று, தனக்கு எத்தகைய

தடங்கலும் விதிக்கவாகாதென்று பிரும்ம மாராயன் உத்தரவிட்டிருக்கவேண்டுமென்றும் கரிகாலன் நிச்சயத்துக் கொண்டதானும், சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவன் தன்னிடம் பரிபூர்ண நம்பிக்கை கொண்டதற்குக் காரணம் எதுவாயிருக்குமென்று யோசித்துப் பார்த்தான். அத்தனை சலுகைக்கு அரசருமாரியின் மோதிரம் மட்டும் காரணமாயிருக்க முடியாதென்றும், வேறு ஏதோ அபிப்பிராயமும் பிரும்ம மாராயன் மனத்தில் விழுந்திருக்க வேண்டுமென்று கரிகாலன் தீர்மானித்துக் கொண்டான். தன்னை அன்று காலையில் பிரும்ம மாராயன் கூர்ந்து நோக்கி ஏதோ அரசியல் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தது அவன் நினைவுக்கு வந்ததன்றி, பிறகு அந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிப் பிரும்ம மாராயன் எழுப்பிவிட்ட சந்தேகமும் அவன் சிந்தையில் எழுந்தது. 'என் பிறப்பைப் பற்றிய ரகசியமொன்று படைத்தலைவனுக்குத் தெரியும்; அதனால்தான் இத்தனை சலுகைகளை எனக்கு அளிக்கிறான்' என்று சொல்லிக் கொண்டே, சிறைக்கூடத்துக்குள் சென்ற கரிகாலன் சைவத்துறவி இருந்த அறையை நோக்கினான். சிறைக்குள் அதுவரை முடங்கிக் கிடந்த சைவத்துறவியும் அவனை நோக்கி ஓடிவந்தான். அவனைப் பேசாதிருக்கும்படி எச்சரித்த கரிகாலன் கண்கள், அறைக்குள்ளிருந்த ஒரு பொருளின் மீது அரை விநாடி நிலைத்தன. அடுத்த கணம் கரிகாலன் உடையிலிருந்த சிறுவளன் கம்பிகளின் மூலமாக, சைவத்துறவியின் கைகளுக்கு மாறி, அவன் உடைக்குள் மறைந்தது. பரஸ்பரம் வெறுப்புள்ள அந்த இருவர் கண்களும் ஒரு முறை சந்தித்தன. இருவரும் ஒருவர் எண்ணத்தை மற்றொருவர் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டனர். கரிகாலன் கண்கள் கடைசியாக ஒரு திக்கில் பாய்ந்ததைக் கவனித்த சைவத் துறவியும், "சரி" என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஒரு முறை அசைத்தான்.

15. எங்கே அந்த வாள்

சிறைக் கூடத்தில் குறுகிய தாழ்வாரச் சுவரில் பதில் பெற்றிருந்த சிறு விளக்கு அந்த இரவில் மயிருளை அடியோடு கிழிக்கச் சக்தியற்று மங்கலான வெளிச்சத்தைப் வீசிக்கொண்டிருந்ததால், பக்கத்திலிருந்த அறையில் இருளே பெரிதும் படர்ந்திருந்தது. இருள் படர்ந்த அறைப் பகுதிகளிலும் குறுக்கே கம்பிகள் வெளிச்சத்தைச் சூழ்ந்து நின்றதன் காரணமாக, கம்பிகளின் நிழல்கள் பட்டை பட்டையாக அறைக்குள் பாய்ந்தன. சிறைக்குள் இன்னொரு சிறையிருப்பது போன்ற பிரமை உண்டாகியிருந்தன. இத்தனையும் போதாதே, இருடினாதற்ப் பக்கத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த ஊற்ற வேறு விளக்கின் சுடரை அலைக்கழித்த தாங்கிறைக் கம்பிகளின் நிழல்கள் அப்படியும் இப்படியும் அலைந்தும், எழுந்தும், நின்றும் வெவ்வேறு கோணங்களில் பாய்ந்தும், இத்திர ஜாலவித்தை செய்துகொண்டிருந்தன. இப்படி அலைந்து அலைந்து நின்ற கம்பிகளின் நிழற்பட்டைகள் தன்மீது விழ உடலில் வரியிட்ட பெரும் புளிப்பால் பளிச்சிட்ட திருட்டுக் கண்களுடன் நின்ற சைவத் துறவி, அத்தனை மங்கலான வெளிச்சத்திலும் நீழலாட்டத்திலும் கரிகாலன் காட்டிய குறிப்பை விநாடி நேரத்தில் புரிந்து கொண்டான். கரிகாலன் கண்கள் பாய்ந்த திசைகளும் அதைத் தொடர்ந்து அவன் தன் கைகளில் சிறுவானைத் திணித்ததையும் எண்ணிப் பார்த்த சைவத் துறவிக்குத் தான் பெரிய திருடனா அல்லது கரிகாலன் பெரிய திருடனா என்பதில் பெரிதும் சந்தேகமூண்டாயிற்று. சுவரில் நல்ல வலுவான முறுக்குக் கயிறு ஒன்று கருணையாக ஆணியில் மாட்டப்பட்டிருந்ததைக் கவனித்த சைவத் துறவி, அடுத்தபடியாகக் கரிகாலன் கண்கள் சிறைச்சுவரின் மேல்பாகத்திலிருந்து சிறு சாளரத்தில் மீது பாய்வதையும் பார்த்து, அவன்

மனத்திலோடிய எண்ணங்களைத் திண்ணமாகப் புரிந்து கொண்டான்.

சிறையில் படுப்பதற்காகப் போடப்பட்டிருந்த மரப் பலகையைச் சாளரத்துக்காக இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு ஏறி நின்றால் சாளரம் கைக்குத் திட்டமாக எட்டுமென்பதையும், தேவையான அளவுக்கு முறுக்குக் கயிற்றை அறுத்து இரண்டு கம்பிகளில் கட்டி இருபுறமும் பலமாக இழுத்தால் கம்பி வளைந்து ஆள் துழையும் அளவுக்கு வழியும் ஏற்படுமென்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளப் பலநாள் திருடனான சைவத் துறவிக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. கயிற்றை அவசியமான அளவுக்குத் துண்டிக்கவும், அதற்குப் பின் தப்பியோடும்போது தற்காப்புக்காகவும் தன்னிடம் சிறு வானும் கொடுக்கப் பட்டதென்பதையும் சைவத் துறவி சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான்.

இத்தனையும் புரிந்துகொண்ட சைவத் துறவிக்குக் கரிகாலன் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பது மட்டும் சற்றும் வினங்காததால், சந்தேகமான பார்வையொன்றைக் கரிகாலன்மீது வீசினான். கரிகாலன் இதழ்களில் புன்முறுவலொன்று சேசாக ஒரு விநாடி அரும்பி நின்றது. பிறகு எச்சரிக்கைக்கு அறிகுறி யாக அவன் இதழ்கள் மீண்டும் மூடியதன்மீது கண்களிலிருந்து பார்வையும் 'காரணம் கேட்காதே. தப்பிவிடு' என்று எச்சரித்தது. ஆனால் சைவத் துறவி அந்த எச்சரிக்கையை பொருட்படுத்தாமல், மெல்லக் கேட்டான், "நாம் மீண்டும் எங்கு சந்திப்பது?" என்று.

கரிகாலன் கண்கள் ஒருமுறை தாழ்வாரத்தின் கோடிய் பக்கமாகப் பாய்ந்தன. பிறகு மிக மெதுவான குரலில் "வேங்கி நாட்டில் அரைக் கணமும் தாமதிக்காதே. ஒடிவிடு. சந்தர்ப்பம் வரும்போது சந்திப்போம்" என்று கரிகாலன் கூறினான்.

சைவத் துறவி ஏதோ யோசிக்க ஆரம்பித்தான். அந்த யோசனையைக் கண்ட கரிகாலன் கண்களில் மிதமிஞ்சிய இழச்சி உதயமானதன்றி, வெறுப்புக் கலந்த உஷ்ணமான சொற்களும் அவன் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்தன. "இரவில் உனக்குக் கோதண்டம் சித்தமாயிருக்கிறது. வேண்டுமானால் இங்கேயே இரு. துறவிகள் கோரும் இறைவனடி இன்றிரவே உனக்குக் கிட்டிவிடும்" என்று சொல்லிவிட்டு இரண்டடி எடுத்து ஸைவத் துறவி, "உஷ்" என்று சப்தம் செய்து தடுத்த சைவத் துறவி, "செங்கதிர் மாலையை என்னிடம் திருப்பிக் கொடுக்க வில்லையே" என்று கேட்டான்.

"அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே. என்னிடம் பந்திரமாயிருக்கிறது" என்றான் கரிகாலன்.

"கரிகாலா! அதை மாத்திரம் கொடுத்துவிடு. பிறகு நான் உன் வாழ்க்கையில் தலையிடமாட்டேன். அது சேரமான் குடும்பத்துக்குச் சொந்தம். சேரமானிடம் சேர்த்து விடுகிறேன். அதற்காகவே இத்தனை அவதிகளுக்கு உன்னாகியிருக்கிறேன். தயவுசெய்" என்று சைவத் துறவி செஞ்சினான்.

"ஜெயவர்தமா! அந்த மாலையை மட்டும் மறந்துவிடு. இப்பொழுது செங்கதிர் மாலையுடன் சரித்திரம் பிணந்து விடக்கிறது. சோழப் பேரரசன் யுத்தத்தில் வெற்றிவாகை குடிப் பெற்ற பரிசு இது. அதைப்பற்றிச் சோழ நாட்டில் ராஜேந்திர சோழ தேவர் எவ்வளவோ கவலெட்டுக்களையும் அமைத்திருக்கிறார். அது தேவை யானாலும், அதைப் பெறச் சேரமானுக்கு ஒரே ஒரு வழிதானுண்டு" என்று கரிகாலன் மெள்ளச் சொன்னான்.

"என்ன வழி?" என்று துறவி ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

"சேரமான், ராஜேந்திர சோழ தேவரிடம் அதைத் தரும்படி நேரில் வந்து கேட்க வேண்டும். ராஜேந்திர

சோழ தேவர் வள்ளல் என்பதை உலகம் அறியும். எதிரி யாகித்தாலும் இல்லையென்று சொல்லமாட்டார்" என்று விளக்கினான் கரிகாலன்.

"யாசகம் செய்வது மன்னர்களுக்குப் பெருமை தரக் கூடியதா?" என்று துறவி விசாரித்தான் கோபத்துடன்.

கரிகாலன் இதழ்களில் மீண்டும் புன்னகை அரும்பியது. "இல்லை; அது பெருமை இல்லை. திருடர்களை விட்டுத் திருடச் சொல்வதுதான் பெருமை!" என்று இழச்சி ததும்பிய குரலில் மெதுவாகக் கூறிவிட்டு மேற்கொண்டு அங்கு பேசிக்கொண்டு நிற்பது ஆபத்தென்ற காரணத் தால் சைவத் துறவியைக் கண்களால் எச்சரித்துவிட்டு மெள்ள வெளியே நடந்தான். போகும்போது ஏதோ யோசனை வரவே, அப்புறமும் இப்புறமும் பார்த்துவிட்டு சிறைத் தாழ்வாரத்திலிருந்த விளக்கை வாயால் ஊதி அணைத்து விட்டு வெளியே வந்தான்.

வெளியே வந்த கரிகாலன் முகத்தில் மீண்டும் கவலையே பெரிதும் பாய்ந்து நின்றது. சைவத் துறவி அடைபட்டிருந்த அறை, சிறைத் தாழ்வாரத்தின் கோடியிலிருந்தபடியாலும் தாங்களிருவரும் மிக மெதுவாகவே சம்பாஷித்த படியாலும் தங்கள் சம்பாஷணை எதுவும் காவலானியின் காதில் விழக் காரணமில்லை என்பதைக் கரிகாலன் நன்றாக அறிந்திருந்தாலும், தன் நடவடிக்கை களை அவன் ஓரளவு கவனித்திருந்தால் பின்னால் ஆபத்தாக முடியுமே என்ற நினைப்பால் அந்தக் காவலானியுடன் பேச்சுக் கொடுக்கத் தொடங்கி "உன் பெயர் என்னப்பா?" என்று விசாரித்தான்.

வீரன் தலை தாழ்த்தி வணங்கி, "வீரன், எசமான்" என்று மிக மரியாதையாகப் பதில் சொன்னான்.

"வீரா! நீ தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவன் போலிருக்கிறதே" என்று விசாரித்தான் கரிகாலன்.

"ஆம், எசமான்! அதுவும் சோழநாடு. வேறு நாட்டவர் எவரையும் படைத் தலைவர் தன்னிடம் சேர்க்க மாட்டார்."

"எப்படியா வீரா? மிகவும் சந்தோஷம். நானும் சோழநாடு தான்."

"அது முன்பே தெரியும் எசமான்!"

இதைக் கேட்ட கரிகாலன் சற்று ஆச்சரியத்துடனேயே வீரனைப் பார்த்தான். "முன்பே தெரியுமா? எப்படித் தெரியும் வீரா?" என்று வினவினான்.

"நீங்கள் சோழ நாட்டவராய் இல்லாவிட்டால், படைத்தலைவர், இந்த மானிகைக்குள் உங்களை அனுமதித்திருக்கமாட்டார். தவிர முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரியுமே எசமான்" என்றான் வீரன்.

"முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரியுமா?"

"ஆமாம் எசமான். சோழ நாட்டவருக்கு இருக்கும் கண வேறு பாருக்கு இருக்கிறது? அந்த நாட்டார் கண்களில் புத்திசாவித்தனமும் விஷமமும் சொட்டுமே எசமான்!" என்று சொன்ன வீரன் முகத்தில் பெருமைக் குறி பெரிதாகப் படர்ந்தது.

மண்ணாலும் தண்ணீராலும் ஏற்படும் பிணைப்பு எத்தன்மையதென்பதை அறிந்த கரிகாலன், பிரகிருதி விசித்திரத்தை எண்ணி வியந்தான். ஒரே நாட்டில் பிறந்த இருவர் வேறு நாட்டில் சந்திக்கும்போது எத்தனை பந்தம் ஏற்பட்டு விடுகிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தான் கரிகாலன். சோழ நாட்டில் பிறந்தவன், காவிரி நீரைக் குடித்தவன் என்பவையற்றால் ஏற்படும் உணர்ச்சியும், உணர்ச்சியும் எத்தனை அற்புதமானது, எத்தகைய நெருக்கிய உறவைச் சிருஷ்டித்து விடுகிறது என்பதை சினைத்துப் பார்த்த கரிகாலன் உள்ளத்தினும், அந்த நாட்டுப் பற்றுப் பெருக்கெடுக்கவே அவன் விழிகள் வீரன்

மீது மிகுந்த அன்புடன் வயித்தன. அவன் பார்வையை அடுத்து வந்த சொற்களும் தேவியை நோய்ந்த உதிர்த்தன.

"வீரா! உனக்கு மனைவி குழந்தைகள் இருக்கிறார்களா?"

"இருக்கிறார்கள் எசமான்."

"எங்கு?"

"சோழ நாட்டில்தான்."

"அவர்களைவிட்டு தொலைதூரம் வந்துவிட்டாயே!"

"தாய்நாட்டுக் கடமைக்காக வேளையும் வானையும் ஏற்றும் வீரன், வீட்டை நினைத்தால் முடியுமா?"

அவன் நாட்டுப்பற்றையும் அவன் நெஞ்சில் ஆழப் பதிந்துள்ள கடமை உணர்ச்சியையும் கவனித்த கரிகாலன், ராஜராஜன் காலத்திலிருந்து சோழ சாம்ராஜ்யம் விரிவடைந்த காரணத்தை எளிதில் புரிந்துகொண்டான். நாட்டுக்காக எதையும் தியாகம் செய்ய வீரன் போன்ற பல்லாயிரக் கணக்கான தமிழர்கள் எழுந்ததே, சோழப் பேரரசின் பெரு வெற்றிக்கும் விரிவுக்கும் காரணம் என்பதை அறிந்து கொண்ட கரிகாலன், அதனால் ஓரளவு பெருமையும் அடைந்தான். நாட்டுப்பற்றினும் மக்களின் வீர உணர்ச்சியினும் மனத்தை ஒரு விநாடி வயிக்கவிட்ட அவன் அகக்கண் முன்பாகச் சோழப் பேரரசு பெரிதாக எழுந்து நின்று, வட எல்லைகளில் பாய்ந்த கிருஷ்ணா நதியின் அலைகளும், தெற்கு எல்லையில் அடித்த சமுத்திர அலைகளும் கூட, அவன் சித்தத்தில் எழுந்து சிறிது நேரம் மோதின. அந்த சித்த மயக்கத்தில் வீரனுடன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் போக ஓர் அடி எடுத்து வைத்த கரிகாலன், எதையோ நினைத்துக்கொண்டு மீண்டும் திரும்பினான்.

அவன் முகத்தில் தொக்கி நின்ற கேள்வியைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத வீரன், என்ன எசமான்?" என்று விசாரித்தான்.

"வீரா! அந்தக் கோடி அளையில் அடைத்திருக்கிறீர்களே, அவன் யார்?" ஒரு துறவியை வந்தபோல் கேட்டான் கரிகாலன்.

"யாரோ தெரியாது எசமான். அவனை நோக்கிவந்தவாடி பாதுகாக்கும்படி உத்தரவு. உங்களைத் தவிர வேறு யாராவது வந்திருந்தால் உன்னை அனுமதித் திருக்க மாட்டேன்."

"நான் மட்டும் என்ன வினாவாக்கு?"

"வினாவு என்னதான் உத்தரவு."

"யார் உத்தரவு?"

"படைத்தலைவர் உத்தரவுதான். இங்குள்ள சிறைக் கூடத் தலைவர் பிற்பகலில் வந்து என்னை எச்சரித்துச் சென்றார். பிறும்ம மாராயன் படத்துவதுபோல் உச்சளையும் நடத்த வேண்டும் என்று."

"அப்படி என்ன நான் உயர்வு?"

"தெரியாது எசமான். ஆனால் படைத்தலைவர் அத்தமாதிரி உத்தரவிடுவது இதுதான் முதல் கூடலை."

"ஓகோ!" என்று கரிகாலன் உதடுகள் வார்த்தைகளை உதிர்த்தனவெயொழிய, சித்தனை பிறும்ம மாராயனைத் தேடிச் சென்றது. தான் வந்தது முதல் தன்னைப் பிறும்ம மாராயன் நடத்தும் முறை மிக விசித்திரமாயிருத்தது விளாவிக்கு. அப்படித் தன்னிடம் மிதமிஞ்சிய மரியாதையும் நம்பிக்கையையும் காட்டிவரும் பிறும்ம மாராயனுக்குத் தான் துரோகம் செய்வது சரியாகுமா என்றுகூட யோசித்தான் கரிகாலன். 'நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து, சைவத் துறவியைத் தப்புவித்தாஸ்தான் தப்பலாம். ஆனால் அது நாணயமா?' என்று எண்ணிப் பார்த்தான். நாணயமில்லை என்று அவன் புத்திக்குத் திட்டமாகப் பட்டாலும், அப்படிச் சைவத் துறவியைத் தப்புவிக்கூறப் பட்சத்தில் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளையும் மனம்

எண்ணிப் பார்த்தது. சைவத் துறவியைத் தப்புவிக்கா விட்டால் இன்றிரவு நம் சாயம் வெளுத்துவிடும். வெளுத்துவிட்டால் பிறும்ம மாராயன் நம்பிக்கை உடைந்துவிடும். அப்படி நம்பிக்கை உடைந்துவிட்டால் அரசகுமாரியின் சதி விஷயத்தில் தன்மூலமாகத் தலையிடவும் பிறும்ம மாராயன் இணங்கமாட்டான். அரசகுமாரியோ பேராபத்தில் ஓக்கியிருக்கிறாள். அவனைக் காப்பாற்ற என்னைப் போன்ற ஒரு நண்பன் அவனுக்கு அவசியம். ஆனால் பிறும்ம மாராயன் உதவியின்றி எதையும் சாதிப்பதும் கஷ்டம். ஆகவே, தற்சமயம் படைத்தலைவனுக்கு என்னிடமுள்ள நம்பிக்கையை உடைக்கக் கூடாது. 'பெரிய நன்மையை முன்னிட்டு இந்தச் சிறு குற்றத்தைப் புரிந்ததில் தவறில்லை' என்று தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொண்ட கரிகாலன், அதற்கான ஏற்பாடுகளைப் பூர்த்தி செய்வ நினைத்து, வீரனை நோக்கி, "வீரா! அந்தத் துறவியைப் பார்த்தால் பெரிய திருடனாகத் தெரிகிறதே!" என்றான்.

"அப்படித்தான் சிறைக் கூடத் தலைவரும் சொன்னார்!" என்றான் வீரன்.

"நான் சென்று பார்த்தபோது அவன் ஏதோ முனு முனுத்துக் கொண்டிருந்தான். எதற்கும் எல்லாம் சரியா இருக்கிறதாவென்று நீ ஒரு முறை போய்ப் பார்த்துவா?" என்று கரிகாலன் ஆணையிட்டான்.

அந்த ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு உள்ளே சென்று சில வினாடிகளில் திரும்பிய வீரன், "கலலை வேண்டாம் எசமான்! எல்லாம் சரியாகவே இருக்கிறது. பூட்டை இழுத்துப் பார்த்து விட்டேன். துறவியும் மரப் பக்கையில் சுருண்டு படுத்திருக்கிறாள்" என்றான்.

"உள்ளே ஒரே இருட்டாயிருக்கிறதே. துறவி படுத்திருப்பது எப்படித் தெரிந்தது?" என்று கரிகாலன் வினவினான்.

"சாளரத்திலிருந்து வெளிச்சம் வகுநிறதல்லவா?"

"சரி, சரி! விளக்கு அணைந்து விட்டதே. ஏற்ற வேண்டாமா?"

"வேண்டாம் எசமான். இந்த விளக்கு எப்போதும் இப்படித்தான். சிறுஷ்ணா நதிக்கு காற்றில் அடிக்கடி அணைந்து விடும். இதைக் கொளுத்த வேண்டுமானால், மானிகைப் பக்கம் போய்த்தான் பத்தம் கொண்டு வர வேண்டும். காவலை விட்டுப் போக முடியாது."

"வேண்டுமானால் போய் வா; நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்."

"நன்றாயிருக்கிறது! தங்களைக் காவல் வைப்பதாவது படைத் தலைவருக்குத் தெரிந்தால், இதைத் துறவிக்குப் பதில் கோதண்டத்தில் என்னை மாட்டுவார். இந்த அறையிலிருந்து இவன் தப்ப முடியாது. அதுவும் இன்னும் சிறிதேதாம். பிறகு அவனைப் பாகாசைச் சிறைக்குக் கொண்டு போய் விடுவார்கள்."

வீரனுடன் இவ்வண்ணம் பேச்சுக் கொடுத்துப் பின்னால் தன்மேல் எத்தகைய குற்றமும் சாட்டமுடியாத நிலையைச் சிறுஷ்ணத்துக்கொண்ட கரிகாலன், துறவியை மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் கவனித்துக்கொள்ளும்படி வீரனிடம் கூறிவிட்டு மானிகையைத் தோக்கி நடந்தான். மானிகைக்குள் நுழைந்தவன், தேராக இரண்டாவது உப்பரிசைக்குச் சென்று, பிறும்ம மாராயன் அறையில் உட்கார்ந்து மேற்கொண்டு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி ஆலோசிக்கலானான். 'சைவத் துறவி தப்பிவிடுவான். என் அபாயம் தீர்ந்தது. என்மேல் சந்தேகமும் உண்டாக வழியில்லை' என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான்.

ஆனாலும் விஷயம் அவன் நினைத்தபடி அத்தனை எளிதில் முடியவில்லை. சைவத் துறவி தப்பிவிட்டதும்,

மானிகை அமளி துமனிப்பட்டது. காவலாளர்களைப் பல்வாழ் கண்டபடி சுடித்துக்கொண்டு தனது அறைக்குள் கடுங் கோபத்துடன் நுழைந்த பிறும்ம மாராயன், கரிகாலனிடம் விஷயத்தை அறிவிக்கத் தொடங்கி "ஜெயவர்மன் தப்பி விட்டான்!" என்றான்.

"தப்பி விட்டானா?" கரிகாலன் புருவங்கள் சற்றே உயர்த்தின.

"ஆம் கரிகாலரே!"

"எப்படித் தப்பி விட்டான்?"

"குற்றவாளிகளைக் கட்டி அடிக்கச் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் முறுக்குக் கயிற்றால் கம்பிகளை வளைத்து, மரப்பலகை மீது ஏறி, சாளரத்தின் வழியாகக் குதித்தோடி விட்டான்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம். ஆனால், அதுமட்டுமல்ல; வேறு விஷயமும் இருக்கிறது."

"என்ன அது?"

"ஜெயவர்மன் பெரிய போக்கிரிதான். ஆனால் அவனைவிட ஒரு பெரிய போக்கிரி அவனுக்கு உதவி செய்திருக்கிறான்."

"அப்படியா!"

"ஆமாம் கரிகாலரே! முறுக்குக் கயிறு அதிக நீளமுள்ளது. அப்படியே கம்பிகளை வளைக்க முடியாது. கயிற்றின் ஒரு பாகம் வெட்டப்பட்டு இரண்டாகத் துண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால்தான் இருபுறம் கனிலும் கம்பிகளை இழுத்து வளைக்க முடிந்திருக்கிறது."

கரிகாலன் கண்கள் பிறும்ம மாராயனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. அவன் எதிரே ராட்சதனைப் போல் நின்ற

பிரும்ம மாராயன் கண்களில் ஏதோ ஒரு விபரீதப் பரிசை துளிர்ந்தது. சிறிது நேரம் கரிகாலன் முகத்தில் நினைத்த கண்கள் சற்றுத் தாழ்ந்து பெரியனவாக உருண்டு அவனது இடுப்பிலிருந்த கச்சையை நோக்கின.

அடுத்த வினாடி பிரும்ம மாராயன் குரல் கோடை இடி போல் ஒலித்தது.

"கரிகாலனே! தங்கள் கச்சையிலிருந்த சிறு வான் எங்கே?" என்று கட்டிடமே அதிரும்படியாக இரைத்தான். சோழநாட்டுப் படைத்தலைவனான பிரும்ம மாராயன்.

16. இருளில் இறங்கிய இடி

சாதாரண சமயத்தில் கரகரப்புத் தட்டிக் கடுமை யாக ஒலிக்கும் தன்மை வாய்ந்த பிரும்ம மாராயன் குரல், கோபமும் கலந்து விட்டதன் காரணமாக மிகப் பயங்கரமாகச் சப்திக்கத் தொடங்கி விட்டதையும், இயற்கை யாகவே பெரிதாகக் கோவைப்பழம் போலிருந்த கொடூர விழிகளிலும், செல்வரி சற்று அதிமாகவே படர்ந்து விட்டதையும் கவனித்த கரிகாலன், தான் பேராபத்தில் சிக்கி விட்டதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். சிறைக் கூடத்தில் வீரனை எச்சரித்ததன் மூலம் தன் குற்றத்துக்கு ஓரளவு பாதுகாப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்ட தால், சைவத் துறவி தப்பியோடியது தெரிந்தாலும், குற்றத்தின் சாயை தன் மீது பாயாது என்று திட்டமாக தம்பியிருந்த கரிகாலன், தன் இடையிலிருந்து வான் மறைந்துவிட்டதைப் பிரும்ம மாராயன் அத்தனை உன்னிப்பாகக் கவனிப்பானென்று எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகவே, எதிர்பாராத விதமாக அத்தத் திக்கில் தாக்குதல் ஏற்படவே, என்ன பதில் சொல்வதென்று வினங்காத தால், பஞ்சணையில் சற்று அசைந்து உட்கார்ந்து தான் அணித்திருந்த அரச அங்கியில் வலது பக்கத்தைச் சற்று இறுக்கவும் பிடித்துக் கொண்டான். அடுத்த வினாடி அவன் முகத்தில் ஏதோ சித்தனைகள் ஓடியதற்கான அறிகுறிகள் மாத்திரமன்றி, மனம் பெரிய புயலிலிருந்து மீண்டும் ஓரளவு சக்தியை அடைந்து விட்டதற்கான சாயையும் படரலாயிற்று.

எனதையும் ஊடுருவிப் பார்க்கும் சக்தி வாய்ந்த படைத் தலைவன் கண்கள் கரிகாலன் முகத்தில் தோன்றிய பலதரப்பட்ட உணர்ச்சிக் குறிகளைக் கவனிக்கத் தவற வில்லை. தான் வாளைப் பற்றிக் கேட்டதும், அவன் முகத்தில் திடீரில் வேசாகத் தோன்றியதையும், பிறகு ஏதோ

சிந்தனை நிலையதையும், அடுத்த வினாடி சாத்தி படர்ந்து விட்டதையும் கண்ட படைத்தலைவனுக்கு, எதிரே பஞ்சணையில் உட்கார்ந்திருந்த கரிகாலன் பெரிய புதிர் பிஞ்சுதான். முதலில் ஏற்பட்ட திடுக்குக்குக் காரணத்தைப் படைத்தலைவன் திட்டமாக அறிந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால், அந்தத் திடுக்கை ஒட்டி ஓடிய சிந்தனைகள் என்ன வாயிருக்கலாம்? திடீர் மறைவதற்குக் காரணம் எதுவாயிருக்கும்? என்ற கேள்விகளுக்கு விடை கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திணறிய பிறும்ம மாராயன், எதற்கும் விடையத்தைப் பூராவும் விசாரித்துப் பார்ப்போம் என்ற எண்ணத்தால், "கரிகாலரே! நான் கேட்ட கேள்வி காதில் விழுந்தா இல்வையா?" என்று மீண்டும் கேட்டான், கடுமை சிறிதும் தளியாத குரலில்.

கரிகாலன் இதழ்களில் வேசாகப் புன்னகை படர்ந்தது. "காதில் விழாமல் எப்படியிருக்க முடியும் படைத் தலைவரே! இடி இடித்தால் காதில் விழாதிருக்குமா?" என்று பதில் சொன்னான் கரிகாலன்.

பிறும்ம மாராயன் மிதமிஞ்சிய ஆச்சரியத்துடன் கரிகாலனை நோக்கினான். மன்னிக்க முடியாத குற்றத்தைச் செய்த அவன், தன் முன்பாகப் பஞ்சணையில் ராஜ தோரணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தன் குரலைப்பற்றி ஏனையாகவும், பேசத் தொடங்கியதைக் கண்ட பிறும்ம மாராயன், கரிகாலனுடைய நெஞ்சுரத்தை உங்குக்குள்ளேயே மெச்சிக் கொண்டான். இருப்பினும் வெளியில் கடுமையைக் குறைக்காமலேயே, விசாரணை எய்த் தொடர்ந்து, "கரிகாலரே! இடி காதில் மட்டுமல்ல, சில வேளையில் தலைவியும் இறங்குவதுண்டு" என்றான்.

"எல்லாம் விதியைப் பொறுத்தது" என்று கரிகாலன் பதில் சொன்னான்.

"உமது தலைவிதி தற்சமயம் எப்படி இருக்கிறது?" என்று விசாரித்தான் பிறும்ம மாராயன்.

"ஏன் நன்றாகத்தானிருக்கிறது. நான் வேங்கு நாட்டு அரசகுமாரியின் தூதுவன். சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவரின் பாதுகாப்பிலிருக்கிறேன். எனக்கென்ன குறைச்சல்?"

"உமெக்கென்ன குறைச்சல்? நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சரியாகக் கிடைக்காவிட்டால் உமக்கென்ன குறைச்சல் ஏற்படுமென்பதைச் சீக்கிரம் புரிந்து கொள்வீர்."

"என்ன குறைச்சல் ஏற்படுமோ?"

"அவயவங்களில் ஏதாவது இரண்டொன்றுக்குக் குறைவு ஏற்படலாம். சில வேளைகளில் உடலிலிருந்து உயிர் குறைவதும் உண்டு" என்று தன் நகைச்சுவையைக் காட்டிப் பேரிதாக நகைத்தான் பிறும்ம மாராயன்.

கொடுரமான காரியங்களில் சோழநாட்டுப் படைத் தலைவனுக்கு இருக்கும் உற்சாகத்தைக் கவனித்த கரிகாலன் உடல், ஒரு வினாடி வெறுப்பாகி சிலிர்த்தது. அவசியமானால் கை காலை வெட்டலோ அல்லது தலைவையே சீவி எறியலோ பிறும்ம மாராயன் தயங்க மாட்டான் என்பதையும், அத்தகைய பணிகளில் அவனுக்கு ஓரளவு உலகையும் உண்டென்பதையும் கண்ட கரிகாலன், அரசகுமாரி தன் சதிக்கு உதவியாகச் சரியான பேர்வழியைத்தான் பிடித்தான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

கரிகாலன், நான் கேட்ட கேள்விக்கு நேரிடையான பதில் சொல்லாமல் ஏதோ யோசிப்பதைக் கண்ட பிறும்ம மாராயன், "கரிகாலரே! நான் கேட்ட கேள்விக்கு இன்னும் உம்மிடமிருந்து பதில் வரவில்லை" என்று திணைவு படுத்தினான்.

"என்ன பதிலை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?" என்று கரிகாலன் வினவினான்.

"உமது கச்சையிலிருந்த சிறு வான் எங்கேயென்று கேட்டேன். அதற்குப் பதில் எதிர்பார்க்கிறேன்."

"அந்த வானைப்பற்றி என்ன அத்தனை கவலை உங்களுக்கு?"

"கரிகாலரே! சேர நாட்டு ஒற்றனான ஜெயவர்மன் சிறையிலிருந்து தப்பியிருக்கிறான். இன்னொருவன் உதவியுடன் தப்பி இருக்கிறான். இன்று சிறைக் கூடத் திற்கு உம்மைத் தவிர வேறு யாரும் போகவில்லை..."

"ஆகையால் நான் அவனைத் தப்புவதற்கு விட்டேனென்று முடிவு எட்டுகிறீரா?"

"நான் ஒரு முடிவும் எட்டவில்லை. முடிவு எட்டியிருந்தால், உமக்கும் இதற்குள் ஒரு முடிவு எட்டியிருப்பேன். உமக்குச் சாதகமான அம்சங்களும் இடுவதற்குப் பதாந்தான் விசாரிக்க வேண்டியிருக்கிறது."

"அப்படியா?"

"ஆமாம் கரிகாலரே! சிறைக்கூடக் காவலனான வீரனை விசாரித்துவிட்டேன். நீர் சிறையைப் பார்த்துத் திரும்பி வந்ததன்மீது, ஜெயவர்மனை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி எச்சரித்ததாகவும், அனைத்த விளக்கக்கூட ஏற்றும்படி கூறியதாகவும் வீரன் சொன்னான்."

"இருந்தும் உமது சந்தேகம் விடவில்லை போலிருக்கிறது."

"இல்லை!"

"ஏன்?"

"குற்றத்தை மறைக்க இந்தத் தந்திரங்களை நீர் கையாண்டிருக்கலாம். ஜெயவர்மன் உம்மை நன்பனென்று காவலில் அழைத்திருக்கிறான். அப்படி நீர் நன்பராயிருந்தால் அவனை விடுவதே முயன்றிருக்கலாம்."

அவன் தப்பிச் செல்வதற்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்த பின்பு, உம்மிது சந்தேகம் விழாதிருப்பதற்காக, வீரனை எச்சரித்து விட்டு வந்திருக்கலாம்" என்றான் பிரும்ம மாராயன்.

உள்ளதை உள்ளபடி நினைவளவும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிப் படைத்தலைவன் உடைத்துவிட்டதைக் கவனித்த கரிகாலன், பிரும்ம மாராயனுடைய கூரிய அறிவை எண்ணிப் பெரிதும் வியந்தான். வியப்புக்கோ பிரும்ம மாராயனைப் பாராட்டுவதற்கோ அப்பொழுது சமயமில்லை யாகையால், "பிரும்ம மாராயன் சந்தேகத்தை நவர்த்தி செய்யும் பணியில் இறங்கி, "பிரும்ம மாராயரே! என்னைக் குற்றவாளி னதானத்தில் தறுத்திவிட்டார். இதிலிருந்து நான் விளக்கி கொள்ள எத்தகைய அக்காட்சியை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

"உங்கள் அங்கிக் கச்சையிலிருந்த வானைக் காட்டி நான் போனேன்" என்றான் படைத்தலைவன்.

"அது எப்படி உன்ன சிக்கலை அவிழ்க்கும்?" என்று கரிகாலன் வினவினான்.

"சிறையிலிருந்த கயிற்றைத் துண்டிக்க ஜெயவர்மனுக்குக் கத்திதான் உபயோகப்பட்டிருக்கிறது. கத்தி ஒன்றின் உதவி இல்லாவிட்டால் அவன் தப்பியிருக்க முடியாது என்பதுதான் கேள்வி" என்று பிரும்ம மாராயன் விளக்கினான்.

கரிகாலன் பஞ்சணையிலிருந்து சிறிது நேரம் எழுந்து அறையில் அங்குமிங்கும் உலாவினான். பிறகு பிரும்ம மாராயனை நோக்கிய கண்களில் அசட்டையோடு அதிகாரமும் கலந்திருந்தது. "படைத்தலைவரே! நீர் யாரை விசாரணை செய்கிறீர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறீரா?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"ஏன், உம்மைத்தான்."

உங்களைக் கண்டபடி பேசி விட்டேன்" என்றான் உடைத்தலைவன்.

"இதில் மன்னிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது படைத் தலைவரே! சேரநாட்டின் பெரிய ஒற்றன் தப்பிவிட்டான். சந்தர்ப்ப சாட்சியங்கள் என்னைக் குற்றவாளியாகக் கட்டிக் காட்டின. நீங்கள் சந்தேகித்தீர்கள். அதில் தவறேதுமில்லை. உம்முடைய நிலையில் நான் இருந்தால் இப்படித்தான் நடந்து கொண்டிருப்பேன்" என்று சமாதானப்படுத்தினான் கரிகாலன்.

பிரம்ம மாராயனுக்கு ஓரளவுதான் சமாதானமேற்பட்டது. கரிகாலன் விஷயத்தில் உண்டான சந்தேகம் மறைந்ததேயொழிய, ஜெயவர்தனுக்கு உதவிய பேர்வழியார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே என்ற கோபம் மட்டும் தணியவில்லை. மாளிகையிலிருந்த அத்தனை வீரர்களையும் விசாரித்தும் நிலைமை தெளிவு படவில்லை. இதனால் வெகுண்டிருந்த படைத் தலைவனுக்கு இரவு வெகு நேரம் மட்டும் மனம் நிம்மதி யில்லாமலே கிடத்தது. இரவு முற்றி வருவதைக் குறிப்பிட்டுக் கரிகாலன் கேட்ட கேள்விகளுக்குச் சரியான பதில் சொல்லக்கூடப் பிரம்ம மாராயனுக்கு அப்பொழுதிருந்த மனோநிலை இடம் கொடுக்கவில்லை. இரவு பெரிதும் முற்றிவிட்டதைக் கண்ட கரிகாலன், "படைத் தலைவரே! நான் போக வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டதே!" என்றான்.

அப்பொழுது தோட்டத்தில் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் உலகிக்கொண்டிருந்த பிரம்ம மாராயனுக்குக் கரிகாலன் பேசும் பேரும் தலை வேதனையாயிருந்தது. "எங்கு போக வேண்டும்?" என்று கேட்டான் படைத்தலைவன் அதிகச் சலிப்புடன்.

"அரசகுமாரியிடம் போக வேண்டாமா?" என்று கரிகாலன் வினவினான்.

"என்ன அவசரமோ?"

"அரசகுமாரி வரச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்."

"எதற்கு?"

"தங்கள் பதிலை அறிய."

"எதற்குப் பதில்?"

"சதித்திட்ட ஏற்பாடுகள் எத்தனை தூரம் முன்னேறி இருக்கின்றன என்பதை அறிந்துவரச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தவிர, அறிஞ்சயன் ஏன் வரவில்லையென்றும் கேட்கச் சொன்னார்கள். அறிஞ்சயன் வராத காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டுவிட்டேன். ஏற்பாடுகள் எந்த நிலையில் இருக்கின்றன என்பது தெரிய வில்லையே."

"ஏற்பாடுகள் சரியாகத்தான் நடந்து வருகின்றன."

"என்ன ஏற்பாடுகளோ? விவரம் சொன்னால் அரச குமாரியிடம் சொல்கிறேன்."

"விவரம் சொல்லும் அளவில் ஏற்பாடுகள் உருவாக வில்லை."

"எப்போழுது உருவாகும்?"

"ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் தலைநகர் வந்த பிறகு தான்."

"ஏற்பாட்டின் தன்மை எப்பேர்ப்பட்டதென்று சொல்ல முடியுமா?"

"தற்சமயம் சொல்ல முடியாது."

"ஏன்?"

"சொல்ல எனக்கு உரிமையில்லை."

"யாருக்கு உரிமை இருக்கிறது?"

"இந்தச் சதியில் கலந்து கொள்ள வேங்கிதாட்டுப் படைத்தலைவர் முவர், அரிஞ்சயன், இவர்கள் அனுமதி பிள்ளாமல் நான் எதையும் சொல்ல முடியாது."

"அரசகுமாரி ஆணையிட்டால் கூடவா?"

"ஆம்."

"விசித்திரமாயிருக்கிறது படைத்தலைவரே."

"இதில் விசித்திரம் ஏதுமில்லை கரிகாலரே. ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனுக்கு எதிராகச் சதி செய்து, அவன் படைகளை உடைப்பதென்பது அவ்வளவு கலபமல்ல. விஷயம் அப்படி யானால் அரசகுமாரி உட்பட எல்லோரையும் ஒழித்து விடுவான் ஜெயசிம்மன். இந்த விஷயத்தில் அரசகுமாரிக்குக் கவலை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடுங்கள். ஜெய சிம்மனை ஒருக்கலும் நரேந்திரன் அரியணை ஆடாமல் திடப்படுத்தவும் ஏற்பாடுகள் நடைபெற்று வருகின்றன என்று சொல்லுங்கள். இது ஆண்கள் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரம். பெண்கள் தலையிடு இருந்தால் காரியம் நடவாது" என்றான் பிருமம் மாராயன்.

பிருமம் மாராயன் திட்டம் எத்தன்மையது என்பதை அறிவ, கரிகாலன் எவ்வளவோ முயன்றும் பலன் எதுவும் ஏற்படவில்லை. அதற்குள் நள்ளிரவும் நெருங்கத் தொடங்கி விட்டதால், பிருமம் மாராயனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு அரசகுமாரியைச் சந்திக்கக் கிணம்பி னால், கரிகாலன் கிணம்பு முன்பாகப் பிருமம் மாராயனை நோக்கி, "படைத்தலைவரே! அரிஞ்சயன் சிறையிலிருப்பது நமக்கு அபாயமல்லவா?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்."

"அப்படியானால் அவனை விடுதலை செய்ய முயற்சி குக்க வேண்டாமா?"

"இதைக் கேட்ட பிருமம் மாராயன் இடிஇடியென்று பனமாகச் சிரித்தான். "கரிகாலரே! ஜெயசிம்மன் சிறையி லிருந்து அரிஞ்சயனை விடுவிப்பதா? நல்ல யோசனை. சாளுக்கியர் சிறைக்கூடத்தை நீர் பார்த்ததில்லை போலிருக்கிறது. எவன் கையிலிருந்து உயிரை மீட்டாலும் மீட்கலாம். சாளுக்கியர் சிறையிலிருந்து யாரையும் மீட்க முடியாது" என்றான் பிருமம் மாராயன்.

'அப்படிச் சிறை மீட்காவிட்டால் அரசகுமாரிக்குப் பேராபத்தாயிற்றே' என்ற கவலையுடன் பிருமம் மாராயனின் மானிகையை விட்டு வெளியேறிய கரிகாலன், பல வீதிகளைச் சுற்றிக்கொண்டு கோட்டைச்சுவரின் பெரும் கதவிடம் வந்து நின்று, கதவை அழுத்தித் திறந்தான். அரசகுமாரி கூறியது போலக் கதவு திறந்தே யிருந்தது. உள்ளே சென்று மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் இரும்புத் தாழிப்பானைப் போட்டுக் கதவை அடைத்து விட்டு, வசந்த மண்டபம் நோக்கி நடந்தான்.

எங்கும் காரிருள் சூழ்ந்து நின்றது. இருப்பினும் கோட்டைச் சுவர் மீது நடமாடிக் கொண்டிருந்த காவலாளிகளின் கண்களில் படக்கூடாதென்பதற்காக மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் மரங்களின் நிழல்களில் ஒதுங்கி நடந்து வசந்த மண்டபத்தையடைந்த கரிகாலன், மண்டபத்தில் வாயிற் கதவு அடைக்கப்படாமல் ஒருக்களித்து வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கவனித்து, உள்ளே யுருமுன் ஒருகணம் தாமதித்தான். அங்கிருந்த சூழ்நிலை அவன் மனதில் பற்பல சந்தேகங்களைக் கிணப்பிவிட்டது. 'முதல் நாள் அரிஞ்சயனுக்காக நந்தவனத்தில் காத்திருந்த அரசகுமாரி, இன்று ஏன் எனக்காகக் காத்திருக்கவில்லை? மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அரசகுமாரி அன்று தாழிட்ட மிகுந்த வசந்த மண்டபக் கதவை, இன்று ஏன் திறந்து வைத்திருக் கிறாள்?' என்றெல்லாம் யோசித்தான். இத்தனையும் போதாதென்று வசந்த மண்டபம் பூராவிலும் இருள் சூழ்ந்து கிடந்தது. அரசகுமாரி ஒரு வேளை உறங்கி

விட்டாள் என்று நினைத்த கரிகாலன் எதற்கும் எச்சரிக்கையாக இருப்போமென்று, தன் நீண்ட வானை உதறவிட்டுத் திரும்பி வரவில்லை. பிடித்துக்கொண்டு, கதவை மென்மென் திறந்து உன்னை நுழைத்து ஓர் அடி நடந்ததும், கதவு பட்டென்று சாத்தப்பட்டது. என்ன நடக்கிறது என்பதை அவன் நினைத்துப் பார்க்கும் முன்பு அவன் கையிலிருந்த வான் சரேலென்று மிடுங்கப்பட்டது. தலைமீதும் பலமான அடியொன்று இடிபோல் விழுந்தது. விலாவன் ஒருமுறை தன்னாடினான். அடுத்த விநாடி அவன் கால்கள் கரணையிற்றுப் போயின; கண்கள் கழன்றன. பிரக்ஞை பறந்தோடிவிட்டது.

17. எதிர்பாராத சந்திப்பு

வேங்கி நாட்டு மன்னன் மானிகையின் உதயதாரைகள் பலமாக முழங்கியதால், கரணை வந்து விழித்துக் கொண்ட கரிகாலன் கண்களுக்கு, எதிரே இருஷ்ணா நதியின் ஜலப் பிரவாகம் மிக ரம்மியமாகக் காட்சியளித்தது. அதன் நீர் மட்டத்தைக் காலை கதிரவனின் இளம் கதிர்கள் தழுவிக் சென்றதால், பிரவாகத்தில் வட்டமிட்டு நின்ற நீர்ச்சுழல்களின் ஒளி ஊடுருவிப் பனபளத்ததன்றி, கரையோரச் சிற்றடைகளும் பல கண்ணாடிகள் போல் ஜோலித்துக் கொண்டிருந்தன. பிரவாகம் பலமாக இருத்ததால் செக்கச் செவ்வென்றிருந்த அந்தத் தங்க நிற நீரில் ஸ்நானம் செய்து, இடுப்பளவு ஜலத்தில் நின்ற அந்தணர்கள் இரு கரங்களிலும் நீரை உயர ஏந்தி மந்திரங்களை ஒதி அர்க்கியம் விட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சிலர் நீரோட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு, வேண்கலச் செம்புகளை நன்றாகத் துலக்கி, கிருஷ்ணா நதியின் புனித நீரை மொண்டு கொண்டு, வேதமொழிக் கொண்டே இல்லம் நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தனர். பொழுது விடிந்து விட்டதால், தங்கள் தொழிலை நடத்த விரைத்த மீனவர்கள் தங்கள் படகுகளை ஆற்றுக்குக் குறுக்கே செலுத்திக் கொண்டே வலைகளை விரி மீன் களைத் தேடலாயினர். உழவர்களும் தோள்களில் கம்பையுடன் சாரி சாரியாக ஆற்றின் கரையோரமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைவிட வேளையில் அதிக ஊக்கத்தைக் காட்டுவன போல் ஜோடிக் காண்கள் பல கழுத்துகளிலிருந்த வேண்கல மணிகள் இன்னொலி எழுப்ப, உழவர்களுக்கு முன்னால் ஒன்றோடு ஒன்று இடித்துக் கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இடையே நின்று ஒன்றை ஒன்று முட்டத் தொடங்கிய ஒரே காண்களை உழவர்கள் அடிக்கடி விலக்கி ஓட்டினர். கிருஷ்ணா நதியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு கரையீது நடந்து சென்ற

காலையில் இப்ப மேனிகளிலும், அவர்கள் கழுத்து விரிந்த ஆபரணங்களிலும் கதிரவனின் கதிரிகள் பாய்ந்து பாய்ந்தும் மெருகை அளித்து, அவர்களை ஏழே தேவகனின் போலத் துலங்கச் செய்தன.

ஆதவன் எழுந்து விட்டதால் உயிர்களும் எழுந்து விட்டன. அவன் கிரணங்கள் தாக்கத் தாக்க உயிர்களின் நடமாட்டமும் வேகம் பெற்றது. பஞ்ச பூதங்களிலும் உயிர் எலத்திருப்பதாகத் தான் சாஸ்திரங்கள் போஷிக்கின்றன. ஆனால், நித்தம் உயிர்களைத் தட்டி எழுப்பும் பன்மைய மாத்திரம் தீப்பிழம்பான கதிரவனே ஏற்று உலகை ஆட்டுக் கரம் என்ன? ஆதவன் மறைந்ததும் உயிர்கள் படுப்பானேன்? அவன் எழுந்ததும் உயிர்கள் எழுந்திருப்பானேன்? காற்றுக்கும் நீருக்கும் ஆகாசத்தக்கும் இவ்வாத இந்த மாபெரும் சக்தியை அவன் மட்டும் கடைவானேன்?

கிருஷ்ணா நதியின் இன்பத் தோற்றமும் உயிர்களின் அசையும் தாக்கசாஸ்திரியான கரிகாலன் மனத்திலே இந்த மாதிரி பல்பல எண்ணங்களை எழுப்பவே, அவன் ஒத்திய நாளிரவு தான் தனையில் அடிபட்டு விழுந்ததைப் பற்றியோ தன் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட இதர நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியோ சிறிதும் சிந்திக்காமல், கிருஷ்ணா நதி நீர்த்தையே நீண்ட நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு மென்மன அருகேயிருந்த இடங்களில் அவன் கண்களை ஓட்டவே, அவன் நினைப்பு உயிர் தத்துவங்களை எண்ணுவதினிருந்து சற்று விலகி, அரசியல் விவகாரங்களிலும் வட்டமிடலாயிற்று. தான் இருந்த இடத்துக்கு வெகு அருகே தெரிந்த இடைச் சுவரையும் அதை அடுத்து நின்ற வசந்த மண்டபத்தையும் நோக்கிய விலகல், தான் இருக்குமிடம் மன்னன் மானிகையாகத் தான் இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அத்துடன் பூமி மட்டம் மிகவும் தீரே இருந்தாலும் வெகு தூரம்வரை தனது கண்ணோட்டம்

செல்வது சாத்தியமாயிருந்தாலும், அரண்மனையில் மேல் உப்பரிசை அறையொன்றில் தான் இருப்பதையும் உணர்ந்தான். இவ்வாவிட்டால் எதிரேயிருந்த அந்தப் பெரிய சாளரத்தின் மூலம் தான் கண்ட அத்தனை இன்பக் காட்சிகளைக் காணுவது சாத்தியமல்லவென்று புரிந்து கொண்ட அவன், தான் படுத்திருந்த இடத்தில் சற்றே புரண்டான்.

படுக்கை மெத்தென்றிருந்தது. சாளரத்தின் மரச் சட்டத்தின் மட்டத்தையொட்டிப் படுக்கை கிடந்ததால் உயர்ந்த ஒரு மஞ்சத்தின்மீது தான் படுத்திருந்தது தெரிந்தது கரிகாலனுக்கு. முந்திய இரவில் வசந்த மானிகையில் தன்னை மண்டையிலடித்தவன் யாராயிருந்தாலும் தனக்குப் படுக்கும் வசதியை மட்டும் நன்றாகச் செய்திருந்ததை அறிந்த கரிகாலன் 'மண்டையில் அடிப்பானேன்? பின்னர் மலர்ப் படுக்கையில் கிடத்துவானேன்?' என்று எண்ணித் தனக்குள்ளேயே யேசாக நகைத்துக் கொண்டான். பிறகு மென்மனத் தனையில் அடிபட்ட இடத்தைத் தடவிப் பார்த்துக் காயம் ஏதும் ஏற்படவில்லையென்பதையும், அடித்தவன் மயக்கம் வரும் தினுசில் இடம் பார்த்து அடித்திருக்கிறானே யொழிய, தன்னைக் கொல்லும் நோக்கம் அவனுக்கில்லையென்பதையும் ஊகித்துக்கொண்டான். அடிபட்ட இடத்தில் வேசாக எழும்பியிருந்தது, அவ்வளவுதான். அவனுடைய சுருண்டயிருண்ட மயிர்களும் அதை மறைத்து நின்றதால், எழும்பி இருந்த இடமும் வெளியில் தெரியவில்லை.

மென்மனச் சமாளித்துக் கொண்டு படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்த கரிகாலன், அந்த அறையைச் சுற்றுமுற்றும் நோக்கினான். அறைச் சுவர்களிலிருந்த சித்திர வேலைப் பாடுகளும், ஆங்காங்கு போடப்பட்டிருந்த மஞ்சங்களும், அந்த அறை மன்னருக்காகவோ அல்லது அவரைச் சேர்ந்த உறவினர்களுக்காகவோ ஏற்பட்டிருக்க வேண்டு

மென்பதை நிரூபித்தன; மஞ்சங்கனின் கைகளில் மூகப்பு
களிலிருந்த சிங்கத் தலைகளையும், மஞ்சங்கனின் பிற்பகுதி
யில் உடல் சாயும் இடங்களுக்கு மேலே செதுக்கப்
பட்டிருந்த வேங்கி நாட்டு ராஜ முத்திரைகளையும்
கவனித்த கரிகாலன், இது மன்னர் தங்கும் அறையாகத்
தான் இருக்குமென்று தீர்மானித்தான். தன்னை
மண்டபிஷ்டத்தவன் மன்னர் அறையில் தன்னை விடத்த
வேண்டிய அவசியமென்ன என்று யோசித்துப் பார்த்தான்.
அவனுக்கு ஏதேனும் விளங்கவில்லை. அறையின் ஒரு மூலையி
யில்தொங்கிக் கொண்டிருந்த இரைச்சலையில் ஒரு மூலையி
யிலிருந்த சித்திரமொன்றும், நிரைச்சலை காற்றில்
ஆடிவதால் அசைந்து அசைந்து அவன் குழப்பத்தைக்
கண்டு நகையாடியது.

கரிகாலன் மெள்ளப் பஞ்சணையிலிருந்து கீழே
இறங்கி அறையில் தீவிர யோசனையுடன் நீண்ட நேரம்
உலாவினான். அதிர்ஷ்டத்தைத் தொடர்ந்து
துரதிர்ஷ்டம் எப்படி வருகிறது என்பதை நினைத்து
பெரிதும் விப்பும் அடைந்தான். 'சைவத் துறவியிடம்
சத்தியைக் கொடுத்துவிட்டு வந்த நான், பெரும்ம மாராயன்
என் கச்சையைக் கவனித்ததும் எனக்கு முடிவு காலம்
வந்துவிட்டதென்றே நினைத்தேன். ஆனால், அங்கி,
ராஜராஜ நிரேந்திரனுடைய அங்கியாகையாலும், அரசர்
கன் அங்கியில் எப்பொழுதும் பாதுகாப்புக்கு வான்
ஒன்றும் இருப்பது வழக்கமானதாலும் நிரேந்திரனுடைய
சிறுவான் எனக்குக் கிடைத்தது. அதைக் காட்டித்
தப்பினேன். ஆனால் வசந்தமண்டபத்தில் மன்னன்
மகள் என்னை எதிர்பார்த்திருப்பாளென்று நினைத்து
வந்தேன். காரிகையைக் காணப் போன இடத்தில்,
கட்டாரி தலையில் இறங்கியதுதான் மிச்சம். அப்பா! ஒரு
கண்டத்திலிருந்து தப்பினால் அதைவிடப் பெரிய
தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

'மறுநாள் நள்ளிரவில் வசந்த மண்டபத்துக்கு
என்னை வரச்சொன்ன மன்னன் மகள், ஏன் அவ்ரு
இல்லை? அவன் இல்லாதிருக்க, அவன் சொன்ன நேரத்தில்
கோட்டைக் கதவைத் திறந்து வைத்தவர்கள் யார்?
அரசகுமாரி என்னிடம் செய்து சொல்லியனுப்பியபோது
பணிப்பெண் மாலினியைத் தவிர வேறு யாருமில்லையே!
அப்படியிருக்க நான் நள்ளிரவில் வரப்போகும் விஷயம்
மற்றவர்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?' என்று ஏதேதோ
யோசித்துப் பார்த்து, விடையேதும் கிடைக்காததால்
உலாவுவதை நிறுத்திக்கொண்டு தன் கச்சையைச்
சோதித்துப் பார்த்தான். கச்சையிலிருந்த இரண்டு
மோதிரங்களும், செங்கதிர் மாலையும், தஞ்சைத் துறவி
கொடுத்த ஓளையும் அப்படியே இருந்ததைக் கவனித்தான்.
கரிகாலன் மிதமிஞ்சிய வியப்பால் பிரமித்தான். தன்னைத்
தலையிஷ்டத்துக் கொண்டு வந்தவன், தன்னைச் சிறிதும்
சோதனை செய்யவே இல்லையென்பதையும் கூட
உணர்ந்தும், தன்னைக் கொணர்ந்தவன் நோக்கந்தான்
எதுவாயிருக்கும் என்பதைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்
சமயத்தில், அறைக் கதவு திறந்து காவலாளி ஒருவன்
உள்ளே நுழைந்து கரிகாலனை மிகவும் பயபக்தியுடன்
வணங்கி நின்றான்.

"யாரப்பா நீ?" என்று விசாரித்தான் கரிகாலன்.

"தங்கள் அடிமை!" என்றான் காவலாளி.

"காவலில் வைக்கப்படுகிறவர்களுக்கு அடிமைகள்
இருப்பதுண்டா?"

"ஆகா, உண்டு. யார் காவலில் இருக்கிறார்கள்
என்பதைப் பொறுத்தது. பதவிக்குத் தகுந்த மரியாதை."

"எனக்கு அப்படி என்ன உயர் பதவி இருக்கிறது?"

"எனக்குத் தெரியாது எசமான். ஆனால் தங்களை
மிகவும் மரியாதையாக நடத்துமாறு எனக்கு உத்தரவு.

தங்களுக்கு எந்தப் பணியிலையும் செய்யவேண்டுமென்பது கட்டளை."

"யார் கட்டளை?"

"நீங்கள் பஸ் துண்கி ஸ்தானபானாதிகளை முடித்துக் கொண்டதும் அழைத்துவர உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள்."

"உத்தரவிட்டது யார் என்று கேட்கிறேன்" என்று சற்றே கோபத்துடன் கேட்டான் கரிகாலன். ஆனால் காவலன் சிறிதும் மரியாமலே பதில் சொன்னான்.

"புரிந்தது எசமான். ஆனால் யார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. மேலிடத்திலிருந்து உத்தரவு வந்திருப்பதாக அரண்மனைத் தலைமைக் காவலாளி சொன்னார். அதிகமாகத் தங்கலிடம் பேசவேண்டாமென்றும் உத்தரவிடுக்கிறது. ஸ்தானத்திற்குத் தயார் செய்துவிட்டேன். புறப்படுங்கள்."

"வேறே ஆடையிலையே எனக்கு" என்றான் கரிகாலன்.

"அதற்கெல்லாம் ஏற்பாடாகியிருக்கிறது" என்ற காவலன், தன்னைத் தொடரும்படி கரிகாலனுக்குச் சயிக்கு செய்தான். அவனைத் தொடர்ந்து சென்ற விளையுக்கு ஆச்சரியத்தின்மேல் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. ஓர் அரசன் ஸ்தானம் செய்வதற்கு வேண்டிய சகல வசதிகளும் ஸ்தான அறையில் இருந்தன. ஸ்தானத்தை முடித்ததும் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உடை, முந்திய நாளன்று வசந்த மண்டபத்தில் மன்னன் மகள் தனக்கு அளித்தது போன்ற உடையாக இருக்கக் கண்டு, 'ராஜராஜ நேரத்தின் உடையை நமக்கு அளிக்கக்கூடியது யாரா யிருக்கும்? அரசருமாரிதான் இங்கு நம்மைக்கொண்டு வந்திருக்கிறானோ? அப்படியானால்? மன்னடையிலடித்து கொண்டு வருவானேன்? அழைத்தால் நானாக வரமாட்டேனா?' என்று நினைத்துக் கொண்டு, உடையை

அணிந்து கொண்டு மோதிரங்களையும் செங்கதிர் மாலையையும் தஞ்சைத் துறவியார் சோழர் படைத் தலைவனான ராஜராஜ அரையனுக்குக் கொடுத்த ஓலையையும் கச்சையில் பத்திரப் படுத்திக்கொண்டு, மீண்டும் பழைய அறைக்கு வந்தான். அங்கு வந்ததும் தாலை போஜனமும் அளிக்கப்பட்டது.

நிம்மதியாக ஸ்தானமும் கவையான சிற்றுண்டியும் கிடைத்ததன் காரணமாகப் பழைய நிலையை அடைந்து விட்ட கரிகாலன், தன்னை அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்தவரைச் சந்திக்கும் நேரத்தை எதிர்பார்த்து நின்றான். ஒரு ஜாம நேரத்திற்கெல்லாம் அரண்மனை ஆவாட்சி மணி முழங்கியது. அதன் சப்தத்தோடு குதிரை வீரர்கள் படு வேகத்தில் பாய்ந்து வந்து அரண்மனை இராக் காவலரை அனுப்பி வைத்ததால் உண்டான கோஷமும் கலந்து கொள்ளவே, மன்னர் குடிகளுக்குப் பேட்டி கொடுக்கும் நேரம் வந்துவிட்டதென்பதைக் கரிகாலன் அறிந்து கொண்டான். ஆவாட்சி மணி ஒலித்த அடுத்த சில விநாடிகளுக்கெல்லாம் அவனுக்கு அழைப்பு வந்தது.

பாதம் வரையில் தொங்கும் நீண்ட கத்தியுடன், அறைக்குள் நுழைந்த கம்பீரமான வீரன் ஒருவன். "தாங்கள் புறப்படச் சித்தமா?" என்று விசாரித்தான்.

"எங்கு போக வேண்டும்?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

வந்தவன் மிகுந்த பணிவைக் காட்டினாலும், அவன் குரல் மட்டும் சற்றுக் கண்டிப்பாகவே இருந்தது. "என்னைத் தொடர்ந்து வரவேண்டும்" என்றான் வீரன் பதிலுக்கு.

அவனை மேற்கொண்டு எந்தக் கேள்வியும் கேட்பதில் அர்த்தமில்லை என்பதைத் திட்டமாகத் தெரிந்துகொண்ட கரிகாலன் பதிலேதும் சொல்லாமல், அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். அரண்மனை உப்பரிகையில் நீண்ட

தாழ்வாரங்கனின் வழியாகவும் வளைத்து வளைத்து நெழி இறங்கிய படிக்களின் வழியாகவும், கரிகாலனை அழைத்துச் சென்ற வீரன் அரண்மனைக்கு முற்புறமிருந்த பகம் புற்றளையையும் கடந்து, எதிரேயிருந்த பிரம்மாண்டமான மற்ஹோகு மானிகையை நோக்கி நடந்தான்.

மானிகையின் முன்று வாயில்களிலும் காவல் படை யிருந்தது. குதிரைகளில் அமர்ந்து பெரும் வேல்களைத் தாங்கி நின்ற வீரர்கள் பலர் இவைகன்போல் நின்றிருந் தார்கள். ராஜ உடைகளை அணிந்த பலர் வாகனங்களில் வந்திருக்கி, மானிகைக்குள் போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சாதாரணக் குடிமக்கள் தங்கள் குறைகளைத் தெரிவித்துக்கொள்ள வாசலில் குவித்து கிடந்தார்கள். இந்த கட்டடங்களையெல்லாம் தாண்டிக் களாவனை அழைத்துச் சென்ற வீரன் மானிகைக்குள் எந்தவிதத் தடையுமின்றிச் சென்றான். மானிகையின் முன் மண்டபத்தில் பேட்டிக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்த பல பிரயுக்களைக்கூட எட்சியம் செய்யாமல் அவன் உள்ளே தன்னை அழைத்துச் சென்றதைக் கண்ட கரிகாலன், மன்னன் சன்னிதானத்துக்குத் தான் செல்வதாகவே நினைத்தான். மானிகையின் முதல் உப்பரிகையில் சென்றதும், ஓர் அறை வாசலில் அவனைச் சற்று நேரம் நிர்க் வைத்த வீரன் அங்கிருந்த காவலர்களிடமிடில் காதில் ஏதோ கிசுகிசென்று சொன்னான். அதைக் கேட்டதும், ஏதோ புரிந்து கொண்டதுபோல் தலையசைத்த அந்தக் காவலர், உள்ளே சென்று விலையுயர்ந்த ஆடைகளைத் தரித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய மனிதருடன் திரும்பி வந்தான். அவருடைய உடையிலிருந்தும், இடுப்பில் பட்டையாக வளைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த சரிகைப் பட்டையிலிருந்தும், அவர் அரண்மனை ஸ்தானிகராயிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து கரிகாலனை சிறிது நேரம் அவர் கூர்ந்து நோக்கினார். பின்னர் தம்முடன் உள்ளே வரும்படி தலையை அசைத்து வழிகாட்டிச்

சென்றார். அதை மிக நீளமாயிருத்தது. அதன் விஸ்திரணத்தையும் உயரத்தையும், அழகையும் கண்டு இது அறையா, மண்டபமா என்று பிரயித்துக்கொண்டே நடந்த கரிகாலன், அந்த விஸ்திரணமான அறைக்கு உள்ளேயிருந்த மற்ஹோர் அறை வாசலில் சிறிது நேரம் நிர்க் வைக்கப்பட்டான். அந்த உள் அறைக்குள் சென்று, கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் திரும்பி வந்த ஸ்தானிகர், "மன்னர் உங்களைக் காண்பார்; வாருங்கள்!" என்று கூறி அழைத்துக் கொண்டு அறைக்குள் நுழைந்தார். மன்னர் என்றதும் ராஜராஜ நரேந்திரனைக் காணப்போவதாக எண்ணி அறைக்குள் நுழைத்து தலை தாக்கிப் பார்த்த கரிகாலன், அந்த அறையிலிருந்து மகராசனத்தில், நடுத்தர வயதுள்ள திடகாத்திரசாலியான ஒரு மனிதன் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு பிரயித்துப் போனான். அப்படி அவன் பிரமையடைத்து நிற்பதைக் கண்ட ஸ்தானிகர் நடுங்கும் குரலில், "மன்னருக்குத் தலை வணங்குங்கள்" என்று காதுக்கருகே முணுமுணுத்தார்.

"இவரே மன்னர்?" என்று கேட்டான் கரிகாலன் மெதுவாக.

"ஆமாம். ஜெயசிம்ம சானுக்கிய மன்னர் இவர்தான். சீக்கிரம் தலை தாழ்த்துங்கள்" என்றார் ஸ்தானிகர்.

கரிகாலன் தலை வணங்கி, மீண்டும் தலை தாக்கி ஜெயசிம்ம சானுக்கியனை நோக்கினான். வந்துள்ள கண் களைப் போல் ஜோலித்த இரண்டு கூர் விழிகள் அவன் இதயத்தையே ஊடுருவினபோல் நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. மேற்குத் திசையில் சோழ நாட்டை ஒரு கலக்குக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தவனும் வேங்கி நாட்டு அரசியலின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்க முனைந்திருப் பவனும், திரஞ்சனாதேவியின் பரம எதிரியுமான ஜெயசிம்மசானுக்கியன் எதிரில் தான் நிற்பதை உணர்ந்து கொண்ட கரிகாலன், பதைரப்பட்ட உணர்ச்சிகளுக்கு

வாய்மாவை. மிகத் திறமைசாலியும் ஏராளமான ஒற்றர்
களை வைத்திருப்பவனும் சோழர் படைத் தலைவனுமான
பிரம்ம மாராயனுக்கும் தெரியாமல் வேங்கு நாட்டுத்
தலைநகருக்குள் நுழைந்துவிட்ட ஜெயசிம்ம சாளுக்கிய
விக் இணையற்ற திறமையை எண்ணிப் பிரமித்துப்
போன கரிகாலன். ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனின் இத்ழ
னில் தோன்றிய புன்முறுவலொன்று இன்னும் அதிக
மால் பிரமிக்க வைத்தது. ஜெயசிம்மன் வாயிலிருந்து
அடுத்தபடி உதிர்ந்த வார்த்தைகள் அந்தப் பிரமிப்பை
உச்சநிலைக்குக் கொண்டு போய் விடவே, கற்சிலையெனச்
செய்ந்து நின்றான் கரிகாலன்.

18. இரண்டு வைரங்கள்

இந்தாலது விக் கிரமாதித்தன் மகனும், பாரத
நாட்டின் சரித்திரத்திலே அழியாத இடம் பெற்றவனும்,
பாவலர் பலரால் பாடப்பெற்றவனும், எதிர்க்களான
சோழர்களாலேயே "மாவீரன்" எனப் புகழ்ந்து போற்றப்
பெற்றவனுமான ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனை எதிர்பாராத
சந்திக்க தோற்றப்படியானும், அதைவிட எதிர்பாராத
விதமாக அவ்விடமிருந்து எழுந்த கேள்வியாலும்,
கவ்வெனச் சமைந்து நின்ற கரிகாலன் சில விநாடிகளில்
தன்னைக் கவ்விக்கொண்ட பிரமையை உதறித் தன்னி
விட்டு எதிரேயிருந்த சாளுக்கிய மன்னன் மீது தனது
ஆராய்ச்சி விழிகளை ஓட்டினான்.

ஆறடிக்கும் மேலாக நல்ல உயரத்துடன் இருந்த
ஜெயசிம்மன், அப்புறமோ இப்புறமோ சாயாமல் மகரா
சனத்தின் நடுவே திடமாக உட்கார்ந்திருந்தான். நீண்ட
அவன் கால்கள்கூட அசதி காட்டி வளைந்து கிடக்காமல்
உறுதியுடன் அடியில் கிடந்த பட்டுத் தலையணையின்
மேல் பதிந்து கிடந்தன. எந்த இடத்திலும் அதிகப்
புகுமனோ இளைப்போ இல்லாமல் ஒரே சீராக இருந்த
அவனுடைய தங்கநிற மேனியில், சதை அழுத்தமாகப்
பிடித்துத் திடகாத்திரமான உருவத் தொற்றத்தை
அவனுக்கு அளித்திருந்தது. திண்மையான அவன் கைகள்
முழுவதும் அங்கியால் மூடப்படாததால் முழுவகைக்குக்
கீழேயிருந்த பகுதியில், வெட்டுக் காயங்கள் பல தெரிந்து.
அவன் பல போர்களைக் கண்ட மாபெரும் வீரன் என்ப
தைப் பறைசாற்றின. சற்று நீளமான முகம்தான் இருந்தா
லும் பரம்பரையாக வந்த ராஜகனை அதில் ஜோவித்துக்
கொண்டிருந்தது. நடுத்தர வயதை அவன் லேசாகத்
தாண்டிவிட்டதையும், ராஜரீகத்தில் அவனுக்கிருந்த
தொல்லைகளாலேற்பட்ட கவலையையும் அறிவுறுத்த.

அவன் தனையில் ஒடியிருந்த ஒரே நரை மயிர்களும் மற்ற பேசுதலின் கருமையில் கலந்து நின்றமையால் அவனது முகம் உள் வயதையிட ஒரேண்டு ஆண்டுகளைக் குறைத்தே காட்டியது. கம்பீரமான அந்த முகத்தில் எண்பட்ட பெரும்பிசைகூட அவன் அழகைக் குறைக்கச் சக்தியற்றிருந்தது. அவனுடைய விசாலமான நெற்றியும் கர்மையான நீண்ட நாசியும் அவன் பழைய ஆரிய வமிச பரம்பரையில் வந்தவன் என்பதை நிரூபித்தன. பருந்தின் கண்களையிடக் கர்மையாகப் பார்க்கும் சக்தி வாய்ந்த அவன் கண்களில் ஏதோ ஒரு புதிய ஒளி இருந்துகொண்டே இருந்தது. அந்த ஒளி கண்ணுக்கு அழகைவிடச் சூழ்ச்சி நிரம்பிய பார்வையை அளித்ததால், ஜெயசிம்ம சானூக்கிய னிடம் பேசும்போது ஓரளவு எச்சரிக்கையுடனேயே பேச வேண்டுமென்பதைக் கரிகாலன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

கரிகாலன் தன்னைக் கண்டு கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்ட வதையும், பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு தன்னை ஆராய முற்பட்டதையும் கவனித்த ஜெயசிம்மனின் இதழ்களில் குரமான புன்முறுவல் ஒன்று படர்ந்தது. எதிரே தன்னைக் கூர்ந்து நோக்கிக்கொண்டிருந்த கரிகாலன் முக ஜாடையைப் பார்த்த ஜெயசிம்ம சானூக்கியன் முகத்தில் திடீரென அந்தப் புன்முறுவல் மறைந்து, ஒருவிதச் சந்தேகச் சாயை படரலாயிற்று. ஆனால் எந்த உணர்ச்சி களையும் நிமிஷநேரத்தில் மறைத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்த ஜெயசிம்ம சானூக்கியன், அந்தச் சந்தேகக் குறியையும் வெளியில் காட்டாமல் உள்ளடக்கிக் கொண்டு, "கரிகாலா! விமலாதித்தன் மகள் நேற்றிரவு வசந்த மண்டபத்திற்கு உன்னை எதற்காக வரச்சொன்னாள்?" என்று மீண்டுமொருமுறை தன் கேள்வியை வினாவினான்.

ஜெயசிம்மனை ஏறெடுத்துப் பார்த்து, அவனை ஓரளவு எடை போட்டுக் கொண்டதால் அதிகப் பொய்

அவனிடம் பலிக்காதென்பதைக் கவனித்த கரிகாலன் பொய்யையும் உண்மையையும் கலந்து பேச ஆரம்பித்தான். மன்னன் மகள் சதியில் சிக்கியிருக்கிறானென்பதற்குச் சரியான சாட்சியம் மட்டும் கிடைக்குமானால், ஜெயசிம்ம சானூக்கியன் அவனை ஒழித்துவிடுவானென்பதையும், தன் மூலம் அந்தச் சாட்சியத்தைச் சிகுஷ்டிக்கு வே அவன் முயல்கிறானென்பதையும் வலியுறுத்தும் சந்தேகமில்லாமல் புரிந்து கொண்ட கரிகாலன் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனேயே பதில் சொல்வதுவங்கி "விமலாதித்தன் மகளை! நிரஞ்சனா தேவியைத் தானே தாங்கள் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?" என்று வினவினான்.

"ஆம்!" ஒரே வார்த்தையில் வந்தது ஜெயசிம்ம சானூக்கியனின் பதில், மிகக் கண்டிப்பான குரலில். அவன் பார்வை அவன் மேற்கொண்டு பேச இஷ்டப்படவில்லை யென்பதையும், தகவலைக் கரிகாலனிடமிருந்தே எதிர்பார்ப்பதையும் வலியுறுத்தியது.

"மன்னலா! தங்கள் கேள்வி தவறாயிருக்கிறது. திருத்திப் பதில் சொல்ல அனுமதி உண்டா?" என்று மிகப் பணிவுடன் கேட்டான் கரிகாலன்.

இந்தப் பதில் ஜெயசிம்மனுக்கு வியப்பைக் கொடுத்திருந்தாலும், அதை அவன் முகம் வெளியில் காட்டவில்லை.

"கேள்வி தவறா?" என்ற கேள்வி மிகச் சாதாரணமாகவே ஒலித்தது. குரலில் முதலிலிருந்த கடுமையுட இல்லை.

மிக அபாயமான மனிதனிடம் தான் சிக்கியிருப்பதைக் கரிகாலன் உணர்ந்து கொண்டான். ஜெயசிம்மன் குரலில் ஏற்பட்ட மாறுதல், புதிதாகத் தொனித்த இன்னொரு, கண்டிப்பும் கடமையும் நிறைந்த முதல் ஓசையையிடக் கெடுதலானதென்பதையும், குரலில் இன்னொரு ஒலிக்க ஒலிக்கக் கண்களில் கபடப்பார்வை ஏறுவதால், மன்னன்

தன்னைச் சரியானபடி சோதிக்க தீர்மானித்திருக்கிறாள் என்பதையும் தான் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொண்டாவினாள். தன்னைத் தப்புவது தம்பிரான் புண்ணியத்தினால் தப்புவதும் திட்டமாகத் தெரிந்து கொண்ட கரிகாலன், "ஆமாம், மன்னவா! கேள்வியில் ஒரு சிறு தவறு இருக்கிறது!" என்றான்.

"என்ன தவறு?"

"மன்னன் மகள் என்னை வசந்த மண்டபத்திற்கு வரச் சொன்னதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறாள்..."

"ஆமாம். உன்னை அதுதானே?"

"அதல்ல மன்னவா!"

"அப்படியா! உன்னை சற்று மாறுபட்டிருக்கிறதா?"

"ஆமாம் மன்னவா!"

"உன்னை வசந்த மண்டபத்துக்கு வரச்சொல்லி தீர்ப்புளா தேவியிடமிருந்து ஆணையில்லை?"

"இல்லை."

"அரச மகளிர் வேளிற்காலத்தில் உறங்கும் வசந்த மண்டபத்தை வேடிக்கை பார்க்கப் போயிருக்கிறாய்—?"

"வேடிக்கை பார்க்கப் போகவில்லை மன்னவா."

"திருடவா?"

இந்தக் கேள்வி கரிகாலனுடைய நிதானத்தையும் ஞானகுறுக்கவே, அவன் கண்களில் கோபம் வேசாகத் துளிர்ந்தது. தான் சமாளிக்க வேண்டிய மனிதனை உத்தேசித்துக் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு புன்முறுவலை வரவழைத்துக் கொண்டான். "சாளுக்கிய மன்னர்களுக்குத் திருடர்களிடம் பழக்கமுண்டென்று இது வரை கேள்விப்பட்டதில்லை" என்ற அவன் பதிலில், பரிசுமும் கலந்திருந்தது.

"எனக்குத் திருடர்களிடம் சம்பந்தமா?" என்று கேட்ட ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் குரலில், ஆச்சர்யம் தொனித்ததே தவிர கோபச் சாயை இம்மிகுட இல்லாததைக் கண்ட கரிகாலனே வியப்பினால் அசந்து போனான். இருந்தாலும் உணர்ச்சிகளை வெளியில் காட்டாமல், "சம்பந்தம் மட்டுமல்ல மகாராஜா! அவர்களிடம் தங்களுக்குள்ள மதிப்பும் அளவற்றதாயிருக்கிறது" என்றான்.

"திருடர்களிடம் எனக்கு மதிப்பா!"

"ஆம் மகாராஜா! திருடனுக்கு தேற்றிரவு படுக்க மலர்ப்படுக்கை அளித்திருக்கிறீர்கள். காலையில் ராஜ்ஸ்நானமும், அரச போஜனமும், விடை உயர்த்த பட்டாடையும் கிடைத்திருக்கிறது. என்னைப் போன்ற திருடனிடத்தில் தங்களுக்கு எத்தனை மதிப்பு!" என்றான் கரிகாலன்.

ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனுக்குக் கரிகாலன் வார்த்தைகளால் கோபம் இம்மியளவும் ஏற்படவில்லை. "உன்னைத் திருடன் என்று சொல்லவில்லை கரிகாலா! மன்னன் மகள் உன்னை வரச்சொல்லவில்லையென்று சொன்னாய்; நீயாகப் போனதாகக் கூறினாய்" என்று வார்த்தைகளை முடிக்காமல் விட்ட ஜெயசிம்மனை இடைமறித்த கரிகாலன், "மன்னவா நானாகப் போனால் திருடத்தான் போகவேண்டுமா?" என்று வினவினான்.

"சந்தர்ப்பச் சாட்சியங்கள் அப்படித்தான் கட்டிக் காட்டுகின்றன" என்றான் ஜெயசிம்மன் சாவதானமாக.

"சந்தர்ப்பச் சாட்சியங்களா!"

"ஆமாம் கரிகாலா! உன்னுடைய தன்பனாக இந்நகருக்குள் வந்த சேரநாட்டு ஒற்றனான ஜெயவரமன் பெரிய திருடன், சோழ மன்னன் போக்கிஷத்திலிருந்தே சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற செங்கதிர்மாலையைக் களவாடி

விட்டவன். உன்னையும் உன் தோழனையும் என் விடக் கன் சுற்றிக்கொண்டதும், எப்படியோ தப்பியோ விட்டார்கள். ஜெயசிம்மனுடைய ஒற்றர்கள் நன்னிரலில் மன்னன் மகன் வசந்த மண்டபத்துக்கு நுழைந்திருக்கிறாய். நீயோ திருடனுடைய நண்பன் என்று வாசகத்தை முடிக்காமலே விட்டான், ஜெயசிம்ம சானுக்கியன்.

தன் உண்மை நிலை கரிகாலனுக்கு அப்பொழுதுதான் தன்றாகப் புரியலாயிற்று. இந்த நாட்டில் காலடி வைத்திருந்து ஜெயசிம்மனுடைய ஒற்றர்கள் தன்னைக் கவனித்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், தன்னுடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் அவ்வப்பொழுது ஜெயசிம்மனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும் சந்தேகத்துக்குச் சிறிதும் இடமின்றித் தெரிந்துகொண்டான் கரிகாலன். ஜெயசிம்மன் நோக்கப்படி தான் நடக்காவிடில், தன்னைத் திருடனென்று தூக்கில் மாட்டி விட ஜெயசிம்மனிடம் தகுந்த அத்தாட்சியிருப்பதையும், அதையே ஜெயசிம்மன் சுட்டிக் காட்டுகிறானென்பதையும் புரிந்து கொண்ட கரிகாலன் கேட்டான், "மன்னவா! என்னைத் திருடனென்று தாங்கள் நம்புகிறீர்கள்?" என்று.

"நான் எனதையும் நம்பவில்லை. அரசமகனின் தனித் திருக்கும் வசந்த மண்டபத்தில் நீ நன்னிரலில் நுழைந்திருக்கிறாய் அத்தனை ரகசியமாக நுழையக் கூடியவர்கள் இருவர். ஒன்று, நீ மன்னன் மகளிடம் வந்த ரகசிய தாதனாயிருக்க வேண்டும் அவ்வது திருடனாய் இருக்க வேண்டும். இருவரில் நீ யார்?" என்று கேட்டான் ஜெயசிம்மன்.

இந்த இடத்தில் கொஞ்சம் உண்மையைக் காத்த கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்த கரிகாலன் "தாதன் மகாராஜா!" என்று பதில் சொன்னான்.

"யாருடைய தாதன்?"

"சோழ நாட்டுத் தாதருடைய தாதன்."

"யார், பிறும்ம மாராயர் தாதனா?"

"ஆம் மகாராஜா!"

"யாரிடம் தாது அனுப்பினார்?"

"அது தங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே?"

"இருக்கட்டும், கேட்பதற்கு பதில் சொல்."

"மன்னன் மகளிடம்தான்."

"எதற்காக?"

"அவர்கள் அபிப்பிராயத்தை அறிந்த வருவதற்காக."

"எதைப் பற்றி அபிப்பிராயம்?"

"தங்கள் ஆதிக்கத்தை வேங்கி நாட்டிலிருந்து அகற்றப் பிறும்ம மாராயன் முயற்சி செய்கிறார்" இதைப் பதிலைச் சொன்ன கரிகாலன் ஜெயசிம்மனைக் கூர்ந்து நோக்கினான். ஜெயசிம்மன் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் தோன்றவில்லை. ஏதோ நண்பனுடன் பேசுவது போன்ற சாதாரணக் குரலிலேயே ஜெயசிம்மன் கேள்விகளைத் தொடர்ந்து கேட்டான்.

"அது சகஜம்தான். பிறும்ம மாராயன் சோழ நாட்டுத் தாதர். சோழநாடும் மேலைச் சானுக்கிய நாடும் போரில் இறங்கியிருக்கின்றன. மேலைச் சானுக்கியர் கனின் கையை வேங்கி நாட்டில் ஒங்கவிடாதிருப்பது சோழர் தாதர் கடமைதான். அதைப்பற்றி நான் கேட்கவில்லை. அவர் முயற்சிக்கு மன்னன் மகன் பதில் எப்படியிருக்கிறது?" என்று வினவினான் ஜெயசிம்மன்.

"மன்னவா! தங்களிடம் அதைப்பற்றிச் சொல்வது நம்பிக்கைத் துரோகமல்லவா?" என்று ஏக்கத்தைக் காட்டினான் கரிகாலன்.

ஜெயசிம்மன் பருவங்கள் இலேசாக ஒன்று கூடின. கரிகாலனை அருகில் வரும்படி அவன் வை வை செய்து, கிட்டே தெருவி வந்த கரிகாலனை நோக்கி ஜெயசிம்மன், "கரிகாலா! உன்மையைச் சொல். வேண்டுமாயின் நான் உன்னை மிகைத்தற்கரிய பதவியை உனக்குத் தருகிறேன்" என்றான்.

இந்தப் பதவிக்குக் கேட்ட கரிகாலன், உன்னுக்கும் நகரத்தக் கொண்டாடும், வெளியே காட்டாமல், "மன்னவா! பதவி எதற்கு? தங்கள் கயலிருந்தால் போதும். பிறும்ம மாராயர் தங்களைத் தீர்த்துக்கட்டி சதியிலிருக்கிறார். அவருடன் இந்த நாட்டின் மூன்று படைத்தலைவர்களும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அத்தடங் யாரோ அரிஞ்சயனாய், அவனும் சேர்ந்திருக்கிறதாக்க கேள்வி" என்றான்.

இந்தத் தகவல்கள் ஜெயசிம்மனுக்கு இம்மியளவு விடப்படும் அளிக்கவில்லை. இந்தத் தகவல்களை அவன் ஏதேனாவே அறிந்திருப்பானென்ற நம்பிக்கையிலேயே இவற்றைக் கரிகாலன் அரசனிடம் சொன்னான். ஒன்றரை நாளுக்கு முன் வந்த தன் நடவடிக்கையையே கவனித்திருக்கும் ஜெயசிம்மனின் ஒற்றர்கள், பிறும்ம மாராயன் நடவடிக்கையை நிச்சயம் கவனித்திருப்பார்கள் என்பதில் கரிகாலனுக்கு என்னவையும் சந்தேகமில்லை. தான் அன்றிரவு வசந்த மண்டபத்துக்கு வரப்போவது தன்னைத் தவிர பிறும்ம மாராயனுக்கும் மன்னன் மகளுக்குமே தெரியுமென்பதையும், மன்னன் மகனோ பிறும்ம மாராயனோ இந்த விஷயத்தை வெளியிடக் காரணமில்லையாகையால், இந்த மர்மத்தில் இன்னொருவரையும் கவந்திருக்க வேண்டுமென்பதையும் கரிகாலன் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அப்படி கவந்திருப்பவன் ஒருவன், சதி செய்பவர்களில் ஒருவனாயிருக்க வேண்டுமென்றும் தீர்ணயித்துக் கொண்டான். 'அவன் யார்?' என்ற கேள்வி கரிகாலன் உள்ளத்தே எழுந்து நிரும்பத்

நிரும்ப ஒலித்தது. அதற்கு விடையேதும் காணாது தத்தனித்த கரிகாலனை நோக்கி, ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் கேட்டான். "அது கிடக்கட்டும் கரிகாலா! சதியிலிருக்கும் படி பிறும்ம மாராயர் திரஞ்சனாதேவியைக் கேட்டாரா?" என்று.

"பிறும்ம மாராயர் தான் கேட்டார்."

"உனக்கெப்படித் தெரியும் அது?"

"தான் திரஞ்சனா தேவியைத் தேடி வருவது இது இரண்டாம் தடவை."

"முதல் தடவை எப்போது பார்த்தாய்?"

"தேற்றுக்கு முந்திய நாள் இரவு."

"தேற்றுக்கு முன் தினம்தானே இந்த ஊருக்கு வந்தாய்?"

"ஆமாம் மகாராஜா! தேற்று முன்தினம் வந்தேன். தங்கள் வீரர்கள் துரத்தினார்கள். நான் தப்பிப் பிறும்ம மாராயன் மாளிகைக்குள் ஓடிவிட்டேன். நான் சோழ நட்புடனென்று தெரிந்ததும், பிறும்ம மாராயர் என்னை மறைத்து விட்டார். பிறகு, மன்னன் மகனிடம் தாது போய் வரவும் அனுப்பினார்."

"உன்னைப் பிறும்ம மாராயனுக்கு முன்பே தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"முன்பின் தெரியாத ஒருவனை எப்படி இந்த விஷயமாகத் தாதுனுப்பினார்?"

இந்தக் கேள்வி கரிகாலனை அயர வைக்குமென்று ஜெயசிம்மன் எதிர்பார்த்திருந்தால் அவன் ஏமாந்துதான் போனான். மன்னனை மிகவும் தெருவி வந்த கரிகாலன், தன் மடியிலிருந்த ஓர் ஒளையை எடுத்து ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனிடம் கொடுத்தான். ஒளையிலிருந்த

198

விசைத்தைக் கண்டு, அதுவரை எதற்கும் அசையாத ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் உணர்ச்சிகளும் அசைந்து கொடுத்தன. "அரையன் ராஜராஜன்" என்று அவன் பெரிய இதழ்கள் முணுமுணுக்க, அவற்றுக்கு மேலே மீறத்தீசையும் பயங்கரமாக அசைந்தது.

"ஆம் மகாராஜா! அது என் தந்தையின் பெயர்தான். நாய்பட்டணத்துச் சூடாமணி விஜயாரத்தில் கல்வி பயின்ற விட்டு, அவரிடம் போகிறவன், வழியில் இங்கு அடிபட்டுக் கொண்டேன். அவசியமானால், ஓலைவையப் பிடித்துப் படித்துப் பாருங்கள்" என்றான் கரிகாலன்.

ஓலையின் முத்திரைகளை ஜாக்கிரதையாக உடைத்து ஓலைவையப் படித்த ஜெயசிம்மனின் கண்களில் ஆச்சரியமும் குழப்பமும் ஒருங்கே படர்ந்தன. "பல வருஷங்களுக்கு ஒன்றாக நீங்கள் விட்டுப்போன குழந்தை இவன். பல கல்விகளும் பயின்று மீண்டும் உங்களிடம் வருகின்றான், தஞ்சை புத்தாலயத்துத் தலைவன் பிறும்மானந்தன்" என்ற இரண்டு வரிகளே இருந்தன. ஓலையின் கீழே பொறிக்கப்பட்டிருந்த முத்திரையில் புத்த மடாலயச் சின்னம் நன்றாகப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

"இதிலிருந்து நீ அரையன் ராஜராஜன் புதல்வனென்ற திட்டமாகத் தெரியவில்லை" என்றான் ஜெயசிம்மன்.

"வேண்டாம், வளர்ப்புப் பிள்ளை என்றாவது வைத்துக் கொள்ளலாமல்லவா?" என்று கரிகாலன் கேட்டான்.

"அது சாத்தியம்" என்றான் ஜெயசிம்மன்.

"எது சாத்தியமாயிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், என்னைத் துது அனுப்புவதற்கு வேண்டிய நம்பிக்கையை இந்த ஓலைவையப் படித்துச் சென்றேன்."

"நீரஞ்சனாதேவி என்ன சொன்னான்?"

"சதிக்குத் தான் உடன்பட முடியாதென்று திட்டமாகச் சொல்லி விட்டார். கிழக்குச் சானுக்கியர்களான வேங்கி நாட்டு ராஜபரம்பரைக்கும் மேலைச்சானுக்கியர்கள் பரம்பரைக்கும் ரத்த சம்பந்தமிருக்கிறதென்றும், எதிரிகளான சோழர்களுடன் தான் எத்தனிதச் சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ள முடியாதென்றும் கூறிவிட்டார்."

இந்தக் கோட்டைப் புளுகைக் கேட்ட ஜெயசிம்மன் கூட அயர்ந்துபோய், ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து அறையில் நீண்ட நேரம் உலாவினான். கரிகாலன் மேற்கொண்டு பேச்சைத் துவக்கி, "அந்தப் பதினைப் பிறும்ம மாராயரிடம் சொன்னேன். அவர் கோபத்தால் துடித்தார். தங்கள் சதித் திட்டத்திற்கு இசையாவிடில் நீரஞ்சனாதேவியையும் அகற்றிவிடத் திட்டம் தயாரிக்கப்படுமென்று எச்சரிக்க, என்னை நேற்றிரவு அனுப்பினார். பிறகுதான், தாங்கள் எனக்குத் தலையில் பிரசாதம் கொடுத்துப் பஞ்சணையில் கிடத்தி விட்டீர்கள்" என்றான்.

கரிகாலன் பேசியதை ஜெயசிம்மன் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமலே, வெகுநேரம் அறையில் உலாவினான். பிறகு கரிகாலனை நெருங்கி, "கரிகாலா! நீரஞ்சனாதேவி உன்னிடம் சொல்லியனுப்பிய பதினிலிருந்து உன்னை அவன் நம்பவில்லையென்று தெரிகிறது. இன்னுமொரு முறை முயன்று பார். அவன் மனம் மிக ஆழமானது. அளப்பது மிகவும் கஷ்டம். அதை மட்டும் அனத்தவிட்டு, உண்மையைக் கண்டுபிடி. பிறகு ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் கர்ணன் என்பதை அறிந்து கொள்வாய். நீரஞ்சனாதேவி இந்தச் சதியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறான் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அத்தாட்சி இல்லை. எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அத்தாட்சி வேண்டும். நீரஞ்சனாதேவியுடன் பெருங்கிப் பழகு" என்றான் ஜெயசிம்மன்.

"அவர்களை எப்படி அணுகுவது?"

"அணுகுவதற்கு நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்."

"என் ஏற்பாடு?"

"நீ அரையன் ராஜராஜனுடைய மகன் என்று சொல்
கிறாய். அது பொய்யோ நிஜமோ? அவன் மகனாக
உன்னை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். எதிரியின் மகனா
னாலும், பெரிய படைத்தலைவன் மகன் என்ற முறையில்
உனக்கு அரண்மனையில் சகல வசதிகளும் அளிக்கப்படும்.
நானே உன்னை அரையன் ராஜராஜன் மகனாக ஏற்றுக்
கொண்டபிறகு, அரண்மனையில் உலவ உனக்கு எத்தனை
புயிடுக்காது. அரசகுமாரியை எத்தனை தடவை வேண்டு
மானாலும் சந்திக்கலாம். புரிகிறதா?" என்று சொல்லிய
ஜெயசிம்மன் கரிகாலனைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.
கரிகாலனும் அவனை நோக்கினான். இருவரும் ஒருவரை
யொருவர் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டனர். "மன்னவா!
தாக்கன் என்னிடம் இத்தனை நம்பிக்கை வைக்கும்
காரணம்?" என்று, கடைசியாக வினவினான் கரிகாலன்.

"காரணம் இருக்கிறது. இப்பொழுது கேட்காதே.
பிறகு ஒருமுறை சொல்லுகிறேன்" என்று சொல்லிய
ஜெயசிம்மன் பேட்டி அத்துடன் முடிந்துவிட்டது
என்பதற்கு அறிஞரீயாகக் கைகளைத் தட்டி ஸ்தாவி்கரை
அவழ்த்தான். வைரமும் வைரமும் ஒன்றையொன்று
அறக்க முயல்வதுபோல், சொற்களால் பரஸ்பரம் ஆழம்
பார்த்துக்கொண்ட அவ்விருவரும் அன்று அத்துடன்
பிரிந்தனர்.

ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் தன் வார்த்தைப்படி நடந்து
கொண்டான். அரையன் ராஜராஜன் மகன் வந்திருக்
கிறான் என்ற பேச்சு, அரண்மனையெங்கும் காட்டுத்
தீப்போலப் பரவிற்று. எதிரியின் மகனுக்குப் பெரிய
விருந்தும் அளித்தான் ஜெயசிம்மன். விருந்துமுடிந்தாலும்,
கவலை முடிவுறாத மனத்துடன், எல்லோரையும் பிரிந்து
அரண்மனைத் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்த கரிகாலன்,
எங்கெங்கோ சித்தனைகள் பறந்தோட மென்ன நடந்தி

சென்றான். இப்படி யோசித்துக் கொண்டே நடந்த
அவன் பக்கத்திலிருந்த நத்தியர்வட்டச் செடிகளின் மறை
வில், யாரோ இருவர் பேசுவதைக் கேட்டுச் சட்டென்று
நின்றான். ஒன்று நிரஞ்சனா தேவியின் குரலென்று
நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. இன்னொன்று யார் குரலென்று
நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அரசகுமாரி,
அடுத்த இன்னொருவனைப் பெயரிட்டு அழைத்ததில்
திக்கிரமை அடைந்தான் கரிகாலன். 'என்ன வித்தை
இது! இவன் இங்கு எப்படி வந்தான்?' என்ற கேள்வியும்,
தொடர்ந்து பல எண்ணங்களும் அவைபோல எழுந்து
தாக்கவே, மன்னன் மகளின் கதி அதோகதியாகிவிடுமோ
என்ற நினைப்பால் அவன் உடலில் திடுதில் ஊடுருவிச்
சென்றது.

19. பஞ்சணையில் ஓர் அஞ்சுகம்

அரண்மனையை அடுத்து நின்ற செடிக் கும்பல் களில் மறைவில், அரசகுமாரியுடன் பேசுவவன் யாரென்பதை அறிந்தவுடன் ஓரளவு திகைப்பும், அந்தத் திகைப்பைத் தொடர்ந்து எண்ணங்களின் அவல மோதலும் சித்தத்தில் ஏற்பட்டதால், செடிகளில் வேள்களை வேளென்று நூற்றுக் கணக்கில் புஷ்பித்துக் கிடந்த நத்தியாவட்டை மலர்களின் நறுமணம்கூடக் கரிகாலன் உணர்ச்சிகளைத் தொடர்ச் சக்தியற்றதாகயிற்று. காலியங்களை நன்றாகப் படித்ததால் இயற்கையின் இன்பக் காட்சிகளின் சூட்சுமங்களை உணர்ந்து அவற்றை அனுபவிக்கக்கூடிய பரம ரசிகனான கரிகாலன், செடிகளின் மறைவில் நடந்த சம்பாஷணையில் காரணமாகத் தன்னைச் சூழ்ந்து நின்ற இணையற்ற இன்ப ஆரவங்களை அன்னி வீசிக்கொண்டிருந்த இயற்கையிது கண்களைச் சிறிதும் ஓட்டாமல், பூதவத்தைப் பீடிக்கும் அரசியல் சிக்கல்களிலும், அரசகுமாரியின் கதி என்ன ஆகுமோ என்ற பீதியிலும் மனதைச் சிக்கலிட்டுத் தீர்க்காமோசனையில் இறங்கினான். அந்தத் தீர்க்காமோசனையைச் செடி மறைவிலிருந்து இரண்டாம் முறையாக எழுந்த அரசகுமாரியின் குரல் துண்டித்துவிடவே, அவைத்து கொண்டிருந்த தன் எண்ணங்களை ஒரு கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து சம்பாஷணையை உற்றுக் கேட்கத் தொடங்கினான் கரிகாலன்.

"அரிஞ்சயா!" என்று இரண்டாம் முறை ஒலித்தது அரசகுமாரியின் குரல். அதில் எல்லையற்ற கவனையும் கவந்திருந்தது.

"அரசகுமாரி!" என்று எழுந்தது மிகக் குழைவான ஒரு குரல். இனிமையிருந்த குரல்தான். ஆனால் குழையு அளவுக்கு அதிகமாக இருந்ததால், இந்தக் குரலை உடைய

அரிஞ்சயன் மீது கரிகாலனுக்கு ஓரளவு நம்பிக்கை குறையத்தான் செய்தது. ஆனால் அரிஞ்சயனைப் பூராவும் எடைபோடு முன்பு, சம்பாஷணையைக் கவனிப்போமென்று அதில் நாட்டத்தைச் செலுத்தினான் கரிகாலன்.

"அரிஞ்சயா! நீ இத்தனை நேரம் சொல்லியதெல்லாம் தான் அறிந்ததுதானே? பிரும்ம மாராயர் எல்லிடமும், என் தம்பியிடமும் கொண்டிருக்கும் அக்கறை எத்தனை என்பது எனக்குத் தெரியாதா? நான் கேட்பது அவருடைய அபிப்பிராயங்களைப் பற்றியல்ல; அந்த அபிப்பிராயங்களை திறைவேற்ற என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார் என்பதை அறியவே ஆசைப்படுகிறேன்" என்றான் அரச குமாரி.

"தவயன் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் என் ஆசையும். ஆனால், பிரும்ம மாராயர் துணம் உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. சொல்ல இஷ்டமில்லாததை ஆயிரம் தடவை கேட்டாலும் சொல்ல மாட்டார். நானும் எல்லவளவோ முயன்று பார்த்தேன், அவருடைய திட்டம் என்னவாயிருக்குமென்பதை அறிய, மனிதன் கட்டுப்பாட்டினையாராயிருக்கிறான். வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தைகூட உதிரமாட்டேனென்கிறது" என்றான் அரிஞ்சயன். அரிஞ்சயன் பேச்சுத் தடைப்பட்டுத் தடைப் பட்டு வந்ததைக் கரிகாலன் கவனித்தான். ஏதோ யோசித்து அளந்து பேசுபவனாகவே அவன் காணப் பட்டானேயொழிய, உண்மையை உன்னது உள்வடி பேசுபவனாகத் தெரியவில்லை.

இந்தப் பதிதுக்குப் பிறகு ஏதும் பேசாமல் சற்றே நேரம் யோசனையிலாழ்ந்த விமலாதித்தன் மகன், கடைசி யாக ஆயாசம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டான். அதைக் கவனித்த அரிஞ்சயன், அவனைத் தேற்றித் தொடங்கி, "ஆயாசத்துக்குக் காரணமில்லை அரசகுமாரி, நாங்கள் நினைப்பதைவிடத் துரிதமாகவே காரியங்கள்

தடைபெற்ற வருகின்றன. சில நாட்களுக்குப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கச்" என்றான்.

"பொறுமையை யாரும் எனக்குப் போதிக்கத் தேவையில்லை. விமலாதித்தனுக்குப் பிறந்த வேங்கி நாட்டுப் பெண்ணுக்குத் ததயித்துக்கும் குறைவில்லை. ஆனால் ஜெயசிம்மனுடைய ஆதிக்கத்திலிருந்து வேங்கி நாட்டை மீட்க நீங்கள் செய்துவரும் ஏற்பாடுகள் என்ன என்பது திட்டமாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால் ஏற்பாடு நடக்கிறதா என்பதே சந்தேகத்திலிருக்கிறது!"

"பிரம்ம மாராயரிடமும், என்னிடமும் உங்களுக்காக அபாயமான சதியிலிறங்கியிருக்கும் வேங்கி நாட்டுப் படைத்தலைவர் மூவரிடமும் உங்களுக்கு நம்பிக்கை யில்லையா?"

"நம்பிக்கையிருக்கிறது அரிஞ்சயா, நம்பிக்கையிருக்கிறது. ஆனால் வெறும் நம்பிக்கையால் ஜெயசிம்மனை ஜய்த்தவிட முடியுமா? மேலை சாளுக்கியத்தில் பூரண வெற்றியடைய முடியாமல், அரையன் ராஜராஜனையே ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மன்னன் ஜெயசிம்மனுடைய பிடியிலிருந்து வேங்கி நாட்டையும், அதன் மன்னனும், என் தம்பியுமான ராஜராஜ நரேந்திரனையும் கிடுகிடுக்க, வெறும் நம்பிக்கையும், கூடிக்கூடி நடத்தப்படும் கைக்குதலாத பேச்சும் பயன்தர முடியாது. திட்டம் வேண்டும்; அதை நிறைவேற்றும் திறன் வேண்டும்; செயல்கள் வேண்டும்."

"உன்மைதான் அரசகுமாரி! எதற்கும் காலம் வர வேண்டுமல்லவா?"

"காலம் நம்மைத் தேடி வராது; காலத்தைத் தேடி நாம் செல்லவேண்டும். சந்தர்ப்பம் நம்மை நாடி வராது! சந்தர்ப்பத்தைத் தேடி நாம் செல்ல வேண்டும். அதற்குத் தான் முயற்சி என்று பெயர். அந்த முயற்சி ஏதாவது நடத்திடுக்கிறதா?"

"அதிக அவசரம் அபாயத்தில் இறங்கிவிடும் அரச குமாரி."

"அபாயத்திற்கு அஞ்சுபவர்கள் சதியிலிறங்கக் கூடாது ககமாகக் குழந்தை குட்டிகளுடன் விட்டிவிடுக்க வேண்டும். இது வீரர்கள் சம்பந்தப்படவேண்டிய விஷயம். அபாயம் வீரனுக்கு விருந்து."

"போர்க்களத்தில் தாங்கள் சொல்வது சரி."

"வேங்கிநாடே இப்பொழுது போர்க்களம்தான். வாட்கள் உராயவில்லை; வேல்கள் எறியப்படவில்லை. இருந்தாலென்ன? வாட்களையும் வேல்களையும் விடக் கூரிய ஆயுதங்களை ஜெயசிம்மன் பிரயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறான்."

"அது என்ன ஆயுதம்?"

"சொல்."

"சொல்லா?"

"ஆமாம், அரிஞ்சயா! 'ராஜராஜ நரேந்திரன் அரசு பீடத்தில் இருக்கத் தகுதியற்றவன்' என்ற சொற்களை மக்களிடம் பரப்பிவிட்டிருக்கிறான் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன். மனிதர்களை ஆளவேண்டிய நரேந்திரனுக்கு வாட்பயிற்சி இல்லை. அவனைச் சுற்றி ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் வீரர்களை நிறுத்தவில்லை! பெண்களை நிறுத்தியிருக்கிறான். மன்னனுக்கு சிலம்பக் கூடமில்லை; திறுத்தியிருக்கிறான். இந்த நாட்டு மன்னன் நாட்டியக் கூடமிருக்கிறது. இந்த நாட்டு மன்னன் கேளிக்கையிலும், வேடிக்கையிலும், மதுவிலும், மக்கையர் உறவிலும் காலத்தைக் கழிக்கிறானென்ற பேச்சு நாடெங்கும் பரவி வருகிறது. இதில் தனக்குப் பொறுப்பேதும் பரவி வருகிறது. இதில் தனக்குப் பொறுப்பேதுமில்லை போல் நடக்கிறான் ஜெயசிம்மன். இந்த நாட்டு அரியணை விஷயத்தில் தனக்குச் சொந்தச் சிரத்தை ஏதுமில்லை என்பதை நிரூபிக்க, தன் மருமகனான விஷ்ணு வர்த்தன விஜயாதித் தனையும் மேலைச்சாளுக்கிய

206

நாட்டுக்கு அழைத்தச் சென்றுவிட்டான். அங்கு அவனுக்குப் போர்ப்பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. அங்கு அவன் நல்ல பயிற்சி பெற்றுத்திரும்புவதற்கும், மக்களில் வெறப்பு நரேத்திரன் மீது பூர்த்தியாவதற்கும் சரியான இடமும், அந்த நிலையில் ஜெயசிம்மன் நரேத்திரனை அறிவனவிலிருந்து அகற்றாவிட்டாலும், மக்கள் அகத்தி விடுவார்கள். அவர்களைச் சித்தம் செய்யும் பிரசாரம் நன்றாக நடக்கிறது. ஜெயசிம்மன் போடும் அஸ்திவாரம் படியானது. அதை அவன் போட்டுவிட்டான். அவன் மேலே நிர்மாணிக்க உத்தேசித்திருக்கும் கோட்டையை உங்களால் தகர்க்கவே முடியாது. புரிகிறதா?"

"புரிகிறது அரசகுமாரி! அகற்றி என்ன செய்ய வேண்டுமென்கிறீர்கள்?"

"அஸ்திவாரத்தை உடைக்க வேண்டும்."

"எப்படி?"

"அதைத்தான் அப்பொழுதின்றித்தான் நான் கேட்கிறேன் எப்படி உடைக்க உத்தேசம்? அங்கு என்ன ஏற்பாடு நடக்கிறது?"

அரிஞ்சயன் பதிலேதும் சொல்லமுடியாமல் திணறினான். "ஏன் விழிக்கிறாய்? ஏற்பாடு ஏதும் இல்லைவா? திட்டம் ஏதுமின்றித் தினம் கூடிக்கூடிப் பிரம்ம மாராயகிடம் பேசுகிறீர்களா?" என்று கேட்டான் அரசகுமாரி, வெறப்பு பூரணமாகக் கலந்த குரலில்.

அரிஞ்சயன் மெள்ள மென்று விழுங்கினான். "ஏற்பாடு ஏதோ நடந்திருக்கவேண்டும் அரசகுமாரி. பிரம்ம மாராயர் திட்டமில்லாமல் வேலை செய்வாரா?" என்றான்.

இதே உதிர்ந்த சரகுகள் சவசவவென்று அசைந்திவிடுந்து, அரசகுமாரி அதிர்ச்சியடைந்து திரும்புகிறாள் என்பதைக் கிரகாவன் ஊகித்தான். அந்த அதிர்ச்சி

அவன் அடுத்துக் கேட்ட கேள்வியிலும் உதித்தது! "ஏற்பாடு ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டுமென்றால் உனக்கு அதைப் பற்றி எதுவும் தெரியாதா?" என்று கேட்டான் மன்னல் மகன்.

"தெரியாது அரசகுமாரி."

"ஏன் தெரியாது?"

"நான் பிறும்ம மாராயரைப் பார்த்து பல நாட்கள் ஆகின்றன."

"இவ்வளவு நேரம் பல நாட்கள் ஆகின்றனவே!"

"முன்பு உங்களைப் பார்த்தபோதுதான், அவரையும் பார்த்தேன்."

"ஏன் உங்களைப் பார்க்கவில்லை?"

"பார்க்க முடியவில்லை."

"ஏன்?"

"சிறையிலிருந்தேன்."

அரசகுமாரி மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டாள். "சிறையிலிருந்தாயா? இந்த ஊர்ச் சிறையிலா?"

"ஆம், அரசகுமாரி."

"எனக்குத் தெரியாதே."

"யாருக்கும் தெரியும்படியாகக் காரியம் செய்யும் பழக்கம் ஜெயசிம்மனுக்குக் கிடையாதல்லவா?"

"ஜெயசிம்மனா சிறையிலடைத்தான்? அப்படி யானால் சதி விஷயம்..."

"அவருக்குத் தெரியாது."

"தெரியாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? உன்னைக் கோதண்டத்தில் மாட்டி உண்மையைக் க்க வைத்திருப்பார்களே!"

"கோதண்டத்தில் மாட்டினால் கக்கி இருப்பேன்; ஆனால் அதற்கு அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்க வில்லை."

"ஏன்?"

"சிறையிலிருந்து தப்பிவிட்டேன்."

"சானுக்கியர் சிறையிலிருந்து தப்புவதா? நல்ல கதை இது!" அரிஞ்சயன் சொன்னதை அரசகுமாரி நம்ப வில்லைவென்பதை அவன் குரல் எடுத்துக் காட்டியது.

அந்த அவதூறுப்பிக்கையை அரிஞ்சயன் கவனிக்காமலே சொன்னான்: "உன்மைதான் அரசகுமாரி. கதை போலத் தான் தோன்றும் உங்களுக்கு. சானுக்கியர் சிறையிலிருந்து ஒருவன் தப்பியதாகச் சொன்னால் கட்டுக்கதையைப் போலத்தான் இருக்கும். ஆனால் இதைவிடப் பெரிய கடுமையான சிறைகளிலிருந்து பலர் தப்பியதற்குச் சரித்திரச் சான்றுகள் இருக்கின்றன. அவைகூடத் தேவை யில்லை! நானைக் காலையில் ஏன் இன்னும் சில நாழிகை யில் இந்தத் தளைகளில் ஏற்படக்கூடிய பரபரப்பே நான் தப்பியதற்குச் சரியான சான்றாகும்."

"பரபரப்பு ஏற்படக் காரணம்!"

"சிறைக்காவலானிகள் இருவரைக் கொன்று விட் டேன்."

"கொன்றாலும் சிறையைச் சுற்றியிருக்கும் மதில் வாசல்களில் காவலிருக்கிறதே!"

"என் சொந்த உடையில் வந்தால் வெளியே விடமாட் டார்கள். இந்த உடையைப் பாருங்கள்."

சற்று நேரம் மெனனம் நிலவியது. அரசகுமாரி அவன் உடையை அப்பொழுதுதான் கவனித்ததாகத் தோன்றி யது. "இது சிறைக்காவலர் உடையல்லவா?" என்றான் அரசகுமாரி.

"ஆம், அரசகுமாரி!"

"இறந்த சிறைக்காவலன் ஒருவனின் உடையை அணிந்து வந்தாயா அரிஞ்சயா?"

"வேறு வழியில்லை. பாருங்கள்."

அடுத்தபடி, அரசகுமாரியின் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களில் அதுதாபம் மண்டிக் கிடந்தது. "அரிஞ்சயா, உன் நிலைமை அபாயமானதல்லவா?" என்றான் அரச குமாரி.

"அபாயம் வீரனுக்கு விருந்தென்று தாங்கள்தானே சொன்னீர்கள்?" என்றான் அரிஞ்சயன்.

"ஆமாம் அரிஞ்சயா! உன் மனத்தைப் புண்படுத்தும் படி ஏதாவது நான் சொல்லியிருந்தால் என்னை மன்னித்து விடு."

"மன்னிப்பதற்கு ஏதுமில்லை, அரசகுமாரி. கவலை யால் கருத்தைச் சிறிது அலையவிட்டார்கள், அதனா லென்ன, உங்களுக்குப் பணி செய்வது என் கடன்."

"இப்பொழுது நான் என்ன செய்யவேண்டும்? மீண்டும் நாம் எப்போது சந்திப்பது?"

"நானை வசந்த மண்டபத்தில் சந்திக்கிறேன் அதற் குள் நீங்கள் என்னை உங்கள் பிரதிநிதியாக அங்கீகரித்து அத்தாட்சி ஒலை ஒன்று எழுதிவைங்கள்: உங்கள் முத்தி ரையும் சேர்ந்திருந்தால் நல்லது" என்றான் அரிஞ்சயன்.

"எதற்கு அத்தாட்சி ஒலை?" என்று கேட்டான் மன்னன் மகள்.

"ஜெயசிம்மன் தன் ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டு போகும்போது நாமும் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டு மென்று நீங்கள்தானே சொன்னீர்கள்?"

"ஆமாம்."

"இப்போழுது மூன்று படைத்தலைவர்களே நம் மூடல் சேர்த்திருக்கிறார்கள். மற்றவர்களையும் சேர்க்க வேண்டும். தங்கள் பக்கத்துக்கு வீரர்களைத் திரட்ட வேண்டும். அத்தாட்சியின்றி நான் போய்ச் சதியில் சேர் என்ற சொன்னால் யார் சேருவார்கள்? தங்கள் அனுமதி எனக்கு இருக்கிறது என்று சொன்னால் வீரர்கள் சேருவார்கள். தங்களை மக்கள் தெய்வம் போல் நினைக்கிறார்கள் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா?"

அரசகுமாரி சிறிது கோய் யோசித்தான்; அரிஞ்சயன் சற்றே சளிப்பான குரலில் கேட்டான். "என் அரசகுமாரி என்னிடம் நம்பிக்கையில்லையா உங்களுக்கு?"

"நம்பிக்கையில்லாமலென்ன? ஒவ்வொரு ஜெயசிம்மன் கையில் சித்திரை ஆபத்தாயிற்றே என்று யோசிக்கிறேன்."

"ஆபத்துக்குப் பயப்படுகிறீர்களா?"

அரசகுமாரியின் குரல் மிகக் கடுமையாக ஒலித்தது. "விமலாதித்தன் மகனிடம் பயத்தைப் பற்றிப் பேச உனக்கு என்ன துணிச்சல்? ஆபத்தைப் பற்றிப் பயமில்லை அரிஞ்சயா. ஒவ்வொரு ஜெயசிம்மனின் கையில் சித்திரை நாட்டில் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளைப்பற்றித்தான் யோசிக்கிறேன். ஒவ்வொரு ஆதாரமாகக் கொண்டு, சதி நடக்கிறதென்று பரிசுப்படுத்தி என் தம்பியை ஒழித்துவிடுவான் ஜெயசிம்மன்" என்றான் திரஞ்சனாதேவி.

"அரசகுமாரி இந்த அரிஞ்சயன் உடலில் உயிர் இருக்கும் வரை, ஒவ்வொரு ஜெயசிம்மனிடம் சேராது என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா? தவிர அத்தாட்சியில்லா வீட்டால் என் சொல்லை மட்டும் நம்பிச் சதியில் யார் சேருவார்கள்?"

அரசகுமாரி மீண்டும் ஒரு விநாடி தான் யோசித்தான். அந்த விநாடியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்து, சரி அரிஞ்சயா! ஒவ்வொரு ஜெயசிம்மனிடமிருந்து நான் இரவு வசந்த மண்டபத்

தில் சத்திப்போம்" என்று சொல்லிவிட்டுச் செடி மறைவிலிருந்து இனம்பிணான். சற்றுத் தள்ளிநின்ற செடிகளின் மறைவில் கரிகாலன் மறைந்து கொண்டான்.

செடி மறைவை விட்டு வெளியே வந்த அரசகுமாரி, சற்று மூற்றும் பார்த்துவிட்டு, "யாரும் இல்லை அரிஞ்சயா! வெளியே வா" என்றான். அரிஞ்சயன் பூனை போல் நடந்து வெளியே வந்து அரசகுமாரியிடம் விடை பெற்றார் செல்ல முயன்றவன் மீண்டும் திரும்பி வந்து, "அரசகுமாரி நீங்கள் கரிகாலன் என்பவனைப் பிடுக்க மாராயரிடம் அனுப்பினீர்களா?" என்று விசாரித்தான்.

"ஆமாம் அனுப்பினேன். ஆனால், அவன் ஜெயசிம்மன் பக்கம் திரும்பிவிட்டானே!" என்றான் அரசகுமாரி.

"இக்கன, அரசகுமாரி இல்லை. அவன் பூரணமாக தம்பத் தடுத்தான். பிஞ்சும மாராயரே என்னிடம் சொன்னார்."

"அவனுக்கு ஜெயசிம்மன் இன்று விருந்து நடத்தினான் தெரியுமா?"

"தெரியும். அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். காரணமாகத்தான் அவன் ஜெயசிம்மனிடம் சேர்த்திருக்கிறான். அதற்குப் பிஞ்சும மாராயர்தான் ஏற்பாடு செய்தார். அவன் சொல்லுகிறபடி நடவுங்கள்," என்று சொல்லிவிட்டு அரசகுமாரியைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தி விட்டுச் சென்றான் அரிஞ்சயன்.

அவன் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அரசன் மனைக்குள்ளிருந்து பணிப்பெண் மாலினி அரசகுமாரியைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான். அரசகுமாரி தடுப்பாதையில் நந்தியாவட்டைச் செடிகளுக்குக் கூடிய ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்ட மாலினி, "நட்சத்திரங்களை என்னுடையீர்களா?" என்று கேலியாகக் கேட்டான்.

"ஆமாம் மாலினி" என்ற திரஞ்சனாதேவியின் குரலில் கவலை திரம்பத் தோய்ந்திருந்தது.

"ஏன் அரசகுமாரி!"

"ஜெயசிம்மனை ஜெயிப்பதைவிட நட்சத்திரங்களை எண்ணுவது என்தாக இருக்கும்போல் தோன்றுகிறது."

அரசகுமாரியின் கவலை இன்னதென்பதைப் புரிந்து கொண்ட மாலினி, அவன் நோக்கத்தை வேறு திசையில் திரும்ப இஷ்டப்பட்டு, "நேரமாகிறது தேவி. எங்கே படுக்கப் போகிறீர்கள்," என்று கேட்டாள்.

திரஞ்சனாதேவி, சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டுக் கேட்டாள், "இன்று வசந்த மண்டபத்துக்குப் போவதில் தடை ஏதேனும் இருக்கிறதா?" என்று.

"இக்கலை அரசகுமாரி, அவசியமானால் தாங்கள் அங்கும் படுக்கலாம்."

"எப்படித் தெரியும் உனக்கு?"

"அரண்மனை ஸ்தானிகரே வந்து சொன்னார்."

"அப்படியா! நேற்று ஏன் படுக்கக் கூடாதென்று சொன்னார்கள்."

"காரணம் சொல்ல மறுக்கிறார், ஸ்தானிகர்."

அரசகுமாரி பெருமூச்செறிந்தாள். "வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகள் நான். ஆனால் இஷ்டப்படி உலாவவும் படுக்கவுமே சுதந்திரமில்லையே மாலினி...உம்" என்று அலுத்துக்கொண்ட அரசகுமாரி, "சரி. போவோம் வா" என்று சொல்லி, அரண்மனைக்கும் தோட்டத்துக்கும் இடையேயிருந்த சுதவை நோக்கி நடந்தாள்.

அவர்கள் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் மறைவிடத்தை விட்டு, வெளியே வந்த கரிகாலன் முகத்திலே கவலையும் திடுக்கென்று படர்ந்து விடந்தன. சற்று அப்பாவிருந்த ஒரு பாறையிடு உட்கார்ந்து, தன்மையை இரு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு நீண்ட நேரம் யோசித்துக் கொண்

டிருந்தான் கரிகாலன். அவனது கூரிய அறிவுக்கு உண்மை தெள்ளைப் புலப்பட்டது. அரசகுமாரியின் புத்தியின் ஊக்க முடியாத விஷயங்கள் அவனுடைய ஆராய்ச்சி அறிவு அரங்கத்திலே எழுந்து தாண்டவமாடியன அரிஞ்சயன் எத்தனை அயோக்கியன் என்பதைச் சந்தேக மறப் புரிந்து கொண்ட கரிகாலன், அரிஞ்சயன் திட்டத் தைத்தவிடு பொடியாக்கி, அவன் வீதம் வலையிலிருந்து மன்னன் மகனை மீட்கத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அந்தத் தீர்மானத்தின் ஆரம்ப நடவடிக்கையை அந்த விநாடியே தொடங்க நிச்சயித்த அவனும், இடைக் கதவைத் தாண்டி வசந்த மண்டபத்தை நோக்கி விரைந்தான்.

வசந்த மண்டபத்தின் வாயிற்கதவு முந்தியதான் போல் திறந்தேயிருந்தது. ஆனால் முந்தியதான் இருந்த இருள் இல்லை. அரசகுமாரியின் அறையிலிருந்த விளக்கின் மங்கிய ஒளி வாயிலை அடுத்தக் கூடத்திலும் வீசிக்கொண்டிருந்தது. கூடத்தைக் கடந்து அறையை அணுகிய கரிகாலன் சுதவை மெல்லத் திறந்தான். பஞ்சணையில் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டிருந்த திரஞ்சனாதேவி சுதவு திறக்கப்படும் சப்தம் கேட்டதும் சற்றே பஞ்சணையில் நெளிந்து திரும்பித் தன் அஞ்சன விழிகளைக் கரிகாலன் மீது திரும்பினாள். காந்தத்தில் சக்தி அற்புதமானது என்பதை சாஸ்திரம் படித்த கரிகாலன் அறிந்திருந்தான். கண்களுக்கும் அந்தச் சக்தி உண்டு என்பதை அந்தக் கணத்தில் அவன் உணர்ந்தான். அவன் படித்த சாஸ்திரம் கள் பல; ஆனால் திரஞ்சனா பஞ்சணையில் விடந்த கோலத்தைக் கண்ட கரிகாலன் படிப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட சாஸ்திரமும் ஒன்று இருக்கிறதென்பதை அறிந்தான். அந்த அநுபவ சாஸ்திரத்தை அளந்தறியும் எண்ணத் துடன், அவன் ஆராய்ச்சி விழிகள் பஞ்சணையில் விடந்த அந்த அஞ்சகத்தின் எழிலைகள் மீது கடலைகளைத் தாவிச் செல்லும் கடற் பறவைகளைப் போலத் தாவிச் சென்றன.

20. பன்னியறையில் பஞ்சபாணங்கள்

மன்மதன் யாருக்காவது பயந்து வில்லையாம் பஞ்சபாணங்களையும் அந்தப் பஞ்சணையில் உதறிவிட்டு ஓடி விட்டானா? ஆம், அப்படித்தானிருக்க வேண்டும்!

சதய நிறந்த ஓசை கேட்டதும் சற்றே திரும்பி, தன்னைக் கண்டதும் உடனை வளைத்துக் குறுக்கிட்டு கொண்டு பஞ்சணையில் நெளிந்து படுத்த எபங்கிளி யானைப் பார்த்ததும், அப்படித்தான் நினைத்தான் கரிகாலன்.

ஆண்பிள்ளை யாரும் இல்லையென்ற கதந்திரப் புத்தியால் உடனை இஷ்டப்படி அளையவிட்டு, நன்றாக மலர்ந்த செந்தாமரை போல் உன்னைமுதலும் ஓரளவு தெரியப் படுத்துக் கிடந்த அந்தப் பேரழகு, கரிகாலனைக் கண்டதும், சட்டென்று காக்களை மடக்கியும், இடையிலிருந்து கழுத்து வரை பூவுடனை வளைத்தும் படுத்து, சரேஸை இதழ்களைக் குவித்துக் கொண்ட பங்கஜம் போல் மாறினான். இதேனை அசியம் என்று வியந்தான் கரிகாலன். 'இரவில் தாமரை மலர்ந்து கிடக்காது. ஆட, மலர்ந்துதான் கிடத்தது; இன்னும் சற்று நேரம் அப்படியே இருக்கக்கூடாது? மலர்ந்த தாமரை இத்தனை அவசர அவசரமாக முடிக்கொள்ளவா வேண்டும்? கண்ணுக்குத் தெரிந்த இன்பக் காட்சிகள் இத்தனை சீக்கிரமாக மறையவா வேண்டும்? இன்பம் மின்னல்போல் மறையக் கூடியது என்ற தத்துவத்திற்கும் விளக்கம் இதுதானா?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

எழிலெல்லாம் ஒருங்கே திரண்டதுபோல் வளைந்து பஞ்சணையில் கிடந்த நிரஞ்சனா தேவியின் உடல் அமைப்பைப் பார்த்த கரிகாலன், மன்மதன் தன் கரும்பு வில்லை அந்தப் பஞ்சணையில் எறிந்து விட்டுத்தான்

ஒடியிருக்க வேண்டும் என்றே நினைத்தான். வளைந்து கிடந்த அந்தக் கரும்பிலினியாவின் கன்னிப் பூவுடனிலும் கணுக்கள் பல இருக்கத்தான் செய்தன. கழுத்து, இடை, முழங்கால், இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ கணுக்கள்! ஒவ்வொரு கணுவையும் அடுத்து இன்பரசம் சொட்டவல்ல எத்தனை புஷ்பப் பிரதேசங்கள்!

கரும்பு வில்லுக்கு வண்டுகளான நான் வேண்டுமே! ஆ, அதுவும்தான் அதோ துவண்டு கிடக்கிறதே! அனை அளையாகத் தலையிலிருந்த கருண்ட மயிர்கள் பின்னால் விரிந்தோடி பின்னப்பட்டதால் நீளமாகக் கிடந்த அவள் துடை பல் வண்டுகள் ஒன்றை ஒன்று கவலிக்கொண்டு மாரன் வில்லின் நாணைப்போலவே காட்சியளித்தன. ஆனால், வளைந்து படுத்த அவள் உடலுக்குப் பின்புறத்தில் கிடந்த பின்னலைப் பார்த்த கரிகாலன், 'நான் வில்லின் பின்புறம் கிடக்குமா?' என்று யோசித்தான். 'சாதாரணமாக இருக்காதுதான். ஆனால் அந்தப் பயங்கொள்ளி மன்மதன் வில்லைப்போட்டு ஓடிய வேகத்தில் நாணையும் பூட்டாது தாறுமாறாக எறிந்து விட்டுப் போயிருக்க வேண்டும்' என்று, கரிகாலன் தன் சலிமனத்தால் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான். இது மட்டுமா. அதோ மாரனின் பஞ்சபாணங்கள்! கவனுடைய தாழை மலர்க் கத்தி வேறு! எல்லாம் அந்தப் பஞ்சணையில் அவன் கண்முன்னே கிடந்தன.

அரவிந்தம், அசோகம், மாம்பூ, முல்லை, நீலொற் பலம் ஆகிய ஐந்து மலர்க் கணைகளும் அங்கே சிதறிக் கிடந்தன. நிரஞ்சனா தேவியின் முகம் அரவிந்தம், அசோகத்தை வெள்ளும் நீண்ட தனிர் விரல்கள், மாம்பூவைப் பழிக்கும் விரல் தகங்கள், முல்லையை என்ன நகையாடவல்ல தந்த வரிசைகள், நீலொற்பலத்தைவிட ஜாஜ்வல்லியமாகப் பிரகாசிக்கும் அழகிய கண்கள், அத்தனையும் கண்ட கரிகாலன் தன் கண்களின் மூலம் இதயத்தையே அந்தப் பஞ்சணையில் அளையவிட்டான்.

பஞ்ச பாண்டங்கள்தான் இப்படிச் சிதறிக் கிடந்தன. ஆனால் மாரக் வானான தாழை மலர் மட்டும் திரஞ்சனாவின் உடல் பூராவும் பரவித் திடந்தது. தாழைப்பூவின் மஞ்சள் நிறத்தையும் வழவழப்பையும் பெற்ற அவள் தங்க நிற மேனியின் நிறந்த பாகங்களைக் கண்ட கரிகாலன் ஏதோ சொர்ண பூமியில் தானிருப்ப தாகவே நினைத்தான். அந்தப் பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்த நறுமணம் அவன் தனையில் குடியிருந்த மலர்கள் லிருந்து எழுந்ததா அல்லது அவன் தாழைப்பூ மேனிய லிருந்து எழுந்ததா என்பதை அவனால் கண்டிக்க முடிய ல்லை.

இடி தடுச்சாமத்தை எட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் கிருஷ்ண பகலும் தன்றாக முற்றிவிட்டது. காரணமாக, நல்ல வரும் நேரம் தன்னிப் போயிருந்தபடியால், அறை லிருந்த வெண்கலப் பாலை விளக்கின் வெளிச்சத்தைத் தவிர வேறு வெளிச்சம் அந்த அறையில் கிடையாது. நிறந்த ளாரங்களுக்கு வெளியே குய்மிருட்டாகிய இருந்தது. வானில் பிரமாதமாக ஜோலித்துக் கொண் டிருந்த நட்சத்திரங்கள், பூமியில் எந்த வெளிச்சத்தையும் வீச முடியாமல் தனித்துக் கொண்டிருந்தன. திரஞ்சனா லின் பள்ளிவளையிலிருந்த வெண்கல விளக்கு மிக மங்கலாகவே இருந்தாலும், அறையில் அது தனி அரசு புரிந்துகொண்டு அற்பமான நட்சத்திர வெளிச்சத்தை உள்பே அணுகவொட்டாமல் தடுத்துவிட்ட படியால், ளாரத்துக்கு வெளியே ஏற்கெனவே இருந்த மையிருட்டு இன்னும் அதிகமாகக் கூறுத்து விட்டது போல் தோன்றியது.

அந்தச் சூழ்நிலையில் அறைமூலையில் நிறுத்தப்பட் டிருந்த வெண்கலப் பாலையின் மங்கலான வெளிச்சம் அந்த அறைமூலையும் பரவி அறையை ஏதோ சொப்பன உலகம்போல் செய்திருந்தது. அதன் ஒளி, கட்டிடங்களின் கனம் தங்கச் சிங்கத் தலைகளில் பாய்ந்து, சிங்கத்

தலைகளின் சோபையைப் பன்மடங்கு அதிகப்படுத்தியது மன்னாமல். பஞ்சணைமீது விரிக்கப்பட்டிருந்த மஞ்சள் நிறப் பட்டு விரிப்புக்களின் மீதும் பிரவேசித்து, அவற்றிற் கும் தங்க மூலாம் பூசினிடவே, தங்கத் தகடுகளின் மீது சயனில்கும் தேவ கண்ணியப்போலக் கிடத்தான் திரஞ்சனா தேவி. மிகுந்த வழவழப்புடனும் பூரிப்புடனு மிருந்த அவள் மாம்பழக் கண்ணங்களினொன்றை விளக் கொளி நடவிக் சென்றதால் மினுமினுப்புடன் ஜோலித்த அந்த மஞ்சள் நிறக் கதுப்பில் சற்று வெட்கச் சிவப்பும் சேர்த்துக்கொண்டு, தங்கத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்ட வினை யுயர்ந்த செம்புக் குவியல்போல் காட்சியளித்தது. விளக் கொளி அத்துடன் விட்டிருந்தாலும் கரிகாலன் கொஞ்சம் திதானத்திலிருந்திருப்பான். ஆனால் அந்தப் பொல்லாத சடரின் ஒளி வீச்சுகள் அவள் மேல்விய புடவையையும் சில இடங்களில் கட்டுநிலியிருந்தது.

அவளது அழகிய மார்பகத்தைத் தழுவிச் சென்ற புடைவையில் மேல் தலைப்பு முன்புறத்தில் மட்டுமின்றிப் பின் புறத்திலும் தழுவித் கிடத்ததால் அந்தப் பிரதேசங் களில் பாய்ந்த விளக்கொளி கருத்தை அப்படியே குறைத்து விடக் கூடிய காட்சியைச் சிருஷ்டித்திருந்தது. இனி படுத் துறங்குவதைத் தவிர வேறு அலுவல் இல்லையென்ற எண்ணத்தால் சங்கையின் மேல்பாகத்திலிருந்த பட்டுக் கயிறுகளைக்கூட திரஞ்சனாதேவி சரியாகவே முடியாத தால், அவள் மார்பகத்தின் ஓரங்கள் பருவத்தின் வெறி யைக் காட்டிக் கொண்டு, தன்றாக எழுந்து நின்று விளக்கொளியில் பளபளத்தன. கீழ்ப்பாகங்கள் துணிக்குள் மறைந்துதான் கிடந்தன. ஆனால் மனித ணகம் கண்களில் மறைந்துதான் கிடந்தன. தெரிந்ததைவிடத் கண்டதோடு இருப்தியடைகிறதா? தெரிந்ததைவிடத் தெரியாத விஷயங்களில் கற்பனை அதிகமாக ஓடுகிறது. கற்பனை ஓட்டத்திலே காணும் இன்பக் கனவுகள் பன. பாதி நிறத்தும் பாதி மறைத்தும் இருக்கும் அம்சங்களில் கற்பனை வெறிபிடித்து ஓடுகிறது. மறைத்து நிற்ும் நிரைச் சீலையைக் கிழித்தெறிய மனம் துடிதுடிக்கிறது.

இயற்கையில் இந்த வெறியிலே துடித்த கரிகாலனை அவனுடைய இதர எழிலம்சங்களும் படாத பாடு படுத்தின. அவன் காக்களை வளைத்து முழங்காக்களை வயிற்றுக்காக மடித்துப் படித்திருந்ததால், பின் புறத்தில் பெரிதாக எழுந்த அழகிய பகுதிகளின் மீது ஓடிய கரிகாலன் கண்கள், தாமரை மலர்களால் சூழப்பட்ட பட்ட குன்றுகளைக் கண்டுவிட்டன போல், பிரமை பிடித்த நிலை. அவங்கோலமாகச் சேவை தெழிந்த தான் சற்றே அளவுக்கு அதிகமாகவே தெரிந்த காக்கள், நன்றாகக் கடைப்பிடித்த இரு பெரும் தந்தங்கள் போல் விட்டாலும், அவற்றுக்கு மேற் புறத்திலிருந்த சேவை தோடையில் பாய்ந்து பதுங்கிய காரணத்தால், மனம் செப்த ஊசல்தாலும் கரிகாலன் நிலைகொள்ளாது தவித்தான். இந்தத் தவிப்பு, ஓரளவு நிரஞ்சனாதேவிக்கும் இருக்கத்தான் செய்தது.

நிமிர்ந்து கரிகாலன் உள்ளே நுழைந்ததால், தான் இருந்த அவங்கோல நிலையை மிகத் துரிதமாகத்தான் சரி செய்து கொண்டான் நிரஞ்சனாதேவி. ஆனால், அந்தச் சில விநாடிகளுக்குள்ளாகவே கரிகாலன் கண்கள் பாயக் கூடாத இடங்களிலெல்லாம் பாய்த்துவிட்டதையும், அதன் காரணமாக அவன் நிலைகுலைந்து நிற்பதையும் கண்டுகொண்ட அரசகுமாரி, 'அப்பா! இந்த ஆண் பிள்ளைகளுக்குத்தான் எத்தனை துடுக்குக் கண்கள்!' என்று அனுத்துக் கொள்ள முயன்றாள். ஆனால் உன்ம அந்த அனுப்புக்கு இடந்தராமல், கரிகாலன் பிரமை பிடித்து நிற்பதைக் கண்டு பெருமிதமே கொண்டது.

பெண் உள்ளமே ஓர் அலாதி. ஆண் பிள்ளைகள் தங்கள் அங்க ளாவன்யங்களைப் பார்த்துவிடப் போகிறார்களே என்ற பயம் உண்டு. ஆனால், பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் உண்டு. பார்த்துவிட்டால் வெளியில் கோபம் உண்டு பார்த்து மலைப்பது கண்டு உள்ளே மகிழ்ச்சி உண்டு, நாணமுண்டு, அந்த நாணத்தை உடைக்க ஓர்

ஆண்மகன் வரமாட்டானாவென்ற ஏக்கமும் உண்டு. இத்தகைய பயம், ஆசை, கோபம், நாணம், ஏக்கம் ஆகிய வேறுபட்ட உணர்ச்சிகளின் அலை மோதல்தான் சதாவிர்ப்பம். அந்த இன்பத்திற்கு, வசப்படாத பெண், உலகத்தில் என்னும் பிறந்ததில்லை; இனிப் பிறக்கப் போவதுமில்லை. உணர்ச்சிகள் எல்லோருக்கும் சமம். இந்த உணர்ச்சிகளை அந்தஸ்தோ, சாதியோ, சமயமோ, எதுவுமே, கட்டுப்படுத்த முடியாது. அந்தஸ்தும் சமயமும் சாதியும் கடனையும் காற்றையும் கட்டுப் படுத்தமுடியுமா? இயற்கையில் இந்தச் சக்திகளைப் போலத்தான் உணர்ச்சிகளும். செயற்கைச் சிருஷ்டிகள் இயற்கைகளைக் கட்டுப் படுத்த முடியாதே இல்லை.

அந்தச் சக்தியினால் சிக்கித் தவித்தான் வேங்கி நாட்டு மன்னன் பகனும். அந்த சிருஷ்டி பட்சத்து இரவிலே, மங்கலான வெளிச்சமும் மலர்களின் நறுமணமும் சூழ்ந்து விடந்த அந்தப் பள்ளியறைப் பஞ்சணையிலே, கதவைத் திறந்து கொண்டு வாயிற்படியிலே நின்று கரிகாலனை, அவளும் தன் மலர்விழிகளால் நோக்கினான். ஆனால், அன்று அவன் பார்த்த முறை வேறு. முதல்தான் சந்தித்த போது நிர்ப்பயமாயிருந்த பார்வையல்ல அது. தூதனை எதிர்பார்த்திருந்ததால் சதி நிரம்பிய உள்ளத்தோடு பார்த்த பார்வையல்ல அது. ஆண்மகனொருவன் தன்னை அவங்கோலமாகப் பார்த்துவிட்டானே என்ற சங்கடப் பார்வை அது. தன் உடலின் மர்மப் பகுதிகளிலெல்லாம் கண்களை ஒட்டி மகிழ்ந்துவிட்டானே என்ற எண்ணத் தினால் ஏற்பட்ட வெட்கப் பார்வை அது. அந்த வெட்கத் தினால் உடல் பூராவும் மின்சாரம் போல் ஊடுருவிச் சென்ற மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தின் அலைகள், அந்தப் பார்வையில் நுழைந்த திரும்ப மோதின.

வெட்கத்தினால் ஓரப் பார்வையாகக் கரிகாலனைப் பார்த்ததால், அவன் எத்தனை அழகாயிருக்கிறான் என்பதை அன்றுதான் நன்றாகக் கவனித்தான் மன்னன்.

மகன். அந்த வாயிற்படியின் உயரம் போதாமையால், தலையைச் சற்றே சாய்த்தும் கால்களை வளைத்தும் நின்றுகூட கிரகணனுடைய கை, கால்கள் எத்தனை மெல்லியதாக அழகாயிருக்கின்றன என்பதைக் கவனித்த நிரஞ்சனாதேவி, நல்ல உயரமான அவன் உடல் மெல்லியதாக இருந்தாலும் எத்தனை கம்பீரமாயிருக்கிற தென்பதையும், அவன் தலையில் சுருண்டு தொங்கிய சுருமயிரிகள் அவன் முகத்தைச் சூழ்ந்து நின்றதால் இயற்கையாக இருந்த முகத்தின் எழில் எவ்வளவு தூரம் அதிகப்பட்டு விட்டதென்பதையும் கவனித்தான். பார்ப்பதற்குக் குழந்தை முகம் போலிருந்தாலும், சுட்டிகளை விடக் கூர்மையாக இருந்த விழிகளில் வீரமும், ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையும் கவந்து விசுவதைக் கண்ட நிரஞ்சனாதேவி, காவிரமத்தில் கரிகாலன் பெரும் வீரனாக மாறுவான் என்று சந்தேகமறத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். வீரமும், அழகும் கவந்து தோன்றிய அந்த முகத்துக்கு, அவன் இதழ்களின் ஓரத்தில் சதா தொக்கி நின்ற ஒரு விஷயப் புன்முறுவல் தனிச்சோபையை அளித்துக் கொண்டிருந்தது. பெண்களின் இடுப்புப் போல் குறுகிக் கிடந்த இடுப்பில் கட்டப்பட்ட கச்சையிலிருந்து பாதம் வரையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மிக நீளமான வானைப் பார்த்த நிரஞ்சனாதேவி 'இவ்வளவு பெரிய வான இந்த மெல்லிய கரம் சுழற்ற முடியுமா?' என்று நினைத்துப் புன்முறுவலும் கூட்டினான்.

அவன் மனத்தே ஓடிய நினைவுகளை வினாடி நேரத் திட்டு நின்றுகொண்டு, "அரசகுமாரி! வானைச் சுழற்ற கை பருமனாயிருக்க வேண்டியதில்லை. கையில் உரம் வேண்டும், கால்கள் வேண்டும், அவ்வளவுதான்" என்றான் கரிகாலன்.

"மல்லிக்கவேண்டும், உங்கள் வீரத்தைப் பற்றி நான் சந்தேகிக்கவில்லை."

"கை வலுவைப்பற்றிச் சந்தேகித்தீர்களாக்கும்?" இதைச் சொன்ன கரிகாலன் குரலில் ஏனெனம் தொனித்தது. "ஆமாம்."

"இயற்கையை அரசகுமாரி சரியாகக் கவனிக்க வில்லை போலிருக்கிறது."

"அளவுக்கு மீறிய கவனிப்புத் தங்களிடம் இருப்பதைக் கவனித்தேன்" என்றாள் அரசகுமாரி. அவன் வார்த்தைகளின் உள்ளர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட கரிகாலன், சிறிது திணறினாலும், பிறகு சமாளித்துக்கொண்டு சொன்னான்: "எதிர்பாராதவிதமாகப் பொக்கிஷம் திறந்து கிடந்தால் அங்குள்ள வைர வைரோயங்களில் கவனம் செல்லத்தானே செல்லும்."

"பொக்கிஷம் பிறகுடையதாயிருந்தாலுமா?"

"பொக்கிஷத்தைப் பார்த்து மனைப்பது மனித இயற்கை. உடையவன் ஒருவன் உண்டு என்று தெரிந்தாலே அப்படி. யாரும் இல்லையென்றால் கைப்பற்ற முயலுவதும் மனித இயற்கை."

"கைப்பற்றுவதா, களவாடுவதா? எது மனித இயற்கை?"

"இரண்டும்தான். கைப்பற்றுவதற்குக் களவும் ஒரு வழி."

"அந்த வழியையும் கற்றிருக்கிறீர்களோ?"

"எல்லாவற்றையும் கற்கவேண்டிய அவசியமில்லை. சில இயற்கையாகவே வரும்."

"களவு தங்களுக்கு இயற்கையாக வரும்போலிருக்கிறது!"

"எனக்கென்ன! என்னைவிடப் பெரியவர்களுக்கெல்லாம் வந்திருக்கிறது."

"யாரது?"

"ஓர் உதாரணம்—கிருஷ்ண பகவான்."

"அவன் திருடினானா?"

"ஆம்."

"எதை?"

"யாரை என்று கேளுங்கள்."

"சரி, யாரை?"

"குக்மணியை."

கவகலவென்று நகைத்தான் நிரஞ்சனாதேவி. அதைச் சமயத்தில், அவன் உள்ளத்தில் சதி மறைந்தது. தம்பி மறைந்தான். வேங்கி நாடு மறைந்தது. ஜெயசிம்மனைப் பற்றிய பயம் மறைந்தது. அரிஞ்சயன், பிறும்ம மாராயன் அத்தனை பேருமே மறைந்தார்கள்! நின்றவன் எதிரே யிருந்த கரிகாலன் மட்டும் தான். ஆறடி உயரத்துக்குக் குழந்தை முகத்துடனும் கவர்ச்சிக் கண்களுடனும் நின்ற அந்த ஆண்மகன் ஒருவன்தான். அரசகுமாரி மென்மையான பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து, சாளரத்தை நோக்கிச் சென்று வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். இருட்டும் அன்று அழகாகத் தெரிந்தது அவனுக்கு. புராணம் பேசும் அந்தத் தர்க்க சாஸ்திரியை நினைத்து மீண்டும் சிரித்தான் அவன்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்கள் அரசகுமாரி?" அவன் காதருகில் கவியமாக ஒலித்தன அந்த வார்த்தைகள். சற்றுத் திரும்பினான் நிரஞ்சனாதேவி. வேல் விழிகளைக் கவனித்தான், மற்றுமிரண்டு வேல்கள். கரிகாலன் அவனுக்கு வகு அருகில் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் கண்கள் அவன் கண்களை நோக்கி மிரண்டு விழித்தன. அவன் கண்களை அவன் நாசியிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த கண்ணக்காற்று தடவிச் சென்றது. அவன் உடலில் அனல் பரிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு அறிகுறியாக அவன் கண்கள் திக்குழம்பைப் போல் சிவந்து ஜோலித் தன. இன்னும் சற்று திரும்பினாலும், தன் உடல் அவன் உரையும் என்பதை அறிந்த நிரஞ்சனா, நெளியக்கூட முடியாமல் தலிபாய்த் தவித்தான்.

21. இந்த வான் உங்கள் அடிமை

இயற்கை தூண்டிவிட்ட உணர்ச்சிகளின் வசப்பட்டு இயல்புகையே மறந்து நின்ற அந்த இருவரின் மனப்போக்குக்கு, சாளரத்துக்கு வெளியேயிருந்த காரிருளும், அதைக்கு உள்ளேயிருந்த வெண்கலப் பாவையின் சிறு கடரொளியும் பெரிதும் துணை செய்தன. வெளியேயிருந்த காரிருளான விடக் கருமையான நிரஞ்சனாதேவியின் கண்கள், வானத்தில் கண்களைச் சிமிட்டிப் பரிகரித்துக் கொண்டிருந்த விண்மீன்களை ஆராய முயன்றாலும், அவன் மனக்கண் மட்டும் பின்னாலிருக்கும் அந்தப் புருஷன் என்ன செய்கிறான் என்பதை அறிவதிலேயே நாட்டம் கொண்டு நின்றதால். அவனுடைய விழிகளின் பார்வையில் மயக்கமே தேங்கி நின்றது. அந்த மயக்கத்துக்கு இன்னும் ஆக்கம் தர முயன்ற தென்றலும், நந்தவனத்தில் சற்றுத் தாரத்தேயிருந்த செண்பக மலர்களின் நறுமணத்தைத் தாங்கி வந்து அவனைத் தழுவிச் சென்றது. மனம் நிறைந்த அந்தத் தென்றல் விளைவித்த இன்பத்தாலும், மனம் நிறைந்த உணர்ச்சிகளின் பிரவாகத்தாலும், நிரஞ்சனாதேவி வேசாக நெளிந்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

அவனுக்கு வெகு அருகில் பின்னால் நின்ற கரிகாலனும், அவன் நெளியையும் பெருமூச்சையும் கவனிக்கத்தான் செய்தான். அவற்றைத் தொடர்ந்து அவன் தன் வலக்கரத்தைச் சற்றே உயர்த்திச் சாளரத்தின் நடுமரக் கட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டதையும் பார்த்தான். அந்த அழகியில் உள்ளம் அடியோடு பண்பின்பட்டிருக்கிறதென்பதையும் நொடிப் பொழுதில் உணர்ந்து கொண்ட கரிகாலன், அவன்மீது அன்பும் பரிதாபமும் கலந்த பார்வையொன்றை ஓடவிட்டான். அதைக்குள்ளேயிருந்த விளக்கின் மங்கிய ஒளியில்கூட சேலை தென்பிழந்து

கிடத்ததால் தந்தாகத் தெரிந்த அவன் கழுத்தில் பின்புறம், தந்தம் போல் வெள்ளென்று காட்சியளித்தது. அந்தத் தந்தத்தில் வெண்மையை அதிகப்படுத்திக் காட்டலோ என்னவோ கழுத்துக்குச் சற்று மேலிருந்த அடர்த்தியான சறுத்த மயிர்களில் ஓரிரண்டு குறுக்கே விழுந்து கிடந்தன. முன்புறத்தில் பட்டுக்கயிறுகள் கட்டப் பட்டதால், பின்புறத்திலிருந்த கழுத்து மட்டுமே அந்தக் கீழ்வன் முதுகின் ஒரு சிறு பாகமும் கரிகாலன் கண்ணுக்கு விருந்தளித்தன. அவன் தலையில் குடியிருந்த முல்லைச்சரம் சற்றே அவிழ்ந்து கிடந்ததால், அதன் நுனி தலையிலிருந்த நேராகத் தொங்கிச் சற்றே தெரிந்த வெண்மையான அவன் முதுகின் மேல்பாகத்தை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்த முல்லை செய்த பாகியத்தை எந்த ஆடவன் செய்திருக்கிறானோ என்ற எண்ணிய கரிகாலன் இதயத்திலிருந்தும் பெருமூச்சொன்று கிளம்பி, அவன் கழுத்தையும் அதை அடுத்துச் சற்றே மேலேயிருந்த கன்னத்தையும் தடவிச் சென்றது.

பின்னால் நிற்கும் அந்த வாலிபன் தன்னை அக்கக்கா அளிக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதை நிரஞ்சனாதேவி சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டுதானிருந்தான். அதில் அவளுக்கு ஓரளவு ஆனந்தமும் இருக்கத்தான் செய்தது. பெண்களின் இயற்கை இது. ஆண்மக்கள் தங்கள் அழகில் சிக்கி அடிமையாகிறார்கள் என்ற நினைப்பைவிட, அவர்களுக்கு ஆனந்தம் அளிக்கவல்லது உலகத்தில் எதுவுமில்லை. கரிகாலன் மட்டும் அந்த விநாடியில் நிரஞ்சனாதேவியின் முகத்தைப் பார்க்க முடிந்திருந்தால், அந்த ஆனந்தத்தின் சாயை அவன் முகம் பூராவும் பரவிக்கிடத்தலைப் பார்த்திருப்பான். அதன் விளைவாக அவன் பல இடங்கள் சிறிது குறுகை காட்டியதையும் கவனித்திருப்பான். கவனித்திருந்தால் அடுத்த விநாடி உணர்ச்சிகளின் பிரவாகம் அந்த இருவரையும் எங்கு இழுத்தச் சென்றிருக்கியோ என்று சொல்ல முடியாது. நீர்ச்சுழ்

போன்றதுதானே உணர்ச்சிச் சுழலும் அதில் சிக்குபவர்கள் அமிழ்ந்து போவதில் ஆச்சரியமென்ன இருக்கிறது!

கரிகாலனுடைய உணர்ச்சிகளை நிரஞ்சனாவின் பின்னழகே பெரிதும் ஆட்டிவைத்ததால், அவன் அவன் முதுகுப்புறத்தில் மேலும் கீழும் கண்களை ஒட்டியதோடு தின்றுவிட்டானே தவிர, அவன் முகத்தைப் பார்க்க இஷ்டமோ தைரியமோ அற்றவனாகத் திண்டாடினான். அந்தத் திண்டாட்டத்துடன் தனக்கும் அரசகுமாரிக்கும் இருந்த அந்தஸ்தின் வித்தியாசமும் அவன் உள்ளத்தில் மெல்ல மெல்ல வேர்விடவே, மென்மையான அவன் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொண்டதன்றி, தான் அங்கு வந்த காரியத்தைப் பற்றியும், அரசகுமாரியை எதிர்நோக்கியிருந்த பேராபத்தைப்பற்றியும் யோசிக்க வானான்.

சில நாழிகைகளுக்கு முன்பாக அரிஞ்சயன் தத்தியாவட்டச் செடிகளின் மறைவில் அரசகுமாரியுடன் பேசிய விஷயங்கள் அவன் சித்தத்தே எழுந்து நின்றன. அரிஞ்சயன் முன்னுக்குப் பின் முரணாக உளறியதையும் அதை அரசகுமாரி கவனிக்காமலே அவன் கேட்டபடி ஒலி எழுதிக் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டதையும் எண்ணிப் பார்த்த கரிகாலன், அரசகுமாரியின் தன்மைது பேரிடியை இறக்கி, அவனையும் அவன் தம்பியையும் அழித்துவிடவே அரிஞ்சயன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான் என்பதை சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். ஆகவே அரிஞ்சயனுடைய நடவடிக்கைக்கு ஒரு முடிவுகட்டித் திருவதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு மெல்ல அது விஷயமாக அரசகுமாரியுடன் பேச்சுக் கொடுக்கவும் தொடங்கி, "அரசகுமாரி!" என்று அழைக்கவும் செய்தான்.

திரும்பி அவனைப் பார்க்கச் சக்தியற்றிருந்த அரசகுமாரி பதிலேதும் சொல்லாமல் ஒரு 'ஹும்' கொட்டினான்.

"ஏன் அரசகுமாரி மௌனமாயிருக்கிறீர்கள்?"

மீண்டும் கேட்ட கரிகாலன், அவன் இரும்புவதற்கு வசதியளிப்பதற்காக இரண்டடி பின் தகர்ந்தான்.

அவன் தகர்ந்ததால் ஏற்பட்ட காலைடி அவன் காதுகளும் விழுந்திருக்க வேண்டும் அதனால் ஏற்பட்ட கதந்திரத்தால் உணர்ச்சிகளின் வேகமும் ஓளவு தடைப்பட்டிருக்க வேண்டும். அரசகுமாரி சற்றே இரும்பிக் கரிகாலனைப் பார்த்தப் புன்முறுவல் செய்தான். அவன் முகத்தில் மறுபடியும் பளபள உம்பிழம் உறுவியும் குடி கொண்டு விட்டதைக் கவனித்த கரிகாலனுக்கு ஓளவு மன நிம்மதி ஏற்படத்தான் செய்தது அவன் கண்கள் அவனைத் தழியமாக ஏற்றெடுத்துப் பார்த்தன. பவன இதழ்களும் வேராக விசிந்து வார்த்தைகளை உதித்தன.

"மௌனம் சித்தனைக்கு இடம் கருவெதல்வவா?" என்றான் அரசகுமாரி.

"எதைப்பற்றிச் சித்தித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று கரிகாலன் கேட்டான்.

பதில் சொல்ல வேட்கமாயிருந்தது அவனுக்கு. 'உன்னைப் பற்றித்தான் எண்ணிட்டுத் கொண்டிருந்தேன்' என்று எப்படித்தான் சொல்லுவான் அவன்? அவன் கேள்வியின் காரணமாகவும், அதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாததால் ஏற்பட்ட சங்கடம் காரணமாகவும், அவன் கண்களில் வேட்கச் சுவப்பு சற்றே தட்டியது. இருந்தாலும் மௌனச் சமாளித்துக் கொண்டு பேச்சு மாற்றினான் அவன்.

"எதைப் பற்றிச் சித்திப்பேன் கரிகாலரே! என் நாட்டின் கதியைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். வேறு சித்திப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டான் அரசகுமாரி.

கரிகாலன் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. 'மனோதத்துவ சாஸ்திரத்தை தலைமீழாகப் படித்திருக்கும்

என்னையே ஏமாற்றிப் பார்க்கிறாயே அரசகுமாரி! என்று மனதிற்குள் நினைத்தாலும், அதை வெளியில் காட்டாமல் அவன் சென்ற பாதையைப் தானும் பின்பற்றி, "ஆமாம் அரசகுமாரி! சித்திப்பதற்கு வேறு என்ன இருக்கிறது? தானும் அதைப்பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்" என்றான் கரிகாலனும்.

"மிகவும் நன்றி."

"நன்றி எதற்கு அரசகுமாரி?"

"எங்கள் நாட்டின் விஷயத்தில் நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் சிரத்தைக்கு."

"நாட்டின் விஷயத்தில் அவ்வ அரசகுமாரி, உங்கள் விஷயத்தில் என்று சொல்லுங்கள்."

"என் விஷயத்திலா?"

"ஆமாம் அரசகுமாரி! நீங்கள் என்னை வீரர்களிடமிருந்து காப்பாற்றினீர்கள். அந்த நன்றிக்கு நான் கைம்மாறு செய்துக்க வேண்டாமா?"

"கைம்மாறு நான் கோரவில்லையே!"

"நீங்கள் கோராவிட்டால் என்ன? என் கடமையை நான் செய்துக்க வேண்டாமா? நன்றி மறப்பது தமிழன் பண்பல்லவே."

"செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறு கேட்பதும் வேங்கி நாட்டுப் பண்பல்ல, கரிகாலரே."

"அவரவர் பண்பு அவரவர்களுக்கு. கைம்மாறு கோராதிருப்பது உங்கள் பண்பு. நன்றி மறக்காதிருப்பது எங்கள் பண்பு. அந்தப் பண்பை உத்தேசித்து நான் உங்களுக்கு அடிமையானேன், அரசகுமாரி! இந்த வேங்கி நாடு உங்கள் எதிரியின் பிடியிலிருந்து முழுதும் விடுபட்டு உங்கள் தம்பிராஜராக நரேந்திரன் உறுதியாக அரியணையில் அமரும் வரை இந்த வான் உங்களுக்கு அடிமையாக விருக்கும்" என்று உணர்ச்சியுடன் தன் வாளை வலது

கையால் தட்டிக் காட்டிய கரிகாலன், ஓர் அடி முன்னுக்கு நடந்த அரசகுமாரியின் வலக்கரத்தைத் தைரியமாக எடுத்துத் தன் இடக்கரத்தில் வைத்துக்கொண்டு, தனது வலது கையை அவன் உள்ளங்கையில் வைத்து அழுத்தி, "இது சத்தியம்!" என்று ஆணையும் இட்டான்.

அப்படித் திடீரென அவன் தன் கையைப் பற்றியதால் ஒரு விநாடி அசந்து போன அரசகுமாரி, அவன் ஆணையிடுவே அந்தத் துணிகரச் செயலில் ஈடுபட்டாளென்பதை அறிந்ததும், மென்மசு சமாளித்து, கையை இழுத்துக் கொண்டு "வீரர்கள் வாலின் மேல் ஆணையிட்டாலே போதுமே கரிகாலரே!" என்றாள்.

அவன் வார்த்தைகளில் தொனித்த எச்சரிக்கையையும் கண்டிப்பையும் கவனித்த கரிகாலன், தன் தூதப் பின்னால் நகர்ந்து, அவனுக்கும் தனக்குமிருந்த இடைவெளியை அதிகப்படுத்திக் கொண்டான். சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்துக் கொண்டே உலாவியிருக்கிற சட்டென்று அறை தடுவே நின்று அரசகுமாரியை நோக்கி, "அரசகுமாரி, என்னிடம் உங்களுக்குப் பூரண நம்பிக்கை இருக்கிறதா?" என்றான்.

"ஏன், நம்பிக்கையில்லாமலென்ன?" என்று அரசகுமாரிகேட்டாள்.

"நம்பிக்கையை உடைத்தெறியக்கூடிய விஷயங்கள் நடந்திருக்கின்றன."

"ஆமாம்!"

"உங்கள் பரம விரோதி ஜெயசிம்ம சானுக்கியனை அனுப்பிவிடுகிறேன்."

"நீங்களாக அனுப்பவில்லையே!"

"அது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?"

"உங்களை நேற்றிரவு அங்கு வரச்சொல்லியிருந்தேன் அல்லவா?"

"ஆமாம்."

"நானும் வர முயன்றேன். ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் உத்தரவால் நான் மாளிகையைவிட்டு நகர முடிய வில்லை."

"உங்களைக் கட்டுப்படுத்த அவருக்கு என்ன உரிமை?"

"அவருக்கெல்லாத உரிமை எங்கள் அரசன்மனையில் யாருக்கு இருக்கிறது? பெயருக்குத்தான் என் தம்பி அரசன். ஆகவே ஜெயசிம்மன் தான், நேற்று வசந்த மண்டபத்தில் ஜெயசிம்மன் சில துதர்களை அந்தரங்கமாகச் சந்தித்துப் பேசப்போவதாகவும், நாங்கள் அங்கு போகக்கூடாது என்றும் அரசன்மனை ஸ்தானிகர் கூறி விட்டார். காரணத்தை உணர்ந்து கொண்டேன். உங்களை எச்சரிக்கவும் வுடித்தேன்; முடியவில்லை. என் மீதும் மாளிகை மீதும் ஒற்றர்கள் கண்ணாட்டமிருந்தது. ஆகவே பேசாமலிருந்து விட்டேன். நீங்கள் அரசன்மனைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதைக் காவலில்தான் அறிந்தேன்."

"பிறகு நடந்தது தெரியுமா?"

"தெரியும். ஆனால் விளங்கவில்லை."

"ஏன்?"

"ஜெயசிம்மன் உங்களை ஏன் சிறையினடைக்காமல் அரசன்மனையில் இருத்தினான்? பிறகு எப்படி உங்களை அரைவன் ராஜாராஜன் மகனென்று ஒப்புக்கொண்டான்? யோசித்துப் பார்த்தேன்..."

"உம், சொல்லுங்கள் அரசகுமாரி."

"உங்களைச் சந்தேகிக்கக்கூடச் சந்தேகித்தேன். ஒரு வேளை நீங்கள் ஜெயசிம்மன் பக்கம் திரும்பிவிட்டிருக்கலாம் என்று கூட நினைத்தேன்."

"பிறகு எப்படிச் சந்தேகம் விவசியது?"

"அரிஞ்சயன் சொன்னான், உங்களைச் சந்தேகிக்க வேண்டாமென்று."

"அரிஞ்சயனிடம் உங்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கையா?"

"அசையா நம்பிக்கையிருக்கிறது."

மீண்டும் யோசனையிலாழ்ந்தான் கரிகாலன். நிலைமை மிகச் சங்கடமாகி வருவதை உணர்ந்தான். விஷப் பூச்சியான அரிஞ்சயனிடம் அரசரோடாதிக்குள்ள அசையா நம்பிக்கையை உடைப்பது சாத்தியமல்ல. வெப்பனத அறிந்த கரிகாலன் தான் காலை எந்தப் பக்கம் வைத்தாலும் இருகிடு பாதாளம் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். ஆகவே, அபாயமான குறுவிய பாதையின் தான் வெகு ஜாக்கிரதையாக நடந்து செல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், "அரசரோடாதி, நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்" என்று பேச்சை மீண்டும் துவங்கினான்.

"அப்படி என்ன குற்றத்தைச் செய்துவிட்டீர்கள்?"

"ஒட்டுக் கேட்பது குற்றமல்லவா?"

"எதை ஒட்டுக் கேட்டீர்கள்?"

"சற்று முன்பு நீங்களும் அரிஞ்சயனும் பேசியதை ஒட்டுக் கேட்டேன்."

நீரஞ்சனா தேவியின் மை விழிகள் சிரலென அவன் முகத்தை நோக்கின. "ஒட்டுக் கேட்டீர்களா?" என்று கேட்டு, மேலும் ஏதோ சொல்ல முயன்று முடியாமல் வார்த்தைகளை உள்ளே விழுங்கினான்.

"ஆமாம்."

"நீங்கள் அப்பொழுது எங்கிருந்தீர்கள்?"

"தந்தையலாக அந்தப் பக்கம் வந்தேன். உங்கள் குரல் கேட்டது. சிறிது நேரம் பாதையிலே நின்றேன். பேச்சு

உவாரன்யத்தில் நீங்கள் என்னைக் கவனிக்கவில்லை. பேச்சு முடியும் சமயத்திலும், நான் பக்கத்திலிருந்த செடியில் மறைத்து கொண்டேன்."

"ஏன்?"

"அரிஞ்சயன் பேச்சு எனக்கு ரசிக்கவில்லை. சில விஷயங்கள் புரியவில்லை."

"எது ரசிக்கவில்லை. எது புரியவில்லை."

"ரசுக்காததற்கு அவனைப் பற்றிய என் அபிப்பிராயம் காரணமாயிருக்கலாம். அதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டீர்கள். ஆனால், புரியாததற்கு மட்டும் விளக்கம் தருகிறேன்."

"எதென்று விளக்கம் தேவை?"

"பேச்சை நடத்தப்படி நான் திருப்பிச் சொல்கிறேன். நன்றாகத் தெரிகுத்துப் பாருங்கள். முதலில் உங்களை அவன் ஏன் பார்க்கவில்லையென்று கேட்டீர்களா?"

"ஆமாம்."

"ஒன்றுமிருந்ததால் பார்க்க முடியவில்லை என்றான்..."

"ஆமாம்."

"பிரகும்ம மாராயர் என்ன திட்டமிட்டிருக்கிறார் என்று கேட்டீர்கள்..."

"கேட்டேன்."

"பிரகும்ம மாராயரையும் தான் பார்க்கவில்லை யென்றும் உங்களைப் பல நாட்களுக்கு முன்பு பார்த்த போதுதான், அவரைப் பார்த்ததாகவும் சொன்னான்."

"அப்படித்தான் சொன்னான்."

"அப்படி அவன் பிரகும்ம மாராயரைப் பார்க்கவில்லை யென்றால், என்னைப்பற்றிய விவரங்களை எப்படி யார்

மூலம் அறிந்தான்? என்னை நம்பச் சொல்லி உங்களுக்கு உபதேசம் செய்தானே, எப்படிச் செய்தான்? என்னை நம்பலாமென்று பிறும்ம மாராயரே தன்னிடம் சொல்லியதாக அரிஞ்சயன் சொன்னான்வவா...?"

அரசகுமாரியின் முகத்தில் பிரமைமயம் கவலையும் ஏறிக் கொண்டிருந்தன.

"ஆமாம் சொன்னான்" என்று கழுநழுந்த குரலில் பழிச் சொன்னான் அரசகுமாரி.

"இவன் பிறும்ம மாராயனாய் பார்க்கவேயில்லை வென்றான் பிறும்ம மாராயர் என்னைப்பற்றி இவனிடம் எப்படிப் பேசியுக்க முடியும்?" என்று வினவிய கரிகாலன் குரலில் சந்தேகம் பரமாயிருந்தது.

"ஆமாம்! அரிஞ்சயன் பேசிக் கொண்டு இருப்பின் மூரணாகத்தானிருக்கிறது. நான் இதைக் கவனிக்க வில்லையே!" என்றான் அரசகுமாரி.

கரிகாலன் அவருக்கருகில் மீண்டும் சென்று, அவன் கைகள் இரண்டையும் தன் கைகளால் பற்றிக்கொண்டு, அவன் கண்களை உற்று நோக்கிக் கொண்டு, சொன்னான்: "அரசகுமாரி! வேங்கிநாட்டு அரசரும் சந்தரங்கத் திப்பவகாபர்கள் தகர்த்து வருகின்றனர். தகர்த்துப் பவன் மிக சாமர்த்தியசாலியாயிருக்கிறான். இந்த ஆட்டத்திலிருந்து நீங்கள் தன்னி நின்றுங்கள். என்னவா ஆடவிடுங்கள். வேட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய காய்களை நான் வேட்டுக் கொடுத்து ஆட்டத்தை ஜெயித்துத் தருகிறேன். இது பெண்கள் சம்பந்தப்படக்கூடிய விஷயமல்ல. என்னை நம்புங்கள். எனக்கெதிரே என்ன அத்தாட்சிகள் உங்கள் கண்முன்பாக எழுந்தாலும், நம்பாதீர்கள். இந்த உடலில் உயிர் இருக்கும் வரையில், நான் படித்த கௌடிய்யவரின் அர்த்தசாஸ்திர அறிவு என் மூளையை விட்டு அகலாத வரையில், இந்த நிலைமையை நான் சமாளிக்கிறேன். என்ன! சொல்லுங்கள் அரசகுமாரி, என்னைப் பூரணமாக

தம்புலீர்களா? இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் நான் தங்களுக்கு அறிமுகமானேன். ஆனால் இருபது வருஷங்களாக அறிமுகமானாங்கூட ஏற்படாத அத்தனை பாசம், என்னுடைய ரத்தத்தில் இன்று ஓடுகிறது. உங்களுக்கு உதவ என் இதயம் துடிக்கிறது."

அவன் ஆவேசத்தையும் கண்களில் ஏற்பட்ட ஒளியையும் அவன் கண்டான். அரிஞ்சயன் சொன்ன தகவலில் இருந்த முரண்பாடும் அவன் மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. அவன் இதயம் மட்டும் 'எதிரே நிற்கும் இந்த யாழ்ப்பனை நம்பு' என்று உந்தியது. இதயத்தின் சொல்லுக்கே துறுதியில் இடங்கொடுத்த அரசகுமாரி, "கரிகாலரே! எனக்கு என்ன சொல்வதென்று வினங்க வில்லை. ஆனால் உங்களை நம்புகிறேன். உங்களிடம் போல் செய்யுங்கள். வேங்கி நாட்டின் கதியை உங்கள் கரங்களில் ஏற்படைக்கிறேன்" என்று கூறி மென்னக் கட்டிதுக்காக தகர்த்தான்.

"அப்படியானால் நான் வருகிறேன் அரசகுமாரி! இனி நீங்கள் எதற்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். நிம்மதியாய்த் தூங்குங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிய கரிகாலன், ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு, "ஏன் அரசகுமாரி, மாமினி எங்கே?" என்றான்.

"பக்கத்தறையில் படுத்திருக்கிறான். ஏன்?"

"இல்லை. நீங்கள் தனித்திருக்கிறீர்களே என்ற பார்த்தேன்."

"தனிமையை நாடித்தான் அவனைப் பக்கத்து அறைக்கு அனுப்பினேன்."

"கூப்பிட்டுத் துணைக்குப் படுத்துக்கொள்ளச் சொல்லுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினான் கரிகாலன்.

இப்பொழுது எங்கே போகிறீர்கள்?" என்று வினவினான் அரசகுமாரி.

"சதுரங்கத்தில் சில காய்களை வெட்டுக் கொடுக்க" என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே வெளியேறிய கரிகாலன், அரண்மனையைக் கடந்து, பல தெருக்களையும் தாண்டி, பிறும்ம மாராயன் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

இரவு முன்றலாம் ஜாமத்தை எட்டிக்கொண்டிருந்தாலும், மாளிகை விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. வாயிற்காலவரும் அவனைத் தடை செய்யாமலே உள்ளே விட்டார்கள். உள்ளே அவன் நுழைந்து முதற்கூடத்துக்கு வந்ததும் திடீரென இரண்டுபேர் அவன்மீது பாய்ந்த அவனைக் கீழே தள்ளினார்கள். அவன் எழுந்து தப்பியோட முடியாதபடி, இன்னுமிரண்டு பேர் அவன் கைகள்மீதும் கால்கள் மீதும் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். "சரி அந்தத் துரோகியை ஒழித்து விடுங்கள்" என்று கடுமையான பிறும்ம மாராயன் குரல். அந்த ஆணையை நிறைவேற்றச் சித்தமாக எதிரே நின்ற ஒருவன் கையிலிருந்த கட்டாரியைக் கரிகாலன் மார்புக் காசு குறி வைத்து ஒங்கினான்.

22. இருட்டில் நகர்ந்த உருவம்

சற்றும் எதிர்பாராதவிதமாகப் பிறும்ம மாராயனுடைய மாளிகையின் முதற்கூடத்திலே தனக்குக் கிடைத்த மரியாதையாலும், இரண்டு மூர்ட்டு ஆட்களும் தன்மீது பலமாக உட்கார்ந்து அழுத்தியபடியாலும் ஒரு விநாடி திக்பிரமைமயமடைந்த கரிகாலன், "இந்தத் துரோகியைத் தொலைத்துவிடு" என்று பிறும்ம மாராயன் கூவிய மாதிரித்தும் கயநிலையைப் பூரணமாக அடைந்துவிட்ட படியால் எதிரேயிருந்த வீரன் தன்னை விண்ணுலகத்துக்கு அனுப்பக் கட்டாரியை ஒங்கியபொழுது, இம்மியளவு அச்சத்தைக் காட்டாமலும், மிகத் திடமான குரலிலும், பிறும்ம மாராயனைப் பார்த்து, "படைத் தலைவரே! இந்தக் கொலைத் தொழிலை ஒரு விநாடி தள்ளிப்போட முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

பிறும்ம மாராயன் தன் பெரிய கண்களை இருட்டி ஒரு முறை கரிகாலனை நோக்கிவிட்டுக் கட்டாரியை ஒங்கிய பரணைப் பார்த்து, "சற்றுப் பொறு அரிஞ்சயா! இவன் என்ன சொல்கிறான் என்று விசாரிப்போம்" என்றான்.

"விசாரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது படைத் தலைவரே? எல்லாம் வெட்ட வெளிச்சமாக நமக்கு தெரிந்தது தானே!" என்று பிடிவாதம் பிடித்த அரிஞ்சயன் மீண்டும் கட்டாரியை ஒங்கினான்.

இப்படி இரண்டாந் தடவையாக அரிஞ்சயன் கட்டாரியை ஒங்கிய பொழுது, கரிகாலன் வலமேசங்குடக் கவலைப்படாமல் புன்முறுவலே செய்தான். முதலில் கவலைப்படாமல் புன்முறுவலே செய்தான். பிறும்ம மாராயன் தன்னைத் தொலைத்துவிடும்படி உத்தரவிட்டது முதல், அரிஞ்சயனுடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் கவனித்துக் கொண்ட கரிகாலன், அரிஞ்சயனுடைய மனப் போக்கைப் பூரணமாகப் புரிந்து

கொண்டான். பிறும்ம மாராயன் தன்னைக் கொல்லும் படி உத்தரவிட்டவுடனேயே அரிஞ்சயன் கட்டாரியை ஒக்கொடும், ஒக்கிய வேகத்தில் கட்டாரி இழு இறங்க விட்டன பெல்பதையும், சற்று நேரம் அநாவசியமாக மேலேயே தின்றுவிட்டதையும் கவனித்த கரிகாலன், அரிஞ்சயன் தன் மரணத்தை அடியோடு விரும்பவில்லை. பெல்பதைப் புரிந்து கொண்டான். அரிஞ்சயன் இரண்டாம் முறையாகக் கொலை செய்துதான் திருவேளேற்று பிடிவாதம் பிடித்துக் கட்டாரியை ஒக்கியதும், அங்குள்ள மற்றச் சதிகாரர்களைத் திருப்தி செய்யவே ஒழிபத் தன்னைக் கொலை செய்யும் நோக்கம் அவனுக்கு அடியோடு டெடயாதென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அரிஞ்சயனுடைய நடத்தைக்குக் காரணமும் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிந்தது கரிகாலனுக்கு 'அரிஞ்சயன் உண்மையில் ஜெயசிம்மனுடைய ஒற்றன்; இந்தச் சதிகாரர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து அடிக்கடி தனக்கு தகவல் கொடுக்கவும், மன்னன் மகள் சதி செய்யும் விஷயத்தைப் பற்றிச் சரியான சாட்சியம் தயாரிக்கவும் ஜெயசிம்மன் இவனை நியமித்திருக்கிறான். நம்மையும் ஜெயசிம்மன் இதே பணிக்கு ஏவியிருக்கிற விஷயம் அரிஞ்சயனுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஒற்றன் சகோதர ஒற்றனைக் கொல்லுவானா? ஆகையால் தான் தாமதிக்கிறான் என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான் கரிகாலன். அவன் ஊகம் சரியென்பதை அரிஞ்சயன் அடுத்த நடத்தை தெளிவாக்கியது. ஊகத்துக்கு அத்தாட்சிகளும் ஏராளமாகக் குவித்து கிடப்பதை நினைத்துப் பார்த்தான்.

இரண்டாம் முறையாக அரிஞ்சயன் கட்டாரியை ஒக்கியபோதும், பெரிதும் நிதானித்து பிறும்ம மாராயன் உத்தரவை எதிர்பார்ப்பதுபோல் படைத்தலைவனை நோக்கி கண்களை ஒடவிட்டான். அரிஞ்சயனின் நிதானத்துக்குக் காரணத்தை அறிந்து கொண்ட

கரிகாலன், மென்னப் புள்ளிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான். மரணம் எதிர்போக்கியிருந்த அந்தச் சமயத்திலும் அவன் சிரித்தது பிறும்ம மாராயனுக்குப் பெரும் கொபத்தை விளைவிக்கவே, "எதற்காக சிரிக்கிறாய்?" என்று சத்தினான்.

"சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவருக்கும் அவரது சகாக்களுக்குமுள்ள ரத்தவெறியைக் கண்டு சிரித்தேன்" என்றான் கரிகாலன்.

"ரத்தவெறியல்ல கரிகாலா! உனக்கு நீதி வழங்கப்படுகிறது" என்று சொல்லிய பிறும்ம மாராயன், தன் பெரும் கண்களால் கரிகாலனை உற்று உற்று நோக்கி, அவன் மனத்திலோடும் எண்ணங்களை ஆராய முயன்றான்.

கரிகாலன் புருவங்கள் ஆச்சரியத்தால் சற்றே உயர்ந்தன. "என்ன! நீதி வழங்கப்படுகின்றதா?" என்று விசாரித்தான் குரலில் வியப்புத் தொனிக்க.

"ஆம்" என்றான் பிறும்ம மாராயன் உறுதியுடன்.

"தாங்கள் சோழநாட்டுப் படைத் தலைவர்தானே?"

"அதிலென்ன சந்தேகம்?"

"நேற்று வரையில் சந்தேகமில்லை."

"இன்று சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டதோ?"

"ஆமாம்."

"காரணம்?"

"சோழ நாட்டில் நீதி வழங்கும் முறை வேறு."

கரிகாலனுடைய இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட பிறும்ம மாராயன் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போனான். கரிகாலனின் வார்த்தைகளிலிருந்த நியாயம் அவனுக்கு நன்றாக விளங்கியது. எப்போர்ப்பட்ட குற்றவாளியாவிருந்தாலும் அவன் கட்டுமையக் கேட்காமல் நீதி வழங்கும் வழக்கம்

தமிழ் மன்னரின் ஆட்சியில் கிடையாது. அதுவும் இராஜேந்திர சோழதேவன் ஆட்சியில் கிடையாது. அப்படியிருக்க, தான் கரிகாலனை அடியோடு விசாரிக்காமல், ஒருதலையப்பட்சமாகக் கடைத்த செய்திகளைக் கொண்டு அவனைக் கொன்றுவிடுவது சரியாகாது என்று ஞானோதயம் படைத்தனைவனுக்கு மெள்ள மெள்ள ஏற்படவே, கரிஞ்சயனை நோக்கி, "அரிஞ்சயா! இவன் சொல்லுவதிலும் நியாயம் இருக்கிறது. இவன் என்னதான் சொல்கிறானென்று கேட்போமே" என்றான்.

"நம்மிடம்தான் அப்பழுக்கெல்லாத அத்தாட்சிகள் இருக்கின்றனவே" என்று முரண்டினான் அரிஞ்சயன்.

கரிகாலன்மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த இருவருங் கூட "ஆமாம் படைத்தனைவரே! அநாவசியமாக நாம் ஏன் பொழுதை ஒட்ட வேண்டும்?" என்று அரிஞ்சயனுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

"தங்கனிடம் அத்தாட்சிகள் பட்டமாயிருக்கலாம், ஆனால் 'இருவர்தம் சொல்வையும் ஏழுதரம் கேட்டு' நீதி சேனுத்துவது சோழ நாட்டுப் பழக்கம்; படைத்தனைவர் கூட எங்கள் நாட்டில் இஷ்டப்படி கொலை செய்துவிட முடியாது. ஆனால் பிறும்ம மாராயன் சாளுக்கியர்கள் நாட்டில் நீண்ட காலம் இருந்திருக்கிறார். இப்பொழுது அவர் பழக்கம் எப்படியோ?" என்று தீழுத்தான் கரிகாலன்.

சாதாரணமாகவே நிமிட நேரத்தில் கோபம் தனைக் கேறக்கூடிய கபாலம் வாய்ந்த பிறும்ம மாராயன் சினத்தில் உச்சியை அடைந்தான். அவன் கண்கள் கரிகாலனை ஏதாவது சமாதானம் சொல்ல முடியுமானால் சொல்வீன் விஷயங்களைப் பேசாதே!" என்று இரைந்தான் பிறும்ம மாராயன், கீழே கிடத்த கரிகாலனை நோக்கி.

"இந்த இரண்டு பிரமுகர்களையும் தூக்கிக் கொண்டு பகலுது கஷ்டமாயிருக்கிறது. இவர்களைச் சற்ற

இறங்கச் சொல்லுங்கள்; அவசியமானால் பிறகு சுவாசி செய்வனாம்" என்று. தன்மீது உட்கார்ந்திருந்த இரண்டு வீரர்களையும் கண்களால் குறிப்பிட்டான் கரிகாலன்.

அவன் வார்த்தைகளை உபயோகித்த மூன்றாம் திருத்தம் அவன் குரலில் இருந்த ஏனைத்திலிருந்தும், அவன் தங்களைப் பார்த்து நகைக்கிறானென்பதை கறித்து கொண்ட இரண்டு வீரர்களும், பிறும்ம மாராயன் உத்தரவுக்குக் காத்திராமல் தாங்களாகவே எழுந்து விட்டார்கள். இதனால் கைகால்கள் கவாதினத்திற்கு வந்த கரிகாலனும் மெல்ல எழுந்திருந்து வீரர்களின் முரட்டுத்தனத்தில் விளைவாகக் கசங்கியிருந்த ஆடைகளைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு, கலைத்திருந்த தலை மயிரையும் சோதிவிட்டுக்கொண்டான். அவன் ஏற்பாடுகளைக் கண்ட பிறும்ம மாராயனுக்கு எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டது. "புத்தா கல்யாணப் பத்தனுக்குப் போவது போல் எதற்காகச் சிங்காரித்துக் கொள்கிறான்" என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்ட பிறும்ம மாராயன், "கரிகாலா, உன் நடவடிக்கைக்கு நீ சொல்ல வேண்டிய சமாதானம் ஏதாவது இருந்தால் உடனே சொல்லிவிடு" என்று ஆணையிட்டான்.

"உடனே சொல்லிவிடவேண்டுமா? ஆமாம்; கொலை செய்வதில் தாமதம் கூடாதல்லவா? சொல்லிவிடுகிறேன். ஆனால் அதற்கு முன்பாக இங்கிருப்பவர்கள் எல்லோரும் யார் யார் என்று தெரிந்து கொள்வது அவசியமல்லவா?" என்று கேட்ட கரிகாலன், அந்தக் கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் மீது கண்களை ஒடவிட்டான்.

அரிஞ்சயனையும் பிறும்ம மாராயனையும் தவிர மூன்று பேர்தான் அந்தக் கூட்டத்திலிருந்தார்கள். அந்த மூன்று பேர்களில் இருவர் தன்மீது உட்கார்ந்திருந்தவர்கள். அந்த மூன்று பேர்களுடைய உடைகளைக் கவனித்த கரிகாலன், அவர்கள் சாதாரண வீரர்களாயிருக்க முடியா தென்றும், சதியில் சேர்ந்திருப்பதாகப் பிறும்ம மாராயன்

மூன்று தன்னிடம் சொன்ன மூன்று படைத்தலைவர்
கனாகவே இருக்கவேண்டுமென்றும் தீர்மானித்துக்
கொண்டான்.

கரிகாலன் கண்கள் செய்த ஆராய்ச்சியைக் கண்ட
அரிஞ்சயன், "கரிகாலரே! இவர்கள் மூவரும் வேங்கி
நாட்டுப் படைத்தலைவர்கள். அரசகுமாரிக்காக உயிரை
விடச் சித்தமாயிருக்கிறார்கள்?" என்று அறிமுகம்
செய்தான்.

"சித்தமாயிருக்க வேண்டியதுதான்" என்று கரிகாலன்
இதழ்சலில், இதைக்கொண்டு பட்டர்த்தது.

"என்ன! உயிர்விடச் சித்தமாயிருக்க வேண்டுமா?"
என்று கேட்டான். வேங்கிநாட்டுப் படைத்தலைவர்
ஒருவன்.

"ஆமாம் படைத்தலைவரே! நாம் எல்லோரும்
சித்தமாயிருக்க வேண்டியதுதான். என்னன வேண்டு
மானால் முதலில் நீங்கள் கொல்லலாம். ஆனால் நாளைத்
தூள் நீங்கலும் உயிரை ஜெயசிம்மன் சிறையில்
அர்ப்பணிக்க வேண்டியதாயிருக்கும். ஆகவே, நீங்களும்
நானும் மேல் உலகத்தில் சந்திக்க இருக்கும் இடைவேள்
பள்ளிரண்டு நாழிகைகள்தான்" என்றான் கரிகாலன்.

கரிகாலன் பேச்சுப் படைத்தலைவர்களுடையே பெரும்
திறை உண்டாக்கி விட்டபடியால், அவர்கள் பிறும்ம
மாராயனை நோக்கினார்கள். பயம் என்பதை அறவே
அறிவாத பிறும்ம மாராயன் மட்டும் கரிகாலன் பேச்சைப்
பற்றிச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல், அவனைப்
பார்த்துக் கேட்டான்: "அப்படியானால் உன் குற்றத்தை
ஒப்புக் கொள்கிறாயா கரிகாலா?"

"குற்றச்சாட்டு என்னவென்று தெரித்தாலுள்ளா
யதில் சொல்லலாம்?"

"நீ இப்பொழுது எங்கிருந்து வருகிறாய்?"

"ஏன்? அரண்மனையிலிருந்துதான்."

"அரண்மனையில் யாரைப் பார்க்கச் சென்றாய்?"

"அரசகுமாரியைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன்."

"பார்த்தாயா?"

"இல்லை."

"வேறு யாரைச் சந்தித்தாய்?"

"மேனைச் சானுக்கிய மன்னரை."

"யார்? ஜெயசிம்ம சானுக்கியனையா?"

"ஆமாம்."

இத்தப் பதிலைக் கேட்ட படைத்தலைவர் மூவரும்
மீண்டும் கரிகாலனை நோக்கி நகர ஆரம்பித்தார்கள்.
கரிகாலன் அவர்கள் மூன்று மிகக் கம்பீரமாக நின்று,
இகழ்ச்சி ததும்பும் பார்வையொன்றையும் அவர்கள் மீது
விசி. அவர்களை மேற்கொண்டு நகரவேண்டாமென்பு
தற்கு அறிதிறியாகக் கையை நீட்டி எச்சரிக்கவும்
செய்தான். "என்ன அவசரம் படைத்தலைவர்களே!
கொலை ஆவனவச் சற்றுத் தணித்துக் கொள்ளுங்கள்.
தான் எங்கும் போய்விட மாட்டேன். உண்மையைத்
தெரிந்துகொண்டு, பிறகு உங்கள் கைக்கரியத்தை
நிறைவேற்றுங்கள்" என்று கூறினான்.

"உண்மைதான் தெரிந்து விட்டதே!" என்றான் ஒரு
படைத்தலைவன்.

"என்ன உண்மை தெரிந்துவிட்டது உங்களுக்கு?"
என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"அரண்மனைக்குப் போனதாகவும், ஜெயசிம்மனைப்
பார்த்ததாகவும் நீயே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறாய்"
என்றான் இன்னொரு படைத்தலைவன்.

"அதைத் தவிர வேறு தகவல்களும் எங்கனிடம் சிக்கி
யிருக்கின்றன" என்று அதுவரை மௌனம் சாதித்த
அரிஞ்சயனும் இடையே புகுந்து பேசினான்.

கரிகாலன் தன் கண்களை அரிஞ்சயன்மீது
"வேறு என்ன தகவல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன?" ஒட்டி,
கேட்டான்.

"உங்களுக்கு மன்னர் விருத்தலித்திருக்கிறார்."

"பிறகு?"

"நீங்கள் அரையன் ராஜராளன் மகனென்றும்,
உங்களை மிகக் கௌரவத்துடன் நடத்த வேண்டு
மென்றும் பறை சாற்றியிருக்கிறார்."

"அதனாலென்ன?"

"அதனாலென்னவா?" ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்
பிரும்ம மாராயன். "உங்களிடம் ஜெயசிம்மன் ஏன்
இத்தனை கடுமையாகாட்டினான்?" என்று வினவினான்.

"அரையன் ராஜராளன் மகனை வேறு எப்படி நடத்த
முடியும்?" என்று கரிகாலன் வினவினான்.

பிரும்ம மாராயனுடைய விழிகளில் ஆச்சரியமும்
சோபனும் கலந்து தின்றன. "நீ அரையன் ராஜராளன்
மகனா?" என்று அடக்கத்தைப் பறக்கவிட்டுப் பதட்டத்
துடன் இரைத்தான், சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவன்.

கரிகாலன் அவனை நன்றாக ஏதெடுத்துப் பார்த்து
விட்டு, "பதட்டம் எதற்குப் படைத்தலைவரே! சத்தேச
யிருந்தால் இதைப் பாருங்கள்" என்று தன் மடியிலிருந்த
ஒலையை எடுத்து, பிரும்ம மாராயனிடம் நீட்டினான்.

வினக்கொளியில் பிரும்ம மாராயன் ஒலையைப் படித்
ததும் பெருங்குழப்பத்துக்கு உள்ளானான். "அரிஞ்சயா!
இதென்ன எனக்கு ஒன்றுமே வினங்கவில்லையே" என்ற
அரிஞ்சயனிடம் ஒலையை நீட்டினான் சோழநாட்டுப்
படைத்தலைவன்.

ஒலையைப் படித்த அரிஞ்சயன் முகத்தில் மட்டும்
எத்தவிதக் குழப்பமும் ஏற்படவில்லை. ஒலையைப்

பழையபடி கருட்டிக் கரிகாலனிடம் கொடுத்துவிட்டு
"கரிகாலரே! நீங்கள் யார் மகன் என்பதைப் பற்றி
எங்களுக்குக் கவலையில்லை. முதலில் அரசருமாரியின்
துகராக இங்கு வந்தீர். இங்குள்ள சதி விவகாரங்கள்,
இதில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களின் பெயர்கள் அனைத்தும்
உங்களுக்குத் தெரியும். அப்பேர்ப்பட்ட நீங்கள் ஜெய
சிம்மனைச் சந்தித்திருக்கிறீர்கள். அவனோ உங்களிடம்
பூரண நம்பிக்கை வைத்து, உங்களை இஷ்டப்படி
தடமாட விட்டிருக்கிறான். காரணமில்லாமல் அப்படிச்
செய்யமாட்டான் ஜெயசிம்மன்" என்றான் அரிஞ்சயன்.

"காரணம் எதுவாயிருக்குமென்று ஊகிக்கிறீர்கள்?"

"ஒரே காரணம்தான். சதியைப் பற்றியும், சதியில்
ஈடுபட்டிருப்பவர்களையும் பற்றியும், நீர் அவனிடம் கூறி
விடுக்க வேண்டும்."

அரிஞ்சயன் பேச்சைக் கேட்ட கரிகாலன், அன்றைய
இரவில் முதன் முதலாக வாய்விட்டுச் சித்தான்.
அத்தடன் பிரும்ம மாராயனைப் பார்த்தும் சொன்னான்:
"படைத்தலைவரே! முட்டாள்தனத்துக்கும் ஓர் அளவு
இருக்க வேண்டும்!" என்று.

"எது முட்டாள்தனம் கரிகாலா?" என்று வினவினான்
பிரும்ம மாராயன்.

"படைத்தலைவரே! ஜெயசிம்மனிடம் சதி விவரங்
களை நான் அறிவித்து விட்டேனல்லவா?"

"ஆம்."

"அறிவித்துவிட்டு, தலையைக் காவு கொடுப்பதற்காக
உங்களிடம் அவசரம் அவசரமாக வந்திருக்கிறேன்; இது
தானே உங்கள் ஊகம்?"

மென்ன மென்ன உண்மை பிரும்ம மாராயன்
மனத்திலும் உதயமாயிற்று: "ஆமாம் இவன் நம்மைக்
காட்டிக் கொடுத்திருந்தால் இங்கு வருவானா?" என்று
யோசித்தான் பிரும்ம மாராயன்.

கரிகாலன் பிறும் மாராயனையும் மற்றவர்களையும் நோக்கி யிண்டும் சொன்னான்: "அன்பர்களே! ஜெயமும் விடம் உங்களைக் காட்டிக் கொடுத்திருந்தால், இவ்ரு நான் வந்திருக்கமாட்டேன். எனக்குப் பதில், வேங்கி நாட்டுப் படைத்தலைவர் வந்திருப்பான் வீரர்களுடன், உங்களைக் கட்டிக் கொண்டு போய்க் கோதண்டத்தில் மாட்ட." "

"ஆம், சந்தேகமில்லை. இதை நாம் யோசித்து விளையே" என்றான் அரிஞ்சயன் மற்றவர்களை நோக்கி.

கரிகாலன் மேலும் சொன்னான்: "இன்னும் யோசித்துப் பாருங்கள். நான் ஜெயசிம்மனைப் பார்க்க ரகசியமாகப் போகவில்லை. ஊரறியப் பகிரங்கமாகப் போயிருக்கிறேன். ஜெயசிம்மன் பகிரங்கமாக எனக்கு விருந்தளித்திருக்கிறான். இந்த விஷயம் ஊர் பூராவும் தெரியும். ஆகவே, உங்களுக்கு மட்டும் தெரியாது என்று நான் மனப்பால் குடிப்பேனென்று நினைக்கிறீர்களா? அப்படித் தெரிந்து கொண்ட நான், உங்களிடம் உயிரைக் கொடுக்க ஒடிவர அத்தனை முட்டாளா?"

கரிகாலன் வார்த்தைகளும், அவன் விஷயங்களைத் தெளிவாக்கிய முறையும், பேசிய தோரணையும் பிறும் மாராயனையும் மற்றவர்களையும் சிந்தனையில் ஆழ்த்தின. அவன் சொல்லிய விஷயங்களில் உண்மை நிரம்பிக் கிடப்பதைக் கிவிபிடித்த வேங்கி நாட்டுப் படைத்தலைவர்கள் கூட உணர்ந்து கொண்டார்கள். பிறும் மாராயன் மட்டும் நீண்டநேரம் அந்தக் கூடத்தில் உலாவிக்கொண்டே யோசித்தான். கடைசியாக, ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவன் போல், மற்றவர்களை நோக்கி "இதைப்பற்றித் தீர் விசாரித்த பின் ஒரு முடிவிற்கு வருவோம். அதுவரை இவன் கை கால்களைக் கட்டி மேல்மாடி அறையில் போட்டுவைப்புகள்" என்று உத்தரவிட்டான்.

வேங்கி நாட்டுப் படைத்தலைவர் மூவரும் அவன் உரைகளை மாத்திரமன்றிக் கால்களையும் கயிறுகளைக்

கொண்டு பிணைத்தார்கள். "கால்களைக் கட்டினால் நடக்க முடியாதே" என்றான் கரிகாலன்.

"கவலைப்பட வேண்டாம். நாங்கள் தூக்கி கொண்டு போடுவோம்" என்றான் ஒரு படைத்தலைவர்.

"ஏன். கோவிலில் வாகனங்களைத் தூக்கிப் பழக்கியோ?" என்று நகைத்தான் கரிகாலன்.

அவன் நகைத்ததை எட்டியம் செய்யாமல், அவனைக் கயிறுகளால் நன்றாகப் பிணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு போய், மாளிகையில் மேல்மாடியிலிருந்து சிறு அறையில் போட்டுப் பூட்டிவிட்டுச் சென்றார்கள் படைத்தலைவர் மூவரும்.

இரவு மேல்மாடி நகர்த்து மூன்றாம் ஜாமத்தை எட்டிக் கொண்டிருந்தது. பிறும் மாராயன் மாளிகையில் தீபந்தம் எழுக்கொண்டது கயிறுகளால் பிணைக்கப் பட்டுத் தளரவில்லைத்தான், கரிகாலன் மட்டும் தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்தான். அந்த அறையிலிருந்த சிறு விளக்குக்கூட இருஷ்ணா நதியிலிருந்து வந்த காற்றில் அனைத்து விட்டபடியால், அறையில் காரிருள் குழிந்து விடத்தது. இப்படி எத்தனை நேரம் சென்றிருக்குமோ தெரியாது. கரிகாலன் நினைவு, தாகப்பட்டினத்தில் குடாமணி விஜயாரத்திலிருந்து அன்றைய இரவு வரை நடந்த நீகழ்ச்சிகளில் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கழன்று கொண்டிருந்தது. கடைசியாக அவன் நினைப்பு, அரசகுமாரியின் மீது நீளவந்தது.

உலகை மறந்து அந்தக் காரிருளில் விடந்த கரிகாலன், திடீரென்று சிந்தனைகளை அடக்கிப் புலன்களை அறை வட்டாரத்தில் உலவவிட்டான். அந்தக் காரிருளில் அதே அறையில் யாரோ இருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். நான் அறையில் யாரோ இருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். நான் படுத்திருந்த இடத்துக்கு வெகு அருகில் யாரோ அசையும் சப்தம் அவன் காதுகளில் விழுந்தது. அறையின் கவர் ஓரத்தில் ஓர் உருவம் பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்றது.

23. உனக்குத் தெரியுமா

கைகளும் கால்களும் நன்றாகச் சேர்த்து இறங்கப் பட்டிருந்ததால், தகர்க்குட முடியாமல் அந்த மேல் உப்பிடை அறையின் தரையில் கிடந்த கரிகாலன், அந்த அறையில் இந்த அர்த்தராத்திரியில் தன்னைத் தவிர வேற ஓர் உருவம் இருப்பதையும், அது கவர் ஓரமாக அவை வதையும் கண்டதும், மிகவும் சிரமப்பட்டு ஒருமுறை புரண்டு, அறையின் மற்றொரு சுவரில் ஓரமாகச் சாய்ந்த கொண்டு, அந்த உருவத்தின் ஒவ்வொரு தடவடிக்கையையும் கவனிக்க முற்பட்டான். அறையின் காரிருள் கல்லில் கிடந்ததால் கண்ணுக்கு எதுவும் தெரியாமலாகத் தெரிய விட்டாலும், தீழல் போல் அந்த உருவம் சகர்த்து நகர்த்த எதையோ பரிசோதிப்பதையும், அதன் மூலமாக அது தீவிர எதையோ உற்றுக் கேட்க முயலுவதையும் கண்ட கரிகாலனுக்கு, மெள்ள மெள்ள உணர்வு உதயமாயிற்று. "ஓ! இத்தனை யோசனை கூடவா! அந்த இக்ளாயம் போய் விட்டது? அவனைத் தவிர வேறு யார் இந்த அறைக்கு வர முடியும்? எதற்காக வரவேண்டும்? படித்த எட்சணம் வரவர எனக்குப் புத்தி, பித்தமாய்க் கொண்டு வருகிறது. நல்ல வேளை இப்பொழுதுதான் தெரிந்த கொண்டேனே உன்னையைய!" என்று உனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டே கரிகாலன், அந் தூக்கிரதையாக, "இதோ பார் அரிஞ்சயா! இந்த மூளையில் இருக்கிறேன்" என்று, அறையின் மற்றொரு கோடியில் நகர்த்த கொண்டிருந்த உருவத்தை, மிக மெல்லிய குரலில் அழைத்தான்.

அந்த உருவம் மெள்ளச் சுவர்களைத் தடவிச் கொண்டு, கரிகாலன் இருக்கும் பக்கமாக வந்து, தரையை இரண்டு மூன்று முறை தடவிக் கரிகாலன் உடல் மேல்

எவைய வைத்து, "கரிகாலனே! வந்தது நான்தானென்று உமக்குள்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டது.

"வேறு யாருக்கு என்மீது அக்கறையிருக்க முடியும் அரிஞ்சயா?"

"கரிகாலனே!"

"உஷ்..."

"ஏன் யாராவது வருகிறார்கள்?" என்று அரிஞ்சயன் சம்பாஷணையைச் சற்றே நிறுத்தி, கதவுப்புறம் தன்னை ஒட்டிவிட்டான்.

"யாரும் வரவில்லை அரிஞ்சயா!" என்று அவனைச் சமாதானப்படுத்தினான் கரிகாலன்.

"பின் எதற்காக 'உஷ்' என்று எச்சரிக்கை செய்தீர்கள்?" என்று வினவினான் அரிஞ்சயன்.

"எச்சரிக்கைச் சத்தமல்ல அது; ஆட்சேபணைச் சத்தம்."

"எதற்கு ஆட்சேபணை?"

"கரிகாலனே, கரிகாலனே என்று எதற்கு மரியாதையாக அழைக்கிறாய் அரிஞ்சயா? நாம் இருவரும் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனுடைய கணபதியர்கள். இருவரும் ஒரே பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம்" என்று கரிகாலன் பதில் சொன்னதைக் கேட்ட அரிஞ்சயன்கூடச் சற்று நிலை தமோறி விட்டான். அடுத்தபடி அவன் பேசியபோது, அவன் குரலில் சகோதர பாவம் என்னை கடந்து நின்றது. "கரிகாலா! அப்பா! இப்படிக் கூப்பிட இன்னும்கூட என்ன நாவு அஞ்சுகின்றது. உன்னை முதன் முதலாக இந்தச் சதுகாரர்கள் கூட்டத்தில் இன்றுதான் கண்டேன். ஆனால் அவர்களைப் பார்த்த பார்வையையும், அவர்களை நோக்கி நீ இகழ்ச்சியாகப் பேசிய பேச்சையும் யார் பார்த்தாலும், நீ பெரிய அரசு வம்சத்தில் பிறந்ததாகச் சொல்வார்களே யொழியக் கேவலம் என்னைப் போலக்

கீழ்க்குளத்தில் பிறந்தவனாக மதிக்கமாட்டார்கள். உன் தோளையைக் கண்டு நானே அவர்ந்து விட்டேன். இன்னும்கூட உன்னைப் பெயர் சொல்லி அழைக்க நெஞ்சு துணியவில்லை" என்ற அரிஞ்சயன் குரலில், சற்றுப் பயத்தோடு சத்திஷ்டியும் கனத்து நின்று

அவனுடைய அந்த உவனையை இன்னும் அதிகப் படுத்தி அவனைக் கைப்பொம்மையாக்கிக் கொள்ளத் திட்டமிட்ட கரிகாலன். மேலும் சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தி. "குலத்தில் என்ன இருக்கிறது அரிஞ்சயா? 'குலத்தனவே ஆகுமாம் குணம்' என்ற பழமொழிக்கும் உண்மையும் எத்தனை தூரம்! கீழ்க்குளத்தில் பிறந்த எத்தனை பேர்டம் சிறந்த குணங்களைக் காண்கிறோம்! மேற்குளத்தில் உதித்த எத்தனை பேர்டம் அற்ப குணங்களைப் பார்க்கிறோம். குலத்துக்கும் குணத்துக்கும் சம்பந்தமிருப்பதாகச் சொல்வது அறுபவத்துக்கு ஒத்த தல். உதாரணமாக, நீ இருக்கிறாய் உன் உயிரையும் அற்பமாக மதித்து என்னைக் காப்பாற்ற வந்திருக்கிறாய். உன் குலமோ கீழ்க்குளம் என்கிறாய். இந்த மானிகையுள்ள சோழநாட்டுத் தடியன் பிடுங்கிய யாராயன் இருக்கிறானே, அவன் மேற்குலத்தான். உன் குணம் சிறந்ததா, அவன் குணம் சிறந்ததா என்று சொல்கிறாய் பா" என்றான்.

காரணங்களை அடுக்கிக் காட்டி, கரிகாலன் தன்மீது துலிய புகழ்ச்சி மலர்களால் சுய நினைவை அறுவே மறந்த அரிஞ்சயன், "கரிகாலா! உன்னைப் போன்ற ஒற்றனைப் பெற்றிருப்பதற்கு ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் பெரும் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும்" என்றான்.

"உண்மைதான், சந்தேகமில்லை!" என்று கரிகாலனும் ஒப்புக்கொண்டான். அரிஞ்சயன் மட்டும் புத்திக் கூர்மை உடையவனானால் கரிகாலனுடைய குரலிலிருந்த ஒளனத்தைக் கவனித்திருப்பான். புத்திக் கூர்மையிற் ளாததோடு யாராவது வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது

வன்ற அச்சமும் கலத்திருந்த அரிஞ்சயன் அறிவுக்கு, கரிகாலன் பேச்சின் போக்கையோ அவன் குரலில் தொக்கி நின்ற கேலியையோ கவனிக்கத் திராணிவில்லாததால், அவன் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல், "கரிகாலா, உம் சீக்கிரம் ஒருமுறை புரண்டு குப்புறப்படு" என்று சொல் லியதல்லாமல், அவன் புரளு முன்பாகத் தன் இரு கைகளை யும் கொடுத்துக் கரிகாலனைப் புரட்டவும் செய்தான். பிறகு மடியிலிருந்த கத்தியை எடுத்துக் கரிகாலன் கைகளி லும் காக்கனிலும் சுட்டப்பட்டிருந்த கயிறுகளைச் சரசர வென்று அறுத்தான்.

கட்டுகள் அறுபட்டதால் கைகால்கள் சுதந்திர மடைந்து விட்டாலும், வெகு நேரமாகக் கட்டுண்டு கிடத்திய காரணமாக அடியோடு சுவாதினத்துக்கு கராமம் தீயினதோடுகொடுத்தன. கரிகாலன் மணிக்கட்டுகள் உடைந்து விடுவனபோல் விண்விண்ணென்று தெறித்தன. கால்கள் மரத்துக் கிடந்தபடியால் எழுந்து நின்று சற்று ஊன்றியதும், முதலில் அவை மரக்கட்டைபோல்தோன்றி, பிறகு ஆயிரக்கணக்கான முட்கள் குத்துவன போன்ற வேதனைகளை அளித்தன. இயற்கை சிருஷ்டித்த இந்த உபாதைகளிலிருந்து விடுபடச் சற்று நேரம் கரிகாலன் அறையிலேயே உலாவினான். கைகளைச் சொடுக்கெடுத்து மணிக்கட்டுகளை முறித்து விட்டுக் கொண்டான். கால் களை மீண்டும் மீண்டும் உதறினான். கரிகாலன் நீதானத் தையும் ஏற்பாடுகளையும் கண்ட அரிஞ்சயனுக்கு மாத்திரம் உன்ருராக் கிலி பிடித்துக் கொண்டது. யாராவது வந்துவிட்டால் கரிகாலன் உயிரோடு தன் உயிரும் சேர்ந்து விண்ணுடைகப் பயணம் செய்யுமென்பதை உணர்ந்து கொண்டிருந்த அரிஞ்சயன், "கரிகாலா! தாமதிக்க நேரமில்லை. அந்தக் கொலைகாரப் படுபாவி கள் விழித்துக்கொண்டால் நம் இருவரையும் சேர்த்துக் கழித்து விடுவார்கள். இந்தா, இதை வைத்துக்கொள்" ஒழித்து விடுவார்கள். இந்தா, இதை வைத்துக்கொள்" என்று எச்சரித்துக் கரிகாலனிடம் ஒரு கட்டாரியையும்

கொடுத்தான். பிறகு கதவை மென்னத் திறந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்து, "சரி வா" என்று மெதுவாகச் சொல்லி விட்டு, அடிமேலடி வைத்துப் பூனைபோல் நடந்தான்.

கரிகாலன் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அவனைப் பின்பு தொடர்ந்து சென்றான். இரண்டு பேரும் கவர்கள் பக்கமாகச் சாய்ந்து சாய்ந்து பதுங்கியும், இடையிடையே கவர்களில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்குகளை அணைத்து ஆங்காங்கு இருட்டைப் பூரணமாகச் சிஞ்சித்துக் கொண்டும் உப்பரினைப் படிகளில் இறங்கி வந்து, மானிகையில் முதல் தளத்துக்கு வந்து சேர்ந்ததும், அரிஞ்சயன் தனத்தின் கோடியிலிருந்த ஓர் அறைக்குக் கரிகாலனை அழைத்துச் சென்றான்.

"கரிகாலா! கதவைத் தாழிடு!" என்று சொல்லிய அரிஞ்சயன், அறையின் ஒரு மூலையிலிருந்த கட்டிலிலிருந்து ஒரு பெரிய பனைநார்க் கயிற்றுச் சுருளை எடுத்து வந்தான். கரிகாலன் அரிஞ்சயன் உத்தரவுப்படி கதவைத் தாழிட்டு அறைச் சாளரத்தை நோக்கினான். சாளரத்தின் கம்பிகளிரண்டு அறுக்கப்பட்டு விட்டதையும், அரிஞ்சயன் பனைநார்க் கயிற்றுச் சுருளை எடுத்ததையும் கண்ட கரிகாலன், அந்த ஏற்பாடுகளின் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டான். இருப்பினும், "ஏன் அரிஞ்சயா! வாயில் வழிபாகச் செல்ல மார்க்கமில்லையா?" என்று வினவினான்.

"போவது அபாயம்,"

"இப்படிச் சாளரத்தின் வழியாக இறங்கினால் அபாயமில்லையா?"

"இல்லை."

"காவல்காரர்கள்?"

"இந்தப் பக்கம் காவல் இடையாது."

"இறங்கியபின் யாராவது பிடித்துக்கொண்டால்?"

"அதற்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். கட்டிலில் என் தலையணைக்குக் கீழ் வேங்கி நாட்டுப் படைத்தலைவர் அணியும் உடை ஒன்று இருக்கிறது! அதை அணிந்து கொள்."

அவனுடைய முன்னேற்பாடுகளைக் கவனித்த கரிகாலன், ஒரு வினாடி பிரமித்தானானாலும், 'இதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது! எந்த ஒற்றன் சமோதர ஒற்றனைத் தியாகம் செய்ய ஒப்புக்கொள்வான்?' என்று தன்னைத் தானே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு, அரிஞ்சயன் கூறிய வண்ணமே உடையை மாற்றிக்கொண்டான். அதற்குள் அரிஞ்சயனும் பனைநார்க் சுருளின் ஒரு நுனியை சாளரத்தின் கம்பியில் வலிப இழுத்துக் கட்டி, மீதிப் பாகத்தை மெள்ள மெள்ளத் தரையை நோக்கித் தொங்க விட்டான். இவ்விதம் ஏற்பாடுகளைப் பூர்த்தி செய்த அரிஞ்சயன் கரிகாலனை நேர்க்கி, "கரிகாலா! நான் முன்னால் இறங்கிக் கீழே ஏதாவது காவல் வருகிறதா என்று கவனிக்கிறேன். வராத பட்சத்தில் இப்படிச் சைகை செய்கிறேன்" என்று அடையாளம் காட்டிவிட்டுக் குரங்குபோல் சாளரத்தில் தொத்தி ஏறிக் கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு சரசரவென்று இறங்கிப் பூமியில் குதித்து அப்புறமும் இப்புறமும் நோட்டம் பார்த்துவிட்டுக் கையை ஆட்டிக் கூடாவனுக்கச் சைகை செய்தான்.

கரிகாலனும் அரிஞ்சயனுடைய முறையைப் பின்பற்றி இறங்கிக் கால்களைத் தரையில் ஊன்றி, 'அப்பாடி' என்று ஆயாசம் விலகியதற்கு அறிகுறியாகப் பெருமூச்சு விட்டான். "சரி சரி, வா" என்று கரிகாலனை அவசரப் படுத்திய அரிஞ்சயன், அவனை அழைத்துக்கொண்டு மானிகையின் மதின் கவருக்காகச் சென்றான். அவன் உத்தரவைப் பிழும்ம மாராயன் வீரர்கள் சிரசால் வலித்து நடப்பதைக் கண்ட கரிகாலன் பிழும்ம மாராயனை அந்த நேரத்தில் மனமாரச் சபித்தான். 'சோழ நாட்டுப் படைத்

தலைவனுக்கு உடல் பருமனாயிருக்கிறதேயொழிய மூளை சுத்தக் கனிமன்; அரிஞ்சயனைப் போன்ற ஓர் அபாயமான ஒற்றனை மடியிற் கட்டிக்கொண்டு அரசுமாரிக்கு உதவச் சதி செய்கிறானே, மளையன்!" என்று மணத்துக்குள்ளேயே தூற்றிக் கொண்டான். "நல்லவேளை! சமயத்தில் நானாவது விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டேன்; இல்லாவிட்டால், விமலாதித்தன் மகன் கடு என்னவாகியிருக்கும்?" என்று ஓரளவு சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

அரிஞ்சயனைக் கண்ட மாதிரிதான், பிறும்ம மாராயன் மாளிகைக் கதவுகள் தாமாசவே திறந்தன. வீரர்கள் தலைவனாகி, அரிஞ்சயனுக்கும் கரிகாலனுக்கும் வழி விட்டார்கள். மாளிகை மதினைக் காண்டி, சிறிது தூரம் இருவரும் மௌனமாதவே நடந்தார்கள். அப்படி நடந்த இருவர் மனங்களும், திருவித் தோற்றியங்களின் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. கவிதாபூதமும் உறங்கித் தான் கிடத்தது. ஆனால் அந்த திருவித் உன்னங்கள் மட்டும் ஒய்வு எடுத்துக் கொள்ளாமல், திரிவன் சித்தனை களை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. "நான் வேளை, கரிகாலனைக் காப்பாற்றி விட்டேன். இவ்வாவிட்டால் ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் நம்மைச் சுயமாக விடமாட்டான். எந்த நேரத்தில் கரிகாலனும் நம்மைச் சேர்த்தவன்தான். அவன் யீதும் ஒரு கண் வைத்துக்கொள்." என்று உத்தர விட்டாரோ அந்த நேரத்திலிருந்து, துவணைக் காக்கும் பொறுப்பு நமக்கேற்பட்டு விட்டது. நேற்று அந்த ராட்சசன் பிறும்ம மாராயனுக்கு இருந்த வெறியைப் பார்த்தால், கரிகாலனை ஒழித்துக் கட்டி விடுவானென்ற நினைத்தேன். பாதகயில்லை, கரிகாலனும் எமப்பயன் தான். விஷயங்களைத் திரித்துச் சொல்லித் தப்பி விட்டான்" என்று நடந்த விஷயங்களைப் பற்றிச் சித்தித்துக்கொண்டு நடந்தான் அரிஞ்சயன்.

ஆனால், கரிகாலன் உன்னத்தில் வேறு பல எண்ணங்கள் பிரவலித்துக் கொண்டிருந்தன. 'மரணத்தின் வாயிலிருந்து மீண்டு விட்டேன். ஆனால் நான் மீண்டு என்ன பயன்? இந்த அரிஞ்சயனை ஒழிக்காத வரையில் திரஞ்சன தேவியையும் பாஜராஜ நரேந்திரனையும் சதா ஆபத்துச் சூழ்ந்துகாணே தீரும்? இவனை ஒழிப்பது அத்தனை கலையாக்கியே வரப்போகுக்கு அமைத்தத் தீர்த்து விடவாமென்று நான், சுத்தி ஒசை கேட்டதும் பாராக்காரன் ஓடி வந்து பிடித்துக்கொண்டால் என்ன செய்வது? உன்மை ஜெயசிம்மனுக்குத் தெரிந்து விட்டால், நம்மைக் கோதண்டத்துக் கட்டித் தோலை உரித்து விடுவானே! ஆகவே, அடுத்தபடி என்ன செய்யலாம்?' என்ற யோசனை மனமாக எப்போதோ, ஏதும் பேசாமல் நடந்த கரிகாலனுக்கு தோதிகாக ஒரு வழி புலப்பட்டது. அந்த வழி புலப்பட்டதற்கு அடையாளமாக அவன் முகத்தில் ஒரு புத்தொளியும் பிறந்தது. அதன் விளைவாகச் சற்று கதரியத்தடல் பேச்சுச் சுவர்களினான் கரிகாலன்.

"அரிஞ்சயா!"

"ஹும்"

"நாம் அடுத்தபடி செய்யவேண்டியது என்ன?"

"அனைத்தான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"யோசிக்க வேண்டியதில்லை, அரிஞ்சயா!"

"ஏன் யோசிக்க வேண்டியதில்லை?"

"மன்னரே உத்தரவிடுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்."

"யார்? ஜெயசிம்ம சானுக்கியரா?"

"ஆமாம்,"

"எப்பொழுது சொன்னார்?"

"நான் பிறும்ம மாராயன் மாளிகைக்கு வருவதற்கு முன்பு."

அரிஞ்சயன் சட்டென்று திரும்பி நின்று கரிகாலனை நோக்கினான். அவன் முகத்தில் சந்தேகச் சாயை பெரிதும் படர்ந்து நின்றது. "என்ன, மன்னர் சொன்னாரா? என்னிடம் எதுவும் சொல்லவில்லையே?" என்றான் அரிஞ்சயன். முகத்தில் உதயமான சந்தேகம் குரலிலும் தொனிக்க.

"உனக்குப் பிறகுதானே நான் வந்தேன் அரிஞ்சயன்?"
"ஆமாம், அதனாலென்ன?"

"கடைசியாக அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொள்வான் நான். அவர் சொல்லாவிட்டால் அந்த அரக்கர்களிடம் வந்து சிக்கிக்கொள்ள நான் என்ன முட்டாளா?"

"அவரா வரச்சொன்னார் உன்னை?"

"ஆமாம். இல்லாவிட்டால், எல்லோரும் அறியும் படியாக அரண்மனையில் நுழைந்து மன்னருடன் உதவாடி விட்டு, அவரைத் தொலைக்கத் திட்டமிடும் சதிகாரர்களிடம் தலை நீட்டுவேனா?"

இந்தப் பதில் அரிஞ்சயனுக்குப் பெருத்த அதிர்ச்சியை விளைவித்தது. பெரும் ரகசியமெனச் சதிகாரர்கள் மறைத்து வைத்திருந்த கொலைத் திட்டம், இவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று பிரமித்துப் போனான் அரிஞ்சயன். "என்ன! ஜெயசிம்ம அரசரை வேங்கி நாட்டுப் படைத்தலைவர்கள் கொல்ல உத்தேசித்திருப்பது உனக்குத் தெரியுமா?" என்று வியப்பும் அச்சமும் கலந்து தொனித்த சொற்கள், அவன் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்தன.

24. கரிகாலன் இட்ட தீ

சொற்களுக்கே வலிமை உண்டு. அதிலும் பிற மொழிச் சொற்களைவிடச் செத்தமிழ்ச் சொற்களுக்கு ஒரு தனிப்பட்ட வலிமை உண்டு. ஒரே சொல் பல சந்தர்ப்பங்களில் உபயோகப்படும்போது வெவ்வேறு பொருள் தரும். ஒரே சந்தர்ப்பத்தில் உபயோகப்படுத்தப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட சொல்கூட சொல்பவனுக்கு ஒரு பொருளையும் கேட்பவனுக்கு ஒரு பொருளையும் தரக்கூடியதாயிருக்கும். எண்ணங்களுக்கேற்ப சொல்லின் பொருள் மாறுபடுவதைத் தமிழ்க் கவிதைகளில் நாம் சகஜமாகக் காண்கிறோம். தமிழ்ச் சொற்களின் இந்தப் பல்வகைப் பெருமையால் இலக்கியத்தில் விளைந்திருக்கும் விந்தைகள் பல. அத்தகைய விந்தையொன்று அரிஞ்சயன் பேச்சினால் கரிகாலனுக்கு விளைந்தது.

"ஜெயசிம்மனைத் தொலைக்க திட்டமிடும் சதிகாரர்களிடம் தலையை நீட்டுவேனா?" என்று கரிகாலன் அரிஞ்சயனிடம் சாதாரணமாகத்தான் சொன்னான். 'தொலைக்க' என்ற சொல்லை, 'ஜெயசிம்மனுடைய ஆதிக்கத்தைத் தொலைக்க' என்ற பொருளில்தான் கரிகாலன் உபயோகித்தான். ஆனால், கரிகாலனைவிடச் சதிகாரர்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான அரிஞ்சயனின் சதி உள்ளத்துக்கு அது மிகக் கடுமையான பொருளைக் கூறியிருந்தது. 'ஜெயசிம்மனைத் தொலைத்து விட' என்ற சொற்களில், 'கொன்றுவிட' என்ற பொருளே அவன் உள்ளத்தில் திடீரென எழுந்ததால் "ஜெயசிம்ம மன்னரை வேங்கி நாட்டுப் படைத்தலைவர்கள் கொல்ல உத்தேசித்திருப்பது உனக்குத் தெரியுமா?" என்ற திடீரென உளறியும் விட்டான்.

மாறுபட்ட பொருள்களைக் கொடுத்த அந்த ஒரு சொல்லும், திடீரெனத் தனக்குள் இடைத்த தகவலைக் கண்டு ஒரு விநாடி அசந்தே போனான் கரிகாலன். சதிகாரர்களின் மனப்போக்கும் அவர்கள் ஜெயசிம்மனை வெற்றி கொள்ளக் கடைப்பிடிக்க உத்தேசித்தும் கற்புதத் திட்டமும் அவனை அடியோடு கவங்க வைத்தன.

ஏதோ பெரிய ரகசியத் திட்டம் என்றும், வேங்கி நாட்டு படைத்தலைவர் மூவர் அதுமதியில்லாமல் தன்னிடம் சொல்ல முடியாதென்றும் பிரும்ம மாராயன் மறைத்து வைத்த திட்டம் இந்தக் கொலைத் திட்டமே என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட கரிகாலன், சதிகாரர்களின் முட்டாள்தனத்தைப் பற்றிப் பெரிதும் விபந்தான். 'ஜெயசிம்மனைக் கொலை செய்ய முயன்ற அது திட்டப்படி நடந்தேறாவிட்டால் வேங்கி நாட்டில் பெருங்கொள்ளு ஏற்படும். அந்தக் கொலைத் திட்டத்தின் போற்பை ஜெயசிம்மன் நிரஞ்சனாதேவி மீதுதான் போடுவான். அப்படி நிரஞ்சனாதேவி மீது கொலை குற்றம் சாட்டப்பட்டால் விமலாதித்தன் வம்சம் வேங்கி நாட்டு அரியணையில் அரை நிமிடம் தங்கியிருக்க முடியாது. ஏன்? பிழைத்திருக்கவும் முடியாது. ஜெயசிம்மனை மறைவிலிருந்து அம்பெய்து கொன்றுவிடலாம். ஆனால், அதனால் ஏற்படும் விளைவை லகஷ் அம்புள் கடத் தடுக்க முடியாதே' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்ட கரிகாலன் உள்ளத்திலே, வள்ளுவர் அருள்வாக்கு மலர்ந்து நின்றது. 'அறவினை யாதெனக் கொல்லாமை; கோறல் (கொல்லுதல்) பிறவினைமே லாம் தரும்' என்ற குறளை உள்ளத்திலேயே உச்சரிக்கிக் காலன் அறவழியாலும் ராஜதந்திரத்தாலுமே ஜெயசிம்மனை ஜெயிக்க வேண்டுமே ஒழிய, பலத்தால் ஜெயிப்ப முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தான். சதிகாரர்களின் கொலைத் திட்டத்தை உடைக்கவும் தீர்மானித்தான். இந்தக் காரியத்துக்குச் சிறிது பொய் சொல்வது சான்றி

சம்மதம் என்று தன்னனத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு அரிஞ்சயனை ஏதெடுத்து நோக்கி, "அரிஞ்சயா! கொலைத் திட்டத்தை மிக ரகசியமாக நீங்கள் வைத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் அது மன்னருக்கு எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறது. அவர் சொல்லித்தான் எனக்குத் தெரியும்" என்று இதுவரை சொல்லிவந்த பொய்களோடு, மற்றொரு பொய்யையும் கவந்து கொண்டான்.

"நாம் இருவர்தானே ஒற்றர்கள்? மன்னருக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டான் அரிஞ்சயன்.

"அவருக்குத் தெரியாதது என்ன இருக்கிறது அரிஞ்சயா?" என்று கரிகாலன் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனைச் சிலாகித்துவிட்டு, "அரிஞ்சயா! எப்படித் தெரிந்தால் நமக்கென்ன? நாம் நமது கடமையைச் செய்வோம்" என்று அந்தப் பேச்சுக்கு ஒரு முடிவு கட்டிவிடவே, மேற்கொண்டு எத்தத் தகவலையும் கரிகாலனிடமிருந்து பெற முடியாதென்பதை உணர்ந்து கொண்ட அரிஞ்சயன், இனி, நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று வினவினான்.

"மன்னரைத்தான் கேட்க வேண்டும்" என்ற பதிலிறுத்தான் கரிகாலன்.

"மூன்றாவது ஜாமம் நேருங்கி வருகிறது. மன்னர் உறங்கிக் கொண்டிருப்பார். அவரை எப்படிப் பார்ப்பது?"

"மன்னருக்கு உறக்கமேது அரிஞ்சயா? சாதாரண மக்களாவது நிம்மதியாக உறங்கலாம். மன்னன் உறங்க முடியாது. அதுவும் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியரைப் போல் வேங்கி நாட்டை விழுங்கத் திட்டமிடும் மன்னனுக்கு உறக்கமேது? இன்றிரவு எத்தனை நேரமானாலும் என்னை வசந்த மண்டபத்துக்கு வரச்சொல்லியிருக்கிறார் மன்னர்."

"வசந்த மண்டபத்துக்கா?"

"ஆமாம்."

"அங்கு அரசகுமாரியல்லவா படுக்கிறாள்!"

"ஜெயசிம்ம மன்னருக்கு வசந்த மண்டபம் தேவை யில்லாத போதுதான், மன்னன் மகள் அங்கு படுக்கலாம்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம், தேற்றைக்கு முந்திய தின இரவில் மன்னன் மகளுக்கு அங்கு படுக்க உத்தரவில்லை."

அரிஞ்சயன் சற்று இரைந்தே நகைத்தான். "கரிகாலே! மன்னன் மகளின் கதி எப்படியிருக்கிறது பார்த்தீரா! சொந்த அரசன்மனை வட்டாரத்திலேயே இடிபாடி உலாவ வகையில்லை; படுக்கவும் வேறு யனிதன் உத்தரவு வேண்டியிருக்கிறது!" என்ற கறினான்.

"அவர்கள் அதிர்ஷ்டம் அரிஞ்சயா! நாமென்ன செய்யலாம்?" என்று கரிகாலனும் சிரித்துவிட்டு, "அரிஞ்சயா! நீ வசந்த மண்டபத்தின் அடைபட்ட பெருங்கதவு இருக்கின்றதே, அதன் வாயினில் காத்திரு தான் மன்னனைப் பார்த்துவிட்டு, என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதற்கு உத்தரவு பெற்று வருகிறேன்" என்ற கூரவே இருவரும் வெவ்வேறு மார்க்கத்தில் பிரிந்து சென்றனர்.

மனோ வேகத்தையும்விடக் கடுகி நடந்த கரிகாலன், வசந்த மண்டபத்தை நாடு முன்பாகவே தனது திட்டத்தை ஒரு வழியாக வகுத்துக்கொண்டான். அரச குமாரி உறக்கத்திலிருந்தாலும், அவனை எழுப்பிச் சிறைகளின் கொலைத் திட்டத்தையும் அவளிடம் கூறி எச்சரிப்பதோடு, அரிஞ்சயன் வேடத்தையும் களைத்திடுவதென்ற தீர்மானத்துடன், விடுவிடு என்று அரசன் மனைக்குள் நுழைந்து, வசந்த மண்டபத்துக்குச் சென்ற கரிகாலனைக் காவலானிகள் யாரும் தடை செய்யவில்லை.

ஜெயசிம்மன் தன்னைப்பற்றி மிகத் திட்டமான உத்தரவு எனைப் பிறப்பித்திருக்கிறானென்பதையும், தன்மீது மிக மிருசிய நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறான் என்பதையும் காவலானிகள் தனக்குக் காட்டிய மரியாதையிலிருந்து னிதித்துக் கொண்டு, மிகத் துரிதமாக வசந்த மண்டபத்தை அடைந்த கரிகாலன், முதல் கூடத்தைத் தாண்டி அரசகுமாரியின் அறையை அடைந்து, சிறிதும் பந்தம் செய்யாமல் கதவைத் திறந்தான்.

"உள்ளே வா" என்று ஒரு குரல் அழைத்தது.

உள்ளே நுழைய ஒரு காலை எடுத்து வைத்த கரிகாலன் மார்பு, குதிரையைவிட அதிவேகமாக ஓடத் தொடங்கியது. கால்கள் அசையக்கூட மறுத்தன. எதற் றும் குழப்பமடையாத அவன் புத்தியுங்கூட அடியோடு திசைகுலைந்து போகவே பிரமை பிடித்தவன் போல் தீர்நான் கரிகாலன். எதிரேயிருந்த கூட்டிலில் அரசகுமா ரியின் அழகிய உடனுக்குப் பதில் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனின் திடகாத்திரமான சாரீரம் அமர்ந்திருந்தது.

"ஏன் தயக்கம்? வா உள்ளே" என்று மிகக் கடுமை யாக இரண்டாம் முறை ஒலித்தது, ஜெயசிம்ம சாளுக்கிய னின் குரல்.

அரசகுமாரியை பார்க்கப் போன இடத்தில் ஜெய சிம்மன் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்தவன் கரிகாலனைத் தவிர வேறு ஒருவனாயிருந்தால், அந்தக் கணமே மயக்கம் போட்டாவது விழுந்திருப்பான்; அல்லது ஒன்றுக்கொன்று ஏதாவது உளறியிருப்பான். ஆனால் குடாமணி விஹாரத் தில் எத்தனையோ தர்க்கங்களில் கலந்து கொண்டதால், எந்த நிலையையும் சமாளித்துக் கொள்ளக்கூடிய கூரிய புத்தியுடைய கரிகாலன், தனக்கேற்பட்ட பிரமையையும் கைவரத்தையும் விநாடி தேரத்தில் சமாளித்துக்கொண்டு, அரசகுமாரியின் அறைக்குள்ளே நுழைந்தான். ஜெய சிம்ம சாளுக்கியனின் கழுகுப் பார்வையால்கூட அவன்

உள்ளத்தே ஓடிய எண்ணங்களை ஊடுக்க முடியாத அளவுக்கு அவன் முகம் கல்லாயிச் சமைந்து விட்டது.

நிஷ்களங்கமான வதனத்துடன் உள்ளே விழுந்து விளாசனை ஏற திறங்க -ஜூராய்த்த ஜெயசிம்மன் "சரிகாவா! இது எதிர்பாராத சந்திப்பல்லவா?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம் மன்னவா!" என்று ஒப்புக் கொண்ட சரிகாவனும்.

"இங்கு அரசகுமாரியைப் பார்க்க வந்தாய்."

"ஆமாம்."

"எதற்காகப் பார்க்க வந்தாய்?"

"இந்தச் சதியை உடைத்தெடுக்கக் கூடிய தகவல் கிடைத்தது."

"என்ன தகவல்?"

"தங்களைக் கொலை செய்துவிடச் சதிகாரம் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள்!"

ஜெயசிம்மன் புருவங்கள் சட்டென்று உயர்ந்தன. "என்ன! இது உண்மையா?"

"முக்காலும் உண்மை."

"இதை ஏன் அரிஞ்சயன் என்னிடம் சொல்லவில்லை?"

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை உபயோகித்துக் கொள் சரிகாவன், மென்மையான ஜெயசிம்மன் மனத்தில் சந்தேக விஷயத்தைப் புகுத்தத் தொடங்கி. "அசந்தர்ப்பமாக கேள்வி மகாராஜா!" என்றான்.

ஜெயசிம்மன் கட்டிலிலிருந்து எழுந்து அடியில் கிடக்கப் போல் அறையில் உலாவிக் கொண்டே, "இது அசந்தர்ப்பம் என்ன இருக்கிறது?" என்றான்.

"அரிஞ்சயன் தங்களுக்கு வேண்டியவன். நீண்ட நாட்களாக உழைப்பவன். தங்கள் நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமானவன். நானோ புதியவன்" என்று இழுத்தான்.

சரிகாவன் மனத்திலோடிய எண்ணங்களைப் புரித்துக் கொண்ட ஜெயசிம்மன் "நீ நினைப்பது நியாயம், சரிகாவா! ஆனால், அவன் இந்த விஷயத்தை இதுவரை என்னிடம் சொல்லவில்லையே!" என்றான்.

அரிஞ்சயன் மன்னனுக்கு விஷயத்தைச் சொல்லாததன் காரணத்தைக் சரிகாவன் ஓரளவு ஊடுத்துக்கொண்டான். திட்டம் சரியாக உருவாகவில்லை யென்றும், ஏற்பாடுகள் பூர்த்தியான பின்பு மன்னனிடம் சொல்லிக் கொள்ளலாமென்றே அரிஞ்சயன் இருத்திருக்க வேண்டுமென்றும் சரிகாவன் ஊடுக்க முடிந்தாலும், அதை வேளியில் எட்டாமல், மித்திரபேதத்தைச் சரியாகச் செய்துவிடத் தீர்மானித்து, "மன்னவா! இந்த விஷயத்தைப்பற்றி அரிஞ்சயனை எதுவும் கேட்காதீர்கள்" என்று கெடுக்கவது போல் நடத்தான்.

"ஏன்?"

"தீங்களை என்னிடம் இந்தத் தகவலைச் சொன்னதாக அவனிடம் பொய் சொல்லி இருக்கிறேன்."

"எதற்காகப் பொய் சொல்ல வேண்டும்?"

"தங்களிடம் அரிஞ்சயன் இந்த முக்கிய விஷயத்தைச் சொல்லவில்லை. நான் அவனிடம் கூறியபோது, 'உனக்கு எப்படித் தெரியும்?' என்று இரைந்தான். ஆகையால் அவனிடமிருந்து தப்ப, நீங்கள் சொன்னதாகவும், உங்களுக்கு முன்பே இத்தகவல் தெரியும் என்றும் கூறிவிட்டேன்."

"அதற்கு என்ன சொன்னான்?"

"நாம் இருவர்தானே ஒற்றர்கள்? மன்னனுக்கு இது எப்படித் தெரியும்?" என்று சீறினான்.

ஜெயசிம்மன் கோபமும் என்னை மீறியது. "அரிஞ்சயன் அயோக்கியன். சதிகாரர்களில் இவனும் ஒருவன். இருக்க வேண்டும். அவன் எங்கே இப்பொழுது?" என்ற கூச்சமிட்டான்.

"இந்தக் கொட்டைப் பின்புறப் பெருங் கதவுக்கூட காத்துக் கொண்டிருக்கிறான்."

கீதாமன் வைத்த சந்தேகத் தீ வெகு உக்ரமாகப் பீடித்துக்கொண்டது. உள்புற உதயமான கோபம் தீரேன எரிமலைபோல் வெடிக்கத் தொடங்கவே, "அஃ அயோக்கியனை இப்பொழுதே ஒழித்துக் கட்டுகிறேன்" என்று இடியென வார்த்தைகளை உதிர்த்த ஜெயசிம்மன் அறையலிட்டு வெளியே சரசரவென்று நடந்து சென்றான்.

25. மத்திரச் சொற்கள்

உயிர்மேல் - ஆசையில்லாதவன் உலகத்தில் யாருமே கிடையாது. கூன், குருடு, நொண்டி, முடவன், பிறர் காணச் சிக்காத ரோகமுடையவன், தன்னாடும் கிழவன் ஆகியவர்கள் கூட உலகில் தத்தித் திரிந்தாவது ஜீவிக்க இஷ்டப்படுகிறார்களே யொழிய, பிராணனைவிட யாருக்கும் மனம் வருவதில்லை. இந்தப் பிராணப் பயமும் அதனால் உயிர்மீது ஏற்படும் தீவிரப் பற்றுதலும் மனித சமுதாயத்துக்கு மட்டும் பிரத்தியேகமானதல்ல. எப்படி யாவது பிழைத்திருக்க வேண்டுமென்ற முயற்சியால்தான், சேடி கொடிகள் கூடத் தங்கள் வேர்களை நிலத்தின் ஆழத்துக்கு அனுப்பி நீர் நிலைகளை ஆராய்ந்து ஆகாரத்தை உறிஞ்சுகின்றன. சற்றே அடிபட்ட நாகம் சரசரவென்று பிணத்தை நோக்கி விரைவதும், வேங்கையும் சங்கமும் மனிதர்களை நோக்கிப் பாய்ந்து கொள்ள முயல்வது, உயிரை எப்படியாவது காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தால்தான்.

உயிர் அகன்றால் உலகம் இருண்டு போகிறது. அதைப் பார்க்க ஒளி அளிக்கும் உயிரை ஆண்டவன் படைப்பினுள்ள எந்த ஜீவராசியும் இழக்க இஷ்டப்படுவ தில்லை. இந்த உயிரால் யாருக்கு என்ன பிரயோசனம் என்ற தத்துவ ஆராய்ச்சிகள் கூட அதேகமாக ஏட்டளவில் திங்கின்றனவே யொழிய, அந்த எண்ணம் ஊர்வது தர்ஸபமென்பதைச் சரித்திரம் நிரூபித்திருக்கிறது. சமுதாயத்துக்குச் சுமையாயிருப்பவனும், தன் உயிரை மிக அபூர்வமென்றும், அது அவசியம் தன் உடலில் தங்கி யிருக்க வேண்டும் என்றும் நினைக்கிறான். உணவுக்கு அடியோடு வழியில்லாதவர்கள் கூடப் பிச்சையெடுத்தோ திருடியோ உண்டு, தங்கள் அற்புத உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிறார்கள்.

அறிவாளிகள் சொக்கிறார்கள்..." என்று வேசாக இருந்தான்.

ஜெயசிம்ம சானூக்கியனின் வந்து விழிகம் கரிசனத்தை நன்றாக ஊடுருவிப் பார்த்தன. தன் உன்னத்தை அரசன் அக்கக்காக அனுகவனைக் கவனித்து, மனதில் ஓரளவு அச்சமே உதயமானாலும், கரிகாலன் அதை வெளியில் காட்டாமல், அரசன் கண்களை நோக்கித் தன் கண்களையும் எழுப்பினான். கண்களைக் கண்கள் தாக்கி நின்றன. அந்த திருவர் பார்வைவை அந்தச் சமயத்தில் பாராவது பார்த்திருந்தான் ஒரு ஜோடி சட்டிகள் இன்னொரு ஜோடி சட்டிகளுடன் போரிடும் தன்மையே ஏற்படுமேயொழிய, ஏதோ இரண்டு மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்படாது. கரிகாலன் கண்களை நன்றாக ஊடுருவிப் பார்த்த ஜெயசிம்மன் கண்கள், கடைசியாகச் சற்றே தாழ்ந்து வேறு பறம் நெய்யின் ஜெயசிம்மன் வாயிலிருந்து வெளிவந்த சொற்களில், உறுதியும் வேசாகக் கோபமும் கவந்திருந்தன.

"ஜெயசிம்மனுக்கு இந்த வீதம் புத்தெடு சொன்னவர் களில் கதி என்ன ஆகியிருக்கிறது தெரியுமா கரிகாலா?" என்று கேட்டான் ஜெயசிம்மன்.

"பதவி உயர்த்திக்கும்" என்றான் கரிகாலன், ஜெயசிம்மன் கேள்வியின் குட்கமத்தை புரிந்து கொள்ளாதவன் போல.

"ஆம், இந்த உலகத்திலிருந்து மேல் உலகத்துக்கு உயர்ந்துவிட்டது."

"மன்னவா! கடவுளுக்கு அடுத்தபடி தங்களைத்தான் சொல்லவேண்டும்!"

"என்ன!"

"ஆம் மன்னவா! தங்களுக்குச் சேவை செய்பவர்களுக்கு கடவுள் மோட்சம் கொடுப்பதாகச் சொல்கிறார்

ன். நீங்களும் அதைத்தான் செய்வதாகச் சொல் இத்தீர்கள்."

"கரிகாலா! உன்னிடம் நகைச்சுவை நிரம்ப இருக்கிறது."

"அது தமிழனின் பிரத்தியேகச் சொத்து மன்னவா."

"அது அதிகமானால் சங்கடங்கள் பன உண்டு தெரியுமா?"

"தெரியும் மன்னவா! தங்களைப் போன்றவர்களிடம் கையாண்டால் உயிருக்கும் கேடு வரலாம்."

"தெரிந்துமா உன் சாமர்த்தியத்தை என்னிடம் காட்டுகிறாய்?"

"மன்னவா! நீங்கள் தமிழர்களோடு போரிட்டிருக்கிறீர்களே தவிர, கவந்து பழகியதில்லை, அவர்கள் வரன் பகம், வேட்பகம் உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் வாரித்தை பகம் தெரியாது. தெனிட்டாத அந்தத் தேன் மொழியில் நுனித்துத் தெனீக்கும் பன்னிரவிட இன்பம் தரும் நகைச்சுவையை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள். எங்கள் மொழியில் வசையினும் நகைச்சுவை உண்டு மன்னவா! அது மொழியோடு பிறந்த குணம். அந்த மொழியோடு கவந்திருப்பது எங்கள் ரத்தம். ஆகவே, எனக்கு மட்டும் நகைச்சுவை எங்கிருந்து போய்விடும்? உயிர் வாழ்வதற்கு, மன்னவா, சிரித்து மகிழ்ந்து வாழ நகைச்சுவை தேவை. அதில்லாமல் இந்த உயிர் எதற்கு?"

"நகைச்சுவைக்கும் இடம் உண்டல்லவா?"

"ஆம், மன்னவா!"

"இது நகுந்த இடமா?"

"ஆம் மகாராஜா! இங்கு அதைப் பேசியதான்தான் தர்க்கம் வளர்த்தது. கொஞ்சம் நிதானத்துக்கு வந்திருக்கிறீர்கள், மகாராஜா! யோசனை சொல்கிறவர்களுக்கு மோட்சம் கொடுத்துப் பயனில்லை. அப்படியானால்

உங்கள் மத்திரிகையெல்லாம் நீங்கள் வெட்டிச் சாய்க்க வேண்டியதுதான். அரசனுக்கு யோசனை சொல்வதற்கு மத்திரிகள் தேவை என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன."

"இருக்கலாம். ஆனால், நீ மத்திரியா?" என்று ஜெயசிம்மன்.

"இல்லை. மன்னவா, உங்கள் ஒற்றன். உங்களைக் காப்பாற்றுவதில் அக்கறையுள்ளவன்!" என்றான் கரிகாலன்.

ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் கண்கள் மீண்டும் அவனை ஆராய்ந்தன. மன்னன் முகத்தில் கோபம் மறைந்து இசைச்சிக்குறி உதயமாயிற்று.

"என்னிடம் அவ்வளவு அக்கறையா உனக்கு?" என்று வினவினான் ஜெயசிம்மன்.

"ஆம் மன்னவா! தங்களுக்குப் பணிபுரிய ஒப்புக் கொண்டு விட்டேன். அதை அறிவுடனும் ஆற்றலுடனும் ஒப்பெற்ற வேண்டியது என் கடமை."

"இப்பொழுது என்னதான் செய்யவேண்டுமென் றியா?"

"இந்தக் கொலைத் திட்டத்தைப்பற்றி நீங்கள் அரிஞ்சயனிடம் பேசக்கூடாது; அவனுக்கு எந்தவிதத் தீங்கையும் விளைவிக்கக்கூடாது. கோபமிருப்பதாகக் கூடக் காட்டிவிடாதீர்கள்."

"ஏன்?"

"எதிரிகள் தங்களைக் கொலை செய்யத் திட்ட மிட்டிருக்கிறார்கள் என்ற தகவல்தான் இதுவரை தெரியும். அந்தத் திட்டத்தை எப்படி வகுத்திருக்கிறார் கள், எப்படி நிறைவேற்றப் போகிறார்கள் என்கிற விவகாரங்கள் தெரியாது. அதை நமக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கக்கூடியவன் அரிஞ்சயன் ஒருவன் தான்."

அவனிடம்தான் சதிகாரர்களுக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது. என்னிடம் நம்பிக்கையில்லை."

"உன்னிடம் நம்பிக்கையில்லையா?"

"இல்லை! என்னை ஆண்டவனிடம் அனுப்பிவிடக் கூட ஏற்பாடு நடந்தது. அரிஞ்சயன் என்னைத் தப்புவித்திரா விட்டாக், உங்களிடம் இங்கு பேசும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்காது. உங்களுக்குப் பதில் எமனிடம் பேசிக்கொண்டிருப்பேன்" என்றான் கரிகாலன்.

ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் அடியோடு குழம்பிப் போனான். 'வாழ்க்கையில் என்றுமே குழம்பாத என்னைக் குழப்பிக் குட்டிக்கவராக அடிக்க இந்தத் தமிழன் எங்கிருந்து வந்தான்?' என்று மனத்துக்குள்ளேயே கரிகாலனைச் சபித்துவிட்டு, "நாம் மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியது என்ன?" என்று வினவினான்.

"மன்னவா! தங்களை எப்படிக் கொல்லச் சதிகாரர் கள் யோசித்திருக்கிறார்கள் என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும். சாப்பாட்டில் விஷம் வைத்துக் கொல்லப் போகிறார்களா? அல்லது நீங்கள் பலனி வரும்போது அம்பெய்து கொல்ல உத்தேசமா? அல்லது தனியாக வேங்கி நாட்டு வீரர்களைத் திரட்டிச் சமயம் பார்த்து உங்களைப் பிடித்து வெட்டிவிட உத்தேசமா? இவற்றில் எந்த முறையைக் கையாள் உத்தேசித்திருக்கிறார்கள், என்பது தெரியவேண்டும்" என்ற கரிகாலன் வார்த்தைகள், ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் மனத்தில் சுருக்கு சுருக்கென்று பாய்ந்தன. மரணத்தின் மார்க்கங்களைக் கரிகாலன் விவரிக்க விவரிக்க, ஜெயசிம்மன் முகம் பெரிதும் விகாரமடைந்து வந்தது.

இந்தச் சனியன் பிடித்த தமிழன் இளப்பிவிட்ட இந்தச் சந்தேகங்களால், இனிமேல் தான் சரியாகச் சாப்பிடவோ உறங்கவோ முடியாதென்பதை அறிந்த ஜெயசிம்மன் மனத்தில் கோபம் உக்கிரமாகப் பொங்கி எழுந்தாலும்,

அதை அதிகமாக வெளியில் காட்டாமல் மெனனமாகவே இருந்தான். மன்னன் மனத்தே எழுந்த பயங்கர அவைகளை அவன் மூகபாவத்திலிருந்து விதாடி நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்ட கரிகாலன், உன்னுக்குள் நடைத்துக் கொண்டாலும், முகத்தில் சுவனைக்குறியே அடுகமாகத் தெரியும்படி பாசாங்கு செய்து கொண்டு, "மன்னவா! நான் இருக்கும் வரையில் நீங்கள் எதற்கும் சுவனைப்பட வேண்டாம். இந்த அரிஞ்சயனை அபுதமாக உபயோகித்துச் சதிகாரர்கள் திட்டத்தைப் புரணமாக உடைத்து, அவர்களை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். இதற்கு நீங்கள் செய்யவேண்டியதும் ஒன்றிருக்கிறது" என்றான்.

"என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"நான் சொல்கிறபடி நடக்குமாறு அரிஞ்சயனிடம் சொல்ல வேண்டும். நான் எதைச் சொன்னாலும், அவன் உங்கள் ஆணையாகப் பாலிக்க வேண்டும்."

ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் ஒரு விதாடி யோசித்து விட்டுச் சத்தேகம் ததும்பும் கண்களுடன் கரிகாலனை நோக்கினான். கடைசியாக ஏதோ தீர்மானித்துக் கொண்டு கோட்டையின் ரகசியப் பெருங்கதைய நோக்கி விடுவிடு என்று கரிகாலன் பின் தொடர் நடந்தான்.

கதவை ஜெயசிம்மன் தாடும் காரணத்தை அறிந்து கொண்ட கரிகாலன், மன்னனுக்கு முன்பாக ஓடி அக் கதவின் பெரும் தாழ்களை மிகச் சிரமப்பட்டு அகற்றிக் கதவையும் திறந்து விட்டான். கதவு திறந்ததும், "கரிகாலா!" என்று அழைத்துக் கொண்டு, உள்ளே ஓடி வந்த அரிஞ்சயன், கரிகாலனுடன் மன்னனும் இருப்பதைப் பார்த்து, ஒரு கணம் அசைவற்று நின்றான். பிறகு மிரள மிரள விழித்தான்.

கரிகாலன் தன்னை நாடி வருவான் என்று அரிஞ்சயன் நினைத்தானேயொழிய, மன்னனும் வருவானென்று

நினைக்காததாலேயே அரிஞ்சயனுக்கு அத்தனைக் கவரம் ஏற்பட்டது. ஆனால், கரிகாலன் செய்த மித்திர பேதத்தில் நனைந்து விடத்த ஜெயசிம்மன் உள்ளத்தில், அரிஞ்சயனுடைய குற்றமுள்ள நெஞ்சதான் முகத்திலுள்ள குழப்பத்திற்குக் காரணமென்று தீர்மானித்த ஜெயசிம்மன், அந்த தடுப்பாயத்தை வெளியில் காட்டாமல், "அரிஞ்சயா! கரிகாலன் அனைத்தும் சொன்னான். நீ செய்யும் சேவை மகத்தானது. அதற்கும் பரிசில்லாமல் போகாது" என்று தூதிகளில் புன்முறுவல் அரும்பக் கூறினான்.

"அது தெரிந்ததுதானே மகாராஜா" என்று பதில் திர்த்தான் அரிஞ்சயன்.

"அரிஞ்சயா மேற்கொண்டு செய்யவேண்டியது என்ன வேன்பதைக் கரிகாலனிடம் சொல்லிவிடுக்கிறேன். மேட்டுக்கொள். அவன் சொல்லதை என் ஆணையென்று நினைத்து நட: புரிகிறதா?" என்றான் மன்னன்.

உண்மையில் அரிஞ்சயனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. ஆச்சரியத்தாக அவன் கண்கள் மலர்ந்து, ஜெயசிம்மனை பும்கரிகாலனையும் மாறி மாறி நோக்கின. நேற்று வந்த இவன், மன்னனுடைய நம்பிக்கைக்கு இத்தனை தூரம் எப்படிப் பாத்தாமானான்? என்று உன்னுக்குள்ளேயே யோசித்தான் இருப்பினும், அதை ஆமோதிக்கும் முறையில் மன்னனுக்குத் தலை வணங்கினான். ஜெயசிம்மன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமலும் ஆழ்ந்த யோசனை புடனும் அரண்மனையை நோக்கி மேன்மையான நடந்தான். அவன் போவதைச் சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கரிகாலன், கதவை நோக்கித் திரும்பி, "அரிஞ்சயா! வா போகலாம்" என்று அழைத்தான்.

மன்னன் போக்கைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தவித்த அரிஞ்சயன் கரிகாலனை நோக்கி, "எங்கு போக வேண்டும்?" என்று வினவினான்.

"வா சொல்கிறேன். முதலில் கதவை மூடுவோம்" என்று சொல்லிவிட்டு, அத்தப் பெருங்கதவின் தாழ்களை

மீண்டும் போட்டான். பிறகு நாழிகள் இருந்த இடத்திலிருந்து தரையில் குதித்து. "அரிஞ்சயா! அரண்மனை எனக்கு அதிகமாகப் பழக்கமில்லை. குதிரைக் கொட்டி எங்கே இருக்கிறது?" என்று கேட்டான்.

"எதற்கு?"

"இரண்டு புரவிகள் வேண்டும். உனக்கும் எனக்கும்."

"இந்த நேரத்தினா?"

"ஆமாம்."

"எங்கு போக?"

"சொக்கிறேன். முதலில் புரவிகளை வாங்கிக் கொள்வோம்" என்றான் கரிகாலன்.

அரிஞ்சயன் பதிலேதும் பேசாமல் நடத்து, அரண்மனையிலிருந்து சிறிது தூரத்திலிருந்து குதிரைக் கொட்டிக்குக் கரிகாலனை அழைத்துச் சென்றான். அங்கெல்லாம் அரிஞ்சயன் வாக்கு அரசு கட்டடனையாயிருந்தது. இரண்டு புரவிகளுக்குச் சேணம் போட்டு ஏறிக்கொண்டு, வேங்கி நாட்டுத் தலைநகர வீதிகளில் மிக மெதுவாகச் சென்ற அவ்விருவரும் ஊர் எல்லையைக் கடக்கும் வரையில் பேசுவேயில்லை. ஊரின் எல்லையைக் கடந்ததும், விண்ணை ஒரு முறை நோக்கிய கரிகாலன், நட்சத்திரங்களைப் பார்த்து மேற்குத் திசையில் குதிரையைத் திருப்பினான்.

"எதற்கு இத்தப் பக்கம் போகிறோம்?" என்ற சத்தெகத்துடன் கேட்டான் அரிஞ்சயன்.

"அரசர் கட்டடனையை நிறைவேற்ற."

"எங்கே போகிறோம்?"

"மேலைச் சானுக்கிய நாட்டிற்கு."

"அங்கு ஏன் போகவேண்டும்?"

"என்னைக் கேள்விகள் கேட்காதே. அரசர் ஆணைப்படி நட."

"அப்படி என்னிடம் சொல்லக்கூடாத ரகசியமாகுது?"

இத்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும், கரிகாலன் ஒரு விநாடி யோசித்தான். பிறகு சுற்றும் முற்றும் நோக்கி விட்டு, "அரிஞ்சயா! இப்படி வா" என்று அவனை அருகில் அழைத்துக் காதுக்கருகே ரகசியமாக எதையோ சொன்னான். அதைக் கேட்ட அரிஞ்சயன் கண்கள் மித மஞ்சிய ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. "மன்னர் யோசனை முதல்தரமானது கரிகாலா! இதை ஏன் அவர் என்னிடம் சொல்லவில்லை?" என்று வினவினான்.

"என்னையே சொல்லச் சொன்னார். அரிஞ்சயா! உன்னிடம் மன்னர் எத்தனை நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார் தெரியுமா?" என்று பதில் சொன்னான் கரிகாலன். "சரி, வா செவ்வோம்" என்று குதிரையை நடத்தினான். அதற்கு மேல் பதிலேதும் பேசாமல் அரிஞ்சயனும் குதிரையைத் தட்டி விட்டான். கரிகாலன் தன் காதில் சொன்ன அந்த மந்திரச் சொற்கள் அரிஞ்சயனது அவநம்பிக்கையை அடியோடு உடைத்தெறித்து விட்டதால் சொல்ல வொண்ணா மலிழ்ச்சி அவன் முகத்திலே தாண்டவமாடத் தொடங்கியது. அவன் முகபாவத்தைப் பார்க்காதது போல் பக்கவாட்டில் பார்த்த கரிகாலன், 'இப்படியும் ஒரு முட்டாள உலகத்தில் இருக்கிறானே!' என்று உள்ளூர் நகைத்துக் கொண்டான்.

26. வனையல் கரமும் வாள் வீச்சும்

காதோடு காதாக கரிகாலன் ஒடுவிட்ட மத்திரச் சொற்களால் அவநம்பிக்கை அடியோடு உடைந்து விட்டாலும், அத்தனை பெரிய அதுவலை அரசர் தன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டாரே என்பதால், மிகுந்த மனத்தாக்கலை அடைந்த அரிஞ்சயன், பொழுது விடிந்த பிறகும் கூட மெனனமாகவே தன் குதிரையை நடத்திச் சென்றான். அவன் மனத்தினோடியுள் எண்ணங்களைப் பூரணமாக அறிந்து கொண்ட கரிகாலனும், அவனுடன் பேச்சுக் கொடுக்காமல் தன் கவசித்தனைகளில் மனத்தை அடைய விட்டு மெனனமாகவே பிரயாணம் செய்தான். ஆனால் இருவர் மெனனமும் கதிரவன் உலகத்திலிருந்து நேரம் வரைக்குமே நிலைத்தது வேங்கி நாட்டு அரசியல் சிக்கல்களைப் பற்றிப் படைதிமமாக அவசிக்கொண்டு வந்த அரிஞ்சயன் மனத்தில், அரசர் திட்டம் ஒழுங்கானதுதானா என்ற சந்தேகம் சற்று ஏற்படவே, தனது மெனன விரதத்தைக் களைத்துக் கரிகாலனை நோக்கி, "கரிகாலா! அரசர் உன்னிடம் சொல்லியுள்ள திட்டம் முகம் கரமானதுதான். ஆனால் அது அவ்வளவு சுலபமாக நிறைவேறக் கூடியதா?" என்று விசாரித்தான்.

"அதைப்பற்றி நாம் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும், அரிஞ்சயா? அரசர் விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தனை மேலைச்சாளுக்கிய நாட்டிலிருந்து அழைத்துவர உத்தர விட்டிருக்கிறார். அதைச் செய்து முடித்தவுடன் நமது கடமை தீர்ந்து விட்டது. மேற்கொண்டு காரியத்தைச் சாதிக்க வேண்டியது மன்னர் பொறுப்பு" என்றான் கரிகாலன்.

"விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தனை அரியணையில் ஏற்றி விட்டால், மக்கள் சும்மாயிருப்பார்களா கரிகாலா?" என்று மீண்டும் வினவினான் அரிஞ்சயன்.

"மன்னர் அப்படித்தான் நினைக்கிறார். நினைப்பதில் தவறில்லை. ராஜராஜ நரேத்திரன் பவமில்லாதவன்; வாட்போரிலும் அதிகப் பரிச்சயமில்லாதவன்; மாதர்கள் உறவிலேயே காளத்தைக் கழிப்பவன் என்றும் பெயர் இருக்கிறது. ஆனால் ராஜராஜ நரேத்திரனின் ஒன்று சிட்டம் தம்பியும் சாளுக்கிய ரத்த ஒட்டம் உடலில் பூரணமாக உள்ளவனுமான விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தன் பெரிய வீரன் என்று பிரசித்தி பெற்றவன். வாட்போரில் தோற்றவன். மாகமறு இக்காத நடத்தை உள்ளவனென்று பெயர் வாய்க்கியவன். இவர்கள் இருவரில் யாரை மக்கள் விரும்புவார்கள்? கண்டிப்பாய், சாளுக்கியர் இளவலைத்தான்" என்று கரிகாலன் பதில் சொன்னான்.

"தவறு கரிகாலா! இடையில் ஒரு முக்கிய விஷயத்தைத் தவற்த்து விட்டாய்" என்று அரிஞ்சயன் குதிரை ஒட்டத்தைச் சற்று தளர்த்திக் கரிகாலனை ஏறேடுத்துப் பார்த்தான்.

அரிஞ்சயன் எதைக் குறிப்பிடுகிறானென்பதைக் கரிகாலன் உணர்ந்து கொண்டிருந்தாலும் அதை வெளியில் காட்டாமல் "என்ன அத்தனை முக்கிய விஷயம் அரிஞ்சயா?" என்று கேட்டான்.

"மன்னன் மகளைப்பற்றி நீயும் மறந்துவிட்டாய். மன்னரும் மறந்து விட்டார்."

"யார் திரஞ்சனா தேவியா?"

"ஆம்"

"இதில் அவர்கள் என்ன செய்ய முடியும்?"

"நீயும் மன்னரும் நினைப்பதுபோல் விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தனை வேங்கி நாட்டு அரியணையில் உட்கார வைப்பது சுலபமென்றால், இத்தனை நாள் நான் அதை ஏன் செய்யவில்லை?"

"ஏன்?"

"நிரஞ்சனா தேவியிடம் மக்களுக்குள்ள என்மையற்ற அன்புதான் அதற்குப் பெருந்தடையாயிருந்திருக்கிறது. அவள் கரம் இன்னும் ராஜராஜ நரேந்திரனைக் காத்து நிற்கிறது. நானையே அவள், மக்கள் முன்பாக வந்து ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் வேங்கி நாட்டு அரியணையில் தன் உடம்பொம்மையை அமர்த்தச் சூழ்ச்சி செய்கிறாள் என்பதைச் சொன்னால் மக்கள் அவனைத்தான் நம்புவார்கள். பிறகு மக்கள் எழுச்சி நிச்சயம்! அந்த நிலையை ஏற்படாமலிருக்கத்தான், மன்னர் நிரஞ்சனாதேவியின் சதித் திட்டத்தை அம்பலமாக்கி மக்களிடம் அவளுக்குள்ள செல்வாக்கை உடைக்கப் பார்க்கிறார்?"

"அப்படியா விஷயம்?" என்று ஏதுமறியாததுபோல் கேட்டான் கரிகாலன்.

"ஆம் கரிகாலா! ஜெயசிம்மன் திட்டத்தில் மூன்று படிசூண்டு. ராஜராஜ நரேந்திரனை உபயோகமற்றவனாக அடிப்பது திட்டத்தின் முதல்படி; அது நிறைவேற்றிவிட்டது. விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தனைப் பெரிய வீரனாக்குவது இரண்டாவது படி; அந்தப் படியையும் தாண்டிவிட்டோம். ஜனங்கள் தெய்வம்போல் பாவிக்கும் நிரஞ்சனாதேவியை மிகக் கேவலமான சதிகாரியென்றும் கொண்காரியென்றும் நீரூபித்து, மக்கள் அவனை வெறுக்கும்படி செய்வது மூன்றாவது படி; அதை ஜெயசிம்மன் இன்னும் தாண்டவில்லை. அதைத் தாண்டாத வரையில் மேலைச் சானுக்கியர்கள் ஆதிக்கம் வேங்கி நாட்டில் ஏற்படவே முடியாது. அப்படியிருக்க, மன்னர் திடீரென்று விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தனை ஏன் வலுவிழ்த்து முடிசூட்ட இஷ்டப்படுகிறார்?" என்று கவலை தோய்ந்த குரலில் கேட்டான் அரிஞ்சயன்.

"மன்னன் மகள் சதியில் ஈடுபட்டுள்ளதற்கு அத்தாட்சி உன்னிடமில்லையா அரிஞ்சயா?" என்ற வினவினால் கரிகாலன்,

"இன்னும் பூரணமாக இல்லை. வேங்கிநாட்டுப் படைத் தலைவர்களைச் சதியில் சேர்க்க எனக்கு அதுமதி பளித்தது. ஒலை எழுதிக் கொடுக்கும்படி அவனைக் கேட்டேன். அவன் கொடுக்கவில்லை. கொடுத்தால் அதை கத்தாட்சியாக வைத்துக் கொண்டு பிறும்ம மாராயன் ஓதனைவர்களுக்கும் விசாரணைக்குக் கொண்டு வந்து, நிரஞ்சனாதேவியின் முகத்தில் கரியைப் பூசுவீடவா வென்றுதான் திட்டம் போட்டேன். ஆனால், திட்டம் பூர்த்தியாகுமுன்புதான் அரசர் இப்படிக்கட்டளையிட்டு விட்டாரே!" என்றான் அரிஞ்சயன்.

கரிகாலன் மேற்கொண்டு சம்பாஷணையை வளர்த்த இஷ்டப்படாததால், "இதெல்லாம் பெரிய ராஜ நந்திரமா யிருக்கிறது அரிஞ்சயா! இதில் எனக்கு பழக்கமேது? எது சம்படியாவது போகட்டும்; அரசர் கட்டளையை நாம் திறைவேற்று வேராம்" என்று ஒரு விதமாகச் சம்பாஷணையை முடித்துவிட்டுக் கரிகாலன் தன் எண்ணங்களை எங்கெங்கோ பறக்க விட்டான்.

உண்மையில் ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் தக்கனை மேலைச் சானுக்கிய நாட்டுக்குப் போகச் சொல்லவில்லை என்பதையும் விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தனை அழைத்து வரச் சொன்னதும் முழுப்பொய்யென்பதையும் அரிஞ்சயன் அறிந்தால், விவகாரம் எத்தனை விபரீதத்தில் போய் முடியும் என்பதை எண்ணிப் பார்த்த கரிகாலன், உன்னுக்குள்ளேயே நகைத்துக் கொண்டான். ஜெயசிம்ம சானுக்கியனும் அரிஞ்சயனும் விரித்த அபாய அரசியல் வலையிலிருந்து அரசகுமாரியைத் தான் காப்பாற்றி விட்டதை நினைத்ததால் என்மையற்ற ஆனத்தமும் அவன் உடலில் ஊடுருவிச் சென்றது. அப்படி அரசகுமாரியைத் தான் காப்பாற்றியிருந்தாலும், தான் திடீரென வேங்கி நாட்டிலிருந்து மறைந்து விட்டதால், தன் மீது அரச குமாரி என்ன அபிப்பிராயம் கொள்ளுவானோ என்ற நினைப்பு அந்த ஆனத்தத்தில் சிறிதனவு துக்கத்தையும்

கைத்து விட்டது. "பிரகம்ம மாராயணோடு சேர்ந்து சதி செய்து ஜெயசிம்ம சானுக்கியன் ஆதிக்கத்தை வேட்டு நாட்டில் உடைத்து விடுவேன் என்று என்னை நம்பியிருந்தானே அரசகுமாரி. அப்பேர்ப்பட்டவன், சொல்லாமல் கொன்னாமல் ஒடிவிட்டானே என்று திணைக்காட்டானா? அத்தனைப்படி ஏற்படும்போது திணைக்காட்டுக்குப் பயத்த பேடியென்று திணைப்பாளனோ? ஜெயசிம்மன் கையானான் கத்த அடியாக்கியான் என்று திணைப்பாளனோ?" எந்தெங்கும் யோசித்த கரிகாலன், "இதற்கெல்லாம் காரணத்தான் பதினெட்டு சொல்லவேண்டும். அரசகுமாரிக்கு என் கடமையைச் செய்கிறேன்" என்று தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டான்.

அத்தக் கடமை எங்கிருந்து எழுந்தது? அபவையான ஒரு பெண்ணின் அபாய திணையினால் ஏற்பட்ட அநுநாபத்திலிருந்தா? அல்லது சதா துயரம் தோய்ந்த திணை அவள் அம்புறு விழிகளிலிருந்தா? இத்தக் கேள்விக்கு உண்மையான பதிலைச் சொல்லக் கரிகாலன் மனம் மறுத்தது. அவனை எப்படியாவது சொல்லி மயங்கச் செய்துவிட்ட அரசமகளின் சொன்னபிம்பம் இத்தக் கடமையைத் தூண்டிவிட்டதென்பதுதான் உண்மை. ஆனால், கரிகாலன் மனம் உண்மையான மறுத்தே பேசியது. "இல்லை, இல்லை! அவள் அழுவில் மயக்கமல்ல கடமையைத் தூண்டியது; நீர்க்கதியிலிருக்கும் ஓர் அபவைக்கு வீரன் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்வதான் செய்கிறேன்" என்று கரிகாலன் தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாலும், அவன் சித்தமென்னவோ அந்தச் சித்திவிப் பெண்ணின் சிற்றிடைமையையும் மாம்பழக் கண்ணங்களையும், அவற்றையும் தோற்கடிக்கும் இதர கவர்ச்சிப் பிரதேசங்களையும் கற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தது அடுத்த இரண்டு நாள் பயணத்திற்குள்ளாக. அரசகுமாரியின் உருவம் தஞ்சையாக அழிக்க முடியாதபடி தன் இதயத்தின் பதிவாடி விட்டதென்பதைக் கரிகாலன் உணர்ந்த

கொண்டான். அந்த உணர்ச்சியால் ஏற்பட்ட இன்ப அனைகள் உடனெங்கும் மோத, பயணத்தைச் சிறிதும் ஊனப்பின்பிற் செய்தான்.

மேற்குச் சானுக்கிய நாட்டெல்லையப்பற்றிய வீரங்கள் கரிகாலனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாவிட்டாலும், குடாமணி விஹாரத்தில் தான் சுற்ற சரித்திரப் பாடங்களைக் கொண்டு அந்த எல்லையையும் போக முன்படிய திணையையும் ஒருவிதமாக ஊதித்துக்கொண்டு, கிருஷ்ணா நதியில் கரையோரமாக, மேற்கு நோக்கிப் பயணம் செய்தான். மேற்கே செல்லச் செல்லக் கிருஷ்ணாவின் குடை குறுகி மேலித்தாலும், பயணம் செய்த பிராந்தியங்கள் மிகத் தெய்வீகமாகக் காட்சி தனித்தன. சில இடங்களில் சாலை வெட்டும் பாறைகள், சற்றுச் சில இடங்களில் கண்ணுக் கெட்டும் தூரம் பெரிய சமவெளி. துன்பமில்லாத பவ விதமாகக் கண்ணுக்கு விருந்தளித்த தட்பங்களும் பீடபூமியில் பிரயாணம் செய்த சந்தர்ப்பமும் அந்நேரமும் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற கூடச் சங்கமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

புண்ணிய நன்னொன் துங்கபத்திராவும் கிருஷ்ணாவும் ஒன்றுகூடும் இடத்தான் கூடல் சங்கமம். கூடல் என்றாலும் திணைவதுதான்; சங்கமம் என்றாலும் இணைவதுதான். ஒன்று வடமொழி, இன்னொன்று தமிழ்மொழி. ஆனால் இரண்டு புண்ணிய நதிகள் கலப்பது போலவே இரண்டு தெய்வீக மொழிகளும் கலந்து, அந்த இடத்துக்குக் கூடல் சங்கமம் என்ற பெயர் உலவலாயிற்று.

பிறகாகத்தில் வீரராஜேந்திர சோழன் சானுக்கியர் கணை முற்படித்த அத்தக் கூடல் சங்கமத்தில் கிருஷ்ணா சற்று வடமேற்காகப் பிரிந்துவிட்டதால் துங்கபத்ராவின் கரையேல் நின்று வெகுநேரம் அந்த இணைப்பைப் பார்த்து பிரமித்து நின்றான் கரிகாலன். அப்பொழுது சூரியன் மலை லாயிலில் விழும் நேரம். துங்கபத்ராவின் தென்விய நீர் கிருஷ்ணாவின் கலங்கிய செந்திவின் இணைத்

280

தானும், அவற்றின் மீது கதிரவன் தங்கதிறப் பானங்கள்
பாவித்து மின்னியதானும் ஏற்பட்ட இத்திரஜாலத்தைக்
கண்டு அதிசயத்து நின்ற கரிகாலனை நோக்கிய
அரிஞ்சயன், "கரிகாலா! நேரமாகிறது. மேலைச்
சாளுக்கிய நாட்டுக்குப் போகவேண்டுமானால், நாம்
சற்றே மேற்கே சென்று, துங்கபத்ராணையப் படகின்மூலம்
தாண்ட வேண்டும்" என்றான்.

கரிகாலன் சற்றே நேரம் எதோ யோசித்துவிட்டு,
"அரிஞ்சயா! இன்று இரண்டே பயணம் செய்ய என்னால்
முடியாது. இங்கு பக்கத்திலுள்ள சற்றேம் திருத்தாக்
தங்குவோம்" என்றான்.

"இங்கு பக்கத்தில் ஊர் கிடையாது. அதோ, அந்தக்
காடு தெரிகிறது யார். அது சாளுக்கிய அரசு
குடும்பத்தினர் வேடையாடும் காடாம். அந்தக்கு அருகே
அரச குடும்பத்தினர் தங்க ஒரு சத்திரம் உண்டு. அங்க
நம்மைத் தங்க அனுமதிக்கமாட்டார்கள்." என்றான்
அரிஞ்சயன். சற்றுத் திரைவிடுத்த ஒரு காட்டைச்
சட்டிக்காட்டி.

"ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனுடைய தளபதியர்களுக்கு
இடமில்லை என்று யார் சொல்ல முடியும்? லா
அரிஞ்சயா!" என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு,
அந்தக் காட்டின் முகப்பிலிருந்த சத்திரத்துக்குச்
சென்றான் கரிகாலன்.

கரிகாலன் ஊகம் சரியாகவே இருந்தது. ஜெயசிம்மன்
பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் சத்திரக்காரன்
நடுக்கினான். கீழேயிருந்த அறைகளில் நல்ல அறை
யொன்றும் அவர்களுக்கு ஒழித்துவிடப்பட்டது. குதிரை
களைக் கவனிக்கச் சத்திரக்காரன் சகல ஏற்பாடுகளையும்
செய்தான். நன்றாக நீராடி உணவருந்திய கரிகாலன்,
சத்திரத்து நடுமுற்றத்தை அடுத்திருந்த கூடத்திலிருந்த
மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு "அரிஞ்சயா! இத்தனை

நாளாக்குப் பின் நாம் இன்று நிம்மதியாகத் தூங்கலாம்"
என்று சொல்லிவிட்டு மஞ்சத்தில் படுத்துக் கொண்டான்.
அரிஞ்சயனும் பக்கத்திலிருந்த அறைக்குச் சென்று
யனித்துக் கொண்டான்.

இரவு மெள்ள மெள்ள ஏறத் தொடங்கியது. எங்கும்
அமைதி நிலவத் தொடங்கியது. ஆனால் வேங்கி நாட்டி
க்குத்து பல காதங்களுக்கு அப்பாலிருந்த அந்தச் சத்திரத்
திலும் கரிகாலனுக்கு நிம்மதி கிடைக்கவில்லை. கரிகாலன்
படுத்து உறங்கிய சில நாழிகைகளுக்கெல்லாம், மாடியி
லிருந்து நாளவத்து பேர் நடதடவென்று இறங்கி
முற்றத்துக்காக வந்து வெளியே செல்ல முயன்றனர்.
வெளியேயிருந்து மிகுந்த வேகத்துடன் பத்துப் பதினைந்து
பேர் உள்ளே நுழைத்து அவர்களை வழிமறித்தார்கள்.

"வீரகந்தன். இவ்வையல் வேட்டிப் போடுவேன்!"
என்ற ஒரு குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட கரிகாலன்
கூடத்துத் தூண்களின் மறைந்த வண்ணம் முற்றத்தருகில்
வந்தான். அங்கே கண்ட காட்சி அவனைத் திக்பிரமை
படையச் செய்தது. இரண்டு வான்கள் சரேலென்று
மோதின. ஒரு வானைப் பிடித்திருந்த கையில் வணையல்
கள் பல கலகலவென ஒலித்து அமிருதகீதம் பொழிந்தன.
மேல்லிய அந்தப் பெண் கரத்தில் வீரர்களையும் நடுங்கச்
செய்யும் வேகமிருந்ததையும், எதிராளியின் வான் அவன்
வானின் உராய்வினிருந்து தப்ப முடியாமல் திணறுவதை
யும் கண்ட கரிகாலன், ஆச்சரியத்தால் அடியோடு
செயலற்று நின்றான்.

27. இனையற்ற எழில்: வரையற்ற உணர்ச்சிகள்

பெண் வாடை சிதிலும் படாமல், குறவிகளோடு ஒரு துறவியாய் நாகப்பட்டினத்துப் புத்த விஹாரத்தில் வளர்ந்துவிட்ட கரிகாலனுக்குக் கூடச் சங்கமத்தின் அந்தச் சத்திரத்தில் திடீரெனத் தோன்றிய அந்தப் பெண்ணின் அஞ்சா நெஞ்சமும், சாகசச் செய்கையும், சொல்லால் விவரிக்கமுடியாத பெரும் விரித்திரமாயிருந்தது. அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியவனைக் கண்டதும், அவன் கண்களில் விசய கோப ஜ்வாலையையும், சரேலென வானை உருவியினால் வேகத்தில் அவன் விச முற்பட்டபோது அவன் வலக்கரம் அசைந்த உறுதியையும் பார்த்த கரிகாலன், 'இப்படியும் ஒரு பெண் இருக்க முடியுமா?' என்று பிரயித்தே போனான். பாரத நாட்டு வீரப் பெண்மணிகளைப் பற்றிச் சூடாமணி விஹாரத்தின் தலைமைப் பிஷா அவனுக்கு நரம்பப் போதித்திருந்தாலும், அந்த மாதிரி ஒரு பெண் உண்மையிலேயே இருப்பாளென்றோ, அவன் தன் கண்புன் வந்து நிற்பாளென்றோ அவன் கண்கள்கூட நினைக்கவில்லையெனக்கயரால், 'ஒரு பெண் ஆபத்திலிருக்கிறாளை, அவனை நாம் காப்பாற்ற வேண்டுமே' என்ற உணர்ச்சிகூட இல்லாமல், மேலே நடப்பவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

அந்தப் பெண்ணின் துடிகரத்தைத் தடுத்து நின்ற வானுக்குடையவனும் அதிக வயதானவனல்ல என்பதையும், வாலிபத்தில் வசந்தத்தில் பிரவேசித்திருந்த அவனுடைய கையும் நல்ல உறுதியுடனேயே வானைப் பிடித்திருந்ததையும் பார்த்த கரிகாலன், அந்த இருவர் மாட்டாதவனாய் அடுத்த நிகழ்ச்சிகளை எதிர்பார்த்து நின்றான். அடுத்த நிகழ்ச்சிகளும் திடீரெனத் துவங்கின.

அந்த அழகியின் வான் குறுக்கே பாய்ந்து நின்றதால் தன் வானை இழுக்க மாட்டாமல் சில விநாடிகள் தத்தளித்த அந்த வாலிபன், தன் பலம் முழுவதையும் உபயோகித்து வானைத் திடீரென இழுத்துக் கொண்டான். அடுத்த விநாடி வானுடன் வான் மோதியது. வாலிபனுடன் வந்த வீரர்களும் வானை உருவ முற்பட்டதை அந்த வாலிபன் வேண்டாமென்று எசனை செய்து அடக்கி, தன் வானால் அவனுடைய வானைத் தாக்கினான். அழகியின் வான் தானா பக்கத்திலும் கனவேகத்தில் சுழன்றதால், ஏதோ விஷ்ணு சக்கரம் சுழல்வது போன்ற பிரமைபை அளித்தது கரிகாலனுக்கு. அவனுடைய வானின் நுனி பல முறை எதிரியின் கழுத்தைத் தடவிக் கொடுத்ததன்றி, சில சமயங்களில் அவன் கண முன்னாலும் திடீர் திடீரெனக் காட்டி யளித்து மறைந்தது. அவன் வானின் எல்லையிலிருந்து தப்ப அந்த வாலிபன் பல தடவைகள் அப்புறமும் இப்புறமும் துள்ளித் துள்ளிக் குதித்தான். சண்டை மும்முரம் ஆக அந்த வாலிபனின் அமைதி கலைந்து முகத்திலே ஆத்திரம் துளிர்ந்தது. மிகக் கடுமையாகத் தாக்கத் தொடங்கிய அவனுடைய வான் நெடுவாக்கில் அவனுடைய அழகிய மார்பகத்தைத் தோக்கிப் பலமுறை பாய்ந்தும் பயன்றே போயிற்று. ஒவ்வொரு முறையும் அந்த அழகியின் குரமான வான் எதிரியின் வானைத் தடுத்து ஒரு சுழற்றிச் சுழற்றி அப்பால் தள்ளியது.

இந்தப் போரைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆச்சரியத்துக்கே தன்னைப் பூரணமாகப் பறிகொடுத்துவிட்ட கரிகாலனுக்கு, அவனது வான் குரூரமானதா, அல்லது வானை விடக் கூர்மையான அவன் விழிகள் குரூரமானவையா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மனத்தை மயக்கும் அந்தப் பருவ மங்கைவின் எழிலிலும் வீரத்திலும் மனத்தைப் பறி கொடுத்து ஏதோ சொப்பன உலகத்தில் நின்ற அவனைப் பின்னாலிருந்து காதில் ஒலித்த அரிஞ்சயன் சொற்கள் இந்த உலகத்திற்குக் கொண்டு

வந்தன. வாட்களின் உராய்வால் கண்ணை விழித்துக் கொண்டு அதறியிடுத்து கூடத்துக்கு ஓடிவந்த அரிஞ்சயன் முற்றத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த போரைக் கண்டு பிரமித்ததல்லாமல், அதைக் கண்டு வியந்த வண்ணம் தான் மறைவில் நின்று கொண்டிருந்த கரிகாலனைக் கண்டதும் கோபமும் கொண்டு, அவனருகில் வந்து, "கரிகாலா! என்ன பார்த்துக்கொண்டு கும்பா நிற்கிறாயே," என்று காதருகில் மென்மசுச் சொன்னான்.

இருளின் மறைவில் நின்ற கரிகாலன், மென்மசுத் திரும்பி "இதில் நமக்கென்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது அரிஞ்சயா?" என்று வினவினான்.

அரிஞ்சயன் உதடுகள் திகழ்ச்சியாக மடிந்தன, "நமக்குச் சம்பந்தமில்லாவிட்டால் வேறு யாருக்குச் சம்பந்தம்?" என்று கேட்டான்.

விஷயம் புரியாமல் விழித்த கரிகாலனைத் தரிதப் படுத்திய அரிஞ்சயன், "உம்! சீக்கிரம் இந்தச் சண்டையை நிறுத்து கரிகாலா! அந்த வாலிபன்தான் விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தன்! ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் மருமகன்!" என்றான்.

எதற்கும் அசையாத கரிகாலன் உணர்ச்சிகளும் திடீரெனச் சாட்டையால் அடிக்கப்பட்ட, குடுரையைப் போல் துள்ளியெழுந்தமையால், "சரி அரிஞ்சயா! இந்தப் போரை முதலில் நிறுத்துவோம். ஆனால், இந்தப் பெண் யார் தெரியுமா உனக்கு?" என்று விசாரித்துக்கொண்டே, தான் மறைவிலிருந்து ஓர் அடி எடுத்து முற்றத்துக்காக வந்தான்.

"தெரியாது. ஆனால், அவன் போர்க் கோலத்தையும் அவன் போரிடும் நிறமையையும் பார்த்தால் அவன் அரையன் ராஜராஜன் மகனாயிருக்க வேண்டும்" என்றான் அரிஞ்சயன்.

கரிகாலன் உணர்ச்சிகள் ஒருமுறை கொந்தளித்தன. மறுமுறை ஸ்தம்பித்தன. "அரையன் ராஜராஜன் மகன்!" என்று உதடுகள் முணுமுணுத்தன. ஏதோ காட்டு முகப்பி ிருக்கும் அந்தச் சத்திரத்தில் தன் கடமை விநாடிக்கு விநாடி அதிகப்பட்டு வருவதை எண்ணிப் பார்த்த கரிகாலன், நகவர மாலையைய நினைத்துப் பெரிதும் வியந்து, பெருமூச்சும் விட்டான். பிறகு ஏதோ நினைத்துக் கொண்டு உணர்ச்சிகளைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்ட வளாய் முற்றத்தின் முகப்பில் வந்து நின்று, "திறந்துங்கள் சண்டையை!" என்று ஆணையும் இட்டான். மிகக் கம்பீரமாகச் சுத்தியால் தட்டப்பட்ட இரும்புச் சவாகைபி ிருந்து எழும் ஒலிபோல் எழுந்து ஒலித்த அந்த இரு சொற்களின் சக்தி அற்புதமாகத்தானிருக்க வேண்டும். தன்னை அத்தனை துணிவுடன் ஆணையிடக் கூடியவன் யாராயிருக்க முடியும் என்பதைப் பார்க்க வானைத் தாழ்த்திக் கிரும்பினான் விஜயாதித்தன். அதுவரை சலிப் பின்றிப் போரிட்ட அந்தப் பெண்ணும் வானைத் தாழ்த்தி குரல் வந்த திசையை நோக்கினான். முற்றத்தின் முகப்பில் எதிரேயிருந்த தூணில் பொருத்தப் பெற்றிருந்த விளக்கில் ஒளி முகத்தில் பட்டதால், ஏதோ வெங்கலச் சிவை நிற்பது போல் குழத்தை முகத்துடன் நிற்குகொண்டிருந்த கரிகாலனைப் பார்த்ததும், "இந்தச் சிறுவனுக்குத்தான் எத்தனைத் துணிச்சல்!" என்று வியந்தான். அத்தனை வியப்பினும் அவன் கடைக்கண் மட்டும் எதிராளி திடீரெனத் தாக்கினால் என்ன செய்வது என்ற யோசனை யில், அவனைக் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தது.

விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தன் கண்களில் அந்த அழகியின் கண்களில் துளிர்ந்த வியப்பு இல்லை. அதற்குப் பதில் உக்கிரராகாரமான கோபமே தாண்டவமாடியது. கண்கள் சிவப்பேற கடினமான குரலில் கேட்டான் விஜயாதித்தன் "நீ யார் இதில் தலையிட?" என்று.

"நான் ஒரு வீரன்" என்றான் கரிகாலன்.

"அப்படியா!" என்ற விஜயாதித்தன் குரலில் இகழ்ச்சி கலந்திருந்தது. கரிகாலன் குழந்தை முகத்தைப் பார்த்த அவன் கண்களிலும், அந்த இகழ்ச்சி பிரதிபலித்தது.

அந்த இகழ்ச்சியைக் கண்ட கரிகாலன் இகழ்ச்சியும், இகழ்ச்சியால் சற்றே புன்முறுவல் கொண்டன. "ஆம் நான் விரைதான். ஆனால், இடைதுறை நாட்டு இளவலைப் போல அவ்வளவு பெரிய வீரனல்ல; பெண்களிடம் போரிட்டு எனக்குப் பழக்கமில்லை" என்றான் கரிகாலன்.

கரிகாலன் தன்னைப் பார்த்துக் கேனி செவ்வொனெப்பதைப் புரிந்துகொண்ட விஜயாதித்தனுக்கு அவன் தன்னை இன்னாரென்று அறிந்து கொண்டது இன்னும் அதிக விஸம்பாவிருந்தபடியால், "நான் இன்னாரென்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டான்.

"உங்களை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க ஆளை அழைத்து வந்திருக்கிறேன். அரிஞ்சயா! இப்படி வா!" என்ற அரிஞ்சயனையும் முற்றத்து முகப்புக்கு அழைத்தான் கரிகாலன்.

அரிஞ்சயனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் பிரமித்துப் போன விஜயாதித்தன், "அரிஞ்சயா! நீ எங்கு வந்தாய்? இவன் யார்?" என்று வினவினான்.

"இளவரசே! இவர் நமது மன்னரின் தூதர். இவர் சொற்படி நடக்கும்படி மன்னர் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். தங்களை நாடித்தான் நாங்கள் வருகிறோம்" என்றான் அரிஞ்சயன்.

"அப்படியானால் இந்த வேட்டுவச் சத்திரத்துக்குள் என் வந்தீர்கள்?"

"இவர் இளைப்பாற விரும்பினார்."

"எதற்கெடுத்தாலும் இவர் இவர்! இவரென்ன பெரிய பிரபுவா?"

"இவர் யார் என்பதைப்பற்றிக் கவனமில்லாத இளவரசே! இவர் சொன்னபடி நாம் நடக்கவேண்டும் என்பது மன்னர் கட்டளை!"

"நாம் நடக்க வேண்டுமா? பொதுப்படையாகப் பேசுகிறாயே அரிஞ்சயா? நான்கு இவன் கட்டளைக்கும் தீர்ப்படிய வேண்டுமா?"

"ஆம் இளவரசே! மன்னர் கட்டளையை நிறைவேற்றவே இவர் வந்திருக்கிறார். இவர் ஆணையைத் தம் சொந்த ஆணையாகப் பாவிக்கும்படி மன்னர் என்னிடம் நேரில் சொன்னார்."

இந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட விஜயாதித்தன் என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் சிந்தி நேரம் விழித்ததன்றி, பனம் ஒரு நிதானத்துக்கு வராததால், காலை இப்படியும் அப்படியும் தனாயில் சேசாக அசைக்கவும் செய்தான். அவன் சங்கடத்தைப் புரிந்துகொண்ட கரிகாலன், "இளவரசே! ஆத்திரப்படாதீர்கள். மன்னர் எதையும் உங்கள் தன்மையக்காலவே செய்கிறார்; இதோ சிறும் இத்தப் பெண்ணின் எதிரிலும், அவளுடன் வந்திருக்கும் மற்றவர்கள் எதிரிலும், நான் எதுவும் பேச விரும்ப வில்லை. நீங்கள் இப்பொழுதே துங்கபத்திரையைத் தாண்டி உங்கள் இருப்பிடம் செல்லுங்கள்; நாளைக் காலையில் தங்களை அரண்மனையில் சந்திக்கிறேன். ஏதோ நான் கட்டளையிடுகிறேன் என்று நினைக்காதீர்கள். நான் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனின் கருவி; அவருடைய வாகுக்கு நீங்கள் வைக்கும் மரியாதையை எனக்கு வைத்தால் போதும்" என்று பாதி சமாதானமாகப் பேசினாலும், அவன் குரலில் கண்டிப்பு நிறைந்திருப்பதை விஜயாதித்தன் கண்டான்.

இந்தச் சம்பாஷணையில் அரிஞ்சயனும் புரந்த "இளவரசே! யோசிக்க வேண்டாம். இவர் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள்" என்று வற்புறுத்தினான்.

288

மன்னன் மகள்

விஜயாதித்தன் ஒரு விநாடி யோசித்துவிட்டு "அப்படியானால் இவன்..." என்று முற்றத்தில் உருவிய வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்த அழகி மீது கண்களை வீசினான்.

"அவனைப் டாதுகாத்துக் கொண்டு வரவேண்டியது என் பொறுப்பு" என்றான் கரிகாலன்.

விஜயாதித்தன் முகத்தில் நம்பிக்கை சிறிதும் உதிக்கவில்லை. நன்றாக நீண்ட முகவாயுடனும் மிகக் கூரிய நாசியுடனும் அரியக் களை சொட்டிய அவன் முகத்தில் குழப்பமும் அதிகமாக ஏறிக்கொண்டது. "பதினைத்து வீரர்களும் வந்திருக்கும் என்னையே வட்சியம் செய்ய வில்லை இவன்! உன்னை ஒரு போருட்டாகக் கருதுவானா!" என்று கேட்டான் விஜயாதித்தன்.

"இளவரசே! நீங்கள் போரிட்டீர்கள். பெண்களைக் கோபத்தால் வசப்படுத்த முடியாது. அன்பினால் வசப்படுத்தலாம். நீங்கள் பயப்படாமல் போய் வாருங்கள்" இத்தப் பெண்மணியை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்" என்று உறுதி கூறினான் கரிகாலன்.

கரிகாலன் எந்தத் தைரியத்தில் அவ்விதம் உறுதியளிக் கிறான் என்பதை புரிந்து கொள்ளாததால், அரிஞ்சயன் மிரண்டு விழித்தான். அவன் வாயைத் திறக்குமுன்பாக விஜயாதித்தன் பேசத் தொடங்கி, "அப்படியானால் இப்பொழுதே இவனை அன்பினால் வசப்படுத்தி அழைத்துக் கொண்டு என்னுடன் வா" என்றான்.

"இன்றிரவு நாங்கள் சத்திரத்தை விட்டு நகர முடியாது இளவரசே! நாங்கள் வேங்கி நாட்டிலிருந்து இடைவிடாது பயணம் செய்து களைத்திருக்கிறோம். உங்கள் வீரர்களில் நால்வரை மட்டும் என்னுடன் நிறுத்தி விட்டு மீதிப் பேரை அழைத்துக்கொண்டு நீங்கள் செல்லுங்கள். மீதி விஷயத்தை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்ற கரிகாலன், விஜயாதித்தன் மீண்டும் ஏதோ வாயைத் திறக்க முற்பட்டதைக் கண்டு.

"இளவரசே! மேற்கொண்டு தர்க்கம் செய்ய வேண்டாம். இரவு முழுவதும் இந்த முற்றத்திலேயே நின்று காவல் கழிக்க முடியாது" என்று சற்றே அதட்டலாகச் சொல்லி விட்டு, "அரிஞ்சயா! அத்தப் பெண்ணின் வான் அவளிடமிருக்கட்டும்; அவளுடன் வந்திருக்கும் நால்வரின் வாட்களையும் எடுத்துக் கொள்" என்று உத்தரவிட்டான்.

அந்தக் குரலிலும் அந்தத் தோரணையிலும் கீழ்ப்படியச் செய்யவல்ல ஏதோ ஒரு மாபெரும் சக்தி இருந்திருக்க வேண்டும். அந்த வீரப் பெண்மணியுடன் வந்த வீரர்கள் மறுவார்த்தை பேசாமல் வாட்களை அரிஞ்சயனிடம் கொடுத்தார்கள். யாருக்கும் கீழ்ப்படித்து அறியாத விஜயாதித்தன்கூடக் கரிகாலன் சொன்னபடி நான்கு வீரர்களை சத்திரத்தில் காவலுக்கு இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, மற்றவர்களுடன் வாயினை நோக்கி விரைந்து சென்றான்.

விஜயாதித்தன் சென்றதும், கரிகாலன் முற்றத்திலே நின்று அந்த அழகிக்காகக் கண்களைத் திறப்பி, "அம்மணி, நீங்கள் மாடியில் உள்ள அறைக்குச் செல்லுங்கள். இன்னும் சில விநாடிகளில் தங்களைச் சந்திக்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு, மாடிப்படிக்களக்கை கையைக் காட்டினான்.

"நீ யார் எனக்குக் கட்டளையிட?" என்று உக்கிரமாகக் கேட்டான் அவன்.

"இதைத்தான் இளவரசரும் சற்று முன்பாகக் கேட்டார். அவரே நான் சொன்னதற்குக் கீழ்ப்படிய வில்லையா? தயவு செய்து மாடிக்குச் செல்லுங்கள். இது கட்டளையல்ல அடியவன் கோரிக்கை!" என்றான் கரிகாலன்.

அவன் உண்மையாகத்தான் பேசுகிறானா, அல்லது தன்னைப் பார்த்துக் கேலி செய்கிறானா என்பதை அறியாததால் ஒரு கணம் கூர்ந்து அவனை நோக்கிய அத்தப் பெண், அடுத்த விநாடி மறுமொழி பேசாமல் மாடிப்படிகளின் மீது மெல்ல ஏறி நடத்தான்.

அடுத்தபடியாக எழுந்த கரிகாலன் சொற்களில் இட்ட மான உத்தரவு இருந்தது. "அரிஞ்சயா! நமது வீரர்களில் இருவர் சத்திரத்து வாயினவரும், இருவர் புழக்கடை கதவையும் காக்கட்டும். நீ கூடத்திலே படுத்துக்கொள், நான் சென்று அந்தப் பெண்ணை எச்சரித்து, அவள் வானையும் வாங்கி வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு மாடிப் படிகளில் ஏறிச் சென்றான்.

சத்திரத்து மாடியில் அறைகள் இரண்டே இருந்தன. அவற்றிலொன்று பூட்டப்பட்டிருந்ததால் மற்றொன்றில் அப்பெண் இருப்பானென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு கரிகாலன் அந்த அறையில் கதவைத் தோட்டான். கதவு தாளிடப்படாததால் கவமமாகவே நெங்கது. உள்ளே துழைத்து இரண்டு அடிகள் எடுத்து அவத்த கரிகாலன், சற்றுத் தூரத்திலிருந்த தோற்றத்தைக் கண்டு பிரமை தட்டி நின்றான். முற்றத்திலே நடந்த சண்டையாலும், அந்த ஏற்பட்ட சிக்கலை அவிழ்க்க முற்பட்டதால் சித்தம் வேறு அணுவங்களில் சிக்கிக் கிடந்தாலும், கரிகாலன் அந்தப் பெண்ணைச் சர்வரக் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் அந்த அறையின் தனிமையில் உலாவிய அமைசியில், அவன் இருந்த நிலை அவன் மனத்தைக் கட்டிக் கக்கொடப் பெயர்த்தெடுக்கத் தொடங்கியது. அவன் அப்பொழுது தான் தன் காலிலிருந்த மான்தோல் கச்சையை அவிழ்க்க ஒரு காலைத் தரையில் ஊன்றி, மற்றொரு காலைக் கட்டிலின்மேல் வைத்திருந்தான். அடியை வைத்து அவன் தோலைத் தழுவிருந்த புலித்தோல் அங்கிலும் கழற்றி விடப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பெண்ணின் இருந்தத் தோற்றத்தைக் கண்ட கரிகாலன் உன்மம் எங்கோ வானில் பறந்து கொண்டிருந்தது. அவளுடைய இன்னையற்ற எழில் அது வரை தேங்கி நின்ற அவன் மனச்சிங்களின் கரையை உடைத்து வரையற்று பிரவாகிக்கச் செய்யவே, எந்த உலகத்தில் இருக்கிறோம் என்பதை அறியாமல், துணி தூரம்பித்தான் கரிகாலன்.

28. செங்கமலச் செல்வி

அரசு பரம்பரையினர் வேட்டையாடுவதற்காக மேலைச்சாளுக்கிய மன்னர்கள் துங்கபத்ராவின் காட்டு முகப்பிலே கட்டிவைத்த அந்த வேட்டுவ மாளிகையின் மாடியைறையிலே, முதன் முதலாக அந்தக் கட்டழகியைக் கண்ணெடுத்து ஆராய்த்த கரிகாலனின் மனம் படாதபாடு பட ஆரம்பித்தது. அவன் ஒரு காலை எடுத்துக் கட்டிலின் மேல் ஊன்றி, முழங்காலுக்குக் கீழும் கணுக்காலுக்கு மேலும் கட்டப்பட்டிருந்த மான்தோல் கச்சையை தவழ்க்க முற்பட்டுக் குனிந்து நின்றிருந்ததால், அவன் உடல் வானவிகிளையோல் வளைந்திருந்தது. 'ஆனால் சிறு தாறில் ஏற்படும்போது சூரியக் கிரணங்களால் உதயமாதம் அந்த வானவில்லில் இத்தனை வர்ண ஜுவல்சன் எங்கேயிருக்கின்றன' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்ட கரிகாலன், 'ஒரு காலும் இல்லை' என்ற முடிவுகளை வந்தான். தான் உள்ளே வந்த சத்தம் கேட்டுத் திரைமறைத் திரும்பிப் பார்த்ததால், அவன் விழிகளில் தெரிந்த பிரகாசத்தில் ஓர் தீயமிகுட வானவில்லில் என்ன, இயற்கையின் எந்தச் சிருஷ்டியதும் இருக்க முடியாது என்று கரிகாலன் நினைத்தான்.

கட்டிலின்மேல் வைத்த ஒற்றைக்காலை எடுக்காமலே, அவன் அவனைப் பக்கவாட்டில் பார்த்தபடியாலும் அறையின் தாங்காவனக்குச் சற்று அவனைத் தன்னியே தொங்கிக்கொண்டிருந்தபடியாலும், வினக்கின் வெளிச்சம் அவன் முகத்தின் ஒரு பாகத்தில் மட்டும் அடித்தது காரணமாக, ஏதோ செடிகளில் மறைந்து ஒளிந்து விளையாடி ஒரு பாதி முகத்தைக் காட்டும் வனமோகினி போல் விளங்கினாள் அந்தக் கட்டழகி. செண்பகப்பூவின் மஞ்சள் நிறத்தையே தோற்கடிக்கவல்ல அவளுடைய சன்னத்தைத் தடவிய விளக்கொளிகூட அந்தக் கண்ணத்தின்

யினுமீனுப்புக்கு முன்னால் பனபளக்கமாட்டாமல் சற்று மல்லியே டெத்ததாகத் தொன்றியது கரிகாலனுக்கு. கருமை பாய்ந்த இமைகளாலும் இமைகளுடன் இணைந்து நின்ற சின்னஞ்சிறு பட்டுச் சருமக் குழிகளாலும் பாதுகாக்கப்பட்ட அவளுக்கு இரு விசால விழிகளும் சிப்பியால் பாதுகாக்கப்பட்ட பாண்டி நாட்டின் பெரு முத்துக்களைப் போல் பனபளப்பதைக் கண்ட கரிகாலன், 'முத்தினிடையே கரும்புன்னி இருந்தால் குறைபாடு என்று சொல்வார்களே, அது என்ன முட்டாள்தனம்! அதோ அவள் இமைக்குள்ளே பதுங்கிக் கிடக்கும் இரண்டு பெரும் முத்துக்கள் எத்தனை அழகாக இருக்கின்றன!' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான். இப்படி ஒரு முறை பார்த்த பார்வையிலேயே அவன் கண்களால் பவந்தமாக இழுக்கப்பட்ட கரிகாலன் விழிகள், பெரிய சமுத்திரத்தில் விழுந்துவிட்ட துரும்புகள் போல் அவனுடைய செனத்தரிய சாகரத்தின் கழல்களில் சிக்குண்டும் அவைகளால் தூக்கி எறியப்பட்டும் திணறின.

அவன் விசாலமான நெற்றியில் இட்டிருந்த திலகம் வேட்டையாடிய காரணமாகச் சிறிது அழிந்து கிடத்தாலும் அதிலும் ஒரு தனிச்சிறப்பு இருந்ததையும், அது அழிந்து சற்றுக் கீழே இறங்கியிருந்த வகையே முகத்துக்கு இணையற்ற கம்பீரத்தைக் கொடுக்க முற்பட்டதையும் கண்டான் கரிகாலன். அந்த நெற்றிக்குமேலே அவன் எடுத்துக் கட்டியிருந்த கார்மேகக் குழல் தன்னை வளைத்து நின்ற கதம்ப மலர்ச்சரத்தைப் பல இடங்களில் ஊடுருவி உதிரி உதிரியாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததால், சிவபிரானுடன் நாட்டியமாடிக் களைத்துவிட்ட சக்தியே இந்த உலகத்தில் வந்து குதித்துவிட்டானோ என்ற பிரமையை ஏற்படுத்தியது. வழவழப்பும் செழுமையும் நீரம்பிய அவன் கன்னங்களின் ஓரங்களைத் தொட்ட வண்ணம், செண்பக மொட்டையும் பழிக்கும் நாசிக்கும் கீழே அமைந்திருந்த செவ்விய உதடுகள் இருக்கவேண்டிய

அளவுக்குமேல் கொஞ்சம் பெரிதாயிருந்தபடியாலும் அவற்றின் அசாதத்தியச் சிவப்பை அவற்றிலிருந்த நீரோட்டம் இன்னும் அதிகமாகக் காட்டியபடியாலும் இரண்டு உதடுகளும் பிரமாத நீரோட்டமுள்ள கெம்புக் கற்களின் வரிசையைப்போல் பிரகாசிப்பதைக் கரிகாலன் கண்டான்.

உறுதியாக அழகாக கீழ்தோக்கி இறங்கிய கழுத்தில், அவன் அதிக நகைகளை அணியாமல் ஒரே ஒரு முத்து மாலையை மட்டுமே அணிந்திருந்தான். அதைக் கண்ணுற்ற கரிகாலன், அவை செய்த பாக்கியத்தை எந்தப் புருஷன் செய்திருக்கிறானோ என்று நினைத்து, அந்த நினைப்பின் காரணமாக ஒருமுறை பெருமூச்சம் விட்டான்.

வளைந்த அவன் உடலின் விவாப்புறத்தில் தெரிந்த அவனுடைய இடையின் உறுதியைக் கவனித்த கரிகாலன் அந்தப் பெண் சதா போர்ப் பயிற்சியிலும் வேட்டையிலும் காலத்தைச் செலவிட்டிருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதோடு, அத்தனை திண்மையிலும் அந்த இடையிலும் குறுகிக் கிடந்ததைப் பார்த்து, 'நல்ல வேளை! இத்தனைப் போர்ப் பயிற்சியிலும் பெண்மை குன்றவில்லையே,' என்று சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டான்.

ஆனால், குறுகிப் போன இடையை இயற்கை வேறு இடங்களில் ஈடு செய்திருந்ததையும், இடையை அடுத்து இலங்கிய பிரதேசங்களில் அளவோ அழகோ இம்மியும் குறையாமல் எதேஷ்டமாக மண்டிக் கிடந்ததையும் கண்ட கரிகாலன், இயற்கையைவிடச் சிறந்த வன்னல் யாரும் இருக்க முடியாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

இயற்கை செப்பனிடும் எதிவிலும் மர்மமும் புதைத்து கிடக்கிறது. வெளிப்படையாகச் சிலவற்றையும் மர்மமாகச் சிலவற்றையும் தோற்றுவிக்கின்றன இயற்கையில் காட்சிகள். மேகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் இயற்கை அதன் கருமையைக் கண்ணுக்குக் காட்டுகிறதெயொழிய, அதில்

தப்பியோடுவதற்கும் நீரைக் கண்ணுக்குத் தோற்றுவிப்பதில்லை. உலகத்தின் இருஷ்டி எதிலும் தெரிவது பாதி, தெரியாதது பாதி. தெரிந்ததை மட்டும் அறிந்து இருப்து அடைவதில் அறிவு குறைந்தவன்; ஆராய்ச்சிக்காரன் தெரியாததிலும் ஊகத்தைச் செலுத்த முற்படுவதில்லை. அந்த ஊகத்திலும் ஆராய்ச்சியிலும் விளையும் இன்ப தன்பங்கள் அனந்தம். சில ஆராய்ச்சிகளில் இன்ப தன்பங்கள் அனந்தம். இன்பமும் தன்பமாயிருக்கும். இன்ன இன்பமாயிருக்கும். இன்பமும் தன்பமாயிருக்கும். இன்ன பற்ற இன்பத்தையும் வேதனைகளையும் கவனித்து உருவது எழில் ஆராய்ச்சி. அதுவும் பெண்ணின் எழிலில் ஓர் ஆண்மகன் ஊகத்தைச் செலுத்தும்போது, எத்தனை மன வேதனைகள்! எத்தனை இன்ப அடைமொழிகள்! எத்தனை கொள்கைகள்! சொல்லுக்கே அடங்காத மகிழ்ச்சித்திரம் அது!

வேட்டையாடும் யானைகளின் துருக்கைகளைப் பழிக்கும் அவன் அழகிய தொடைகளுக்குக் கீழேயிருந்த முழங்காலைகளும், முழங்காலுக்குக் கீழேயிருந்த ஆடுகளை அமைத்து இறங்கிய மாதிரியையும் கவனித்த கரிகாலன், இவற்றுக்கெல்லாம் கவிகள் சொன்ன உவமை சரியா என்றுகூட யோசித்தான். யானைத் துருக்கையின் கடினம் எங்கே? இவற்றின் வழுவழப்பு எங்கே? கவிகள் எத்தனை குருடர்களாயிருந்திருக்கிறார்கள்! என்று கவிகளைக் கண்டிக்கவும் தொடங்கினான். இந்தக் கண்டிப்புடன் ஓடிய கரிகாலன் கண்கள், அவன் இடையில் வரித்து கட்டப்பட்டிருந்த சேலையைக் கண்டன. மனமோ 'எதற்காக இவ்வளவு வரித்து கட்டவேண்டும்? பூவையிட மென்மையான இடை கன்றிப் போகாதா?' என்ற கோபத்தால் கொந்தளித்தது. இப்படி எழிலை ரசிக்க அக்கக்காக அடையதால் அவன் உணர்ச்சிகள் கனவேகத் திக்கழன்றன. உயிர் அணுக்கள் ஊசி முனையில் நின்றன.

கால் கச்சையை அவிழ்க்க முயன்று அவனை நோக்கித் திரும்பிய அந்தப் பெண், அவன் கலக்கத்தை ஒரு நொடிப்

பொழுதில் கண்டு கொண்டாளானாலும், அதைப் பற்றிச் சிறிதும் ஸ்டிரியம் செய்வாமல் கால் கச்சைகளை நிதானமாகவே அவிழ்த்து முடித்தாள். தோளிலிருந்த புலிக்கச்சைகளையும் எடுத்துவிட்டுச் சேலையைப் பிரித்து உடலை முடிக்கொண்டதால், முழுப் பெண் உருவம் கரிகாலன் கண்ணுக்கெதிரே எழுந்தது. அவன் நிதானமாகத் தன் வேட்டுவக் கோலத்தைக் களைத்து அவனை நோக்கி ஒரு முறை புன்முறுவல் செய்துவிட்டுக் கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அப்படி உட்கார்ந்து கொண்டவன் இதிரே ஓர் ஆண்மகன் தின்றிறானே என்ற நினைப்புச் சிறிதும் இல்லாமலும், அவனை உட்காரக்கூடச் சொல்லாமலும், "சரி, வந்த விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்" என்று கட்டளையிடும் தோரணையில் பேசினான்.

அவன் தன் கையில் பூணமாகச் சிக்கியிருந்த நேரத்திலும், அத்தனை எதிர்ப்பாகத் தன்னை ஓர் அடிமை போல் பாலித்துப் பேசுவதைக் கண்ட கரிகாலன் இதழ்களில் புன்முறுவல்கொண்டு அரும்பியது. அவன் அப்படிப் புன்முறுவல் செய்யும் நேரங்களில் அவன் முகத்தில் உதயமாகும் விஷமம் அந்தச் சமயத்திலும் உதயமாயிதைக் கண்ட அந்தப் பெண் சற்றுக் கோபமே அடைந்து, "என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள், நான் பெண்தான்" என்று கூறினாள் குரலில் லேசாகக் கோபம் தொனிக்க.

"உடைமாற்றத்துக்குப் பின் அந்த உண்மை தெளிலாகப் புலப்படுகிறது..." என்று திழுத்தான் கரிகாலன்.

"அதற்கு முன்பு ஆண் பிள்ளையென்று நினைத்தீர்களோ?"

"இல்லை; அப்படி நினைக்கவில்லை."

"ஏன்?"

"எந்த ஆண் பிள்ளைகளுக்கும் இந்தனை துணிவு இடையாது. சற்று முன்பு ஓர் ஆண்மகன் தங்கனிடம் அகப்பட்டுத் திணறியதைக் கவனித்தேன்."

"அப்படியானால் என்னை யாரென்றுதான் நினைத்தீர்கள்?"

"எதையும் நினைக்க முடியவில்லை. புரியாத பெரும் புரியா இரக்கிதீர்கள் நீங்கள். நான் ஏதோ இந்தச் சத்திரத்தில் இராப்பொழுதைக் கழிக்கலாமென்று வந்தேன். இங்கு நீங்கள் ஓடிவருவதும், உங்களை மட்டும் விண்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தன் படையைத் திரட்டிக் கொண்டு வருவதும் எல்லாமே ஏதோ புராணக் கதை போலிருக்கிறதேயொழிய உண்மைச் சம்பவமாகத் தெரியவில்லை" என்று கூறிய கரிகாலன், உன்னுக்குள்ளே மென்மென் தடந்து, அவன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தான். "சரி, இனி என்ன செய்வதாக உத்தேசம்? சொல்லுங்கள்" என்று கடைசியாக ஒரு கேள்வியையும் அவனை நோக்கி விசினான்.

அவன் விழிகள் அவனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கின. "சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? படுத்து உறங்க வேண்டியதுதான்" என்று உதடுகளும் முணுமுணுத்தன.

"உறங்குவதா? உங்களுக்குச் சித்தப்பிரமை ஏது மில்லையே?" என்று தொடர்ந்து கேட்டான் கரிகாலன்.

"என்னைப் பார்த்தால் உங்களுக்கு எப்படித் தோன்றிறது?"

"நிதான புத்தியோடு இருப்பதாகத்தான் தோன்றிறது."

"அப்படியே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்."

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும், இந்த இடத்துப் பெண்ணை எப்படிச் சமாளிப்பது என்பதை அறியாமல் சங்கடப்பட்ட கரிகாலனுக்கு ஓரளவு கோபமும் ஏற்படவே, "அடுத்து நடக்க வேண்டியதைக் கவனிப்பேண்டாமா?" என்று அதட்டலாகக் கேட்டான்.

"கவனிக்க வேண்டியது நீங்கள்!"

"நானா?"

"ஆமாம். நீங்கள்தான்... என்னை அன்பினால் வசப்படுத்தி நாளைக் காலையில் அந்த மடையனிடம் ஒப்படைப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்?"

"நீ பேசுவதைப் பார்த்தால் ஒப்படைக்க மாட்டேன் என்ற நம்பிக்கை உனக்குப்பதாகத் தோன்றுகிறது."

"ஆம்; அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது."

"எதிலிருந்து அந்த நம்பிக்கை உண்டாயிற்று?"

"உங்கள் முகத்திலிருந்து. உங்களைப் பார்த்ததும் நீங்கள் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது தெரிந்தது. எந்தத் தமிழனும் அரையன் இராஜராஜன் மகனைச் சாணக்கியர்களிடம் ஒப்படைக்க மாட்டான் என்ற உறுதி எனக்கு உண்டு."

"அரிஞ்சயன் சொன்னது சரியாகப் போய் விட்டது. நீ அரையன் ராஜராஜன் மகனா?"

"ஆம்!"

"எதற்காக இப்படித் தனிமையில் வேட்டையாட வந்து விண்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தனிடம் சிக்கிக் கொண்டாய்?"

இதற்கு அவன் உடனே பதிலேதும் சொல்லவில்லை. கட்டிலிலிருந்து எழுந்து அறையில் சிறிதுநேரம் உலாவினான். பிறகு, கரிகாலனைப் பார்த்துச் சொன்னான்: "இதோ நாமிருக்கும் இந்த வேட்டுவச் சத்திரமும் இந்தக் காடும் ஒரு காலத்தில் மேலைச் சாணக்கியருக்குச் சொந்த மாயிருந்தன. என் தந்தை துங்கபத்திரையின் அக்கரைக்கு அவர்களை விரட்டிய பிறகு, இங்கு யாரும் வருவதில்லை. இந்தக் காட்டுக்கு அப்புறத்தில் தந்தை தங்கியிருக்கிறார். அதனால் வேட்டையாட நான் இங்கே அடிக்கடி வருவேன். இந்தச் சத்திரத்தில் சில நாட்கள் தங்குவேன்.

இதை ஒற்றர்கள் முனம் அறிந்த விஜயாதித்தன் இருமுறை என்னை இங்கு வந்து மடக்கினான். இருமுறையும் என்னிடம் வீரர்கள் அதிகமாயிருந்ததால் அவனை வீரட்டி விட்டேன். இனி அவன் வரமாட்டானென்ற கதையத்தில் நான்கு வீரர்களை மட்டுமே இம்முறை அழைத்து வந்தேன். அவனுக்கு இது எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறது. இம்முறை பதினைந்து பேருடன் தெரிந்தோன். நீங்கள் தடுத்திராவிட்டால் மடக்கி கொன்டான். இன்றிரவு கொண்டுபோயிருப்பான். என்னை என்ன, இடைதறை நாட்டுக்கு அழிவைக் கொண்டு என்ன, பான். என் தந்தை இதை அறிந்த அடுத்த நிமிடம், சோழ நாட்டுப் படைகள் தங்கபத்னிராவைத் தாண்டிவிடும்."

ஏதோ பெரும் கதையைச் சொல்பவன்போல் அவன் தன் கதையைச் சொன்னான். மென்னமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கரிகாலனை நோக்கிக் கடைசியாகக் கூறினான்: "உங்கள் சம்பாஷணையிலிருந்து நீங்கள் ஜெயசிம்மனுடைய தாதனென்று அறிந்துகொண்டேன். அப்படியிருந்தாலும் என்னை விஜயாதித்தனிடம் ஒப்படைப்பது உமது மன்னனுக்கோ அவன் நாட்டுக்கோ எந்தவிதத்திலும் தன்மை பயக்காது."

கரிகாலன் நீண்ட தேரம் யோசித்தான். அவனும் அதையில் சற்று உலாவினான். திடீரென அவன் முகத்தில் ஏதோ யோசனை பிறக்கவே அந்தப் பெண்ணை நோக்கி, "பெண்ணே! உன் பெயரென்ன?" என்று வினவினான்.

"செங்கமலச் செல்வி" என்றாள் அவள்.

"செங்கமலச் செல்வி, இப்படி வா!" என்று அழைத்தான் அவன்.

அவள் முகத்திற் "சந்தேகச்சாயை பலமாகப் படர்ந்தது. உணர்ச்சியால் திடீரெனத் தூண்டப்பட்ட கரிகாலன், "சந்தேகப்படாதே; இப்படி வா!" என்ற

அவன் மகையைப் பிடித்துத் தனக்காக இழுத்து அப்புறம் இப்புறம் பார்த்து விட்டு, அவன் காதுக்கருவில் ஏதோ விடுவிடுவென்று வார்த்தைகளை உதிர்த்தான். அவள் எழிகளிலிருந்த சந்தேகம் மறைந்தது "இது உண்மையா?" என்று வினவினாள் அவள்.

"உண்மைதான்."

"தெரியாமல் ஏதேதோ பேசினிட்டேன். மன்னிக்கவும்..." என்று மேலே ஏதோ சொல்லப்போனாள் செங்கமலச் செல்வி. அவன் வாயை சட்டென்று பொத்திய கரிகாலன் "உன்! சும்மா இரு. கதவுக்கருகில் யாரோ ஒன்றுக் கேட்டுறார்கள்" என்றான். கதவுக்கருகிலிருந்த அந்த உருவமும் உள்ளேயிருந்தவர்கள் தன்னைக் கவனிக் கொள்ளென்பதை அறிந்ததும், மெள்ள அப்புறம் நகரலாயிற்று.

29. அறிவும் ஆபத்தும்

மேன்மையும் தின்மையும் கலந்து திரவப்பட்ட இணையற்ற எழிலைப்பெற்ற செங்கமலச் செவ்வியச் செவ்விய இதழ்களைத் திடீரெனத் தன் வலக்கையால் பொத்தி அவன் பேச்சை அடக்கிய கரிகாலன், பாதி திறத்திருந்த கதவை நோக்கிச் சில விநாடி தன் கண்களை ஓடவிட்டுக்கொண்டு நின்றான். பிறகு தன் இடதுகையில் சிறைப்பட்டுக் கிடந்த அவன் கரத்தையும் வலது கையால் மறைக்கப்பட்ட அவன் இதழ்களையும் விடுதலை செய்து விட்டு, கதவுக்காக விடுவிடு என்று அடந்து, அறைக்கு வெளிப்புறம் எட்டிப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் அவனாகவே வந்து நின்றனானோ, பேச்சை மேற்கொண்டு தொடராமல் சற்றே நேரம் தீவிர சித்தனையில் ஆழித்துவிட்டான்.

இப்படி ஆழித்த சித்தனையின் வசப்பட்டு ஏதும் பேசாமல் தன் எதிரே சிலைபோல் நின்றுருந்த கரிகாலன் மீது ஆச்சரியம் ததும்பிய விழிகளை நாட்டிய செங்கமலச் செவ்வி, "சித்தனை தீவிரமாயிருக்கிறதே..." என்று பேச்சைத் துவக்கியதன்றி அவனைப் பார்த்து மேன்மச் சிரிக்கவும் சிரித்தான்.

பாதுகாப்புக்குப் போதவே போதாத தானைந்து வீரர் கனூடன் ஒரு வேட்டுவச் சத்திரத்தில் அரையன் ராஜ ராஜனின் பரமஸவரியான ஜெயசிம்மனின் மருமகனுடைய காவலாட்களிடம் சிக்கிக்கொண்டு பேராபத்திலிருக்கும் அந்தச் சமயத்திலும், அவன் அலட்சியமாகச் சிரித்ததைக் கண்ட கரிகாலனின் சித்தனைகளும் சற்றே உடைபட்ட தன்றி அவன் கண்களிலும் ஆச்சரியம் ததும்பியது. அந்த ஆச்சரியத்தின் காரணமாகவும் அவன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியத்தாலும் கண்களை உயர்த்தி, அவனை ஏறிட்டு நோக்கிய கரிகாலன், "செவ்வி! நம்மைச்

குழந்திக்குக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் தீவிரமாகும்போது, சித்தனை தீவிரமாகிறது" என்று சொன்னான்.

அவன் அவனை அழைத்த தோரணையால், அவன் முகம் அத்தி வானமெனச் சிலந்தது. அந்த அறையில் சத்தித்த கொஞ்ச நாழிகைக்குள் அவன் தன்னை 'நீங்கள்' என்பதிலிருந்து 'நீ' என்று அழைக்க முற்பட்டதையும், 'செங்கமலச் செவ்வி' என்ற முழுப்பெயரைச் 'செவ்வி' என்று குறைத்துக் கொண்டதையும் கவனித்த அந்த அழகியின் இதயத்தில் கோபம் துளிர்க்கவில்லை; தாபமே துளிர்ந்தது. அவன் ரத்தத்தில் ஆக்திரம் சுழலவில்லை; ஆனந்தமே கழன்றுது. உணர்ச்சிகளை வெறுப்புக் கவல வில்லை; வெட்கம் கவ்வியது. எந்த ஆன்மகனையும் அதுவரை சட்டை செய்யாமல் தூக்கியெறிந்த அந்தச் சத்திரப் பெண்ணின் சீரிய உள்ளத்திலே சற்று முன்பாகச் சத்தித்த இந்தக் குழந்தை முக வாலிபனிடம் எல்லையற்ற அன்பு எங்கிருந்தோ பிரவலிக்கத் தொடங்கியது.

செங்கமலச் செவ்வியைக் கண்ட நேரத்திலிருந்து, கரிகாலன் உள்ளமும் பலவிதக் குழப்பங்களுக்கு இரையாகி யிருந்ததால், தான் அவளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மரியாதையிலிருந்து வழுவிவிட்டோமே என்ற நினைப்பே சிற்றும் இல்லாமல், அவன் அவனிடம் வெகு சொந்த மாகவே பேசத் தொடங்கினாலும், இடையிடையே தனக்கும் அவளுக்குமுள்ள தாரதம்மியம் குறுக்கே வந்த தால், சிற்சில சமயங்களில் மரியாதையாகவும் பேச முற்பட்டான். இப்படி உறவை எட்ட வைக்கும் மரியாதை யையும் கிட்டச் சேர்க்கும் சமத்துவ பாஷையையும் மாறி மாறி அவன் கையாண்டதைக் கண்ட செங்கமலச் செவ்வி அவன் குழப்பத்தின் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டா னாதலால் உள்ளுக்குள்ளேயே நகைத்துக் கொண்டான். அவனுக்கு ஏற்பட்ட குழப்பமும் சங்கடமும் சொல்ல வொண்ணா ஆனந்தத்தை விளைவித்தன அவனுக்கு.

ஆனால், அவன் மனத்திலே ஆனந்தமில்லை. இந்தப் பெண்ணை எப்படியாவது காப்பாற்றிவிட வேண்டுமே என்ற கவலையே அவன் உள்ளத்திலே மிகப்பெரிய கலையாக எழுந்திருந்தது.

ஆகவே அவன் தான் முதலில் சொன்ன பதிலைக் கேட்டுச் செல்லும் முறையில், "சத்தர்ப்பம் தீவிரமாகும்போது சித்தனை தீவிரமாக என்ன பயன்? தைரியமல்லவா தீவிரமாக வேண்டும்? யோசனையால் என்ன பயன்? செயல்களால் பயனளிக்கும்?" என்று கேட்ட கேள்வியைக் கூட அவன் சரியாகக் காதித் தொழுவது கொள்ளவில்லை. அவன் எங்கோ யோசித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அவன், அதே கேள்வியை இரண்டாம் முறை திருப்பியதும், அவன் பதிலும் திட்டமாக வெளிவந்தது.

"எத்தத் திட்டத்துக்கும் சித்தனைதான் சரியான கந்திவாரம். செல்வி! சித்தனை தைரியத்தைத் துண்டுகிறது. செயலுக்கும் அதுதான் பூர்வாங்கம். சித்தனையற்ற செயல் பயன் தருவதில்லை. அவசரப்பட்ட காரியம் அன்றித் தெளித்த கோகம் என்று தமிழ் நாட்டில் பழமொழியிருக்கிறதே; தமிழர்கள் செல்லியான நீ அதைக் கேள்விப்பட்டதில்லையா?" என்று பதில் கூறினான் கரிகாலன்.

"சித்தனைக்கும் எல்லை உண்டாக்கலா?" என்றான் அவன், விஷமமாகச் சிரித்துக்கொண்டு.

"உண்டு செல்வி! சித்தனைக்கு என்ன, எதற்குமே எல்லை உண்டு."

"அந்த எல்லைக்குள் அடங்கியதுதானா உங்கள் சித்தனை?"

"எல்லையைச் சில வேளைகளில் எல்லோருமேயீர் கிறோம்."

செல்லியின் செங்கமல விழிகள் மீண்டும் ஒரு முறை அவன் முகத்துக்காக எழுந்தன. அவன் எதைக் குறிக்கிறான் என்பதைத் திட்டமாகப் புரிந்து கொள்ள, "என்ன! எல்லையை மீறுகிறோமா?" என்ற அவன் உதடுகள் உதிர்த்த வார்த்தைகளில் வியப்பும் பெரிதும் கனிந்திருந்தது.

"ஆமாம் செல்வி! பெண்கள் வாலிற்படியைத் தாண்டக் கூடாது என வரையறை இருக்கிறது. ஆனால், அந்த எல்லைக்குள் எல்லோரும் நின்றுவிட முடிகிறதா? விட்டுக்காக்க ஏற்பட்டவர்கள் பெண்கள் என்று வரையறை இருக்கிறது. அந்த எல்லைக்குள் எத்தனை பேர் அடங்கி விடுகிறார்கள்?" என்ற கரிகாலன், பரிகாசம் தரும்படி தன் விழிகளை அவன் மீது ஓடவிட்டான்.

செங்கமலச் செல்லி சற்று இரைந்தே சிரித்து விட்டான். அவன் சிரிப்பை அர்த்தம் செய்து கொள்ள முடியாத கரிகாலன் கேட்டான், "ஏன் சிரிக்கிறாய்?" என்று.

"தங்கள் இப்பொழுது பெண்களைப் பற்றிச் செய்த உபதேசத்தை என் தந்தையிடம் செய்து பாருங்கள்?" என்றான் செல்வி.

"ஏன்? தந்தை இதை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாரா?"

"ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்! அதை ஏற்கனவே கட்டிக் காட்டிய இருவர் தோளையே உரித்துவிட இருந்தார்."

"ஏன் பெண்கள் அடங்கியிருப்பது அவருக்குப் பிடிக்காதோ?"

"பிடிக்காமலில்லை. பெண்கள் அடக்கத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிப்பவர்கள் உண்மையில் என்னைத்தான் கட்டிக் காட்டுகிறார்கள் என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். என் தந்தையிடம் என்னைப்பற்றி ஏதாவது மறைமுகமாகச் சொன்னால்கூடப் போதும்..." என்று முடிக்காமலே விட்டான் செங்கமலச் செல்வி. அவன் வார்த்தை

மயம் புரிந்து கொண்ட கரிகாலன், அரையன் ராஜராதன்
தன் மகனிடம் எத்தனை பிரியம் வைத்திருக்கிறான்
என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். அப்படி
விஷயத்தைத் தெளிவாக புரிந்து கொண்டதால், அவன்
இதழ்களில் புன்முறுவலொன்றும் உதயம் ஆவியும்
"செல்லி! அப்படியானால் பெண்களைப்பற்றிப்
பெரியோர் சொல்லியுள்ள தத்துவங்களை என் மட்டும்
வேயை வைத்துக் கொள்கிறேன்" என்றும் கூறினான்.

"ஏன்?" என்று கேட்டான் அவன்.

"தத்துவம் அபாயமானது என்பதைப் புரிந்து
கொண்டேன்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம்; பெண்கள் இருக்க வேண்டிய முறையைப்
சொன்னதான் உன் தந்தை என் தோலை உரித்து
விடுவாரே."

செல்லி வெட்கம் ததும்பும் விழிகளால் அவனை
நோக்கி, "உங்கள் விஷயத்தில் அப்படியொன்றும்
தேரிடாது" என்றான்.

"ஏன்? நான் எப்படி விலக்கு?"

"உங்களைக் கவனித்துக்கொள்ள நான் இருக்கிறேன்
கல்லவா?"

ஒரு பெண் தன்னைப் பாதுகாப்பதாகச் சொல்வதைக் கேட்ட கரிகாலன் இதழ்களில் இளநகை ஒன்று
உதயமானதைக் கண்ட செங்கமலச் செல்லி, "என்னை,
பெண்ணின் பாதுகாப்பு அவசியமா என்று நினைக்கிறீ
களா? தந்தையிடம் வந்தால், அதன் அவசியம்
தந்தைப் புரிந்து கொள்வீர்கள்" என்று வினக்கினான்.

குழந்தையையும் சந்தர்ப்பங்களையும் மட்டும் சாதாரண
மானவையாகவிருந்தால், கரிகாலன் வேடிக்கையான
மேலும் மேலும் பேச்சை வளர்த்துக் கொண்டு
போயிருப்பான். தர்க்க சாஸ்திரியான அவனுக்குப் பெண்

தென்றால் மிகவும் பிரியம்தான். ஆனால், சந்தர்ப்பம்
அவன் இயற்கையை வெட்டியது. குழந்தையை உன்ன
அபாயத்தை நினைவூட்டியது. ஆகவே அவளை நோக்கிச்
சொன்னான். "செல்லி, நீ எனக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பது
உன் தந்தையிடம் சென்ற பின், ஆனால் உன்னை இந்த
இக்கட்டிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொண்டு செல்ல
வேண்டிய பொறுப்பு எனக்குக்கிறது" என்று.

"அதைத்தான் முன்பே காதோடு காதாக சொன்னீர்
கனே?"

"ஆமாம், சொன்னேன்; அப்படி நான் உன் கையைப்
பிடித்துக்கொண்டு, காதுக்கருகில் அந்தரங்கமாகப்
பேசுகையில் அரிஞ்சயன் கவனித்திருக்கிறான் என்பதை
மறவாதே."

"யாரது அரிஞ்சயன்?"

"என்னுடன் கூட வந்திருப்பவன். சற்று முன்பாக
முற்றத்தில் நீயும் விஜயாதித்தனும் போரிட்ட பின்பு என்
சொற்படி கேட்க வேண்டுமென்று விஜயாதித்தனுக்குப்
போதித்தானே அவன்தான் ஜெயசிம்ம சானுக்கியனின்
அந்தரங்க ஒற்றன்."

"அப்படியானால் உங்கள் சொற்படி கேட்கும்படி
ஜெயசிம்மன் விஜயாதித்தனுக்குப் போதிப்பானேன்?
அந்தச் சர்வாதிகாரத்தை அரிஞ்சயனுக்கல்லவா கொடுத்திருக்க வேண்டும்?"

செங்கமலச் செல்லியின் இந்தக் கேள்விகளுக்குக்
கரிகாலன் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. சற்று யோசித்து
விட்டு, "செல்லி! அது ஒரு பெருங்கதை. பிறகு ஒரு நாள்
சொல்கிறேன். இப்பொழுது அதை விவரிக்க அவகாச
மில்லை. முதலில் நீ தப்ப வழி பார்க்க வேண்டும்"
என்றான்.

"என்ன வழியிருக்கிறது? என் வீரர்கள் மொத்தம் துத்துபேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வாட்களை வாங்கிக் கட்டி விஜயாதித்தன் வீரர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டார்கள்" என்றான் செல்வி.

"அத்துடன் உன் வானையும் இப்பொழுது நாக எடுத்துச் செல்வப் போகிறேன்."

"சரி, நாங்கள் அனைவரும் நிராயுதபாணிகளாக விட்டோம். தப்புவது எளிதுதான்."

"எளிதல்லாமல் என்ன?"

"ஆயுதம் பறிபோன பின் தப்புவது..."

"எளிது! அறிவு இருக்கும்வரை எளிதுதான். ஆயுதம் பறிபோகலாம் செல்வி! அறிவுதான் பறிபோகக்கூடாது. அறிவு இருக்கும்வரை மனிதன் எந்த ஆபத்தையும் சமாளிக்கலாம்."

செல்வி ஏதும் புரியாமல் அவனை நோக்கினான். அவன் அவனை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுக் கதவுப் பக்கத்தையும் ஒருமுறை நோக்கினான்.

"ஆங்கு யாருமில்லை" என்று அவனை கெஞ்சி மிக இரக்கியமாகச் சொன்னான் செல்வி.

"செல்வி! இரவில் நீ நன்றாகத் தூங்கிவிடுவாயா?" என்று வினவினான் கரிகாலன்.

"எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?" என்றான் அவன். அவன் பேச்சைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில்.

"நான் தூங்கிவிடுவேன்."

"அதனாலென்ன?"

"வீரர்களும் தூங்குவார்கள்"

"ஓகோ!"

"உன் வான் மட்டுமென்ன, உன் வீரர்கள் வானும் என்னிடம்தான் அடைக்கலம்."

அவன் யோசனை மென்ன மென்ன அவனுக்குப் புரிய வாயிற்று. அவன் மேலும் சொன்னான். "செல்வி! அரிஞ்சயன் மட்டுமல்ல, நானும் உன் விரோதி என்பதை மறவாதே" என்று.

"அப்படியானால்..." என்று அவன் ஏதோ கேட்க ஆரம்பித்தான்.

"சுயபலத்தில் செருக்குள்ளவன் எதிரானியின் பலா பலத்தை ஆராய்வதிட்கலை. நீயும் உன் வீரர்களும் எங்கள் கைதிகள். உங்கள் வாட்களையும் பறித்து விட்டோம். நாங்கள் நிம்மதியாக உறங்குவோம். நீயோ வலையில் சிக்கியிருப்பவன். உனக்கு உறக்கம் வராது பார்!" என்று சொல்லிவிட்டு, மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் வேகமாக அறையைவிட்டு வெளியேறி மாடியை விட்டுக் கீழே வந்தான் கரிகாலன்.

மாடிப்படியின் கடைசிப் படியில் இறங்கும்போதே, முற்றத்தின் அருகாமையில் கூடத்தின் முகப்பில் படுத்திருந்த அரிஞ்சயன் மீது கண்ணைச் செலுத்தினான் கரிகாலன். அரிஞ்சயன் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்ததாகப் பாசாங்கு செய்வதைக் கண்ட கரிகாலன், தான் ஏமாந்ததாகவே காட்டிக்கொண்டு போலிக்கோபத்துடன் அவனை நெருங்கிக் கையால் அவனைப் புரட்டி எழுப்பி, "அரிஞ்சயா! என்ன தூக்கம்! எழுந்திரு" என்று அதட்டினான்.

அப்பொழுதுதான் கண்ணை விழிப்பதைப்போல் பாசாங்கு செய்து அலறிப் புலடத்துக்கொண்டு எழுந்த அரிஞ்சயன், "ஏன்? என்ன விசேஷம் கரிகாலா!" என்று கேட்டுக் கொண்டே, கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்தான்.

"அரிஞ்சயா! தூங்கினால் இந்தப் பெண்ணை நாம் கொண்டுபோய் விஜயாதித்தனிடம் சேர்க்க முடியாது. மகா முரட்டுப் பெண். கத்தியை அவளிடமிருந்து வாங்கு வதற்குள் என் பிராணம் போய்விட்டது. இதுவரையில் எத்தப் பெண்ணையும் தொட்டறியாத நானே அவள் கையைப் பவந்தமாகப் பிடித்து மிரட்ட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. இனி நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். அரையன் ராஜராஜன் மகனை நாம் கைநழுவ விடக்கூடாது. வா, நமது வீரர்களை கவனித்துவிட்டு வருவோம்" என்று அரிஞ்சயன் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு வாயிலுக்குச் சென்று, அங்கு காவல் புரிந்து கொண்டிருந்த வீரர்களை எச்சரித்தான்: "எதிரிகளின் வாட்கள் உங்களிடம் இருக்க வேண்டாம்; என்னிடமிருக் கட்டும்" என்று அவர்களிடமிருந்த எதிரிகளின் வாட்களையும் வாங்கிக் கொண்டு, அரிஞ்சயனுடன் கூடத்துக்கு வந்து வாட்களைத் தன் பக்கத்திலேயே வைத்துக் கொண்டு, மஞ்சத்தில் படுத்தான்.

ஆனால் அரிஞ்சயன் தூங்கவில்லை. வெகுநேரம் கூடத்துக்கும் வாயிலுக்குமாக உலாவினான். மீண்டும் ஒருமுறை தனிப்பட்ட முறையில் காவலாளரை எச்சரித் தான். மாடிக்கும் ஏறிச் சென்று சாளரத்தின் மூலமாகச் செல்வியைக் கவனித்தான். செல்வி கட்டிலில் படுத்து நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு, அடினும் ஓரளவு நிம்மதியுற்றுக் கீழே வந்து, கூடத்தில் படுத்தான். நேரம் ஏறியது. நித்திராதேவி அரிஞ்சயனையும் மென்ன மென்ன ஆக்கிரமித்துக் கொண்டாள்.

எத்தனை நேரம் தூங்கினோமென்று அரிஞ்சயனா வேயே உணர முடியவில்லை. நீண்ட தூரம் செய்த பிரயாணத்தின் களைப்பு அவனை நன்றாக அயர வைத்த விட்டதால், சொரணையற்றுக் கிடந்தான் அரிஞ்சயன் அத்தகைய ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்து அவனை யாரோ தட்டி எழுப்பினார்கள். தட்டியது கையல்ல என்பதையும்

நளமான வாள் என்பதையும் அறிந்து கொண்ட அரிஞ்சயன், சரேலென எழுந்திருக்க முயன்றான். அந்த வாள் மின்னல் வேகத்தில் அவன் கழுத்தைத் தடவியது "அசையாதே! அப்படியே படுத்திரு!" என்றது. செங்கமலச் செல்லியின் குரல். அடுத்த நிமிடம் அரிஞ்சயன் கைகள் சில முரட்டுக்கரங்களால் கயிறு கொண்டு பலமாகப் பிணைக்கப்பட்டன. சற்றே திரும்பினான் அரிஞ்சயன். இது கரிகாலன் வேலையாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற நினைப்புடன். ஆனால் அந்த நினைப்பு அடுத்த வினாடி பறந்தது. அங்கு அவன் கண்ட காட்சி அவனை அடியோடு பிரமிக்க வைத்தது. சற்றுத் தூரத்தில் அவனைப் போலவே கரிகாலனும் கயிறுகளால் பிணைக்கப் பட்டு உருட்டி விடப்பட்டிருந்தான். செங்கமலச் செல்லியின் வீரர்கள் இருவர், உருவிய வாட்களுடன் அவனையும் காத்து நின்றனர்.

அரையன் ராஜராஜன் மகளின் கூரிய வான் தன் கழுத்தைத் தடவி நின்றாலும், தன் கைகளும் அவன் வீரர்களால் பலமாகப் பிணைக்கப்பட்டதாலும், ஏற்கனவே மாடியறை முன்பாக மறைந்து நின்று தான் கண்ட காட்சியின் காரணமாகவும், 'ஒரு வேளை இது கரிகாலன் சதியா யிருக்குமோ' என்று சந்தேகித்த அரிஞ்சயன், பக்க கண்டதும் சந்தேகத்தை அடியோடு உதறி எறிந்ததன்று. 'இந்த இக்கட்டிலிருந்து தப்பப் புத்திசாலியான கரிகாலன் ஏதாவது ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிப்பான்' என்று நம்பிக்கையும் கொண்டான். ஆனால் அந்த நம்பிக்கையில் அடியோடு மண்ணைப் போடும் முறையில் செங்கமலச் செல்வி அடுத்த வினாடி உத்தரவுகளைப் போட்டான்.

"விஜயாதித்தன் ஆட்களைக் கட்டிப் போட்டிர்களா?" என்று செங்கமலச் செல்வி, உருவிய வானும் வாய் மாக நின்றுருத்த தன் வீரர்களில் ஒருவனைக் கேட்டான்.

"கட்டிப் போட்டுவிட்டோம்" என்று பதில் சொன்னான் அவன்.

"சரி! அவர்கள் எல்லோரையும் சத்திரத்துப் பின்புறத்து அறையில் அடைத்து அறைக்கதவைப் பூட்டி விடுங்கள். சத்திரத்துக் காவல்காரன் கையை யும் காலை யும் கட்டி இந்தக் கூடத்திலேயே உருட்டுங்கள். ஓர் ஒவ்வொரு மீட்டர் எழுத்தானியும் கொண்டு வாருங்கள்" என்று மளமள வலன் உத்தரவுகளை விசினான் செங்கமலச் செல்வி.

அவன் வீரர்கள் கட்டளைகளை நிறைவேற்ற நாற்புற ம்பறந்தார்கள். அவன் இட்ட உத்தரவுகளைக் கேட்டுக் கொண்டும், மிதமிஞ்சிய வியப்புடன் அவனைப் பார்த்துச்

கொண்டும் உருண்டு கிடத்தான் கரிகாலன். கைகள் பின்னால் பிணைக்கப்பட்டிருந்ததன் காரணமாக, முதுகுப் பக்கம் திரும்பிப் படுக்க முடியாமல் ஒடுக்கவித்தே படுத்திருந்தாலும், பக்கவாட்டில் கண்களைச் செலுத்தி அவனை நன்றாகப் பார்த்த கரிகாலன், 'இவன் ஒரு பெரிய தளபதியின் மகன் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான். அழகும் கம்பீரமும் நிறைந்த அவன் தோரணையும், அவன் அந்தச் சமயத்தில் கொண்டிருந்த வேட்டுவக் கோலமும் அவன் சித்தத்திலே பலப்பல காவியங்களையும் புராணங்களையும் புரள வைத்தன.

'அதோ அவன் தோளைத் தழுவி நிற்கும் அந்தப் புலித் தோல் அங்கியும், காலை அணைத்துக் கிடக்கும் மான் தோல் கச்சையும், முன்னால் எடுத்துப் போடப்பட்டிருக் கும் கொண்டையும், தினைப்புலம் காத்த குறவன்னியைத் தான் நினைப்பூட்டுகின்றன. ஆனால் அவன் கையிலிருந்தது ஆலோஸத்தின் கவன்கல்; இவன் கையிலிருப்பது உயிரையே ஒட்டக்கூடிய வீரவான். அவன் பயத்தவன். இவன் அச்சத்தையே அறியாதவன். அவன் விழிகள் அருள் விழிகள். இந்த விழிகளோ அக்கினியைக் கக்கும் அபாய விழிகள்' என்று கரிகாலன் அவனைப் புராண மங்கையருக்கு ஒப்பிட்டுச் சர்ச்சை செய்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவன் வீரர்கள் தங்கள் கடமைகளைச் சரசர வென்று செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கைகள் மாத்திரமன்றிக் கால்களும் பிணைக்கப்பட்ட விஜயாதித்தன் வீரர்கள், அவன் கண்ணுக்கெதிராகவே சரசரவென்று முற்றத்தில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு, பின்புறத்து அறையில் திணிக்கப்பட்டார்கள். சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் சத்திரக்காரனும் செங்கமலச் செல்வியின் முன்பாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்பட்டான். சத்திரக்காரன் கணக்குப் பெட்டி உடைக்கப்பட்டிருந்ததையும் எழுத்தானியும் கொண்டுவரப்பட்டன, பக்கத்திலிருந்த ஒரு வீரனைப்

பந்தத்தைப் பிடிக்கச் சொல்லி, மற்றொரு வீரனை ஒவ்வின் எழுதும்படி உத்தரவிட்டு, என்ன எழுதுவதென்பதைத் தீர்ந்து கொண்டே அதிகாரத் தோளையில் சொல்லிக் கொண்டு போனான் சோழர் படைத்தலைவன் மகன்: "பெணச்சாளுக்கிய நாட்டின் உறையும் கிழைச்சாளுக்கிய நாட்டு இளவரசர் விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தபூபதி அவர்களுக்கு மதுராத்தகனான இராஜேந்திர சோழமேவனின் பிரதம படைத்தலைவர் அரையன் ஐராஜன் மகன் செங்கமலச் செல்வி எழுதிக்கொள்வது.

"ஆர், பெண்மாளென்று நினைத்து பெண் வேட்களைய, வேட்டையாட வந்தது முதல் முட்டாள்தனம், அப்படி தேர்ப்பட வந்ததும் கையாடாகாத இரண்டு அறிவின்களிடம் அந்த வேட்கையை ஒப்படைத்துப் போனது இரண்டாவது முட்டாள்தனம்.

"உம்முடைய அறிவினத்துக்காக உமது வீரர்களை நான் கொல்ல விரும்பவில்லை. ஆனால், என்னை உம்மிடம் ஒப்படைப்பதாகச் சொல்ல அறிவினையையும், அவன் தோழனையும் மாத்திரம் என்னுடைய அழைத்துச் செல்கிறேன். மற்ற வீரர்கள் பின்புறத்து அறையில் பத்திரமாக இருக்கிறார்கள். அந்த அறைச்சாலையும் இந்த ஒவையுடனிருக்கிறது. என் நடவடிக்கை எதற்கும் சத்திரக்காரன் பொறுப்பானி அவன். அவனை ஒன்றும் செய்வவேண்டாம். இன்னொரு முறை நாம் வேட்டுவச் சத்திரத்திலுள்ள போர்க்களத்திலேயே சந்திப்போம்" என்று கூறி முடித்த செங்கமலச் செல்வி, அந்த ஒவையை வாங்கித் தன் கைபெழுத்தையும் பொறித்துவிட்டு, "இதை அந்த முற்றத்துத் தாழ்வாரத்தில் ஓரத்தில் வைத்து, அதன் மீது ஒரு கல்லையும், அதன் பக்கத்தில் அறைச் சாலையையும் வைப்புகள். ஓர் அகல் வினக்குச் சற்று தூரத்தில் எரியட்டும். இனிச் சத்திரக்காரனைக் கட்டுங்கள்" என்று தனது வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டான்.

அவன் சொன்னபடி அலுவல்கள் படு துரிதமாக நடத்தேற்றன.

"இவ் இவர்களை இவர்கள் புரவிகன்மீது வைத்துப் பிணையுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான் அரையன் இராஜாஜன் மகன். அரிஞ்சயனையும் கரிகாலனையும் கட்டிக் காட்டி, அவன் உத்தரவுப்படியே வீரர்கள் அரிஞ்சயனையும் கரிகாலனையும் எழுத்திடுக்கச் செய்து, வாய்நுக்காக நடத்திச் சென்று, அங்கு தயாராக நிறுத்தப் பட்டிருந்த குதிரைகள்மீது அவர்களை ஏற்றி, இடுப்பு களில் சமீப எறித்து கால்களைக் குதிரைகள் வயிற்றில் சேர்த்து பின்பாக அசைய முடியாதபடி கட்டினார்கள். குதிரைகளின் செணங்கன் அவற்றின் கழுத்துகளிலேயே சுற்றப்பட்டன. அடுத்தபடியாக, செல்லியின் உத்தரவுப் படி பிரயாணத்தை உத்தேசித்துப் பந்தங்கள் கொளுத்தப் பட்டன. இரண்டு வீரர்கள் பந்தங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு முன்னே குதிரைகளிற் செல்ல, பின்னே இரு குதிரை வீரர்கள் உருவிய வாட்களுடன் காவல் வர. வேட்டைய அரிஞ்சயன் புரவியும் கரிகாலன் புரவியும் நடந்து செல்ல, சற்றுத் தள்ளி மாகமறு இவ்வாத முழு வேள்னைப் புரவியொன்றன் மீது அமர்ந்து, சிறைப்பட்ட இடுவர் மீதும் ஒரு கண்ணை வைத்துக் கொண்டு சென்றான் செங்கமலச் செல்வி.

இரவு அரித்த ஜாமத்தைச் சிறிதே தாண்டியிருந்ததால் வெள்ளிகுட முனைக்கலில்லை. நல்ல இரட்டின் காரணமாக ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்ததானும், காடு அடர்த்தியாயிருந்ததால், அந்த வெளிச்சம்கூடச் சரியாகத் தெரியவில்லை. அடிக்கடி சாளுக்கியப் படையினரால் உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், காட்டின் பாதைகள்கூட ஒழுங்காக அமையவில்லை. குறுக்கும் நெடுக்குமாகச் சில ஒற்றையடிப் பாதைகள் சென்றன. அந்தப் பாதையில்கூட மழைக் காலத்தில் துளிர்விட்ட சத்தனச் செடிகள் இடுப்பளவு

வளர்ந்து குறுக்கே தடை செய்து நின்றன. பிரமான்ட
மாக வளர்ந்திருந்த சந்தன மரங்களின் நல்ல வாசனை,
காடு முழுதும் பரவிக்கிடந்தாலும், அந்த இன்பத்தை
யாரும் அனுபவிக்க விடாமல் தடுத்த துஷ்ட மிருகங்கள்
பலவித ஒலங்களைக் கிளப்பிக்கொண்டிருந்தன. இரை
தேடி இரவிலே காட்டில் நடமாடிய ஒரிரண்டு சிறுத்தை
கள் வீரர்களின் பந்தங்களைப் பார்த்ததும் நெருப்புக்குப்
பயப்பட்டு அலறி ஓடின. தொலை தூரத்தில் சிம்மத்தின்
கர்ஜனை ஒன்று பலமாகக் கேட்டது. நரிகள் ஏதோ
மூலைகளில் ஊனையிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இவற்றுடன்
போட்டி போட்டுக் கொண்டு மரங்களிலிருந்து பட்டு
ஜாலங்களும் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன.

காவிய ரசனையுள்ள கரிகாலன், காட்டின் இந்த
அற்புதங்களில் மனத்தைப் பறிகொடுத்து கனவுகளில்
சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் சிந்தனையில்
நீலிரயாக ஈடுபட்டிருந்ததைக் கண்ட அரிஞ்சயன் மனத்
தில் நம்பிக்கை சற்று உதயமாகவே, "ஏதாவது வழியிடுக்
கிறதா?" என்று மென்மக் கேட்டான்.

"வழியா! எதற்கு?" என்றான் கரிகாலன், அரிஞ்சய
னுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில்.

"எதற்கு? தப்புவதற்குத்தான்!"

"அதைப்பற்றி நான் யோசிக்கவில்லையே."

"பின் எதைப்பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருந்தாய்?"

"சிருஷ்டி விசித்திரத்தைப்பற்றி."

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட அரிஞ்சயனுக்கு எரிச்சல்
தாங்க முடியாததால், "ஓகோ! தாங்கள் காவியங்களைப்
படித்தவர்களல்லவா!" என்று ஏனையோர் பேசினான்.

"ஆம், அரிஞ்சயர்! அதனால்தான் சிந்தனைக்கு
இடமிருக்கிறது. வன்னுவர் என்ன சொல்கிறார்
தேவியமா?" என்று கரிகாலன் வினவினான்.

அரிஞ்சயன் படித்தவனல்ல; அதுவும் வேக்கு
தாட்டைச் சேர்ந்தவன். தமிழ் மொழியைச் சரியாக
அறியாதவன். ஆகவே கேட்டான், "யார் அது
வன்னுவர்?" என்று.

"தமிழர்களின் தெய்விகப் புலவர். வாரும் வழிநாடல்
யகுத்தவர்."

"ஓகோ! அவர் என்ன சொல்கிறார்?"

"தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணி; மாந்தர்க்குத்
தற்றனைத்து ஊறும் அறிவு" என்றார். அதாவது
மண்ணைத் தொண்டுமளவுக்குத்தான் ஊற்றில் நீர்
சரக்கும்; படித்த அளவுதான் சிந்தனையும் ஊறும் என்பது
அந்தப் பெரியார் வாக்கு.

"சரி. நீ நன்றாகப் படித்திருக்கிறாயல்லவா?"

"ஆகா!"

"சரி, அதை உபயோகப்படுத்திச் சிந்தனையைக்
கெறித் தப்புவதற்கு ஏதாவது வழி கண்டுபிடியேன்."

"அதற்குத்தான் வழி தெரியவில்லை; தவிர சிந்தனை
அதிலும் ஓடவில்லை!"

"பின் எதில் ஓடுகிறது?"

"இதோ இந்த ஆரண்யத்தின் சூழ்நிலையில் எங்கும்
உயிர்களுக்குப் பலன் தரும் தருக்கன். அவற்றுடன் எங்கும்
உயிரை அழிக்கும் துஷ்டமிருகங்களின் நடமாட்டம்.
அதோ, குயில் கிள்ளைகளின் இன்பக் கூச்சம்! அவற்றுடன்
அதோ சிங்கம், புலி இவற்றின் கர்ஜனை! அமைதியாகவே
ஆண்டவன் படைத்த மையிருட்டு! அந்த அமைதியைக்
கலைக்கக் கிளம்பியுள்ள பயங்கரக் கதம்ப ஒலிகள்!
சிருஷ்டியின் இரண்டு பாகங்களையும் இந்தக் காட்டில்
பார்க்கிறேன். ஒன்று ஆக்கம், இன்னொன்று அழிவு.
இரண்டுமே சம பாகத்திற்குப்பதாத்தான் உலகம்
ஜீவிக்கிறது."

என்ன காரணத்தாலோ கடைசியாகச் சொன்ன வேதாந்தத்தைச் சற்று உரக்கவே சொன்னான் கரிகாலன். அனாத் தேட்ட செங்கமலச் செல்லியில் இதழ்களில் புன்னகை அரும்பியது. ஆனால் அரிஞ்சயன் உள்ளத்தில் மட்டும் உக்கிராகாரமான கோபம் பொங்கி எழவே அவனும் இரைந்தே தேட்டான். "இந்தக் காட்டில் நீ பார்ப்பது இருக்கட்டும். இந்தக் காடு முடித்ததும் எதைப் பார்க்கப் போகிறாய் தெரியுமா?"

"தேரியாதே."

"நான் சொல்லட்டுமா?"

"சொல்லேன்."

"சொர்க்கம்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம்; அரையன் ராஜராஜன் காட்சணபட பார்ப்பவனாக. இரண்டு பேரையும் சொர்க்கத்துக்கு அனுப்பி விடுவான்."

"அனுப்பலாம்; ஆனால் சொர்க்கத்துக்கு என்று சொல்ல முடியாது அரிஞ்சயா! நம்மைப் போன்ற ஒற்றர்களுக்குக் காத்திருப்பது தரகம்தான். அதுவும் மேதைவான விமலாதித்தன் மகனை வஞ்சித்து ஜெயசம்மனிடம் ஒப்படைக்க முயன்ற நம்மைப் போன்றவர்களுக்குச் சொர்க்கம் கிடைப்பது மிகத் துர்லபம். சாத்திரம் அப்படியிருக்கிறது!" என்றான் கரிகாலன்.

"அந்தச் சாத்திரத்தில் இடிதான் விழவேண்டும்!" என்று சபித்த அரிஞ்சயன். அத்துடன் வானை மூடினான். அதற்குப் பின்பு யாரும் பேசாமல் பயணம் மேனாமாகவே நடந்தது.

போகப்போகப் பாதையும் கடுமையாகிக்கொண்டு வந்ததால், வீரர்கள் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன்

அரிஞ்சயனையும் கரிகாலனையும் நன்றாக நெருங்கியே வந்தார்கள். வெள்ளி முனைத்துச் சிறிது நேரம் ஆனபிறகு தான், காட்டின் மூகப்பும் அதற்குச் சற்றுத் தொலைவிருந்த அரையன் ராஜராஜன் படைகளும் தெரிய ஆரம்பித்தன.

எதிரேயிருந்த காட்சியைக் கண்டு எதற்கும் அசையாத கரிகாலன் மனங்கூடச் சற்று அசைந்தது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் பந்தங்கள் தெரிந்தன. கூடாரங்களில் படுத்துறங்கிய வீரர்களைக் காக்க உலவி வந்த வீரர்களின் நடமாட்டம் எதிரேயிருந்த பரந்த வெளியின் அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்டிருந்தது. சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்த போர் பாணைகள் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லையானாலும், அவற்றின் பிளிறல் ஆகாயத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றது. காலை நெருங்கிவிட்டதால், எழுந்து உடலை உதறிவிட்டுக் கொண்ட புரவிகளின் கனைப்பும் கரிகாலன் காழில் விழுந்தது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் வரிசை வரிசையாக அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரங்களின் இடையே செப்பனிடப்பட்டிருந்த பாட்டைக்குள் நுழைந்த செங்கமலச் செல்லியைக் கண்ட காலல் வீரர்கள், அவனுக்கு அஞ்சலி செலுத்தினார்கள். அரிஞ்சயனையும் கரிகாலனையும் காவலில் வைக்கும்படி காவலானிகளுக்கு உத்தரவிட்ட செங்கமலச் செல்லி, குதிரையை வேகமாகத் தட்டிவிட்டுத் தூரத்தே தெரிந்த தந்தையின் பாசறையை நோக்கிச் சென்றான்.

கரிகாலனையும் அரிஞ்சயனையும் அழைத்துச் சென்ற காவலானிகள், அவர்கள் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டுக் கூடாரமொன்றில் காவல் வைத்தார்கள்.

பொழுது புலர்ந்ததும் அவர்களே வியக்கக்கூடிய முறையில் காரியங்கள் நடந்தன. இருவரும் பெரிய மன்னர்

கணப் போன் நடத்தப்பட்டார்கள். ஸ்தான :பேரஜை வசதிகளும் பிரமாதமாயிருந்தன. இதற்கெல்லாம் காரணம் அரிஞ்சயனுக்கு அடியோடு புரியாததால் "என்ன கரிகாலா?" என்று வினவினான்.

"எங்கள் பக்கத்தில் இப்படித்தான் வழக்கம்" என்றான் கரிகாலன்.

"ஒகோ!"

"மாரியம்மனுக்குக் கிடாவைப் பலிகொடுக்கு முன்பு, அதற்கு நன்றாகக் குளிப்பாட்டி அலங்காரம் செய்து உணவளித்து பிறகுதான் வெட்டுவார்கள்" என்று சொல்லிச் சிரித்தான் கரிகாலன்.

அரிஞ்சயன் முகத்தில் பயத்தால் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின. "பயப்படாதே அரிஞ்சயா! சாவு ஒரு பெரும் உறக்கம். அதற்குப்பின் மீண்டும் பிறப்பு உண்டு. உடல் தான் அழிவது! உயிர் அழிவதில்லை. நீ இறந்த பின்னும் ஜீவிப்பாய்" என்று வேதாந்தம் பேசினான் கரிகாலன்.

அந்த வேதாந்தம் அரிஞ்சயனுக்கு நாராசமாயிருந்தது. எந்த விதாடி அரையன் ராஜராஜனிடமிருந்து அழைப்பு வருமோ என்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் அரிஞ்சயன். அழைப்பு வந்தது. ஆனால் அரிஞ்சயனுக்கு அவ்வ.

கரிகாலனையே முதலில் காவலாளர்கள் அழைத்துப் போனார்கள். அவன் திரும்பும் நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் கூடாரத்தில் காத்திருந்தான் அரிஞ்சயன். பொழுது ஏறியதே தவிரக் கரிகாலன் வரவில்லை. மெள்ள ஒரு வீரனை வரவழைத்துக் காரணத்தை விசாரிக்க முற்பட்ட அரிஞ்சயன், "ஏன்பா! போனவர் என்ன ஆனார்?" என்று கேட்டான்.

"அவர் விஷயம் முடிந்துவிட்டது" என்றான் வீரன்.

"அப்படியானால் என்னைக் கூப்பிடுவார்களா?" என்று மீண்டும் கேட்டான் அரிஞ்சயன்.

"மாட்டார்கள்!" திட்டமாக வந்தது பதில். வீரனிடமிருந்து.

"ஏன்?"

"உன் விஷயமும் முடிந்துவிட்டது."

"என்ன உளறுகிறாய்?"

"சீக்கிரம் புரிந்துகொள்வாய்."

விவரத்தைப் புரியவைக்க வந்தான் ஒரு துதுவன். அதைப் புரிந்துகொண்டதும் அடியோடு இடித்து போனான் அரிஞ்சயன்.

31. அரையன் ராஜராஜன்

சோழர் படைத்தலைவனிடமிருந்து வந்த தூதுவன் விஷயத்தைப் புரிய வைத்ததும் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனின் அந்தரங்க ஒற்றனான அரிஞ்சயன் அடியோடு இடிந்து போய் விட்டானென்றால், அதற்குப் போதிய காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது. வந்த தூதுவனும் சாதாரண வீரனல்லவென்பதையும், அவன் குறைந்தபட்சம் சோழப் படையில் ஓர் உபசேனாதிபதிப் பதவியையாவது வகிப்பவனென்பதையும், அரிஞ்சயன் அவன் உடைய விருத்தே ஊகித்துக் கொண்டான். வந்தவன் பேசிய தோரணையும், அரிஞ்சயன் கனகம் பூற்றிரும் சரியென்ப கற்று அத்தாட்சியாயிருந்தது.

தூதுவன் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்து அரிஞ்சயனைச் சந்தித்து, சுற்றுவட்டமாக எதுவும் பேசாமல், போர் வீரனுக்கு இயற்கையாக உள்ள பாணியில் பட்டவர்த்தன மாக விஷயத்தில் நேரே இறங்கி, "அரிஞ்சயரே, உங்கள் விசாரணை முடித்துவிட்டது. நாளைக் காலையில் நீங்கள் காஞ்சி மாநகர் புறப்படச் சித்தமாயிருக்கவேண்டும்" என்று அறிவித்தான்.

"என் விசாரணை முடித்துவிட்டதா! என்னை யாரும் விசாரிக்கவில்லையே!" என்று அரிஞ்சயன் ஆச்சரியத் துடன் கூறினான்.

தூதுவன் பதில் பளிச்சென்று வெளிவந்தது. "தங்களை தேரிடையாக விசாரிக்க வேண்டிய அவசிய மில்லாது போயிற்று. நாங்கள் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனின் அந்தரங்க ஒற்றனென்பற்குத் தகுந்த அத்தாட்சிகள் கிடைத்து விட்டன" என்று, ஏதோ சாதாரண விஷயத் தைத் தெரிவிப்பவ் போல் மிகுந்த அசட்டையுடன் தெரிவித்தான் அந்தத் தூதுவன்.

அரிஞ்சயன் முகத்தில் கோபமும் திடிலும் கவந்த உணர்ச்சிகள் தோன்றின. அந்த உணர்ச்சிகளால் தூண்டப்பட்டவனாய் ஆத்திரத்துடன் கேட்டான் அரிஞ்சயன். "அத்தாட்சிகள் எங்கிருந்து கிடைத்தன?" என்று.

"அதைத் தங்களுக்கு விளக்கவேண்டிய அவசிய மில்லை. உத்தரவு உத்தரவுதான்!" என்று மீண்டும் கிடைத்தது தூதுவனின் திட்டமான பதில்.

"என்ன விசாரணை இது? என்ன உத்தரவு? இதுதான் உங்கள் சோழநாட்டு விசாரணை முறையோ?" என்று சீற்றத்துடன் கேட்டான் அரிஞ்சயன்.

அரிஞ்சயன் கேள்வியையும் அவன் முகத்தில் பிரதி பலித்த சீற்றத்தையும் கண்ட தூதுவன் வாய்விட்டுப் பெரிதாகச் சிரிக்காவிட்டாலும், வேசாகப் புன்முறுவல் செய்து, "அரிஞ்சயரே! சோழர் விசாரணை சாளுக்கியர் விசாரணைக்கு எந்த விதத்திலும் குறைந்ததல்ல. எங்கள் படைத்தலைவர் சரியான அத்தாட்சியின்றி எந்த முடிவுக் கும் வரமாட்டார். ஜெயசிம்மன் விசாரணை முறைகள் எங்களுக்குத் தெரியும். அவன் சிஞ்ஷுத்தன்னை கோதண்டத்தைப்பற்றி நாங்கள் நன்றாக அறிவோம். அந்த மாதிரி உம்மைக் கோதண்டத்தில் மாட்டி எலும்பு களை முறித்து விசாரிக்காமல், இங்கு ரூக்களைக் கொண்டு தண்டனை விதிக்கப்படுவதைப்பற்றி நீர் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டுமே யொழிய, சீற்றமடைவது சரியல்ல" என்று இடக்கும், கிண்டலும் கவந்த குரலில் வினக்கினான்.

தூதுவன் பேச்சோடு பேச்சாகத் தண்டனையைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்ததைக் கவனித்த அரிஞ்சயன் முகத்தில் சீற்றம் மறைந்து, கிவி பரவலாயிற்று. "தண்டனையா? என்ன தண்டனை?" என்று நடுங்கும் குரலில் கேட்டான்.

"காஞ்சி மாநகரில் சிறைவாசம்" என்று கிடைத்தது பதில்.

"எத்தனை நாளைக்கு?"

"கால வரையறையைத் தலைவர் குறிப்பிடவில்லை."

"ஆயுள் பூராவும் சிறையில் கிடக்க வேண்டுமா?"

"தெரியாது. ஆனால் இந்தச் சிறைவாசம் கிடைத்தது தங்கள் அபிஷ்டம்."

"அதிர்ஷ்டமா!" பூரணமான நிலையும் ஆச்சரியமும் தொனித்தது அரிஞ்சயன் குரலில்.

தூதுவன் வினக்கினான்: "ஆமாம். உங்களைப் பிடித்த நல்ல காலம் கரிகாலன் கருணை காட்டினாரா என்று விவரம் தெரிவித்தான்."

"கரிகாலர் கருணை காட்டினார்?" அரிஞ்சயன் ஆச்சரியம் உச்சஸ்தாயியை அடைந்தது.

"ஆமாம். படைத்தலைவர் உங்கள் தலையைச் சீலிவிடும்படி உத்தரவிட்டார். ஆனால், கரிகாலர் தலையிட்டு அதற்கு அவசியமில்லையென்று மன்றாடினார். அவர் யோசனையில் மேல்தான் இப்பொழுது தங்களைக் காஞ்சிமாநகர்ச் சிறைக்கு அனுப்புகிறோம்" என்று மேலும் வினக்கினான் தூதுவன்.

அவன் வினக்கவினக்க ஏதும் புரியாமல் திண்டாடினான் அரிஞ்சயன். "கரிகாலன் யோசனை சொன்னானா? சோழர் படைத்தலைவனுக்கு யோசனை சொல்ல இவன் யார்?" என்று சித்தித்தான் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனின் குற்றன்.

விஷயத்தை அவனுக்கு மேலும் தெளிவுபடுத்தித் தொடங்கிய தூதுவன், "கரிகாலன் யோசனையைப் படைத்தலைவர் எப்படிக்க கேட்காமலிருக்க முடியும்? மகனின் சொல்லைத் தந்தை தட்ட முடியுமா?" என்றான்.

அரிஞ்சயனுக்கு உலகமே கழல்வது போலிருந்தது. "அரையன் ராஜராஜன் மகனா கரிகாலன்!" என்று தட்டுத்தடுமாறி வார்த்தைகளை உதிர்த்தான் அரிஞ்சயன். மென்ன மென்ன அவன் சித்தத்தில் உண்மை உதயமாகத் தொடங்கியது. அரைக்க முடியாத பல ருசுக்களாலேயே ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் கரிகாலனிடம் ஏமாந்திருக்கிறா என்பதை அரிஞ்சயன் புரிந்து கொண்டதோடொன்றாக, வேட்டுவச் சத்திரத்தில் கரிகாலன் நடத்திய மிக அசியமான நாடகத்தின் மர்மத்தையும் உள்ளங்கை நெல்விக்கனியென உணர்ந்து கொண்டான். துங்கபத்ரா நதியைத் தாண்டிப் போகலிடாமல் கரிகாலன் தன்னைச் சத்திரத் துக்கு அழைத்துச் சென்றது. அங்கு வந்த விஷ்ணுவர்த்தன விஜயாதித்தனை ஏமாற்றித் திரும்ப ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தது. மாடியறையில் அரையன் ராஜராஜன் மகனோடு ரகசியம் பேசியது, அவன் வீரர்களின் வாட்களையெல்லாம் கரிகாலன் தன்னிடமே பத்திரப் படுத்திக் கொண்டது முதலிய சகல நடவடிக்கைகளுக்கும் மூலகாரனாய் தென்னெனத் தெரியவே, எத்தனை அபாயமான எதிர்சைய நம்பி ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் தன்னை அனுப்பினான் என்பதை நினைத்து மன்னன்மீது பேராத்திரமும் கொண்டான். தான் அவதிப்படும் அந்தச் சமயத்தில் கரிகாலன் அரசு போகத்திலிருப்பான் என்பதை நினைத்து ஆத்திரங் கலந்த பெருமூச்சொன்றும் விட்டான். அன்று காலை கரிகாலன் கூடாரத்திலிருந்து வெளியேறிய போது, அவனுக்கிருந்த கலகலப்பின் காரணத்தையும் புரிந்து கொண்ட அரிஞ்சயனுக்குக் கரிகாலனை வெட்டி சாய்த்து விடலாம் போலிருந்தது. ஆனால், சிறகொடிந்த பட்சியான அரிஞ்சயன் என்ன செய்வான்? விதியை நினைத்துப் பெருமூச்சு விடத்தான் முடிந்தது அவனால்.

உண்மையில், காலையில் கூடாரத்திலிருந்து இனம்பிய போது கரிகாலன் மிகுந்த உற்சாகத்துடனேயே இனம்பிய வான். தன் ஆடைகளை நன்றாகச் சரிப்படுத்திக் கொள்

டான். இடுப்புக் கச்சையை இறுகக் கட்டி மடிவையும் இருமுறை சோதித்துக் கொண்டான். மரண பயத்திலிருந்த அரிஞ்சயனுக்குக் கரிகாலனுடைய ஏற்பாடுகள் எரிச்சலை விளைவிக்கவே, "என்ன கரிகாலா! பென் பார்க்கப் போகிறாயா? அவங்காரம் பன்மாயிருக்கிறதோ" என்று கேட்டான்.

"பென் பார்க்கப் போனால்தான் சரியாகப் போக வேண்டுமா? அரச சந்திரனைத்துக்கும் ஒழுங்காகப் போக வேண்டுமென்றதான் சாஸ்திரம் சொன்னுள்ளது என்றான் கரிகாலன்.

"உன் சாஸ்திரத்தில் இம் விதி நம் நினைவைப்போசித்துப் பார்த்தாயா?"

"ஆகா, பார்த்தேன்."

"உன்னை வெட்டிப் போட்டாய் என்ன செய்வாய்?"

"அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டு என்ன பயன்?"

"கவலைப்படாவிட்டாலும் படாடோபம் இக்கூட விடுக்கலாமல்லவா?"

"ஏன் இக்கூட விடுக்க வேண்டும்?"

"சாவதற்குப் படாடோபம் அவசியமா?"

"வீரர்களுக்கு அவசியம்தான். சாரும்போது வீரனாகச் சாக வேண்டும். வீரனுக்குரிய ஆடை அணி களோடு மரணமடைவதுதான் தக்கது."

அரிஞ்சயனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. "கரிகாலா! பைத்தியமாயிருக்காதே! உன் சுபாவத்தைச் சோழர் படைத்தலைவனிடம் காட்டாதே. அரையன் ராஜராஜன் மகா பொல்லாதவன். அவன் பெயரைக் கேட்டாலே மக்கள் நடுங்குகிறார்கள். இவன் அரசனல்ல; அரசர் படைத்தலைவன்தான். அதில் படாடோபத்தை விரும்பாதவன் என்றும் பெயர்" என்று எச்சரித்தான்.

கரிகாலன் அந்த எச்சரிக்கையைக் காதுல் வாங்கிக் கொள்ளாமலே சொன்னான். "அரிஞ்சயா! அரையன் ராஜராஜன் அரசனல்ல; ஆனால் அரசன் பிரதிநிதி. ஆகையால் அரசனுக்குள்ள மரியாதையை இவரிடமும் காட்டவேண்டும். இது சாஸ்திரம், முறைப்படி நடக்க வேண்டியது. நம் பொறுப்பே தவிர, அவருக்கு எது விருப்பம். எது விருப்பமல்ல என்பதைக் கவனிக்க வேண்டியது நமது கடமையல்ல" என்று.

கரிகாலனை அழைத்துப் போக வந்திருந்த வீரனும், தீவிரத் தர்க்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே நின்றானாதலால் கரிகாலனுக்கு என்ன தெரிடுமோ என்ற கவலை யுடனும், கரிகாலன் முரட்டுத்தனமாக நடத்துகொண்டான் அதன் விளைவு தன்மதும் பாபுமே என்றபயத்துடனும், அரிஞ்சயன் அன்று காலையில் கரிகாலனுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பினான்.

கூடாரத்தைவிட்டு வெளியே வந்ததும் கரிகாலனுக்குத் தனிப் புரவியொன்றை அளித்த சோழ வீரன், தானும் தன் புரவியைத்தமர்ந்து படைகளின் ஊடே கரிகாலனை அழைத்துச் சென்றான். அப்பொழுது வெயில் கிளம்பி வேகுதேரம் ஆள்விட்டதால், அரையன் ராஜராஜன் படைகளை ஓரளவு அளவெடுக்க முடிந்தது கரிகாலனால். தகழ்னத்துப் பீடபூமியின் அந்தச் சமவெளியில், கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரையில் கூடாரங்களும் ஓலை வீடுகளும் திரம்பிக் கிடந்தன. வரிசை வரிசையாகப் படைகளே அணிவகுத்து நிற்பனபோல் அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரங்கள், ஓலை வீடுகள், இவற்றுக்கிடையே இருந்த பாதைகள் நன்றாகச் செப்பனிடப்பட்டிருந்தன. பத்துப் பதினைந்து கூடாரங்களுக்கு இடையில் சமையல் கட்டம் ஒவ்வொன்று தனித்து நின்று சமையல் நடந்து கொண்டிருந்ததன் காரணமாகப் புகைந்து கொண்டிருந்தன.

காட்டில் இரவில் வேட்டையாடிவிட்டு வந்த வேடர்கள் தாங்கள் அடித்துக்கொண்டு வந்திருந்த மாண்களை

யும் காட்டு ஆடுகள், பட்டுகள் முதலியவற்றையும் கடத்தி
மோண்டு படைகளுக்கு விற்பதற்காக நடந்துகொண்ட
ருந்தார்கள். அந்த மாயிசங்களை வாய்க்கப் படைப்பில்
உக்கிராணக்காரர்கள் பனர் ஆங்காங்கு போல் நாணயக்
கூடல் காத்துக் கொண்டிருந்து, மான் முதலியவற்றைக்
கையிலேயே தாக்கிப் பார்த்து எடைக்குச் சரியாகக் கடை
களை வழக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் பிரமைபுடன் பார்த்துக்
கொண்ட சேன்ற கரிகாலன், சோழர்கள் படை படை
யும் முக்கியமாக அரையன் ராஜராவன் அவற்றை நா
வலித்து வந்த திறமையையும் பெரிதும் வியந்தான். 374
பக்கமும் குதிரைகள் நடை பழக்கப்பட்டு வந்தன. யானை
வீரர்களும் வேகமாகச் சுற்றுப்புறங்களில் அவற்றை
நடத்திச் சென்றார்கள். எங்கும் வீரர்கள் கோஷம்
குதிரைக் குளம்புகளின் ஒலி; யானைகளின் பயங்கரப்
பிளிதல்!

இந்தச் சூழ்நிலையில் சுமார் இரண்டு நாழிகை
தூரம் குதிரையில் பிரயாணம் செய்த கரிகாலன், தாரத்தே
ஒரு தோப்புக்கு நடுவில் ஒரு பெரிய மானிகை இருப்பதை
யும் அதன் மீது சோழர்கள் புலிக் கொடி கம்பீரமாகப்
பறப்பதையும் கண்டு, அதுதான் சோழர்கள் படைத்தளை
வன் இருப்பிடமாயிருக்க வேண்டுமென்றும் ஊகித்தான்.
அந்த ஊகம் சரியாகவேயிருந்தது. தோப்பின் முகப்பி
லிருந்து பல காவற் கட்டுக்களைக் கடத்து கட்டிடத்தின்
முகப்புக்கு வந்ததும் கரிகாலனைப் புரவியிலிருந்து
இறங்கச் சொல்லித் தானும் இறங்கினான் சோழ வீரன்.
பிறகு அவன் மட்டும் உள்ளே சென்று சற்று நேரத்தில்
திருப்பி வந்து தன்னைத் தொடருமாறு கரிகாலனுக்குச்
சைகை செய்து, கட்டிடத்துக்குள் சென்றான். கட்டிடம்
வரைபில் பெரிய மானிகைதான். இரண்டு மூன்று
கட்டுகள் தாண்டியே இருவரும் செல்லவேண்டிய

தாலிற்று. மூன்றாவது கட்டை நெருங்கியதும் வீரன்
பின்னுக்குத் தள்ளி நின்று கரிகாலனை மட்டும் உள்ளே
செல்லும்படி கையைக் காட்டினான்.

மூன்றாவது கட்டுக்குள் நுழைந்த கரிகாலன் மார்பு
படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. அந்த மானிகைக்
குள் மிகப் பெரிய கூடம் அதுதான் அங்கிருந்த சிற்பங்
களும் பிசும்மாண்டமான தூள்களும், அந்த மானிகை
சானுக்கியர்களால் நிர்மானிக்கப்பட்டது என்பதை
வலியுறுத்தின. சுற்றுமுற்றும் கூடத்தைக் கவனித்தான்
கரிகாலன். தூள்களின் உச்சியில் செதுக்கப்பட்டிருந்த
யானிகள் கரிகாலனைப் பயங்கரமாக உற்றுப் பார்த்தன.
ஏதோ அற்புத உலகத்தைப் பார்ப்பது போல் பிரமை
பிடித்து நின்று கரிகாலனைக் கவகலவென்று உதிர்ந்த ஒரு
சிறிப்பு இந்த உலகத்துக்கு இழுத்து வரவே, அவன் கண்கள்
எதிர்த் திசையில் திரும்பின கண்களைப் பறிக்கும்
வேளைப்பாடலைந்த ஓர் ஆசனத்தைப் பிடித்துக்
கொண்டு, அழகை உருவாய் நின்றிருந்தான் செங்கமலச்
செல்லி. அவன் பார்வை அவன் மீது விழுந்ததும் அவன்
சிறிப்பு அடங்கினாலும், இதழ்களில் லேசான புன்முறுவல்
மட்டும் தேங்கி நின்றது.

அப்படியே எந்த ஆண் மகனையும் ஆகர்ஷித்துவிடக்
கூடிய செங்கமலச் செல்லியின் தாமரை விழிகளில் சற்று
நேரமே சிக்கி நின்றான் கரிகாலன். அவன் விழிகளைக்
கவர்த்து கொள்ள, அந்த அழகியின் விழிகளைவிடச் சக்தி
யுள்ள வேறு இரு விழிகள் கரிகாலனை நோக்கிப்
பாய்ந்தன. அந்த விழிகளில் சிக்குண்டு வெகுநேரம்
அசைவற்று நின்றான் கரிகாலன்.

சோழ நாட்டுக் கலைஞர்களின் கைத்திறனெல்லாம்
முழுக்க முழுக்கத் திரண்டு கடைந்தது போல், தங்கத்
தாலும் வெள்ளியாலும் இழைக்கப்பட்ட ஆசனத்தில்
அமர்ந்திருந்தவனுடைய கண்களில் இருந்த ஒளி, கூர்மை,

கம்பீரம். ஓர் அடர்சியத் தன்னம். உறுதி இத்தனையும் கண்ட கரிகாலன் 'இவர்தான் இராஜேந்திர சோழ தேவரின் படைத்தலைவரா' யிருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தது. அவரை மெள்ள ஏறிட்டுப் நோக்கினான்.

இராஜேந்திர சோழ தேவரின் பிரதம படைத்தலைவரும், போரிடும் பராக்கிரமத்தால் 'விக்ரமச் சோழ சோழிய வரையன்' என்பது போன்ற பல விருதுகளைப் பெற்றவனுமான அரையன் ராஜராஜனிடும். எதிரே நின்ற வர்களை ஒரு விநாய பார்த்தான். பிறகு அதிகம் பேசாமல் ஓரே ஒரு கேள்விதான் கேட்டான். அந்தச் சேனையைக் கேட்டதும் திக்பீரனமையடைந்த கரிகாலன். 'சோழர் படைத்தலைவனுக்கு ஒருவேளை ஜோஸ்யமும் தெரியுமா?' என்று ஏதேச்சா பகவாநாக யோசித்துக் கொண்டு, படுவேதும் பேசாமல் சற்று நேரம் நின்றான்.

'நீ யாரென்று எனக்குத் தெரியும்.' எடு தஞ்சைத் தறியார் கொடுத்த ஓலைகளையும் 'குடாமணி' விஹாரத் தலைவர் கொடுத்த முத்திரை யோதரத்தையும்" என்று அரையன் ராஜராஜனிடமிருந்து இரண்டாய் முறையாக வேளிப்பட்ட சொற்கள் கரிகாலன் ஆச்சரியத்தைப் பண்டங்காகப் பெருக்கின. அந்த ஆச்சரியம் கரிகாலனுக்கு மட்டுமல்ல, செங்கமனச் செவ்வீக்குமே ஏற்படவே, "அப்பா! இவரை உங்களுக்கு முன்பே தெரியுமா?" என்று கேட்டான்.

"தெரியும்." கருக்கமாகக் கிடைத்தது பதில்.

"யாரிவர்?"

"அதைச் சொல்ல எனக்கு உரிமையின்மை மகனே!" என்றான் அரையன் ராஜராஜன்.

எந்தத் தன்னுடைய பிறப்பு மர்மத்தை அறியச் குடாமணி விஹாரத்திலிருந்து புறப்பட்டானோ, அந்த மர்மம் அரையன் ராஜராஜனை அடைந்த பிறகும்

தவங்காமல், அதிக மர்மமாகவே புதைபுண்டு போவதை வறித்த கரிகாலனும், துணியை வரவுமுத்துக்கொண்டு, 'படைத்தலைவரே! என் பிறப்பு மர்மத்தை அறியவே நான் குடாமணி விஹாரத்திலிருந்து புறப்பட்டேன். அதை நான் எப்பொழுது அறிய முடியும்?" என்று வினவினான்.

அரையன் ராஜராஜன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து வந்து, தன் வலிய கரமொன்றைக் கரிகாலன் தோள்மீது சுவந்து, அன்பு ததும்பும் விழிகளுடன் அவனைப் பார்த்து, "கரிகாலா! அந்த மர்மம் உனக்கு ஒரு நாள் தெரியலாம்; வாழ்க்கை யூராவும் தெரியாமலேயே போனாலும் போக லாம். என்னால் இப்பொழுது எதுவுமே சொல்ல முடியாது. எடு ஓலையை" என்று கூறிவிட்டு, ஓலையை வாங்க மற்சிறாரு சுரத்தை நீட்டினான்.

32. வாழ்வின் வாந்தம்

படைகள் உணியாகத்து நடத்துவதும் வீழ்வுகளை வதப்பதும் இன்னவற்றையென்று பிரசுரப்பெற்ற விக்கிரமச் சோழியவளரையனான அரையன் ராஜராஜன் தன் தோஷமிது எதெனவந்ததாம். உடனடினாடுளில் சென்ற உணர்ச்சிகளின் வேகத்தாலும், தன்னை தனித்து நோக்கிய கவனத்து இரு விழிகளின் காத்த சகலவாழும் சூதத்தை அடியோடு பறிகொடுத்துச் சிவையெனச் சிவ வினாடிகள் தீவிர கரிகாலன், கண்டியாகத் தவநடைக்கு வந்து கச்சையிலிருந்த ஒளவன் கவனமும் குடாமணி விஹாரத் தலைவன் கொடுத்த முக்கிரை கமாந்தை வதப்படுத்தி உரையன் ராஜராஜன் தீவிர வலக்காதக் கிழந்த பலபக்தியுடன் எவர்க்கும் மோதிரத்தை உடனடியையும் பெற்றுக் கொண்டதும், அரையன் ராஜராஜன், விதாசக நோஷமிருந்த வகைய அகந்தையிட்டு, இரண்டடி எடுத்து வைத்து அந்தக் கடைதின் ஒரையாத்திலிருந்த சான்றத்தை நோக்கி நடந்து, அவற்றைப் பரிசோதிக்கவானான்.

அரையன் ராஜராஜனைச் சந்திக்க வந்த பிரமையான் அதுவரை சோழர் படைத்தலைவனைச் சரியாக கவனிக்காத கரிகாலனும், படைத்தலைவன் சான்றத்தை அணுகி, முத்திரை மோதிரத்தையும் ஒளவையும் பரிசோதிக்கத் தொடங்கியதும் தன் கண்களை அவன்மீது ஓட்டத் தொடங்கினான். அரையன் ராஜராஜன் கமாந்தை அடி உயரமிருந்ததால் சான்றத்தின் மேல் உச்சி அவன் தலையில் இடிந்து விடுப்போல் மிக அருகாமையிலிருந்ததைக் கவனித்த கரிகாலன், அந்த உயரத்துக்குத் தகுந்த அங்க அமைப்புகளும் படைத்தலைவனுக்கு இருந்ததைக் கவனித்தான். அந்த உயரமான சரீரத்தின் கழுத்துக்குக் கீழே திரண்டெழுந்த தோள்கள்

ஒன்மைமை, அவற்றை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த அங்குலே கிருபித்தது. அந்தத் தோளுக்குக் கீழே சாட்டைப் போல் இறுங்கிய நீண்ட கரங்கள் ஒளவையைப் பிடித்துப் பிடித்துக் கொண்டிருக்காவிட்டால், ஒளவையைப் பிடித்துப் பிடித்துக் கீழே இறுங்கிவிடும் என்று கணக்குப் போட்ட கரிகாலன், அந்தக் கரங்களிலிருந்த வளைவுகளை மும், கரங்களின் ஒன்மையையும் சதை அமைப்பு இறுக்கி அங்குள் பென்மையாகவே தெரிந்த தோரணையும் கண்டு, பிடித்துக் கொண்டதும் என்று நனைத்தான். நோகவும் ஒரே நோகவும் இறுங்கிய முதுகுப்புறமும், ஒட்டி ஒரே முனாகத் தெரிந்த வலிறும், வலிறுக்கு மேலே திடமாகக் காட்டினதும் காட்டிப் பிரதேசமும், உறுதியாகத் தரை தேகப் பயிற்சி அளவற்றது என்பதை அறிவுறுத்தின. ஒளவையைப் பிடித்தபோது, அரையன் ராஜராஜன் கண்கள் துளிர்ந்த ஒளியையும், ஆன்மையெல்லாம் திரண்டு நின்ற கம்பீரமான அவன் முகத்தில் வாயிதழ்கள் மடிந்து நின்ற உறுதியையும் கவனித்த கரிகாலன், படைத்தலைவன் எதிலும் தல்ல திடசித்தமுடையவனென்பதையும், முடிவுகளை வெகு சீக்கிரம் செய்யவல்ல பெரிய ராஜகந்திரியென்பதையும் புரிந்து கொண்டான்.

கரிகாலன் முடிவுகள் முற்றிலும் சரியென்பதை அடுத்து தேர்ந்த திகழ்ச்சிகள் திருபித்தன. ஒளவையைப் படிக்கவும் முத்திரை மோதிரத்தைச் சோதிக்கவும் அரையன் ராஜராஜனுக்கு இரண்டு விதாடிகளுக்கு மேல் பிடிக்கவில்லை. மோதிரத்தின் பச்சைக் கல்லை ஒரு முறை கூர்ந்து நோக்கினான். உட்புறத்தில் பார்வையை அரை விதாடிதான் செலுத்தினான். ஒளவையிலிருந்த நான்கு வரிகளைப் படிக்கவும் அதிக தேரம் ஆகவில்லை. சட்டென்று சோதனையை முடித்துக் கொண்ட அரையன் ராஜராஜன் மீண்டும் கரிகாலனை நோக்கித் தன் கண்களைத் திருப்பி.

"அடைபாளங்கள் சரியாயிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த ஓவையிலிருந்த முத்திரையை யார் உடைத்தது?" என்று வினவினான்.

சிறிதும் தயங்காமல் பதில் சொன்னான் கரிகாலன், "சாளுக்கிய மன்னர் உடைத்தார்" என்று.

அரையன் ராஜராவின் முகத்தில் சற்றே ஆச்சரியக் குறி படர்ந்தது. "யார் ஜெயசிம்மனா?" என்று கேட்ட படைத்தலைவன் குரலில், ஆச்சரியத்தில் ஒலி சத்தேக மறத் தொனித்தது.

"ஆம்."

"அவரிடம் எதற்காக இந்த ஓவையைக் கொடுத்தாய்?"

"தங்களுக்கும் எனக்குமுள்ள உறவை நிரூபிக்க."

"உனக்கும் எனக்குமுள்ள உறவா?"

"ஆம்."

"என்ன உறவு அது?"

"தந்தைக்கும் மகனுக்கும் உள்ள உறவு."

"இதைக் கேட்டதும் சாளரத்திலிருந்து இரண்டடி எடுத்து வைத்துக் கூடத்தின் நடுவுக்கு வந்த கரிகாலனை மீண்டும் ஒருமுறை கூர்ந்து கவனித்த அரையன் ராஜ ராவின் 'இல்லை! இல்லை! இவன் அயோக்கியனாயிருக்க முடியாது. அந்த வம்சத்தில் அயோக்கியன் எப்படிப் பிறக்க முடியும்? அதே குழந்தை முகம்! அதே கூரிய விழ கள்! இவன் அவன் மகன்தான், சத்தேகமில்லை. ஆனால் எதற்காக இப்படி பொய் சொல்லியிருக்கிறான்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

அவன் உள்ளத்தே ஓடிய எண்ணங்களை ஓரளவு ஊதித்துக்கொண்ட கரிகாலன், "படைத்தலைவரே! நான் போலியல்ல. குடாமணி விஹாரத்திலிருந்து கிளம்பிய கரிகாலன் நான்தான். அங்கு நான் கிளம்பியதிலிருந்து,

விதி என்னைப் பல வழிகளில் அழைத்துச் சென்றது. அதன் கழுவில் சிக்குண்டேன். அந்தச் சூழலிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள 'இயை ஆங்காங்கு உபயோகித் தேன்' என்றான்.

"மதியின் அந்த உபயோகத்தில் இந்தத் தந்தை மகன் உறவும் ஒன்று போலிருக்கிறது?" என்று வினவினான் ராஜராவின்.

"ஆமாம் படைத்தலைவரே!"

"உனக்கு நான் தந்தையென்று யார் சொன்னது?"

"யாரும் சொல்லவில்லை."

"சொத்தக் கற்பனையோ?"

"ஆமாம்."

"எதற்காக அத்தக் கற்பனை உதித்தது?"

"அவசியத்தை முன்னிட்டு."

"என்ன அவசியம்?"

"ஒருவன் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது அவசியமென்பதை, படைத்தலைவராகிய தாங்கள்கூட மறக்க முடியாது" என்று சொல்லிய கரிகாலன், தான் யார் முன்னிலையில் இருக்கிறோம் என்பதையும் மறந்து வேசாகச் சிரித்தான்.

கரிகாலன் பதிவைக் கேட்ட அரையன் ராஜராவின் இதழ்களும் புன்சிரிப்பால் சிறிதே மலர்ந்தன. இந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டு, அதுவரை மேனன மாக நின்று செங்கமலச் செவ்வியும் வாய்விட்டுக் கவகல வேணப் பெரிதாக நகைத்தான். அந்தச் சிரிப்பை ஒரே பார்வையில் அடக்கிய சோழர் படைத்தலைவன், கரிகாலனை மீண்டும் நோக்கி, "கரிகாலா! உயிரைக் காக்க எத்தகைய பொய்யையும் சொல்லலாமென்று நீ யடித்த சான்றிரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

"சாந்திரத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது; புராணச் சான்றும் இருக்கிறது" என்று கரிகாலன் பதில் சொன்னான்.

"அப்படியா?"

"ஆமாம்! உதாரணமாக ராமாயண மகா காவியத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அனுமானன் யாரென்று தெரியா தென்று சீதைபே பொய் சொன்னதாக இருக்கிறது."

"இன்னோர் உயிரைக் காப்பாற்றப் பிராட்டி பொய் சொன்னான்."

"இன்னோர் உயிரைவிடச் சொந்த உயிர் அருமை யானதல்லவா? ஆகவே அதைக் காக்கப் பொய் சொல்வ தும் நியாயம்தானே?"

இதைக் கேட்ட அரையன் ராஜராஜனை பெரிதாக நகைத்தான். அத்துடன், "கரிகாலா! நீதான் பொய் சொன்னாய். அதை எப்படி ஜெயசிம்மன் நம்பினான்?" என்று கேட்டான்.

"நம்பத்தான் அத்தாட்சி வைத்திருக்கேனே! இந்த ஓலைவைக் காட்டினேன். அதன் வாசகத்தில் சூடாமணி விஹாரத்திலிருந்த குழந்தை உங்களால் அனுப்பப்பட்டிருந்தது என்று இருந்தது. ஆகையால் நீங்கள் கவிகாரத் தந்தை என்று கூறினேன்" என்று விளக்கினான் கரிகாலன்.

அரையன் ராஜராஜனுடைய விழிகள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. "உன்னை எப்போழுது நான் கவிகாரம் எடுத்துக் கொண்டேன்?" என்று கேட்டான்.

"நீங்கள் கவிகாரம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. நான் தான் உங்களைத் தகப்பனாராக கவிகரித்துக் கொண்டேன்" என்ற கரிகாலன், மேலும் சொன்னான்: "இதில் ஆச்சரியம் ஏதும் இல்லை படைத்தலைவரே!

அயோக்கியனான ஒரு சைவத்துறவியில் செயலால், நான் வேங்கிநாட்டில் சிக்கிக் கொண்டேன். என்னை மீறிய சத்தர்ப்பங்கள் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டன. அவற்றி லிருந்து தப்ப என் புத்தியைப் பவவழிகளில் உபயோகப் படுத்தினேன். ஊகத்தில் யாருக்கும் சளைக்காதவனான ஜெயசிம்மனையும் சமாளிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அந்த ஆபத்தான நிலையில் உங்களைத் தந்தையாக எண்ணினேன். மிகுந்த ஆபத்து வரும்போது இங் ட தெய்வத்தை என்னுடைய முறையில்; அவ்வளவுதான். என் தைவைய முற்றிலும் கேட்டால் உன்னை உங்களுக்குத் தென்னென விளங்கும்" என்றான்.

அரையன் ராஜராஜன் முகத்திலிருந்த சந்தேகச் சாயை ஓதற்குப் பிறகு மெள்ள மெள்ள விலகத் தொடங்கியது. சற்றே நேரம் தீவிரமாக யோசித்துக்கொண்டே அந்தக் கூடத்தில் உலாவினான் படைத்தலைவன். பிறகு கரிகாலனை நோக்கிய அந்தக் காதலக் கண்களில் கருணையே நீர்மப் வழிந்தது. "கரிகாலா! யாரையும் நம்பவைக்கும் நிறன் உனக்கிருக்கிறது. வேட்டுவச் சத்திரத்து அரையில் நீ அண்ணன் என்ற சொன்ன போது, யாரையும் நம்பாத செங்கமகச் செவ்வியை உன்னை நம்பிவிட்டான் நீ யாரென்பதை முத்திரை மோதிரமல்லாவிட்டாலும் உன் முகமும் கண்களும் என்னை நம்ப வைத்திருக்கும். ஆனால் இடையே ஏற்பட்ட பல திகழ்ச்சிகள் அவை சம்பந்தமாகக் கிடைத்த பல செய்திகள் என்னைக் குழப்பியிருந்தன. நீ ஜெய சிம்மனுடன் சேர்ந்துவிட்டதாகவும், விமலாதித்தன் மகளுக்கு எதிராகச் சதி செய்ததாகவும் பிறும்ம மாராயர் எழுதியிருந்தார் நீ எந்தப் பக்கம் இருக்கிறாய் என்பதே புரியாதிருந்த சத்தர்ப்பங்கள் பல. ஆனால் உன் பரம்பரை சதி செய்யும் பரம்பரையல்ல. எதற்கும் உன் வரலாற்றைப் பின்னால் விவரமாகக் கேட்டுக் கொள் கிறேன். நீ என் மகன் என்பதைப் படைகளுக்கு இக்ரே

அறிவித்து விடுவோம்" என்று கூறினான் அரையன் ராஜராஜன்.

ஒரு முறை முடிவுக்கு வந்துவிட்டால், அதைத் திட்ட வட்டமாக நிறைவேற்றி வைக்கும் குணமுள்ள அரையன் ராஜராஜன், தன் துணைப் படைத் தலைவர்களை உடனே அழைத்துக் கரிகாலனை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும் சமயத்தில்தான், அரிஞ்சயன் தலைவியிடும் நிர்ணயமாயிற்று. அரிஞ்சயன் ஜெயசிம்மனுடைய அத்தாங்க ஒற்றனென்பதை வெகு நாட்களாக அறிந்திருந்த அரையன் ராஜராஜன், அவன் தலையைத் துண்டித்துவிடும்படி உத்தரவிட்டான். கரிகாலனே அதற்குக் குறுக்கே நின்றான். "வேண்டாம்; அவன் தலையைத் துண்டிப்பதில் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அவனைக் காஞ்சி மாநகர்ச் சிறைக்கு அனுப்பி விடுங்கள்" என்று கரிகாலன் வேண்டிக் கொண்டான்.

அரையன் ராஜராஜனுக்கு அரிஞ்சயனை உயிரோடு விட்டுவைப்பதில் அடியோடு இஷ்டமில்லாவிட்டாலும், தன் வளர்ப்பு மகனின் முதல் கோரிக்கையை மறுக்க விரும்பாமல் ஒப்புக்கொண்டான். இந்தத் தகவலைத் தான் உதவிப் படைத்தலைவனொருவன் அரிஞ்சயனுக்கு அறிவித்து விட்டு, விஷயத்தைத் தெளிவாகப் புரியவும் வைத்தான்.

அரையன் ராஜராஜன் கட்டளைப்படி அடுத்த நினமே அரிஞ்சயன் காஞ்சி மாநகருக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டான். பாசறைக்கூடத்தில் சந்தித்தது முதல், கரிகாலன் அரையன் ராஜராஜனுடனேயே தங்கிவிட்டான். அந்த நாள் முதலே கரிகாலனுக்குப் போர்ப் பயிற்சி அளிப்பதற்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளையும் அரையன் ராஜராஜன் செய்து முடித்தான். சூடாமணி விஹாரத் தலைவர் அவனுக்கு வாட்போரும் குதிரையேற்றமும் மட்டுமே பயிற்றுவித்திருந்தார். ஆனால் அரையன் ராஜராஜன் மேற்பார்வையில், யானையேற்றம்,

வேவெறிதல், படைகளை அணிவகுத்தல் முதலிய பல துறைகளில் அவனுக்குப் பயிற்சி கிடைத்தது. இந்த நாட்களில் செங்கமலச் செவ்வியும் அவனுக்குப் பல வழிகளில் உதவிவந்தான். அடிக்கடி வேட்டையாட அவனைக் காட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். வேட்டையின் மர்மங்கள் பலவற்றை அவனுக்குப் பழக்கிக் கொடுத்தான். விய்வில் அம்பைப் பொருத்தி நாணிழுத்து, கொடிய விலங்குகளை அடிக்க, அவனே அவனிடம் நெருக்கி நின்ற போதித்து வந்தான். போதனை பல முறைகளில் நடந்தது. அவன் உடனுக்குப்பின் அவன் நின்ற அவன் கைகளோடு தன்கைகளைப் பொருத்தி அவன் தோளில் சாய்ந்தவண்ணம் நாணை இழுக்கச் சொல்லிக் கொடுப்பான் செங்கமலச் செவ்வி. வித்தைகளைப் பயிர்வதில் ஊக்கத்துடனிருந்த கரிகாலன் கல்யாணம் ஏதும் வாமலே அவன் இழுத்த இழுப்புக்குச் சென்று கொண்டிருந்தான். ஆனால் செங்கமலச் செவ்வியின் இதயத்திலோ, அவனுக்கிருந்த நிர்மலமான நிலையில்லை. அதில் அக்கிளிப் பொறிகள் ஆயிரமாயிரமாக அன்னிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. வினையாட்டுப் பெண்ணாக, தோற்றத்துக்கு ஆண்களைப்போல் ஆடையணித்து வேட்டையாடி வந்த அவன் உள்ளத்தை எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் வேட்டையாடத் தொடங்கின. அதுவரை அடங்கிக் கிடந்த பெண்ணையின் உணர்ச்சிகள் அவன் உடலையும் சித்தத்தையும் பூரணமாக ஆட்கொண்டு சொல்லவொண்ணா வேதனையை அளித்தன. அவன் வாழிப உள்ளத்திலே வாழ்வின் வசந்தம் கன்னத்தனமாக மெள்ள மெள்ளப் புகுந்தது. அந்த வசந்தத்தின் இன்பமலர்கள் அவன் இதயத்திலே ஸட்சக்கணக்கில் உதிர்ந்தன. அப்படி உதிர்ந்ததால் ஏற்பட்டதொரு நிகழ்ச்சி, அதன் விளைவாக ஏற்பட்டது கரிகாலன் வாழ்வில் பெரும் அதிர்ச்சி.

33. தீரோடையும் நிலமாங்கையுமீ

ஆண்டவன் படைப்பில் விசித்திரங்கள் பல. அவற்றின் பெண்மையின் தத்துவம் மகா விசித்திரமானது.

பெண்களின் உடல் வாளுக்குத் தகுந்தபடி உள்ளம் அசைந்து கொடுப்பதில்லை. உள்ளத்துக்குத் தகுந்தபடி உடல்வாகு அசைந்து கொடுக்கிறது. பருவ எழில்கள் புஷ்பித்துக் குறுங்கும் நினைவந்து விட்டாலும், உள்ளம் மலர்ந்தாலோழிய உடலில் உணர்ச்சிகள் பிரவாகிப்ப தில்லை.

பெண்மையின் உதயத்துக்கும் பெண்மையின் பூர்ணத் துவத்துக்கும் இடைக்காலம் ஒன்று உண்டு. அது கற்பனைக் காலம். அந்தக் காலத்தில் கற்பனை தலைதெறித்து ஒடினாலும், விவரம் விளங்காததால், உணர்ச்சிகள் கட்டுக்கடங்கியே நிற்கின்றன. அந்தக் கற்பனையை உடைத்துப் பூர்ணத்தை அளிப்பது ஸ்பரிசம். இதற்கு அறிவாளிகள், தொட்டால் சிணுங்கிச் செடியை உதாரணமாகக் கூறுகிறார்கள்.

தமிழ்நாட்டின் நதியோரங்களில் ஏராளமாக மண்டிக் கிடக்கும் சிறு செடியொன்று 'தொட்டால் சிணுங்கி' பென்றுகூறப்படுகிறது. சாதாரணமாகத் தன் சின்னஞ் சிறு இலைகளை மெல்லிய கிளைகளில் தாங்கிப் படர்ந் திருக்கும். இச்செடி மீது கையை வைத்தால் போதும், இலைகள் உடனே கூசிக்குறுகி மூடிக்கொள்கின்றன. அவையின்மேல் கய நினைக்கு வர வேகு நேரம் பிடிக்கிறது. அந்தச் செடியை நாம் எத்தனையோ முறை தொட்டாலும் இதே கதிதான். ஸ்பரிசத்தின் வேகம் அச்செடியின் அத்தனை தீவிரமாக ஊடுருவிச் செல்கிறது.

பெண்மையின் தன்மையும் அநேகமாக இதுதான். ஆனால் ஒரு மாறுபாடும் உண்டு. ஸ்பரிசத்துக்குப் பிறகு

தான் பெண்மை உள்ளம் நெகிழ்ந்து வாழ்க்கை விவரம் புரிகிறது. பெண்மையில் இயற்கையாகவே அடங்கி யுள்ள நாளும் முதலிய உணர்ச்சிகள் ஸ்பரிசத்தால் உடனாகக் குறுகிக் கன வலத்து. அழகைப் பன்மடங்கு கதிகரிக்கச் செய்கின்றன. பார்வையில் மிரட்சி, நடையில் தளர்ச்சி முதலியன ஏற்பட்டு விடுகின்றன. ஆனால் பெண் உடல் தொட்டால் சிணுங்கியைப் போல் சதா சிணுங்கியே நிற்பதில்லை; சிணுங்கிய பின் மலர்கிறது. அந்த மலர்ச்சியில் எத்தனையோ இன்ப அலைகள்! எத்தனையோ கற்பனைகள்! சில வேளைகளில் அந்தக் கற்பனைகளின் பூர்ந்தொழும்புட! எல்லாம் உள்ளத்தின் தசைவின் விளைவுகள்!

அந்த விளைவுகள் பல செங்கமலச் செவ்வியிடமும் நாளாவட்டத்தில் தெரியலாயின. அரையன் ராஜராஜன் பாசறைக்குக் கரிகாலன் வந்த பத்துப் பதினைந்து நாட் டுக்குள்ளாகவே அவள் நடையுடை பாவனைகளில் என்னற்ற மாறுதல்கள் ஏற்பட்டதைப் படை வீரர்கள் ண்டார்கள். அதுவரை அவங்காரம் என்ன என்பதையே அடியோடு அறிவாத அரையன் ராஜராஜன் மகள், பிரதி தினமும் அவங்காரத்தில் ஏகநேரம் செவ்வழிப்பதைக் கண்ட பாசறைக் காவல் வீரர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு போனார்கள். எதிராளிகளைக் கொல்வதைத் தவிர, வேறெதிலும் பயிற்சி பெறாத படை வீரர்களுக்கு, அவளுடைய இந்த மாற்றம் புரியாத பெரும் புதிராயிருந்தது.

அழகான அங்கலாவண்யத்தைப் படைத்த செங்கமலச் செவ்வி, தினம் தினம் விதவிமான ஆடையாபரணங் களைத் தரிக்கலானாள். தென்னிந்தியாவின் முக்கால்வாசி இடங்களில் திக்விஜயம் செய்த அரையன் ராஜராஜன் பெட்டிகளில் ஆடைகளுக்குத்தான் குறைவா? அதுவரை யில் பெட்டிகளில் கேட்பாரற்றுச் சிதைப்பட்டுக் கிடந்த ஆடையாபரணங்களுக்குக் கரிகாலன் வரவு நிமிஷ

விதேவையனிக்கவே அவை பெட்டியிலிருந்து விலகி அவன் அறை முழுவதும் பரவிக்கிடந்து, கதத்தின் கற்றைச் சவாசிக்க ஆரம்பித்தன. 'இதை உடுத்தினால் நன்றாயிருக்குமா அதை உடுத்தினால் நன்றாயிருக்குமா' என்று ஒவ்வொரு சேவையாகத் தன்மீது போட்டு நினைக்கண்ணடியில் அழகு பார்த்து விசிலிவி எறிந்ததால் அறையில் ஏராளமான புடவைகளும் எறிந்ததால் சிதறிக் கிடந்தன. இந்த அலங்கோலத்தின் காரணம் பாருக்கும் புரிந்தாலும் புரியா விட்டாலும் செல்வியுடன் வந்திருந்த அவள் செவிலித்தாய்க்கு மட்டும் நன்றாக புரிந்திருந்தது. செல்லியின் அலங்கார விநோதங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு பூர்வாங்கமாக அவள் அறையில் தினம் ஏற்பட்ட அமர்க்களத்தையும் கண்ட செவிலித்தாய் உன்னுக்குள்ளேயே நனைத்துக் கொண்டாள். குழந்தையிலேயே தாயைப் பறிகொடுத்த அத்தப் பெண்ணை அறியா பருவத்திலிருந்து எடுத்து வளர்த்த பாசத்தால் அவள் ஆண்களைப் போல் வேட்டுவக் கோலமணித்தாலும், அடங்காமல் வெளியே சுற்றியவதையும் வெற்றி அடிக்கடி கண்டித்து வந்த செவிலித்தாய், கரிகால் பாசறைக்கு வந்த சில நாட்களுக்குள் அவளிடம் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கண்டு மனம் மலிந்தவளாய், 'செவிலித்தாய்க் கன்னிக்கும் ஒரு வித்தகனைக் கடவுள் படைத்துத்தான் இருக்கிறான்' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாள்.

செங்கமலச் செல்லியின் மனத்திலே உதித்த இந்தப் பெண்மை பூர்ணத்துவம் பெறுவதற்கான முயற்சிகளையும் செவிலித்தாய் மன மகிழ்ச்சியுடனேயே செய்ய முற்பட்டு அவளுக்குத் தினம் தினமும் யார் கண் கண்டாலும் பிரமிக்கும்படியான அலங்காரங்களைச் செய்து வந்தாள். ஒரு நாள் தன் வளர்ப்பு மகளின் வணப்பு பிரதேசங்களைக் காஞ்சி மாநகர் பட்டுப் பீதாம்பரத்தாள் மறைத்தாள். 'மற்றொரு நாள் மதுரையில் வண்ணம்

சேவையைக்கொண்டு மூடினான். இன்னொரு நாள் சேர நாட்டு வெண்பட்டும் வேங்கி நாட்டுத் தங்கத் தகடியும் தயை இணையற்ற எழினை வளைத்துச் செல்ல உதவிய தனயில் பட்டுக்கட்டிய பாண்டியநாட்டு முத்துச் சுட்டி சில நாட்கள் தொங்கி அவன் வசிகர வதனத்தின் உச்சியை சூழ்ந்து நிற்கும். இன்னும் சில நாட்கள் சோழ நாட்டுப் பொற்கொல்வர் செய்த நாகர் நாட்டு நாகரத்தினப் பதக்கம் அவன் மார்பகத்தே புரண்டும் படுத்தும் கிடக்கும். கையொன்றில் வைரமும் மரகதமும் பதித்த வங்கிபொன்று சில நாட்கள் ரவிக்கையை இறுகப் பிடித்துக் கையில் சூதையை சிறிதே கீழ்ப்புறமும் ஓடவிட்டிருக்கும். சங்கிருத்தோ அபூர்வமாக அரையன் ராஜராஜன் கொண்டு வந்திருந்த பச்சைக்கல் மூக்குப்பொட்டு ஒன்று சென்பக மொட்டைப் பழிக்கும் நாளில் ஒரு பகுதியிலே தீற்றி பிரமாதமாக ஒளி விகம்.

இப்படிப் பலப்பல அலங்காரங்களைச் செய்து களைக் கரிகாலனுடன் அவ்வப்போது வேட்டைக்கு கனுப்பி வலத்த செவிலித்தாய், அவ்விருவரும் ஐதயாய்ப் புரடிகளில் சென்றதைக் கண்டு மகிழ்ச்சிக் கடலிலே மூழ்கி வந்தாள். செங்கமலச் செல்லியின் நடை புடை பாவனைகளில் ஏற்பட்டு வந்த ஒவ்வொரு மாறுதலையும் கவனித்து வந்த செவிலித்தாய்க்கு அவன் உன்னத்திலே ஏக்கமும் கவந்து நிற்பதைக் காணத்தான் அவ்வப்பொழுது பரம சங்கடமாயிருந்தது. இரவுகளில் வெகுநேரம் விழித்தே பஞ்சணையில் கிடந்தான் செங்கமலச் செல்லி. வரலர அவன் பேச்சிலும் பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டிருந்தது. எதற்கெடுத்தாலும் வெடுக்கு வெடுக்கென்று பதில் சொல்லக் கூடிய சுபாவமுடைய செங்கமலச் செல்லிக்குச் செவிலித்தாயின் கேள்விகளே சில வேளைகளில் காடில் விழவில்லை. கேள்வி எழுந்த சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு தூக்கிப் போட்டவன் போல், "என்னமா கேட்டாய்?" என்று விசாரிப்பான். சில

மேளையில் கேள்விக்குப் பதிலும் வராது. செவ்வியத் தாயும் அவன் மனநிலை அறிந்து மேற்கொண்டு ஏதாவது கேட்கமாட்டான்.

செங்கமலச் செவ்வியின் துடுக்குத்தனம் சில தினங்களுக்கும் காலமே எங்கோ சென்று ஒடுங்கிவிட்டது; அவன் உணர்ச்சிகளை அடக்கம் பெரிதும் ஆட்கொண்டது. இதற்கெல்லாம் முக்காரணம் எது என்று செங்கமலச் செவ்வியே சில சமயங்களில் தன்னைக் கேட்டுக் கொண்டான். அவன் அறிவு நிறைந்த சித்தத்துக்கு விஷம டைக்கலும் அதிக நான் ஆகவில்லை. 'காரணம்' வேட்டுவச் சத்திரத்தில் அன்றாடம் ஏற்பட்ட அந்த நிகழ்ச்சிகள் 'கிமரேன என் கையைத் துணிவுடன் பிடித்துக் காதுக்கருகில் சேதி சொல்லு' என்ற அந்த நிகழ்ச்சி தான். அவர்களைப் பட்டதும் என் உடலில்தான் எத்தனை உச்சம்! அவர் சேதி சொல்லக் காதுக்கருகில் வந்ததும் அவர் உதடு கன்னத்தில் பட்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்று எத்தனை பயம்!' என்று தனக்குத் தானே விஷயத்தை விளக்கிக் கொண்டான். செங்கமலச் செவ்விய அவர் தனது அண்ணன் என்று சொல்லியதும் சற்றே அடங்கிய அந்த உணர்ச்சி, அவன் தனது சொந்த அண்ணனல்ல என்று தெரிந்ததும், மீண்டும் எப்படிக்கட்டுக்கடங்காமல் பிரவாகிக்கத் தொடங்கி விட்டத என்பதை நினைத்துப் பார்த்ததும், இன்னையற்ற ஆனந்த சாகரத்தில் முழுகினான் அரையன் ராஜராஜன் மகன். அத்தனைக்கும் கரிகாலனுக்கு மட்டும் தன் மனோநிலை புரியாதிருந்தது அவன் உள்ளத்தில் ஓரளவு வேதனையையும் விளைவித்திருந்தது. இப்படி வேதனையும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்ததைத்தான் காதல் என்று பாடுகிறார்கள் என்ற விசாரத்திலும் இறங்கினான் அவன்.

உண்மையில் கரிகாலன் மனோநிலை வேறுவிதமாகத் தான் இருந்தது. முதன் முதலில் வேட்டுவச் சத்திரத்திற் றாடி அரையில் அவனைச் சந்தித்த சமயத்தில் அவனுடைய அபரிமிதமான அங்கலாவஸ்யங்களைச்

கண்டு அடியோடு மதி மயங்கிப்போன கரிகாலன், பின்னால் மெள்ளத் தன் மனத்தைப் பெரிதும் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டான். 'நான் அரையன் ராஜராஜனுக்கு வளர்ப்பு மகனென்றால், அவன் எனக்குத் தங்கையாகத் தானே இருக்கமுடியும்? வேறு உறவு நீதிக்கு ஒவ்வாதது அல்லவா?' என்று தர்மத்தைப்பற்றித் தனக்குத்தானே உபதேசித்துக் கொண்டு அந்த அண்ணன் தங்கை உறவு முறையை வளர்க்க முயன்றான். அத்தகைய உறவு முறையை அவன் வளர்க்க இஷ்டப்பட்டதற்கு முக்கியக் காரணமாகிருந்தவை, அவன் உள்ளத்தே சதா காட்சி அளித்துக் கொண்டிருந்த வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகன் வேவ்விழிகன்!

அரையன் ராஜராஜன் பாசனையில் தங்கி அந்தப் பதிலைத்து நாட்களுக்குள், எத்தனை எத்தனையோ முறைகள் திருஞ்சனாதேவியின் எழிலையும், செங்கமலச் செவ்வியின் அழகையும் இணைத்துப் பார்த்து எடை போட முயன்றான் கரிகாலன். எத்தனை முறை எடை போட்டாலும் தங்காக்கோலின் எந்த தட்டு தாழ்ந்ததும், எது உயர்ந்ததும் என்பதை மட்டும் நிர்ணயிக்க முடியாமல் திண்டாடினான். சிருஷ்டி மனிதமனத்தின் துளாக்கோலுக்கும் அப்பாற்பட்டதல்லவா? செண்பகப் பூ சிறந்ததா, செங்கழுநீர்ப் பூ சிறந்ததா? ஜாதிமல்லிகை சிறந்ததா, மகிழம் பூ சிறந்ததா? இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலில்லை. எடை போட்டு முடிவுக்கு வர முடியாத புதிர் இது.

சிருஷ்டியின் பிரிவு எதிலும் ஒரு தனி அழகு திகழ் கிறது. போதிய உயரத்துடனும், அளவுக்கு அடங்கி நின்ற அங்க அமைப்புகளுடனும், வீட்டுக் கொடியோல் துவண்டு வளைந்து நின்றது திருஞ்சனாதேவியின் எழிலுருவம். நல்ல உயரத்துடனும், படைத்தலைவன் பாசனையிலேயே வளர்ந்ததன்றிப் போர்ப் பயிற்சியும் நன்றாகப் பெற்றிருந்ததால், நல்ல கட்டுடைய உடலமைப்புடனும், செழுமை பெற்ற காட்டு மனரைப்போல் விளங்கினான் செங்கமலச் செவ்விய. இந்த இரு மாதர்களின் உருவங்கள் நீக்கம் சித்தத்துலே எழுந்து நடனமிட்டதால், மிகுந்த மனத்தொல்லைக்குள்ளான கரிகாலன் தன் சுயநிலை புரியாமல் திண்டாடினான்.

என்னதான் தங்கையென்று உறவு கொண்டாட முயன்ற, மனத்தில் கம்மிஷத்தை அண்டாமல் தடுக்க முயன்றாலும், கரிகாலனை இயற்கை உணர்ச்சிகள் வாட்டத்தான் செய்தன. அவை மூட்டிய நெருப்பைச் செங்கமலச் செவ்வியின் செயல்களும் நன்றாக விசிதி கொண்டு விசிற ஆரம்பித்தன. அவனுக்கு வில்வித்தை பயிலுவிக்கும் நேரங்களில் அவன் நடந்துகொண்ட முறைகளும், பார்த்த பார்வைகளும், திஷ்கனங்கமான அவன் மனத்தை வாட்டத் தொடங்கின.

விற்பார் முறைகளைக் கற்றுக் கொடுக்கச் செங்கமல் செவ்வி வேண்டுமென்றே காட்டுப் பகுதியைப் பொறுக்கி னான். காட்டில் இரண்டு நாட்கள் வித்தை கற்றதன் பயனாக, மனோநிடத்தை இழந்த கரிகாலன், மூன்றாம் நாள் காட்டுக்குப் போக மறுத்து, "செவ்வி! வித் தைையை இங்குதான் சொல்லிக் கொடேன். காட்டுக்கு எதற்காகப் போக வேண்டும்?" என்றான்.

"ஏன்! போனாலென்ன?" என்று கேட்ட அவன் தரவில் தொனித்த கோபம், பார்வையிலும் தெரிந்தது.

"போனால் எதுவுமில்லை செவ்வி! ஆனால் எதற்காக அவ்வளவு தூரம்போக வேண்டும்? இங்கேயே இடமிருக்கிறதே."

"இங்கு இடம் மாத்திரமா இருக்கிறது?" தயக்கத் துடன் கேட்டான் அவன்.

"வேறென்ன இருக்கிறது செவ்வி?"

"மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள்."

"இருந்தாலென்ன?"

"இருந்தாலென்னவா? நான் ஒரு பெண்; உங்கள் கையைத் தொட்டு நாணைப் பிடிக்கவும், அம்பைக் குறி வைக்கவும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டாமா! இதை நானு பேர் எதிரில் செய்யமுடியுமா?"

"செய்தாலென்ன! நீ என் தங்கைதானே?"

அவன் இதழ்களில் புன்னகை தவழ்த்தது. "இப்படியும் ஒரு பைத்தியம் இருப்பீர்களா! உங்களை நான் அண்ணனென்றும் நீங்கள் என்னைத் தங்கையென்றும் சொல்லிக் கொள்ளலாம். ஆனால் உலகம் ஒப்புமா?"

"ஏன் ஒப்பாது? உன் தந்தை ஒப்புக்கொண்டு விட்டாரே!"

"தந்தை மாத்திரம் உலகமல்ல. தந்தை வீரர்களின் நாலைக் கட்டுப்படுத்தலாம். மனத்தையும் கண் பார்வை யையும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. பேசாமல் வாருங்கள்" என்று விடாப்பிடியாக அவனைப் புரவிமீதும் ஏறச் செய்து காட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

காட்டின் ரம்மியமான பிரதேசங்கள் பவவற்றைச் செங்கமலச் செவ்வி அவனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்த தங்காமல், காட்டு மரங்களில் மீது பரண கட்டவும் சேரவில்லை கொடுத்தான். அந்த மரப்பரண்களின் மீது அவனுடன் தானும் செருங்கி உட்கார்ந்து மிருகங்கள் மீது வேக்கறையும் வில் கொண்டு துஷ்டப் பறவைகளை அடித்து விழ்கதவும் போதித்தான். காணையில் காட்டுக்குள் புருந்து பகைவரை வேட்டையாடிக் களைத்த பின்பு, காட்டின் தீரோடையொன்றுக்கு அவனை நீராட அழைத்துச் செல்வான்.

நீராட்டத்துக்குப் பிறகு இருப்பிடத்துக்குப் போக அவன் இஷ்டப்பட்டால் அவன் போகலாம். இல்லாவிடில் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்து அவனுக்கும் கொடுத்துத் தானும் உண்பான். பிறகு நீரோடைக் கரையின் பகம் புற்றரையில் வெகுநேரம் படுத்து ஆகாயத்தைப் பாரித் துக் கொண்டேயிருப்பான். மரமல்லி மரங்கள் காற்றி லாடி அவளமீது புஷ்பங்களை உதிர்க்கும்.

அத்தனை புஷ்பங்களில் எதைவுமே விலக்காமல் படுத் திருப்பான் செவ்வி. கடைசியாக அவன் எழுந்திருப்பதும்

கரிகாலன் கட்டாயத்தின் மேல்தான். பாசறைக்குத் திரும்புவதற்கும், உணக்கமும் திமினும் நிறைந்த அவன் பரிதாப விழிகளே காரணமாயிருந்தன. இப்படி இரு காட்டுப் பறவைகளைப்போல் சுதந்திரமாகத் திரிந்த வந்த அவர்கள் வாழ்வில் திடீரென ஒருநாள் தீவிரத் திகழ்ச்சியொன்று கரிகாலன் வாழ்க்கைப் பாசறையின்மீடும் வேறு நிலையில் திருப்புவதற்குக் காரண மாயிற்று.

அன்று இருவரும் காட்டில் வேட்டையாடி முடிய வேகு நேரமாகி விட்டதால், பகலவன் மறையும் சமயம் நெருங்கி விட்டதென்பதைச் சற்று முன்னதாகவே கிளம்பி விட்ட அராமதி நீகுபித்தான். அதற்குப் பிறகும் விட்டுக்குத் திரும்ப எத்தனிக்காமல், நாடா நீரோடைக்குச் சென்று நீண்டநேரம் நீந்திக்கொண்டும் இருத்தான செல்வி. ஓடையின் வேறொரு புறத்தில் குனிந்துவிட்டு, வந்திரங்களை அணிந்து புறப்படச் சித்தமாக நின்று கொண்டிருந்த கரிகாலன், பகலவன் மறையிற்று விட்டதை யறிந்து துடியாய்த் துடித்து, "செல்வி, நீந்தியது போதும் கிளம்பு" என்று அட்டிடினான்.

அவன் நீரில் மல்லாந்து நீந்தியபடியே நகைத்தான். வாயில் சிற்று நீரை உறிஞ்சி வாணம் போல் ஆகாயத்தில் ஊதினான். அராமதியும் தன் குவிர்க் கிரணங்களை அந்த நீர் வாணத்தின் மீதும் நீரில் மிதந்து கிடந்த அந்த நிலமங்கையில் மீதும் பாய்ச்சினான். ஓடை நீர் பளபளத்தது. அதில் ஏதோ படகு போல் ஆடிக்கொண்டிருந்த செங்கமலச் செவ்வியின் கவர்ச்சியான உருவம் தண்ணீரில் வேசாக அமிழ்ந்து அமிழ்ந்து எழுந்தது. காண மனமும் உணர்ச்சி ஓடையிலே அமிழ்ந்து எழுந்தது.

வேகுநேரம் இப்படி அவனை ஆட்டி வைத்த எழில் மங்கை கடைசியாக நனைந்த துண்டத்துடன் கரையேறி,

மார்பிலே கைகளைப் புதைத்த வண்ணம் பக்கத்திலிருந்த ஒரு புதரை நோக்கி நடத்தான். நனைந்த உடையில் வெளிப்பட்ட வசீகர எழிலையும் தடையினால் அசைவுகளில் வகைவையும் கண்ட கரிகாலன் ஏதப்பட்ட கள ஊசி முனையில் நின்றன. புதரருகில் சென்ற அவன் துண்டத்தை எடுத்தெறித்து சேவையை மாற்றிக் கொண்டான். கரிகாலன் அவன் இருக்குமிடத்தைப் பார்க்க இஷ்டப்படாமல், வேறு பக்கம் திரும்பி நின்ற கொண்டான். சில விநாடிகள் பறத்தன. பின்னால் காலடி ஒசை கேட்டது. கரிகாலன் அசையாமலே நின்றான். அழகிய பூங்கரமொன்று பின்னால் தின்றபடியே அவன் தோளில் புரண்டது. முதுகில் அழுத்தித் துவண்டது. ஒரு பூவுடல். எங்கிருந்தோ வந்த காட்டு மலர்களின் சுதந்தம் விபரீத நிலையைச் சிருஷ்டித்தது. அவன் கன்னத்தில் மென் ஊராய்த்தது மற்றொரு கன்னம். என்ன செய்வது, ஏது செய்வது என்று தெரியாமல், விபரீத நிலையில் திகைத்து நின்றான் கரிகாலன். தோன்மீது முதலிலிருந்த கரம் கீழ் இறங்க, மற்றொரு பூங்கரம் அவன் இடைவழியாக மேல் நோக்கி அவன் உடலில் தவழ்ந்து சென்றது. இரண்டு புஷ்ப ஹாரங்களால் கட்டுண்டவன் போல இரு கைகளுக்கு மிடையே திணறினான் கரிகாலன். "இனி நீ எங்கே 'தப்பப்போகிறாய்?' என்று கினைகளை ஆட்டிக் கரிகாலனை நகைத்த மல்லிமரம், தன் நீண்ட மலர்களை அவன்மீது பொலபொலவெனத் தூவியது. துஷ்ட சந்திர னும் கிளை இடுக்குகளின் வழியாக மென் ஈட்டிப் பார்த தான். அது மட்டுமா! "ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்! கோபமா?" என்று பாம்பை நோக்கி ஊதப்படும் மகுடியின் புன்னாகவரானி ஸ்வரங்களைப் போல், செவ்வியின் இனிய குரல் அவன் காதுகளில் ஒலித்தது. அவன் குரல் குழைந்தது. பலன இதழ்கள் வேசாக அந்தக் குழந்தை முகத்தில் அழகிய கன்னத்தை நோக்கித் திரும்பின.

34. மந்திராலோசனை

இப்பத்தையெல்லாம் கொள்ளை கொள்ளையாக அன்னிக் கொட்டிய ஓயர்சையில் இணையற்று அந்தச் சூழ்நிலையில், செங்கமலச் செவ்வியின் சேஷடைகனாக கனல் பொறிகள் கணக்கின்றி உடலெங்கும் வாரித் தெளித்ததன் காரணமாகப் பெரும் கலக்கத்தையும் குழப்பத்தையும் அடைந்த கரிகாலன் சற்று நேரம் செயலற்று நின்றான்.

அவன் படித்த தத்துவங்கள் எங்கோ காற்றில் பறந்து கொண்டிருந்தன. அவன் சாஸ்திரஞானம் அஞ்ஞானத் தைச் சிருஷ்டித்தக் கொண்டிருந்தது. தரிக்கத்தில் அவனுக்கு இருந்த ஞானம் ஏதோ தரிக்கங்களை அன்னிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்ததேயொழிய அவன் சித்தத்தில் தெளிவைச் சிருஷ்டிக்கவில்லை. காமத்தின் கழலில் சிக்குகிறவன் கண்ணில்லாதவன் என்று நினைத்தான் பெரியோர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று கேள்வி கரிகாலன் புத்தியிலே உதயமானாலும், அந்தக் கேள்வி யைத் தொடர்ந்து செயலாற்றும் வலிமையைச் செங்கமலச் செவ்வியின் பூவுடல் பறித்துச் சென்று விட்டது. குடாமணி விஹாரத்திலிருந்து விதி மட்டும் வேங்கி நாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லாமல் நேராக அரையன் ராஜராஜன் பாசறைக்கு இழுத்து வந்திருந்தான் கரிகாலன் வாழ்க்கை வரலாறும் நாட்டின் இந்தக் கட்டத்தோடு முடிந்து போயிருக்கும். பிற்காலத்தில் அவனுக்கு ஏற்பட்ட புகழ்ச்சியும் விருதுகளும் காட்டின் அந்த நிகழ்ச்சிகளிலேயே புதைபட்டுப் போயிருக்கும். அவரும் நிலைகுலைந்து போகக்கூடிய இந்த நிகழ்ச்சியி லிருந்தும், வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகனே அவனைக் காப்பாற்றினான்.

செவ்வி தனக்குப் பின்னால் நின்று ஏதோ வார்த்தை களை தன் காதுக்கருகில் உதிர்த்ததை மெள்ள மெள்ளச் சிந்தித்த கரிகாலன் மனம், சிவநாட்கள் பின்னோக்கி ஓடி, வேங்கி நாட்டிலிருந்த வசந்த மண்டபத்தை அடைந்தது.

காமனின் கரும்பு விள்ளலப்போலும், பஞ்ச பாணங் களைப் போலும் பஞ்சணையில் கிடத்த பைங்குளியைப் பற்றி அவன் மனம் சிந்திக்கலாயிற்று. அந்த இரவுக் கும் இந்த இரவுக்கும் இருந்த நேர் எதிரான வித்தியாசத் தையும் நினைத்துப் பார்த்ததன் காரணமாக, அதுவரை ஞானமென இருந்த கரிகாலன் முகத்தில்கூட மகிழ்ச்சியின் குறிகள் லேசாகப் படர்ந்தன. இதழ்களும் புன்முறுவல் கூட்டிச் சிந்தித் திரிந்தன.

‘அன்று சாளரத்தின் மூலமாக வெளியே நோக்கிக் கொண்டு அவன் நின்றான். அவனுக்குப் பின்னால் நெருங்கி நான் நின்றேன். தான்தான் பேசினேன். இன்று எனக்குப் பின்னால் இவன் நிற்கிறான். கிள்ளை மொழிகளை என் காதிலே இந்த கன்னி உதிர்க்கிறான். அன்று காரிருள்; அந்தக் காரிருளிலும் என் இதயத்தே பெருநிலவு படர்ந்து கிடந்தது. இன்று பெருநிலவுதான். ஆனால் இதயத்தில் நிலவு இல்லையே. இருள் சூழ்ந்து கிடக்கிறதே! அன்று அவளும் நானும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு நின்றோம். ஆனால், அன்று இருவருக்கும் ஒருமித்த உணர்ச்சி; இன்றோ இருவருக்கும் மாறுபட்ட உணர்ச்சி கள்! அன்று அவன் பின்னால் நான் செல்ல, இன்று என் பின்னால் இவன் வர, என்ன சங்கிலித் தொடர் போன்ற பின்னால் இவன் வர, என்ன சங்கிலித் தொடர்தானா? சம்பவங்கள்! வாழ்க்கையே ஒரு சங்கிலித் தொடர்தானா? என்று விஷயங்களை வரிசையாகக் கோத்துப் பார்த்த என்ரு விஷயங்களை வரிசையாகக் கோத்துப் பார்த்த கரிகாலன் மனம், மெள்ள மெள்ளச் சுய உணர்ச்சியை அடையவே, அவயவங்களும் அதற்கேற்ப அசைந்தன. தன்னைத் தழுவி நின்ற செங்கமலச் செவ்வியின் இரு தன்னைத் தழுவி நின்ற செங்கமலச் செவ்வியின் இரு கைகளையும் மெள்ளத் தன் கைகளால் அகற்றித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு அவளை நோக்கித் திரும்பினான் கரிகாலன்.

அவன் கண்கள் அவனை ஒரு விநாடி தான் பார்த்தன. பிறகு நேருக்கு நேர் சத்திக்கச் சக்தியற்றுக் கீழே தாழ்ந்தன. அவன் உள்ள உணர்ச்சிகளைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட கரிகாலன் தன் கரங்கனிரண்டையும் அவன் தோள்மீது ஆதரவுடன் வைத்தான். பிறகு ஒரு கையால் அவன் கன்னங்களை இருபுறமும் பற்றித் தூக்கிக் கண்களைக் கூர்ந்து நோக்கி, "இது சரியல்ல செல்வி! உனக்குப் புரியவில்லையா?" என்றான். பதினுக்கு அவன் உதடுகள் ஏதோ முணுமுணுத்தன. ஆனால் குரலின் பலவீனத்தாலோ என்னவோ, அவன் என்ன சொன்னான் என்பது அவன் காதுில் விழவில்லை. எனதையும் திடமாகவும் வெடுக்கெடுக்கென்றும் பேசக்கூடிய செல்வியின் குரல், உணர்ச்சியால் பலவீனப்பட்டுக் கிடந்ததைக் கண்ட கரிகாலன் அந்தப் பலவீனத்தை அழிக்க எண்ணி, அவன் தோளை ஒரு முறை அசைத்தான். "செல்வி! செல்வதைத் தைரியமாகச் சொல்வேன், என்னிடம் உனக்கு பயமென்ன?" என்று வினவினான்.

சம்பரசத்தில் உணர்ச்சி பலமானதுதான். ஆனால் அது அளவுக்குமீறிப் போதும்போது மென்மையான உணர்ச்சிகள் உடலை ஊடுருவுவதில்லை. சாதாரண நிலையையே அடைகிறோம். கரிகாலன் கைகள் தன்னைப் பலமாக அசைக்கியதாலும், கன்னத்தைப் பிடித்துத் தூக்கியதாலும் ஓரளவு சாதாரண நிலையை அடைத்து விட்ட அரையன் ராஜராஜன் மகனும் அவனை விட்டுச் சிறிது விவகி நின்று "உங்களிடம் எனக்குப் பயம் எதற்கு?" என்ற பதினுக்கு ஒரு கேள்வியை விசினான்.

"பயமில்லாவிட்டால் இரைந்து பேசுவதுதானே?" என்றான் கரிகாலன், ஏதோ சம்பாஷணையைத் தொடர வேண்டும் என்பதற்காக.

"எதற்காக இரைந்து பேச வேண்டும்? இங்கே படைகள் இரண்டு நிற்கின்றனவா? அவற்றுக்கு உத்தரவு போட வேண்டுமா? நீங்களும் நானும் தனிமையில் இருக்

கிறோம். இங்கே கூச்சனுக்கு அவசியமில்லையே!" என்றான் அவன்.

"நான் கூச்சலா போடச் சொன்னேன்?"

"வேறென்ன சொன்னீர்கள்?"

"பேசுவதைக் காது கேட்கும்படி சொல்வதுதானே" என்றான்.

"காதுக்கு ஏதும் பழுதில்லையே?"

"எத்தனை குறும்பு உனக்கு! வா இப்படி."

"வரமாட்டேன்."

"வரமாட்டாய்?"

"ஊஹும்."

அவன் அவனை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தான். அவன் பின்னுக்கு நகர்ந்தான். அவன் கால் துரிதமாக நடத்தவ, அவன் ஓடினான்; அவனும் அவனைத் துரத்தி ஓடிக் கடைசியாகக் கையைப் பிடித்து ஓடித்துக் கொண்டு வந்து புரவிகளுக்கு அருகில் நிறத்தி, "உம், ஏறு" என்றான்.

"எதற்கு?"

"பாசறைக்குச் செல்ல வேண்டும்."

"என்ன அவசரம்?"

"உனக்கு என்ன பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா?"

"பைத்தியம் எனக்கல்ல; உங்களுக்குத்தான். காணல் மீள்வேட்டையாட வந்த வானிபனும் மங்கையும் திரும்பப் பாசறைக்கு இருட்டி ஒரு நாழிகைக்குப்பின் சென்றாலென்ன, பத்து நாழிகைக்குப் பிறகு சென்றாலென்ன இரண்டும் ஒன்றுதானே?" என்று சொல்லிச் சிரித்தான் அவன்.

தன்னுடைய நிலைமையைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்ட கரிகாலன், திக்பிரமை பிடித்து நின்றான்.

இருவரும் அத்தனை நாழிகைக்குப்பிறகு எண்ணியங்களில் இடையே ஒன்றாகச் சென்றான். படை வீரர்கள் எல்லா நனைப்பார்கள். என்ன பேசுவார்கள் என்பதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்து. செங்கமலச் செல்வி தன்னை எத்தனை இக்கட்டான நிலையில் கொண்டுவந்து வைத்திட்டான் என்பதை எண்ணிச் சொல்லவொண்ணா போய் கொண்டான். தன்னை மகனாக ஏற்றுக்கொண்ட அரையன் ராஜராஜன், தான் மருமகன் பதவிக்கு ஏற்பு செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டான். தன்னைப் பத்த என்ன கேவலமான அபிப்பிராயத்துக்கு வருவார் என்பது எண்ணியதால் மனம் புண்ணாவிச் செல்லியுடன் போகாண்டு எதுவும் பேசாமல் பலவந்தமாக அவனை புரவி மீது தாக்கி உட்கார வைத்துத் தானும் புரவி மீது ஏறி அரையன் ராஜராஜன் பாசனையை நோக்கி குதிரையை நடத்தினான். செல்லியின் குதிரை கரிகாலன் மன ஓட்டத்தை அறித்து கொண்டதுபோல அவன் குதிரைப் பக்கத்திலேயே சென்றது. செல்வி கொண்டும் சிரித்துக் கொண்டும் காணையில் வேட்டைப் வந்த அவ்விருவரும், பேச்சோ சரப்போ இன்றி, மேலாதித் அடிமைகளாக அரையன் ராஜராஜன் பாசனையில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

உணர்ச்சி வசப்பட்ட அவ்விருவரது வாங்கல் வேண்டியே தவிர உள்ளங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தன. ஏதோ இரு பதுமைகள் போலக் கூடாரங்களுக்கிடையே சென்ற அந்த இருவரையும் படைவீரர்கள் பார்த்தோ. கிசுகிசுவென்று பேசிக்கொண்டதோ, உள்ளங்கள் உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருந்த அவ்விருவர்கள்களிலோ காதுகளிலோ படவில்லை. நேராகத் தம் இருப்பிடத்துக்குச் சென்ற அவ்விருவரும், மாலைமலர் வாசலிலேயே பிரிந்து உள்ளே சென்றார்கள். அந்த இரவின் உணவு இருவருக்கும் வேம்பாயிருந்தது. ஆனால் படுக்கச் சென்றபின் ஏற்பட்ட தனிமையில் மயிர்

பெருத்த வித்யோசமிருந்தது. பஞ்சணையில் தனியே படுத்துக்கிடந்த செங்கமலச் செல்வி, சாளரங்களைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு வானத்திலோடிய வெண்மலையையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். காட்டில் நடந்த ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் அவன் உன்னத்துக்குப் பேருயிற்செயைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. 'அப்பா! பார்வைக்கு மெய்யியதாயிருக்கும் அவர் உடல் எத்தனை தூர்பாயிருக்கிறது. அதைச் சுற்றி வளைத்த எண்கள் எவ்வளவு வலியெடுத்து விட்டன! நான் அவர் உன்னத்தில்...' என்று நினைத்துக் கொண்டு போன அவன் சந்தையை மெட்கம சிறிது அறுத்தது. ஆனால் மீண்டும் தன்னைத் தொடர்ந்தான். 'எதற்காக அவர் என் உன்னத்தை அப்படியே பிடித்து உயர்த்திக் கண்களைப் பார்த்தார்? ஆகாயம், அதென்ன நான் குழந்தையா, என்னை அத்தனை கலபமாகத் தாக்கிக் குதிரையின்மீது உட்கார வைக்கா? தானும் போர்ப்பயிற்சி செய்தாலும் ஆண்களையிட எனக்குப் பலம் குறைவுதானோ? ஆக அவர் பேசிய அழகு! இது சரியல்ல செல்வி! உனக்குப் புரியவில்லையே! என்ன அசட்டுத்தனமான கேள்வி!' என்று பலபல விதமாகச் சிந்தித்த அவன், நீதிநெ ளராமலே பஞ்சணையில், இல்லை, இன்ப அலைகளில் புண்டான்.

ஆனால், கரிகாலன் எண்ணங்கள் வேறு திசையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. காட்டின் நிகழ்ச்சிகள் அவன் இதயத்திலே பேரதிர்ச்சியை விளைவித்திருந்தன. குடாமணி விதாரத்தில் தான் நன்றாக வளர்க்கப்பட்ட தற்குக் காரணபூதனான அரையன் ராஜராஜனுக்குத் தரோகம் செய்வது, எந்தத் தர்மத்துக்கும் ஒவ்வாது என்ற முடிவுக்கு வந்தான் கரிகாலன். மன்னன் மகளிடம் ஏற்கனவே மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்ட அவனுக்கு, அத்தக் கணத்திலே இரு மங்கையருக்கு இடமில்லை என்பதை அறிய அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அத்துடன் செங்கமலச் செல்லியின் மனோநிலையும் அவனுக்குப்

புரிந்தே இருந்தபடியால், அவன் உள்ளத்தே வேதனையும் தீர்ப்பிக் கிடந்தது. உள்ளத்தை ஒருவனுக்குக் கொடுக்க கொடுத்த அந்தக் கிள்ளை மொழியாளின் பிற்கால வாழ்க்கை 'எந்த வழியில் திரும்பும்' என்றும் தன்னைக் கேட்டுக்கொண்டான். 'எந்த வழியில் திரும்பினாலும், அவன் பாதை வேறு, என் பாதை வேறு, என் வாழ்வித்தல் மகனுக்கு அடிமை. ஜெயசிம்மன் ஆதிக்கத்தை வேங்கி நாட்டில் உடைத்து, ராஜராஜ நரேந்திரனை உண்மையான மன்னன் ஆக்கி, திரஞ்சன தேவிக்குச் சாந்தியளிக்கும் வரையில் என் வாழ்க்கையில் கடமை திறைவேறாது. அதுவரை காதலிப்பை, மன மிச்சை, எதுவுமே இல்லை' என்று தன்னைக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான் கரிகாலன். காட்டின் நிகழ்ச்சிகள் சிறுசுடித்து விட்ட நிலையில் தான் அதிக நாள் அரையன் ராஜராஜன் பாசறையில் தங்கியிருப்பதிலும் அரித்த மிச்சை என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட கரிகாலன், தன் வாழ்க்கையைப் போர்ப்பாதையில் திருப்பத் தீர்மானித்தான். இந்த முடிவுக்கு வந்த அவன், குடாமணி விஹாரத்திலிருந்து புறப்பட்ட காரியத்தை அறவே மறத்தான். பிறப்பு மர்மத்தை அறியும் பணி இரண்டாம் பட்சமாயிற்று அரையன் ராஜராஜன் பாசறையை அடைய அவன் பட்ட கஷ்டங்களுக்கிடையில் அவன் சித்தத்திலிருந்து மறைந்து, எப்படியாவது அந்த பாசறையை விட்டு அகன்றால் போதும் என்ற தீர்மானத் துக்கு வந்த அவன், மறுநாளே அதைப்பற்றி அரையன் ராஜராஜனிடம் பிரஸ்தாபிக்கவும் முற்பட்டான்.

மறுநாள் உணவு அருத்தும் வேளையில், மென்ஸப் பேச்சைத் துவக்கிய கரிகாலன், "தந்தையே! போர்ப் பயிற்சியை நான் எப்பொழுது பெறுவது?" என்ற கேட்டான்.

எங்கோ யோசித்துக்கொண்டு உணவருந்திக் கொள் டிருந்த அரையன் ராஜராஜன், இந்தக் கேள்வி காதில்

விழுந்ததும், சரேலென நிமிர்ந்து தன் கூரிய விழிகளைக் கரிகாலன் மீது நாட்டி, "என்ன! போர்ப் பயிற்சியா! உனக்குப் போர்ப் பயிற்சி அளிக்கப்படவில்லை?" என்று துச்சரியத்துடன் வினவினான்.

"இல்லை தந்தையே!" என்றான் கரிகாலன்.

இதைக் கண்ட அரையன் ராஜராஜன், தன் விழிகளைக் கரிகாலனிடமிருந்து தன்னுடைய மந்தொரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த செங்கமலச் செவ்வீது திருப்பி, "செவ்வீ, இவனுக்கு நீ பயிற்சியளிக்க வில்லையா?" என்று வினவினான்!

செங்கமலச் செவ்வீ கண்களை மேலுக்குத் தூக்கா மலும், தந்தையையோ கரிகாலனையோ பார்க்காமலுமே பதில் சொன்னான்: "பயிற்சியளிக்கிறேன்; தினந்தாள் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன்" என்று.

இதைக் கேட்ட கரிகாலன் இதழ்சனில் சிறுதகை அரும்பியது. "பயிற்சி கிடைக்கிறது தந்தையே! ஆனால் அது நான் விரும்பும் பயிற்சியல்ல" என்ற கரிகாலன் பேச்சில், சிறிது விஷமமும் கலந்திருந்தது.

மிகத் தீட்சண்யமான பத்தியுடைய அரையன் ராஜராஜன், அந்த இருவருக்குமிடையில் ஏதோ மனத் தாக்கல் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்துகொண்டாலும், அது என்ன என்று அறியமாட்டாதவனாய் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டுக் கடைசியாகக் கரிகாலனை நோக்கி, "நீ விரும்பும் பயிற்சி எது கரிகாலா?" என்று வினவினான்.

சோழர் படைத்தலைவன் கண்கள் தன்னையும் செவ்வியையும் மாறி மாறிப் பார்த்ததையும், அவற்றில் எழுந்த சந்தேகச் சாயையும், கவனித்த கரிகாலன், அவனிடம் அதிகக் கேளியை வைத்துக்கொள்வதில் பேராபத்து இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்துகொண்டு, பேச்சை வேறு திசையில் திருப்பி, "தந்தையே! செவ்வீ விற்போர்ப் பயிற்சி அளித்திருக்கிறான். வேறு சில படைத்

தலைவர்கள் வேலெறிவதையும் யானையை முறையையும் கற்பித்துக்கொள்கள். ஆனால் நடத்தும் அணிவகுப்பு, அவற்றை நடத்தும் முறைகள் இவற்றையாரும் கற்பிக்கவில்லையே" என்றான்.

அரையன் ராஜராஜன் உணவை முடித்துக்கொண்டு எழுந்து, சிறிது நேரம் அறையில் நடமாடிக்கொண்டு கரிகாலனை நோக்கினான். கடைசியாக வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட வார்த்தைகள் மிக நிதானமாக வெளிவந்தன. "கரிகாலா! படைகளை முறைகளைக் கற்பிக்க நான் ஏற்பாடுகளைச் செய்து நடத்திக் காரணமிருக்கிறது" என்றான் சோழர் படைத் தலைவர்.

"என்ன காரணம்?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"காரணத்தைச் சொல்ல முடியாது."

"ஏன்?"

"அதில் பல அரசியல் சிக்கல்கள் பிணைந்து கிடக்கின்றன."

"காரணத்தைச் சொல்லவும் முடியாது; படைகளை அணிவகுத்து நடத்தக் கற்பிக்கவும் முடியாது. உங்கள் பேச்சு விசித்திரமாயிருக்கிறது. படைகளை அணிவகுத்த நடத்துவது என் பிறப்புரிமை—இதை நான் பயிவவேண்டுமென்று குடாமணி விஹாரத் தலைவர் சொன்னாரே."

"அது அவர் அபிப்பிராயம்."

"அப்படியானால் இந்த இடத்திலிருந்து சென்னைக்கு விடைவளியுங்கள்."

"எங்கு போகப் போகிறாய்?"

"வாழ்க்கையில் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும் இடத்திற்கு."

"அப்படி இடம் இருக்கிறதா?"

"ஏன் இல்லை? வேங்கி நாடு இல்லையா?"

அரையன் ராஜராஜன் மீண்டும் கரிகாலனை உற்றுப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, "கரிகாலா! விதி விசித்திரமானது. என் வாயை கட்டியதோடு நிவ்வாகம், உள் வாழ்க்கையையும் என்னுடன் பிணைத்துவிட்டது. கதற்கு நான் படியத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. உன்னை நான் இவ்விருந்து அனுப்ப முடியாது. ஆனால் போர்ப் பயிற்சி அளிக்கிறேன், ஒரு திபத்தனையின் மேல்" என்றான்.

"திபத்தனை என்ன தந்தையே?"

"உன் பிறப்பு மர்மத்தை அறிய எத்தனித முயற்சியிலும் தோல்படக் கூடாது."

"இதற்கும் நான் படைகளை நடத்தப் பயிற்சி பெறுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"நீரம்ப இருக்கிறது. மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாதே. திபத்தனைக்கு ஒப்புக் கொள்கிறாயா?"

"வேறு வழிதான் இல்லையே" என்று பதில் சொன்ன கரிகாலன். அரைமண் ராஜராஜன் கேட்டபடி ஆணையிட்டும் கொடுத்தான். அந்த ஆணையிட்ட மறுநாளே கரிகாலனைத் தனது பாசறையிலிருந்து படைகளின் முன்னணிக்கு அனுப்பி வைத்தான் அரையன் ராஜராஜன். படைகளின் அணிவகுப்பைப் பற்றி ஏட்டுச் கவடிகளில் ஏராளமாக படித்திருந்த கரிகாலன், அவர்கள் கனிடம் பயிற்சி பெற்றதோடல்லாமல், அவர்கள் வீரகங்களை அமைக்கும் முறைகளிலிருந்து குறைபாடுகளையும் உணர்ந்து கொண்டான். படை அணிவகுப்பில் அவனுக்கிருந்த பேரறிவைக் கண்டு விவந்துபோன அரையன் ராஜராஜனின் உபதனபதிகளும், "இவனுக்கு எதற்காகப் பயிற்சி?" என்று தங்களுக்குள்ளேயே விவாதித்துக் கொண்டார்கள். இந்த விஷயம் அரையன் ராஜராஜன் காதுக்கும் எட்டவே, தன்னுடைய

மத்திராலோசனை சபையிலும் கரிகாலனுக்கு இடம் கொடுத்தால் சோழப் படைத்தலைவன்.

வேங்கி நாட்டின்மீது எப்படிப் படையெடுப்பது, எந்த இடத்தில் தாக்குவது என்பதைப் பற்றிய மத்திராலோசனை அது. அந்த மத்திராலோசனை மண்டபத்தில் சோழர் படைத்தலைவர்கள் எல்லோரும் கூடியிருந்தார்கள். பிறும்ம தேசத்தை ஆண்டவனும், இராஜேந்திர சோழதேவனின் அத்தை ஆண்டவனும், கணவனும் இராஜேந்திர சோழதேவன் பிரதானப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவனுமான வல்லவரையன் வந்தியத் தேவனும், கரிகாலனால் பல உபத்திரவங்களுக்கு ஆளானவனும் பிறும்மாண்டமான சரீரம் படைத்தவனுமான பிறும்ம மாராயனுங்கூட அந்தச் சபையிலே வீற்றிருந்தார்கள். அந்தச் சபையிலே, கையிலே கீற்றுண்டை எடுத்துக்கொண்ட அரையன் ராஜராஜன், எதிரேயிருந்த மரப்பலகையில் வேங்கி நாடு, இடை துறை நாட்டு இடங்களைக் கோடுகளாக இழுத்து, சோழர் படைகள் எந்த இடத்தில் தாக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கலானான்.

"இதோ இருக்கிறது வேங்கியின் தலைநகர், இதோ இருக்கிறது இடைதுறை நாடு. இரண்டுக்கும் மத்தியில், கிருஷ்ணா நதியின் சரிபாதி இடத்தில், அக்கரைகளிலும் இக்கரையிலும் படைகளை நிறுத்தினால், இடைதுறை நாடும் வேங்கி நாடும் துண்டித்துப் போகும். அப்படித் துண்டித்த பிறகு, படைகளின் இருபகுதிகளும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் அதாவது நேர் எதிர் திக்குகளில் நகர்ந்தால், வேங்கியையும் இடைதுறை நாட்டையும் ஏககாலத்தில் தாக்கலாம்" என்ற அரையன் ராஜராஜன், மற்றப் படைத்தலைவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அரையன் ராஜராஜன் போர் திட்டத்தைப் படைத் தலைவர்கள் ஆமோதித்தார்கள். ஆனால் அந்தத் தலைவாட்டம் அடுத்த விதாடி நின்றது. ஏதோ பெரிய இடியே

அந்த மத்திராலோசனையின் தளையில் விழுந்து விட்டது போன்ற உணர்ச்சி சபையில் ஏற்பட்டது. "இந்தத் திட்டத்தில் ஒரு குறை இருக்கிறது" என்று நீரில் விழுந்த கண்ணப் போல அமைதியைக் குலைத்தது ஒரு மெய்விய குரல். சட்டிகள் போன்ற இருபது கண்கள் கரிகாலன் மீது பாய்ந்தன. "போரைக் கண்ணாங்கூடப் பார்த்திராத இத்தச் சிறு பயலுக்கு என்ன துணிவு, பல போர்களைக் கண்டு வெற்றி வாகை குடிய அரையன் ராஜராஜன் திட்டத்தில் குறைபாடு காண?" என்று அவர்கள் உள்ளத் திடு எழுந்த கோப ஜ்வாலை மூகங்களிலும் கொழுந்து விட்டு எரிந்தது. "இன்னும் ஒரு முறை வாயைத் திறத் தால் வேங்கி நாட்டில் உன்னை வெட்டாத நாள் இங்கு வெட்டிப் போடுவேன்" என்று இரைந்து எழுந்த பிறும்ம மாராயன். தன் கையை வானுக்காகவும் கொண்டு போனான்.

35. உருவிய வாட்கள், உரத்த குரல்கள்

அரையன் ராஜராஜன் போர்த் திட்டத்துக்குப் பழுது சொல்லிப்பதாக், பிறும் மாராயன் வெருண்டு எழுந்ததையோ தன்னை வெட்டிப்போடுவதாகக் கூலிக் கதிரியின் மேல் கையை வைத்ததையோ கிறிதும் எட்டியம் செய்வாத கிரகான், தன் அபிராஜியத்தை மேலும் வலியுறுத்தித் தொடங்கி, "நான் உன் பைரைக் கலத்த கொண்டு திட்டங்களை மடிவு செய்வதற்காகவே மத்திராவோசனை ஏற்பட்டது. அகில பிளாசனை சொத் தும் ஒவ்வொருவரையும் வெட்டிவிட்டுப் போடுவதானால், டைசியில் போரிடப் படைத்தவர்களை யாருமே மிஞ்ச மாட்டார்கள்! நாம் ஒருவனாவோசனை வெட்டிக் கொள்ளப் பெரிய மத்திராவோசனை யாகும். அவசிய மிக்கவையே" என்று சொல்லிப் பிளாசனை மாராயனை நோக்கிப் புன்முறுவலும் செய்காது.

அரையன் ராஜராஜன் திட்டங்களை மீட்டிவைத்து கண்ட போது, மத்திப் படைத்தவர்களை மீட்டிவைக்கும் ஆச்சரியமும் அடைந்தார்களென்றால், அவன் மாராயனை எதிர்த்துப் பேசுவதைக் கேட்டதும், அந்தக் கிளைப்பும் ஆச்சரியமும் பன் மடங்கு அதிகமாக, அக்கலாடி என்ன நடக்கும் என்பதை எதிர்பார்த்தவர்களாகப் பேச்சோ செயலோ அற்று நின்றார்கள். அவர்களை ஒவ்வொரு படைத்தவரையும் உப படைத்தவரையும் அதேக போர் களில் தங்கள் வல்லமையை நிரூபித்தவர்கள், தமிழ் நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்து இராஜேந்திரன் படையில் சேர்ந்து பதவி வகித்த அந்தப் படைத்தவரவர்களின் பவதரப்பட்ட உடைகளும் ஆயுதங்களும் பார்ப்பதற்குக் கண்ணைப் பறித்தன. மீன் சின்னங்களைக் கழுத்தில் பெரிய பொற் சங்கிலிகளில் அணிந்த பான்டி நாட்டுப் படைத்தவரவர்கள், சிறுசிறு வெண் சங்குகளை இணைத்த

தங்கப் பதக்கங்களைக் கையில் இறுகக் கட்டிக் கொண் டிருந்த சேரநாட்டுச் சேனாதிபதிகள், செங்கழுநீர்ப் புஷ்பத்தன் பிறப்பிடம் தொண்டை மண்டலம் என்பதை நிரூபிக்க, அந்த புஷ்பங்களை வெள்ளியாலும் பொன்னாலும் செய்நு கைகளில் வீர கங்கணங்களாக அணித்திருந்த தொண்டை மண்டலச் சிங்கங்கள், இப்படிப் பவதரப் பட்ட பகுதிகளிலிருந்தும் சேர்க்கப்பட்டவர்களும் இராஜேந்திர சோழதேவன் மெய்கீர்த்தியைப் பரப்புவதி னெயே ஆர்வம் கொண்டவர்களுமான அந்த வீர சிங்கக் கண்களிடையே சிறிய ஓர் ஆட்டுக்குட்டி புருத்ததுபோல் கிரகான் புர்த்து யோசனை சொன்னதன்றி, எதிரிகள் மீது மீள் முட்டித்தளமாகப் பாயக்கூடியவனும், மகா கொடிஷ்ட மான பிறும் மாராயனை எதிர்த்துப் புகழாசனமிட்ட, அந்த மத்திராவோசனை மண்டபத் துக்கிர்த் திரும் மெளனம் தவ்வதில் ஆச்சரியமென்ன திருக்க முடியும்.

அப்படி ஏற்பட்ட அந்த மௌனத்தை வந்தியத் தேவனே மீட்டிமுறுவலால் மெள்ளக் கலைத்தார். அவருடைய மனது வதனத்தில் மலர்ந்த புன்முறுவலையும் தன்மீது அவர் சன்களை ஒட்டியதன் கிர்த்தத்தையும் புரிந்துகொண்ட பிறும் மாராயன் கண்கள் பேராச்சரியத் தால் அகம் மடுத்தன. வானை நோக்கிச் சென்ற அந்த அதனைவிடக் கை மீண்டும் திரும்பி பக்க வாட்டின் செயலற்று விழுந்தது. இருப்பினும், உள்ளூர ஏற்பட்ட செயலற்று விழுந்தது. இருப்பினும், உள்ளூர ஏற்பட்ட கோபம் தணியாததால், "என்னை அவமதிக்க இத்தச் சிறுவனுக்கு வந்தியத் தேவரும் இடமளிக்கிறாரா?" என்று அவரை நோக்கிச் சற்று உஷ்ணமாகவே கேட்டான் பிசும மாராயன்.

வந்தியத் தேவர் வாழ்க்கையின் பாதிப் பகுதியைத் தாண்டி வருஷம் பத்தாடவிட்டாலும், இடைவிடாத போர்ப் பயிற்சியின் காரணமாகவும், உள்ளூர அவருக்கு யாரிடமும் இருந்த அன்பின் காரணமாகவும், முகத்தில்

முதுமை அதிகமாகத் தட்டவில்லை. தலையில் வேலாகத் தெரிந்த ஒரிரு தரைகள். முகத்தில் ஆரம்பித்துக் கொண் டிருந்த ஒரிரு தரைகள் இளங்கூட அந்த வதவத்துக்குச் சோபனையையும் ஒருவித சம்பிரதாயத்தையும் அளித்தனவே ஒழிய, முதுமையைக் காட்டவில்லை.

இளமைக் காலத்தில் அரசமகளான அழகு குத்தவை உள்வந்ததைக் கொள்ள கொண்டு அவருடைய கண்களில் இத்தனை வயதுக்குப் பிறகும் பிரகாசம் குறையவில்லை. எத்தனையோ படைவீரர்களைத் தன் இஷ்டப்படி திருப்பும் வள்ளமை வாய்ந்த கண்கள்! கண்டிப்பான கண் கள்தான்! ஆனால் அந்தக் கண்டிப்பில் கருணையும் கலந் திருந்தது. அத்தகைய கண்களில் பார்வையை மீண்டும் ஒருமுறை பிரும்ம மாராயன் மீது செலுத்திய வந்தியத் தேவர், "பிரும்ம மாராயனே! இந்த மந்திராலோசனை யில் இந்தச் சிறுவனுக்கு நான் இடமளிக்கவில்லை. அவனுக்குப் பயிற்சியளிக்கும் படைத்தலைவர்களெல்லாம், போரில் அவனுக்கிடுக்கும் நுண்ணிய அறிவைப்பற்றி விவந்து கூறியதால், நாமனைவரும் அவனுக்கும் மந்திரா லோசனையில் இடமளித்தோம். மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் பெரிசுவர் சிறியவர் கிடையாது. எந்த யோசனையையும் மறுத்துக்கூற யாருக்கும் அதிகார முண்டு—தமிழர் வழக்கு இதுதான்" என்றார்.

"சோழர் படையின் பெரும் தலைவரான அரையன் ராஜராஜனையே எதிர்த்துப் பேச அனுமதிப்பது ஒரு வழக்கா? பேசுவன் யார், அவன் அநுபவம் என்ன என்பதெல்லாம் யோசிக்கக்கூடிய விஷயங்களல்லவா?" என்று மீண்டும் கேட்டான் பிரும்ம மாராயன்.

வந்தியத் தேவர் ஒருமுறை கரிகாலன்மீது தமது கண் களை ஓட்டிவிட்டுத் திருப்திக்கு அறிகுறியாக தமது தலையையும் ஒருமுறை ஆட்டிக் கொண்டார். பிறகு மற்றப் படைத்தலைவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். "பிரும்ம மாராயர் சொன்ன விஷயங்களையும் யோசிக்க

வேண்டியதுதான். ஆனால், அவை ஒருவரை மந்திரா லோசனையில் சேர்க்கு முன்பாக யோசிக்க வேண்டிய விஷயங்கள். ஒருவருக்கு அநுபவமிருக்கிறதா அவர் யோசனை சொல்வதே தகுந்தவரா என்பதையெல்லாம் முன்பே யோசித்திருக்க வேண்டும். மந்திராலோசனையில் ஒருவரைச் சேர்த்த பிறகு அவர் வயதைப்பற்றி அக்கறை கொண்டு பயனில்லை. அறிவைப் பற்றிதான் அக்கறை. ஆனால், இதில் முடிவு சொல்வ வேண்டியவன் நானல்ல. இங்கு படைகளின் தலைவர் அரையன் ராஜராஜன். அவர்தான் அதில் தீர்ப்புச் சொல்வ வேண்டும்."

அதுவரை ஏதும் பேசாமல் நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த அரையன் ராஜராஜன் மீது மற்றப் படைத்தலைவர்களின் கண்கள் திரும்பின. அவனைப் பேசத் துண்ட முற்பட்ட வந்தியத் தேவரும், "படைத்தலைவனே! இதில் நேராகச் சம்பந்தப்பட்ட தங்கள் ஏதும் சொல்லவில்லையே?"

அரையன் ராஜராஜனின் கூர்மையான விழிகள் வந்தியத் தேவர் மீது அரை விநாடி உலாவிவிட்டுப் பிறகு சற்றுத் தூரத்திலிருந்த கரிகாலன் மீது நிலைத்தன. தன் உள்வந்தையே ஊடுருவிச் சென்ற அந்தப் பார்வையைச் சத்திக்கத் திறமையற்ற கரிகாலன், தன் கண்களைத் தரையில் தாழ்த்தினான். மகனென ஏற்றுக்கொண்டு, மகனை விட அருமையாக நடத்திவந்த அந்த மாபெரும் படைத்தலைவனுக்கு மாசு ஏற்படும்படியாகப் பேசி விட்டோமே என்ற வருத்தமும் அவன் மனத்திலே ஓடிய தால், "தந்தையே! என் துணிவுக்கு மன்னிக்க வேண்டும்" என்று மெள்ளச் சொன்னான்.

அரையன் ராஜராஜன் கண்கள் மட்டும், அந்த வாலிபனைவிட்டு அரை விநாடி அகலவில்லை. அந்தப் பார்வையைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த வார்த்தைகளில் கடுமையுமில்லை, கண்டிப்புமில்லை. ஏதோ சமதை யான படைத்தலைவனுடன் போர்த் திட்டங்களைத்

தர்க்கிப்பது போலவே பேசிய அரையன் ராஜராஜன்.
"கரிகாலா! துணிவு வீரனுக்கு அவசியம். ஆனால்
துணிவுடன் அறிவும் தேவை. பலாபலன்களை யோசித்துப்
பார்க்கும் திறனும் வேண்டும்" என்றான்.

"யோசித்துப் பார்த்ததால் வந்த விளைவுதான்
தந்தையே!" என்று கரிகாலன் பதில் சொன்னான்.

"எதை யோசித்துப் பார்த்தாய்?"

"பலாபலன்களை."

"எந்தப் பலாபலன்களை?"

"தங்கள் போர்த்திட்டத்தின் பலாபலன்களை."

"வேற்றியில் உனக்குச் சந்தேகமா?"

"சந்தேகமில்லை; தோல்வி நிச்சயம்!"

சபையில் மீண்டும் பேரதர்ச்சி ஏற்பட்டது. பல
படைத்தலைவர்கள் ஆசனங்களைவிட்டு எழுந்து
விட்டார்கள். வந்தியத் தேவருடைய முகத்தில்கூடப்
பிரமை தட்டிவிட்டது. சிறுவன் கத்த அதிகப்பிரசங்கியா
விரும்பானோ என்ற சந்தேகம் அவர் முகத்திலும்
தன்தாகப் பளிச்சிட்டது. இத்தனைக்கும் அரையன் ராஜ
ராஜன் மட்டும் நிதானத்தை இழக்காமல் கையமர்த்தி,
படைத்தலைவர்களை உட்காரச் சொல்லிவிட்டு, மீண்டும்
கரிகாலனை நோக்கிக் கேட்டான்.

"தோல்வி நிச்சயமென்று எப்படிச் சொல்லுகிறாய்?
திட்டத்தில் அப்படியென்ன பெருங்குறையிருக்கிறது?"

"அனுமதி கொடுத்தால் விளக்குகிறேன்" என்று
பணிவு நிரம்பிய குரலில் கரிகாலன் பதில் சொன்னான்.

"சரி சொல்" என்று ஆணையிட்ட அரையன் ராஜ
ராஜன், தனது ஆசனத்தின் பின்னாலிருந்த தலையணை
யிலே சாய்ந்து கொண்டான்.

கரிகாலன் தன்னைச் சூழ நின்றுருந்த படைத்தலைவர்
களை விலகிக் கொண்டு நடந்து, அரையன் ராஜராஜ

னுக்கு அருகில் வந்து, எதிரேயிருந்த மரப்பலகையில்
இழுக்கப்பட்டிருந்த கரிகோடுகளை ஒரு கணம் உற்றுப்
பார்த்து விட்டு, "தந்தையே, உங்கள் திட்டத்திற்குப்
பேராபத்தாலிருப்பது கிருஷ்ணா நதி. முகத்துவாரத்துக்கு
அருகே செல்வச் செல்வ நதியில் அகலம் மிக அதிகம்"
பன்றான்.

இதைக் கேட்ட பிறும்ம மாராயன் "ஓகோ! நதிகள்
முகத்துவாரத்துக்கு அருகில் பெரிதாகி விடுமோ, என்ன
புதுமை? இதை எப்படியப்பா கண்டுபிடித்தாய்?" என்று
சொல்லிப் பெரிதாகக் கேள்விச் சிரிப்பும் சிரித்தான்.

ஆனால், அரையன் ராஜராஜனோ, வந்தியத்
தேவரோ கரிகாலன் சொன்னதைக் கேட்டு நகைக்க
வில்லை. அதற்குப் பதிலாக இருவர் கண்களும் ஒரு முறை
சந்தித்துவிட்டு, மீண்டும் கரிகாலனை நோக்கின.
கரிகாலன் மனம் போர்த்திட்டத்தை வகுப்பதில் கழன்று
கொண்டிருந்ததால், பிறும்ம மாராயன் நகைப்பவோ,
வந்தியத் தேவரும் அரையன் ராஜராஜனும் பரஸ்பரம்
பார்த்துக்கொண்டதையோ, அவன் கவனிக்கவில்லை.
ஏதோ வகுப்பு நடத்தும் உபாத்தியாயன் போல அவன்
சொல்லிக்கொண்டே போனான். "வேறும் தரை குறுக்கே
யிருக்குமானால், தந்தையார் வகுத்த திட்டத்தை
வகுப்பதில் மிக எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். நதி
குறுக்கே வந்தால் படைபலம் மட்டும் பயன்படாது.
இதற்குச் சரித்திரச் சான்று இருக்கிறது" என்று பேசிக்
கொண்டே போன கரிகாலனை, மெள்ள இடைமறித்த
வந்தியத் தேவர், "அது என்ன சரித்திரச் சான்று
கரிகாலா?" என்று கேட்டார்.

"புருஷோத்தமனுக்கும் சிக்கந்தருக்கும் நடந்த
போரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன் தலைவரே.
புருஷோத்தமன் நதிக்கு இக்கரையில் மாபெரும் படை
யுடன் தங்கினான். அவன் படையில் கால் பங்குகூட

இவ்வளவு வயதான சிக்கத்தரின் படை. புருஷோத்தமன் படைபைக் கண்டு சிக்கத்தர் படையே கவலியுது. ஆனால் முடிவு என்ன? புருஷோத்தமன் படை பவம் வெற்றி பெற்றதா? சிக்கத்தரின் போர்த் தந்திரம் வெற்றி பெற்றதா? இடையில் நதி ஒன்று இவ்வாமற் போனால், புருஷோத்தமன் படைபைத்தால் சிக்கத்தரை தீர்த்துச் செய்திருக்கலாம். ஆனால் உடு சடு செய்து விட்டது. பாதிப்படைபை உடுவில் புருஷோத்தமன் கண் களுக்கு முன்னால் நிறுத்திவிட்டு, இரவோடிருவாக இன்னும் பாதிப்படைபை உடுவில் கோடியில் மற்றொரு பக்கத்திற்குக் கொண்டு போய் உடுபைக் கடத்த சிக்கத்தர், புருஷோத்தமனைப் பின்புறம் தாக்கினான். அதைச் சமாளிக்கத் திரும்பிய படைபை எடுக்கவரையிலிருந்த மீதிப்படை இன்னொரு பக்கத்தில் தாக்கியது. இரண்டு படைகளுக்கும் இடையில் அழிந்தது. புருஷோத்தமனின் மாபெரும் படை" என்றான் கரிகாலன்.

"வெறும் ஏட்டுச் சவடி! பழங்கதை!" என்றான் பிரும்ம மாராயன்.

"பழங்கதைகளில் இக்காலத்துக்குத் தேவையான அறிவு புதைந்து கிடக்கிறது பிரும்ம மாராயரே. ஏட்டுச் சவடிகளில்தான் நாம் பயிலவேண்டிய போர் அறிவும் இருக்கிறது" என்று கூறிய கரிகாலன், அரையன் இராஜ ராஜனை நோக்கி, "தந்தையே! நான் சொல்வது பிரும்ம மாராயருக்குப் புரியாவிட்டாலும், தங்களுக்குத் வந்தியத் தேவருக்கும் புரிகிறது. கிருஷ்ணாவின் அகலம், அக்கரை கிழக்கே போகப்போக பெரிதும் பிரித்துவிடும். தவிர வேங்கியை அடைந்த பிறகு, நமது இரு படைகளும் முடியாது. இடையே நிற்கிறது பயங்கரமான கிருஷ்ணாவின் பிரவாகம்" என்றான்.

"பிரவாகத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே கரிகாலா. கிழக்கடலில் கிருஷ்ணாவின் முகத்துவாரத்தில் நமது கப்பற்படை சித்தமாயிருக்கிறது. நமது இரண்டு படைகளும் வேங்கியை அடைந்ததும், கப்பற்படை நதிக்குள் வந்த இரண்டு படைகளுக்கும் பாலம்போல் குறுக்கே நின்று இரண்டு படைகளும் இணைவதற்கும் ஏற்பாடு செய்யும். அக்கரையில் நமது படையின் ஒரு பகுதி, இக்கரையில் ஒரு பகுதி, குறுக்கே நதியின் நீர்மட்டத்தில் நமது கப்பற்படை ஆக மூன்றும் சேர்ந்த பவமான போர்ச்சுவர் ஒன்று வேங்கியில் அமைக்கப்படும். இந்தச் சுவர் வடக்கு தெற்கில் வேங்கியை இரண்டாக வெட்டி விடாது!" என்றான் ராஜராஜன்.

"இதையும் நான் யோசித்தேன். ஆனால் நான் மட்டும் ஜெயசிம்மன் நிலையிலிருந்தால், இந்தச் சுவரைப் பல இடங்களில் கடைத்து விடுவேன்."

"எப்படி?"

"இந்தச் சுவரில் நான் மோதவே மாட்டேன். முகங்கேயே ஒற்றர்களை அனுப்பி, தங்கள் படை நட மாட்டத்தை அறிவேன். வேங்கிப்படைகளைக் கிருஷ்ணா நதிக்கு இக்கரையிலுள்ள சாளுக்கியர் கோட்டைப்பகுதி விலேயே நிறுத்துவேன். பிறகு என் சகாக்களை விட்டு அக்கரையிலிருக்கும் சோழப்படைகளைத் தாக்கச் செய்வேன்..." என்று சொல்லிக் கொண்டுபோன, கரிகாலனை இடைமறித்த பிரும்ம மாராயன், "யார் அந்தச் சகாக்கள்?" என்று கேட்டான்.

பிரும்ம மாராயனின் குரலுண்பத்தை வியத்த கரிகாலன், "என்ன அப்படிக் கேட்கிறீர்கள் பிரும்ம மாராயரே! வேங்கி நாட்டுத் தலைவாசலில், வடக்கில் இருக்கும் ஒட்டர நாட்டு மன்னன் இத்திரத்தன் எங்கே போனான்? அவனை அடுத்துள்ள கலிங்க மன்னன் எங்கே போனான்? இந்த இருவரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் விஸ்தரிப்பை விரும்பவில்லையென்பதை உலகம் அறியுமே!

ஜெயசிம்மன் கைப்பொம்மைகளான இந்த இருவரின் படைபலம் மதித்தானது. நமது படையெடுப்பு முயற்சி களைக் கண்டதும் ஜெயசிம்மன் கிருஷ்ணா நதியில் தெற்குக் கரைக்கும் வந்து, வடக்குக் கரையில் இத்தி தத்தனையும் கவிங்கனையும் திறுத்தினான். நம் கதி என்ன பிரிவுபட்ட நமது படைப்பகுதிகள் பிரிவுபடாத மூன்று அரசர்களின் பெரும் படைகளைச் சமாளிக்கும்படி யிருக்கும். விளைவு என்ன என்பது படைத்தளையக் களைய உங்களுக்கே தெரியும்" என்று விளக்கினான்.

மறுபடியும் சபையில் பெரிய அமைதி. அதைத் தொடர்ந்து எழுந்தது அனாயன் ராஜாராஜன் குரல். "இந்த தளையைத் தவிர்க்க மாற்றுத் திட்டம் இருக்கிறதா?"

"இருக்கிறது" என்றான் கரிகாலன்.

"சொல் பார்ப்போம்" என்று கட்டளைவிட்டான் அரையன் ராஜாராஜன்.

கரிகாலன் சொன்னான். மறுபடி எழுந்தது சபையி் பெருங்கூச்சல். இந்த முறை பிருமம் மாராயன் மட்டு மல்ல, பல படைத்தலைவர்களின் குரல்கள் மிக உக்கி மாக எழுந்தன. உறையிலிருந்து எழுந்தன பல வாட்கள். அடுத்த விநாடி, கரிகாலன் கதி என்ன ஆகுமோ என்று எதற்கும் கலங்காத வந்தியத் தேவரே கலங்கினார்.

36. ஆறு அவர்கள்

சோழப் பேரரசின் பிரதான படைத்தலைவனான தரைபன் ராஜாராஜனுடைய போர்த் திட்டத்துக்குப் பழுதி சொல்லாதே பெரும் பிழை. அப்படிப் பழுதி சொன்னதுமல்லாமல், அதற்கு மாற்றுத் திட்டமொன்று சொல்ல முன்வருவதென்றால் அது மன்னிக்க முடியாத யாபெரும் குற்றம். அந்த மாற்றுத் திட்டமும் ஏற்கணவே தரையன் ராஜாராஜன் செய்துள்ள சகல போர் ஏற்பாடு களையும் தவிடு பொடியாக்கக் கூடிய வகையில் அமைந்திருந்ததென்றால், அதை மாற்றுத் தலைவர்கள் ஏற்படுத்தான் சகிக்க முடியும்? ஆகவே அவர்களில் பலர் ஸ்ராவேசத்தட்டன் சபையில் எழுந்ததிலோ, கரிகாலனை ஒழித்துவிடக் கத்திகளை உருவியதிலோ விந்தை என்ன இருக்கிறது?

உயிருக்கு, ஆபத்து நேரக்கூடிய அந்தப் பயங்கரமான சந்தர்ப்பத்தில் கரிகாலனைத் தவிர வேறு ஒருவனாயிருத் தால் அடியோடு தடுதடுக்கி மாற்றுத் திட்டம் சொன்னது பிசகென்று மன்னிப்புக் கேட்டிருப்பான். அல்லது தன் திட்டத்தில் நானே ஏதாவது குறைகளைக் கண்டுபிடித்து உயிர் பிழைக்க வழி தேடியிருப்பான். ஆனால் குடாமணி விஹாரத்திலிருந்து புறப்பட்ட நாளாய்ப் பலமுறை உயிரைப் பணயம் வைத்த கரிகாலன் திடநெஞ்சு, இரண்டு வகைகளையும் கடைப்பிடிக்க மறுத்ததால், அவன் இருந்த இடத்தை விட்டுச் சிறிதும் நகராமலும், படைத்தலைவர் களின் உருவிய வாட்களையோ, உரத்த குரல்களையோ, உக்கிர விழிகளையோ, லட்சியம் செய்யாமலும் நின்றான். அவர்கள் ஆத்திரத்தைக் கண்ட அவன் கடை இதழ்களில், இனநகையொன்றும் அரும்பி நின்றது.

கரிகாலனுடைய நெஞ்சுறுதியையும், அத்தனை படைத்தலைவர்களின் எதிர்ப்பையும், அவன் பொருட்

படுத்தாமல், நின்ற தோரணையையும் கண்ட வந்தியத் தேவர், அத்தகைய வாலிபனை இழப்பது சரியல்லவேன்றோச்சுந்தாலும், அவனிடம் உண்டான பெருங்கருணையாலும் குறுக்கிட்டு, "ஒரு வாலிபனை வெட்டத் திட்டநாட்டின் வாட்கள் இத்தனை தேவையா?" என்று மிக அடக்கமாக வினவினார். ஆனால், வந்தியத் தேவரின் அடக்கம் எத்தன்மையதென்பதை அந்தப் படைத்தலைவர்கள் அத்தனை பேரும் அறிந்திருந்தார்கள். அடக்கமும் குழையும் கலந்து இன்பமாக ஒலிக்கும் வந்தியத்தேவரின் குரலில், எப்பொழுதும் கனடுருவி நிற்கும் கண்டிப்பும் கட்டளையிடும் தோரணையும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நிறைந்திருந்ததைக் கண்ட படைத்தலைவர்கள் ஓரளவு அடக்கினாலும், அவர்கள் கோபம் முழுவதும் தணியாததால், சிறிது முணுமுணுப்பு சபையில் கேட்கத்தான் செய்தது. தேவரின் கேள்வி அவர்கள் வாட்களை உறையில் நுழையச் செய்ததேயொழியக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த உள்ளங்களுக்கு எந்தவிதச் சாத்தியமும் அளிக்காததால், அவர்கள் கண்கள் அரையன் ராஜரணை நோக்கித் திரும்பின.

அரையன் ராஜரணை முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியுமில்லை. அந்தச் சபையில் எந்தவிதக் குழப்பமும் நடக்காதது போலவே உட்கார்ந்திருந்தான் அடல். பிறும்ம மாராயனே அந்த அமைதியைக் கலைத்த. "தேவரே! அவன் சொன்னதைச் சரியாகக் காணும் வாங்கிக் கொண்டீர்களா?" என்று மிகக் கடுமையாகக் கேட்டான்.

"என் காதுக்கு இதுவரை ஏதும் பழுதில்லை" என்றார் வந்தியத் தேவர்.

"அப்படியானால் அவன் மாற்றுத் திட்டத்தை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா? அவன் திட்டப்படி வேங்கியுடன் போரை நிறுத்திவிட வேண்டியதுதானா?" எந்த உரிமையும் வினவினான் பிறும்ம மாராயன்.

பிறும்ம மாராயர் ஆத்திரத்தையோ, கொளையை மீறும்பித் துடித்த கண்களையோ சிறிதும் வட்சியம் செய்யாத கரிகாலனே அந்தக் கேள்விக்குப் பதில்கொள்வதோடங்கி "பிறும்ம மாராயரே! வேங்கியுடன் போரை நான் அடியோடு நிறுத்தச் சொல்வதில்லையே. சிறிது காலத்துக்குத்தானே நிறுத்தச் சொன்னேன்" என்றான்.

இந்தச் சமயத்தில் குறுக்கிட்ட வந்தியத் தேவர், "கரிகாலா இப்பொழுது ஜெயசிம்மனுடன் நாம் போரை நிறுத்த முடியாது. போர் துவக்க அரசர் ஆணையிட்டு விட்டார். அந்த ஆணையைப் பெற்றுத்தான் நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் மாபெரும் வீரதரிப்பு வேங்கிப் போரைத் துவங்குவதைப் பொறுத்திருக்கிறது. அதற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் சோழப் பேரரசின் பிரதானப் படைத்தலைவர், படை போர்வளம் வெற்றி வாகைசூடிய விக்ரமச் சோழியவரையனான அரையன் ராஜரணை செய்து முடித்துவிட்டார். இப்போது நாம் போரை எப்படி நிறுத்தமுடியும்?" என்று கேட்டார்.

"தேவரே! போரை நடத்துவதென்று முடிவு செய்து விட்டால், இந்த மந்திராலோசனையே தேவையில்லையே. நேராகப் படைகளைச் செலுத்தப் படைத்தலைவர் களுக்கு உத்திரவிட வேண்டியதுதானே?" என்றான் கரிகாலன்.

"மந்திராலோசனை சம்பிரதாயம்..." என்று தொடங்கிய பிறும்ம மாராயனை, இடையில் வெட்டிய கரிகாலன், "கலைக்குவாத சம்பிரதாயத்தைக் களைத் தெறிவது விவேகமல்லவா?" என்று கேட்டான்.

"சம்பிரதாயத்தைக் களைத்தெறிவதா?" என்று வியப்புடன் வினவினான் பிறும்ம மாராயன்.

"அனுபவத்திலிருந்து சம்பிரதாயம் ஏற்படுகிறது. அது சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்று வரவில்லையென்றால் களைத்

தெரிவதே மேல். காரியத்துக்கு உதவாக சம்பிரதாயம் கரையற்ற பதர் போன்றது; முனை விடாது; பவனும் அளிக்காது" என்றான் கரிகாலன்.

"உன்மைதான் கரிகாலா! சம்பிரதாயத்து அனுஷ்டிப்பதில் பவன் இருக்கிறது. அதனால்தான் மத்திராவோசனை சபையைக் கூட்டினோம். அங்கே அரசர் இட்ட உத்தரவை நாம் எப்படி மாற்றமுடியும்? என்றார் வந்தியத் தேவர்.

"நாம் மாற்ற முடியாதுதான். அரசரே மாற்றம் வல்லவா? மத்திராவோசனை சபையில் ஏற்படும் முடிவை ஏற்பது தமிழ்நாட்டு மன்னர் மரபின் வழங்குதானே?" என்று கரிகாலன் கேட்டான்.

"வழக்கம்தான் கரிகாலா! ஆனால் இதோ மாதிரியும் பாணைப் படைகள், பதினாயிரம் குதிரைப் படைகள், இருபதினாயிரம் காலாட்படைகள் போருக்கு சித்தமாக நிிற்கின்றன. நமது சுப்பற்படையோ வங்க கடலில் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறது. படைகளை வேண்டுமீது நடத்தச் சொல்லி அரசர் உத்தரவு கிடைத்த விட்டது. இந்தச் சத்தர்ப்பக்டில், வேங்கியுடன் போ வேண்டாமென்றால் அரசர் சம்மதிப்பாரா?"

"காரணம் காட்டினால் ஏன் சம்மதிக்கமாட்டார்?"

"சொல்கிறேன் கேள். நீங்களும் கேளுங்கள்" என்ற கரிகாலனையும் படைத்தலைவர்களையும் நோக்கி உரைத்த வந்தியத் தேவர், இராஜேந்திர சோழ தேவரை பெரும் திட்டத்தை மேலும் விளக்கலானார்: "வேங்கை ஒடுக்க இராஜேந்திர சோழதேவர் இப்பொழுது முற்படும் காரணம் தன் மருமகனான ராஜராஜ நரேந்திரன் அரியலையைத் திடப்படுத்துவதற்காக அல்ல; தென்னப் பெருமையை வடநாட்டிலும் நிலைநிறுத்த இப்பொழுது வேங்கியுடன் துவக்கப்படும் போர் பின்னால், சிறந்த சிறக வடக்கேயும் பரவி, பகிரதன் கொண்டு வந்த அந்த

கங்காதிக்கு கரைக்கும் செல்லும். தமிழர் கொடி இன்னும் சில வருஷங்களில் கங்கைக் கரையில் பறக்கும். அந்தக் கங்கையின் நீரால் இராஜேந்திர சோழ தேவர் மருடாபி ஷேகம் செய்து கொள்வார். அந்த வெற்றியைச் சம்பாதிக்க உறுதி கொண்டுள்ள அரசர், சோழ மண்டலத் திணை ஓர் ஊருக்கு ஏற்கெனவே கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்ற பெயரையும் குட்டி விட்டார். அவர் உறுதியை யாரும் குறைக்க முடியாது. அவர் ஆணைப்படி மாபெரும் தீவப்படை இங்கு அரையன் ராஜராஜன் தன்மையில் நிிற்கிறது. பெரும் கடற்படை கிருஷ்ணா ததியின் முகத்துவாரத்திலிருந்து சற்றுத் தள்ளி உலாவுகிறது. சுப்பற் படை கடல் வழியாகவும் தரைப்படை கரையோரமாகவும் சென்று இருகரங்களைப் போல் வங்கத்தின் மென்னியைப் பிடிக்கும். இப்படித் திட்டமிட்டிருக்கிறார் மன்னர்."

வந்தியத் தேவர் பேசுவதை ஏதோ மத்திரத்தைக் கேட்கும் சர்ப்பங்கள் போல் உணர்ச்சி பொங்கக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தப் படைத்தலைவர்களின் முகங்களில் போர்வெறி நீரம்பி நின்றது. ஆனால் அந்தத் திட்டத்தைக் கேட்க கேட்கக் கரிகாலன் முகத்தில் மட்டும் பணமான சித்தனைக்குறி எழுந்து நின்றது. எந்தத் திட்டமும் நிறைவேற வேண்டுமானால் போர்த்தந்திரமும் அவசியமென்பதை உணர்ந்த படைத்தலைவர்களின் உணர்ச்சிக் கடலில் மீண்டும் கொத்தளிப்பை உண்டுபண்ணப் பேச முற்பட்டு, "தேவரே, திட்டம் மகத்தானது. தமிழர்களுக்குப் பெருமையையும் அளிக்கக்கூடியது. ஆனால் மன்னர் பெருமானுடைய மெய்க்கீர்த்திகளுக்கு இழிவு வராமல் இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்றான்.

"மன்னர் மெய்க்கீர்த்திக்கு இழுக்கா!"—அதுவரை பேசாத அரையன் ராஜராஜன் பேசினான். அவன் கண்கள் கரிகாலனை ஏறெடுத்து நோக்கின.

"ஆம் தந்தையே! திருமன்னிவரை இருநில மடந்தையும் போர்ச்சயப்பாவையும் சீர்த்தனிச் செல்லியும்... இப் பேருத்தேவியராகி இன்புற..." என்று இராஜேந்திரவுடன் வந்தியத் தேவர் உட்பட எல்லாப் படைத்தலைவர்களும் எழுந்து நின்று, மன்னர் விருதுகளை அவனுடன் சேர்ந்து உச்சரித்துச் சிரம் தாழ்த்தினார்கள். அவனுடன் மேலும் சொன்னார்: "தந்தையே, போர்ச்சயப்பாவை, சீர்த்தனிச் செல்லி அதாவது போர்களில் ஜயவக்கியும், நாட்டில் தனவக்கியும் மன்னர் பிராணை அடைத்திருக்கிறார்களென்றால், அவர் இதுவரை கண்ட வெற்றிகள்தான் அதற்கு காரணம். ஆனால், அதே போர்ச்சயப்பாவை, நமது அசட்டையால் அரசரை விட்டு அகன்றால் சாம்ராஜ்யத்தின் கதிதான் என்ன? அரசர் மெய்க்கீர்த்தி தான் நிலைக்குமா? நிலைக்காது தந்தையே, நிலைக்காத கங்கைக் கரையில் கொடி நாட்டும் அட்டத்துக்கு வேல்பூர்வாங்கமென்றால், அத்துடன் தற்சமயம் போரிடுவது கூடவே கூடாது."

இப்படி திட்டமாகக் கருத்தைச் சொன்ன கரிகாலன் நோக்கி, மறுபடியும் கேட்டான் அவரையன் ராஜராஜன்: "ஏன் கூடாது? அதனால் வரக்கூடிய தீங்கு என்ன?" என்று.

"தீர்ப்பு இருக்கிறது தந்தையே. நான் போகக் கூடாது. ஆனால் நாட்டு வரலாற்றைக் குடாமணி விஹாரத் தலைவரிடம் நன்றாகப் படித்திருக்கிறேன். கங்கை நதிக்குப் படைகளை அழைத்துச் செல்வது சாமானிய விஷயமல்ல. வடக்கே நம்மை எதிர்த்து இருக்கும் அரசர் யார் யார் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். வேங்கியிலிருந்து வரிசையாகச் சுவர் கட்டியதுபோல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆறு பெரிய அரசுகள் நிற்கின்றன. அவற்றை ஆளும் மன்னர்களும் போரில் மிக வல்லவர்கள். வேங்கியை அடுத்து மாகுணி தேசத்தில் நாகர் படை

இருக்கிறது. அதை அடுத்து ஒட்டர நாட்டு இத்திர தந்தன் இருக்கிறான். அவனையும் தாண்டினால் தண்ட புத்தியைச் சேர்ந்த தர்மபாலன், பிறகு தெற்கு வட நாட்டு ரணகுரன். அடுத்தபடி வங்காள நாட்டுக் கோவித்த சந்திரன். கடைசியாக உத்தரவாட நாட்டின் மாபெரும் மன்னன் மஹிபாலன். இத்தனை மன்னர்களையும் நாம் பொருது வெற்றி காண வேண்டும். இந்த அரசாங்கங்கள் ஒவ்வொன்றைத் தாக்குவதிலும் ஒவ்வொரு கஷ்டமிருக்கிறது. மாகுணி தேசத்தில் இத்திராவதி ஆற்றின் கரையிலிருக்கும் சக்கரக்கோட்டம் சாமானிய மான கோட்டையல்லவென்று கேள்வி. இதையெல்லாம் யோசியுங்கள். அத்துடன் படை செல்ல வேண்டிய தூரம், கடக்க வேண்டிய நதிகள், சமாளிக்க வேண்டிய சேனை எல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பாருங்கள்" என்று கரிகாலன் படையெடுப்பில் உள்ள கஷ்டங்களை விளக்கினான்.

அவன் பேசுவதைக் கேட்கக் கேட்க வந்தியத் தேவர் ஆச்சரியத்தில் அயர்ந்து உட்கார்ந்துவிட்டார். அவரையன் ராஜராஜன்கூட அவன் சரித்திர அறிவைக்கண்டு பிரமித்துப் போனான். பிருமம் மாராயன் மட்டும் எதற்கும் மசியாமல் வழக்கம்போல் மூர்க்கத்தனமாகக் கேட்டான்: "அப்படியானால் படையெடுப்பை அடியோடு கைவிட்டு விட வேண்டியதுதானா?" என்று.

கரிகாலன் பிருமம் மாராயனை நோக்கி நன்றாகத் திரும்பினான். அவன் கூரிய விழிகள் அவனை நிர்ப்பயமாக நோக்கின. சொற்களும் திடமாகவே அவன் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்தன: "படையெடுப்பைக் கைவிட வேண்டிய அவசியமில்லை சில மாதங்களுக்குத்தான் வேண்டிய அவசியமில்லை சில மாதங்களுக்குத்தான் தாமதிக்கச் சொல்கிறேன். முதலில் நாம் செய்ய வேண்டியது மித்திரபேதம். ஜெயசிம்மனைக் கூட்டாவிட கைவிட்டு நின்று பிரிக்க வேண்டும். அர்த்த சாஸ்திரியான

சாணக்கியரே மித்திரபேதத்தை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்" என்றான் கரிகாலன்.

"மித்திரபேதம் எப்படி முடியும்?" என்று வந்தியத் தேவர் கேட்டார்.

"ஏன் முடியாது? நமக்கு நேர்வழியில் இருப்பவர் இவர். மாசனி மன்னன், கலிங்கன், ஒட்டர மன்னன், தீத்திரத்தன், சானுக்கிய விஜயசிம்மன். இவர்களுடைய மதநாகவளையும் பிணைக்கும் கயிறு அறுத்துவிட்டால், மதநாஸ்து மணிகளும் 'சத்திரம்' போகும்" என்றான் கரிகாலன்.

"ஜெயசிம்மனை அவர்களிடமிருந்து எப்படிப் பிரிக்க முடியும்?" என்று அரையன் ராஜராஜனுக்கு இடைபேசுபெற்றான்.

"தந்தையா! அநுமதி தந்தால் நான் பிரித்து விடுகிறேன்" என்றான் கரிகாலன்.

படைத்தலைவர்கள் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். தைத்தாரர்கள் சிரிப்புடன் சிரிப்பாக, "படைத்தலைவன் சாணக்கியன் இடைத்துவிட்டான்!" என்று மத்தியத்திலிருந்து ஏனை மாகக் கூவினான்.

கரிகாலன் அபரமீது அமர்ந்தான். பார்வை யோன்றை விசிறிட்டு, பிறும்ம மன்னவனை நோக்கி, "வேங்க நாட்டுச் சோழத் தூதரே! சாணக்கியனைப் பார்த்தும் சிலர் இப்படித்தான் தைத்தாரர்கள் நந்தர்கள் சேத்திரத்தில் அவன் அவமானப்பட்டுச் சினைத்தெழுந்த போது, அதை யார் நம்பிவிடுக்க முடியும்? ஆனால், சொல்லி விட்டு, வந்தியத் தேவரைப் பார்த்து, "தேவரே! ராஜதந்திரத்தில் இணையற்றவர்கள், நான் சொல்வதில் தவறிருக்கிறதா பாருங்கள். அதிகப் படைச் சேதமின்றி,

கங்கையில் தமிழ்க் கொடி நாட்டவே நான் வழி சொல்கிறேன். அரசர் உத்தரவைப் பற்றியும் கவலைப் படவேண்டிய அவசியமில்லை. அரசர் பிரதித்தியும், அத்தை புருஷருமான தாங்கள் நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னால் அரசர் கண்டிப்பாகச் சம்மதிப்பார்" என்று, தன் கட்டுரையை வலியுறுத்தியும் பேசினான்.

வந்தியத் தேவரை நோக்கிப் படைத்தலைவர்கள் கூள்கள் இரும்பின. ஆனால், வந்தியத் தேவர் அன்று முடிவு கூறுவில்லை. அவர் முகத்தில் தீவிரமான யோசனை படர்ந்து நின்றது. அரையன் ராஜராஜனுடன் கலந்து கொண்டு, திரண்டு நாட்களில் முடிவு கூறுவதாகச் சொல்லி, மத்தியத்திலிருந்து சபையைக் கலைத்தார். அன்றிரவு அரையன் ராஜராஜன் மட்டுமின்றி, வந்தியத் தேவரும் துறவிப் படைத்தலைவர்களும் தீம்மதியின்றியே கழித்தார்கள்.

படைகளின் முன்னிலையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரத்திலிருந்து கரிகாலன் மனமும் தீம்மதியிழந்துதான் விடத்தது. அவன் ஏதோ தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வதையும், கூடாரத்துக்கு வேலியே வேங்கி நாட்டை நோக்கிக் கைகாட்டி எதையோ நினைத்துத் தலையசைப்பதையும், அதே கூடாரத்திலிருந்து மற்றொரு படைத்தலைவனும் கண்டு, 'ஒரு வேளை இவனுக்குப் புத்தி சேகியிருக்குமோ?' என்று நினைத்தான். அந்த நினைப்பை உறுதி செய்யும் வகையில் கரிகாலன் அவனை வேலியே அழைத்துத் தூரக் கிழக்கில் கையைக் காட்டி ஒரு கேள்வியும் கேட்டான். அந்தக் கேள்வி காதில் விழுந்ததுதான் தாமதம், கூட இருந்த படைத்தலைவன், 'சரி, இவனுக்குப் பைத்தியத்தான் பிடித்துவிட்டது' என்று தன் முதல் அபிப்பிராயத்தை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டான்.

37. இதயத்தில் பாய்ந்த கூர்வேல்

சோழப் படைகளின் முன்னணிக் கூடாரத்தின் முகப்பிலே நின்று, வடமுகத்தில் நெடுந்தாரம் கண்களைச் செலுத்திய கரிகாலன், பலபலச் சிந்தனைகள் உள்வந்தே அவையோதியதால் தனையை வேசாக அசைத்துக் கையை யும் அத்திக்கித் நீட்டி ஏதேதோ கணக்குகளைப் போட்டான். அவன் வாயும் வெகுதேரம் வரை என்னென்னவோ முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் நின்றிருந்த கூடாரத்துக்குப் பின்புறத்திலும், ஏன் முன்புறத்திலும்கூட, கண்ணுக்கெட்டிய வரையில் ஏராளமான கூடாரங்கள் காட்சியளித்தன. வெள்ளேரென்று காய்ந்துகொண்டிருந்த பால் நிலவும் அந்தக் கூடாரங்களின் துணிகளிலிருந்த புழுதியையும் அழுக்கையும் மறைத்து அவற்றுக்கு இயற்கையாயிலாத வெண்மையையும் சோபையையும் அளித்திருந்தது. அந்தத் தருணத்தில் சத்திரன் மேற்குப் புறமாகச் சற்றுச் சாய்ந்திருந்ததால் கூடாரங்கள் தங்கள் உச்சிகளைக் கூச்சமாகப் பல கோபுரங்களைப்போல் தரையில் தழலாகப் பாய்ச்சியிருந்தன. எந்தப் போர்விரனுக்கும் கண்ணுக்கு விருந்தை அளிக்கும் தன்மை வாய்ந்த அந்தக் காட்சி அன்றிரவு கரிகாலன் கண்களை மட்டும் சிறிதும் கவரவேயில்லை. அக்கம்பக்கத்தில் காவல் புரிந்து எச்சரிக்கைக் கோஷங்களைச் செய்து நடமாடிக் கொண்டிருந்த வீரர்களின் சப்தங்கள்கூட அவன் காதுகளில் விழவில்லை. கூடாரங்கள் நிரம்பிக்கிடந்த இடத்தில் வேங்கியின் மாநகர், சாளுக்கியர் கோட்டையுடன் கரிகாலன் கண்முன்னே எழுந்தது. கரிகாலன் எச்சரிக்கைக் கோஷத்துக்குப் பதில் மன்னன் மகலின் இசையினுமினிய குரல் அவன் காதுகளில் ஒலித்தது. மனத்துக்குத் தகுந்தபடி இத்திரியங்கள் அசைவதற்கு அன்று கரிகாலன் ஓர் உதாரணமாக விளங்கினான். அப்படியென்றால், கூடாரங்கள் வேங்கித்

தலை நகராகுமா? காவலரின் முரட்டுக் கூச்சவைத்தான் மதுரசம் சொட்டும் மன்னன் மகலின் கிள்ளை மொழிகள் அடக்க முடியுமா?

விதி அவன் கருத்திலே அன்றிரவு இந்த விசித்திரத்தை விளைவித்துக்கொண்டு நின்றது. வேங்கி மீது மட்டும் அரையன் ராஜராஜன் உடனடியாகப் படையெடுத்தால் ஏற்படக்கூடிய விபரீதங்களை எண்ணிப் பார்க்கப் பார்க்க அவன் மனத்திலே விவரிக்க இயலாத நிலம் எழுந்து நின்றது. சோழப் படைகள் வேங்கியை விட்டு அசைவின்றன என்று தெரிந்தாலே, ராஜராஜ நரேந்திரனையும் திரஞ்சனாதேவியையும் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன் சிறையிலடைக்கத் தயங்கமாட்டான் என்பதைத் திண்ணமாக அறிந்திருந்தான் கரிகாலன். 'இப்போது ராஜராஜ நரேந்திரனையும் அரசகுமாரியையும் அணுகவிடாமல் ஜெயசிம்மனைத் தடுத்து நிற்கும் சக்திகள் இரண்டு. முதலாவது மக்கள் அபிப்பிராயம். அதன் விளைவாகச் சரித்திரத்தில் ஏற்படக் கூடிய அபகீர்த்தி. இரண்டாவது, காரணமின்றி ராஜராஜ நரேந்திரனைச் சிம்மாசனத்தை விட்டு அகற்றினால் மக்கள் கொதித்து எழுவார்கள். மக்களுக்கு ராஜராஜ நரேந்திரனிடத்தில் நல்ல அபிப்பிராயம் அதிகமாக இல்லையென்றாலும், அவன் தந்தையான விமலாதித்தனிடம் உள்ள ஆழ்ந்த ராஜபக்தி ஜெயசிம்மனைக் கண்டிப்பாக எதிர்த்து நிற்கும். இரண்டாவதாகக் காரணமின்றி ராஜராஜ நரேந்திரனை அரியணையிலிருந்து அகற்றினால், 'வலிமையற்ற ஒரு சிறுவனைக் காப்பாற்றுவதாக வேஷம் போட்டு வேங்கித் தலைநகரில் தன் கால்களை ஊன்றிக் கொண்டு ஜெயசிம்மன் மோசடியால் அவனை வென்றான்' என்று தமிழ்க் கவிகள் பாடிசைப்பார்கள். இந்த இரண்டுக்கும் பயந்தான் ஜெயசிம்ம சாளுக்கியன். இந்தப் பயத்தினாலேயே, ராஜராஜ நரேந்திரனுக்கு எந்தவிதப் போர்ப் பயிற்சியும் அளிக்காமல், அவனைச் சுத்த பேடியாக்கி அரசாள உபயோக

மற்றவன் என்பதை மக்களுக்கு அறிவுறுத்திப் பிறகு விஷ்ணுவரித்தன் விஜயாதித்தனை வேங்கி நாட்டு அரசு பீடத்தில் அமர்த்தத் திட்டமிட்டிருக்கிறான். அதனால் தான் வேங்கி நாட்டின் ராஜராஜ நரேந்திரனும் நிரஞ்சனாதேவியும் அபாயம் ஏதுமின்றி உயிருடன் இருந்து வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் நலனை அரையன் ராஜராஜன் படைபெடுப்பு தொடிப் பொழுதில் தொறுக்கியெறித்துவிடும். பிறகு விமலாதித்தன் மகனுக்கும் சிறையா? கோதண்டமா? என்று நினைத்துக் கொண்டே போன கரிகாலனுக்குக் கோதண்டத்தை நினைத்ததும் ஒரு முறை உடல் தளைமுதல் கால்வரை சிலிர்த்தது. 'அந்த அழகியின் உருவம் கோதண்டத்தில் மாட்டப்பட்டால்? சே! சே! சே! அத்தனைக் குரூரமானவனாக ஜெயசிம்மங்குட இருக்க முடியாத' என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான் கரிகாலன்.

மன்னன் மகனிடம் இதயத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டதாலும், படைபெடுப்பினால் அவளுக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தை நினைத்துப் பார்த்ததாலும், கரிகாலன் வேங்கி நாட்டுப் படைபெடுப்புக்கு ஒப்புக் கொள்ளவில்லையென்பதாலும் அவன் மனம் மட்டும் அந்த உண்மையை ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தது. 'தந்தையாரின் திட்டத்தை எதிர்க்கச் சொல்லி என்னைத் தாண்டியது நிரஞ்சனாதேவியின் எழில் மூகமல்ல; படைபெடுப்பிலுள்ள மாபெரும் குறைதான்' என்று சற்று இரைந்தே சொல்லித் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொண்டான் கரிகாலன். அத்துடன் வேங்கியைதோக்கி வடகிழக்கிலே கையை நீட்டி, "முத்து! அங்கு பெரும் போர் நடக்கிறது. ஆம் முத்து! ஒரு மாபெரும் மன்னனுக்கும் மான் விழியானுக்கும் நடக்கிறது போர்" என்று சொல்லிய கரிகாலன், கூடாரத்தினுள்ளே கட்டிலில் புரண்டு கொண்டிருந்த உப படைத்தலைவனான முத்துத் தேவனையும் தன் அருகில் வரும்படி அழைத்தான்.

கரிகாலன் தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டவதையும் கைகளை ஆட்டுவதையும் வெகுநேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த முத்துத் தேவன் சந்தேகம் நிரம்பிய கண் சூடல் எழுத்து வந்து சிறிது நேரம் உற்று நோக்கினான்.

"சந்தேகமேயில்லை முத்து. அங்கு பெரும்படைகளை யுடைய ஓர் அரசனுக்கும் விழிகளாகிய கூர் வேங்களைத் தவிர வேறு ஆயுதங்களற்ற ஓர் அபகைக்கும் பெரும்போர் நடக்கத்தான் செய்கிறது. அந்தப் போரில் தானும் ஓரளவு பங்கு கொள்கிறேன்" என்ற கரிகாலன் வடகிழக்கே மீண்டும் கையை நீட்டினான்.

கரிகாலனைவிட ஒரிரண்டு பிராயங்களே அதிக முடைய மாண்புடைய முத்துத் தேவன், கரிகாலன் போக்கைப் புரிந்து கொள்ள இயலாததால், அதிகமாக எதுவும் பேசாமல், "ஓகோ! அப்படியா!" என்று சம்பிரதாயமாக ஒரு பதிலைச் சொல்லி வைத்தான்.

அவன் பதிலிலிருந்த தயக்கத்தையும், சொல்லில் தொனித்த சந்தேகத்தையும், சாதாரண நிலையிலிருந்தால் கரிகாலன் கண்டிப்பாய்க் கவனித்திருப்பானானாலும், அப்பொழுதிருந்த புத்தி நிலை காரணமாக அவன் எதையும் கவனிக்காமல், "ஆம் முத்து! அங்கு ஒரு வல்லரசின் ஆதிக்க வெறியை ஒரு பெண்தான் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறான். இப்பொழுது அரையன் ராஜராஜன் படைபெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்தியிருப்பதும் அவன்தான்" என்று மீண்டும் வலியுறுத்தினான்.

கரிகாலனுக்குப் புத்தி சபலிக்கிறது என்று முத்துத் தேவன் முதலில் சந்தேகித்திருந்ததால், அந்தச் சந்தேகத்தைக் கரிகாலனுடைய இந்தச் சொற்கள் ஊர்ஜிதம் செய்தன. ஆகவே முத்துத் தேவன் சற்று சாமர்த்தியமாக, "கரிகாலா! இரவு முழுவதும் படைபெடுப்பைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தால் எப்பொழுது உறங்குவது? வேங்கி எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன? வா

படுக்கலாம்" என்று கரிகாலன் கையைப் பிடித்துக் கூடாரத்துக்குள் இழுத்தான்.

முத்துத்தேவனைத் திரும்பிப் பார்த்த கரிகாலன் கண்களில், ஆச்சரிய ரேகை நன்றாகப் படர்ந்திருந்தது. "வேங்கி எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்னலா? உனக்கென்ன என்று வேண்டுமானாலும் சொல். வேங்கி அரசுடன் என் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது முத்து" என்றான் கரிகாலன்.

"ஏன், வேங்கி அரசை உனக்குக் கொடுக்கப் போகிறார்களா?"

"எனக்குக் கொடுக்கவேண்டாம். ஆனால், எனக்கு வேண்டியவர்களுக்கு நான் கொடுப்பேன்."

இந்தப் பதில் முத்துத்தேவனின் சந்தேகத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்தவே, அவன் முகத்தில் கவலைக் குறிகளும் அதிகமாகத் தோன்றத் தொடங்கின. முத்துத்தேவன் சொன்னான். "கரிகாலா! போதும் இந்த வேங்கி நாட்டுப் பித்து. வா, படு. காணையில் எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும்" என்று.

"பித்து எனக்கில்லை முத்து, உனக்குத்தான். வேங்கி நாட்டு உன் விவகாரங்களை என்னைவிட நன்றாக அறிந்தவன் இந்தச் சோழர் படையில் யாருமே இடையாது. அங்கு துதராயிருக்கும் பிறும்ம மாராயருக்குக்கூட முழு உண்மைகள் தெரியாது" என்றான் கரிகாலன்.

"அப்படியானால் பிறும்ம மாராயருக்குப் பதில் நீ துதுவனாகச் செல்வதுதானே?" என்றான் முத்துத்தேவன் கேலியாக.

"செல்வதாகத்தான் உத்தேசம். இப்படி உட்கார் முத்து" என்று முத்துத்தேவனை இழுத்துக் கூடார முகப்பில் தரையிலே உட்கார்த்தித் தானும் உட்கார்ந்த கரிகாலன் "இதோ பார் முத்து! நான் சித்தபிரமை

படைத்து விட்டதாக நீ நினைக்கிறாய். இல்லை; என் புத்தி பூரண சுவாதினத்திலேயே இருக்கிறது. ஆனால், அதில் வேங்கிநாட்டு விவகாரம் பூராவும் சுழல்வதால் நீ கூட அறியாத பல விஷயங்களைப் பேசுகிறேன். ஆனால் நான் சொல்வதை நன்றாகக் கொத்துத் தொடர்ச்சியாக யோசித்துப்பார். விதிவசத்தால் நான் வேங்கி நாட்டில் துழைத்தேன். அங்கு மன்னன் மகனைச் சந்தித்தேன். ஜெயசிம்மன் குழ்ச்சியை அங்கிருந்து சில நாட்களில் உடைத்தேன். மன்னன் மகனையும் ராஜராஜ நரேந்திரனையும் நீதி ஸ்தலத்தில் நிறுத்தி, சதிக்குற்றம் சாட்டி அவர்களை ஒழித்துவிட அவன் ஏற்பாடு செய் திருந்த ஒரே சாட்சி அரிஞ்சயன். அவனை இங்கு இழுத்து வந்து காஞ்சிச் சிறைக்கு அனுப்பிவிட்டேன். அந்தக் கதை உனக்குத் தெரியுமல்லவா?"

"தெரியும்; கேள்விப்பட்டேன்."

"இந்தச் சம்பவத்தால் ஜெயசிம்மன் பல நாட்களாக ஏற்பாடு செய்துவந்த திட்டம் தகர்ந்து விட்டது. ராஜ ராஜ நரேந்திரனை ஒழிக்க அவனுக்குக் காரணம் வேண்டும் சோழப்படை வேங்கி நாட்டை நோக்கி நகர்ந்தால் போதும், உடனே அந்தக் காரணத்தை நாம் ஜெயசிம்மனுக்கு அளித்தவர்களாவோம்!"

மெள்ள மெள்ள உண்மை முத்துத்தேவனுக்கும் விளங்கலாயிற்று. 'விதிவசத்தால் வேங்கி நாட்டு மன்னன் மகனைக் கரிகாலன் சந்தித்து மையல் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் தன் சாஸ்திர அறிவை ஆயுதமாகக் கொண்டு வேங்கிப் படையெடுப்பை நிறுத்த ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான்!' என்று மனத்திற்குள் நினைத்ததன்றி, அவன் கரிகாலனை நோக்கிப் பகிரங்கமாகவும் கேட்டான். "கரிகாலா! சொந்த உணர்ச்சிகளைப் பொதுக் காரியத்தில், அதுவும் நமது நாட்டுக்குப் பெருமையளிக்கக்கூடிய விஷயத்தில் புகுத்தலாமா?"

"அதையும் யோசித்தேன். முத்து. சொந்த உணர்ச்சி களுக்கும் பொதுநலத்துக்கும் விரோதமிருந்தால், சொந்த உணர்ச்சிகளைத் தியாகம் செய்ய வேண்டியது விரல் பொறுப்பு. ஆனால், இதில் விரோதமில்லை. இரண்டும் ஒரே திசையில் ஒடுகின்றன" என்றான்.

"எப்படி?" என்று முத்துத்தேவன் கேட்டான்.

கரிகாலன் மன்னில் சிறு கோடுகளை இழுத்தான். பிறகு "இதைக் கவனி முத்து! வேங்கிக்குச் சற்று உயரே வட மேற்கில் மாகணி தேசம்; அடுத்தது இந்த ஓட்டா நாடு; அதோ தண்ட புத்தி; இந்த இடத்தில் தெற்குளாடம், சற்றுத் தள்ளி உத்தர காடம்! கடைசியாக வங்காளம். அங்கேயிருக்கிறது இராஜேந்திர சோழதேவன் கொடி நாட்ட விரும்பும் கங்கா நதிக்கரை. வேங்கி இங்கே குறுக்கே தின்றால் அதன் பின்னாலுள்ள மூன்று நாடுகள் வேங்கியைத் தாங்கி நிற்கும். எவ்வளவு படைகளிருந் தாலும் இந்த நாடுகளின் பிணைப்பை உடைக்க முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

உதவிப் படைத்தலைவனான முத்து, கரிகாலன் இழுத்த கோடுகளை மிக உன்னிப்பாகக் கவனித்தான். கரிகாலன் சொன்னதிலிருந்து உண்மையும் அவன் மனத் தில் தெளிவாக விளங்கவே, "இதை ஏன் பிரதான படைத் தலைவர் கவனிக்கவில்லை?" என்று விசாரித்தான்.

"வேங்கியின் உள் வயனம் அவருக்குத் தெரியாது எனக்கும் ஏதோ அகஸ்மாத்தாகத்தானே தெரிந்தது" என்றான் கரிகாலன்.

"அப்படியானால் என்ன செய்ய உத்தேசிக்கிறாய்?"

"வேங்கியைப் படைபெடுப்பை நிறுத்த என்னாலான வரை முயலுவேன். படைபெடுப்பு நின்றதும், பிறும் மாராயருக்குப் பதில் நானே வேங்கிக்குத் துடிதனாகச் சென்று ஜெயசிம்மனிடம் நட்புக் கொள்வேன்."

"ஜெயசிம்மனிடம் நட்பா!"

"ஆம்! கங்கையில் நாம் கொடி நாட்டித் திரும்பும் வரை."

"பிறகு!"

"நட்பை உடைப்பது."

"இது நம்பிக்கைத் துரோகமல்லவா?"

"சாதாரண வாழ்க்கையில் அந்தப் பெயர்தான் அதற்கு. ஆனால், ராஜ்ய வாழ்வில் இதற்கு ராஜதந்திரம் என்று பெயர்."

முத்து ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்து, "கரிகாலா! இத்தனைச் சிறிய வயதில் இவ்வளவு விஷயங்களை நீ எப்படிச் சுற்றுக் கொண்டாய்?" என வினவினான்.

"சூடாமணி விஹாரத் தலைவர் சொல்விக் கொடுத்தார்" என்றான் கரிகாலன்.

"என்ன, புத்த பிக்ஷுவா?"

"ஆம்."

"துறவிக்கு இதில் அத்தனை அக்கறையா?"

"ஆம் முத்து! அவர்களுக்கு இந்தச் சில விஷயங்களில் இருக்கிற அக்கறை எந்த ராஜதந்திரிக்கும் கிடையாது" என்று சொல்லிய கரிகாலன் நகைத்தான். முத்துவும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டு பெரிதாக நகைத்தான்.

அந்த இரவில் கரிகாலனிடமிருந்து முத்து அறிந்த விஷயங்கள், அவனைக் கரிகாலனிடம் பரிபூரண அடிமை யாக அடித்துவிட்டன. அடுத்த இரண்டு நாட்களில் நான் சந்தித்த படைத்தலைவர்களிடமெல்லாம் கரிகாலனின் ராஜதந்திர அறிவைப்பற்றி வானளாவப் புகழ்ந்து வந்தான் முத்துத்தேவன். அந்த இரண்டு நாட்களும் கரிகாலனைப்பற்றி மிகக் கேடுதலான அபிப்பிராயங்களை உலாவவிட முயன்று வந்தான் பிறும்ம மாராயன். சமயம் அகப்பட்டபோதெல்லாம் கரிகாலன் வாரித்தையை நம்பிப்

படைமேடுப்பை நிறுத்துவது அபாயம் என்று மற்றப் படைத்தலைவர்களிடம் வலியுறுத்தி வந்தான். மேன்மேன்மையான படைத்தலைவர்களும் அந்தப் பெரும் படைத்தலைவர் வார்த்தைகளுக்கு மலியவே, மூன்றாம் நாள் எல்லாப் படைத்தலைவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு, பிறும்ம மாராயன் அரையன் ராஜாராஜனிடம் சென்ற தங்கள் ஆட்சேபணையைத் தெரிவிக்கச் சென்றார். அவன் சென்ற சமயத்திலும், கரிகாலனிடம் வந்தியத்தேவர் ஓர் ஒலையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதைக் கவனித்தும், கவனிச்சாகாது போல் பாசாங்கு செய்த பிறும்ம மாராயன் "தேவனே! வேங்கி நாட்டினுள்ள சோழ தாதன் என்ற முறையில் நான் பேச வந்திருக்கிறேன்" என்று தொடங்கினான்.

வந்தியத்தேவர் அவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தார். அத்துடன் அரையன் ராஜாராஜனையும் நோக்கினார். அரையன் ராஜாராஜன் இக்கட்சியிலும் புன்முறுவல் அரும்பிற்று. இரண்டு பேரும் தன்னைப்பார்த்துச் சிரிப்பதன் அர்த்தத்தை உணராத பிறும்ம மாராயனுடைய பிறும்மாண்டமான உடல் கோபத்தால் ஒரு முறை உறுப்பியது. முகத்தில் உஷ்ணம் பலமாக வந்த, குரலிலும் அந்தக் கடுமை பூரணமாக ஒலிக்கக் கேட்டான் பிறும்ம மாராயன், "எதற்காக இருவரும் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்ற.

வந்தியத் தேவர் எவ்விதப் பதட்டத்தையும் காட்டாமல் அடக்கமாகத்தான் பதில் சொன்னார். ஆனால் பதிலா அது? இல்லை; பிறும்ம மாராயன் இதயத்தின் மீது பாய்ச்சப்பட்ட கூர்வேல்.

38. பாழடைந்த கோட்டை

இரண்டு நாட்களாகப் படாத பாடெல்லாம் பட்டு, மற்றப் படைத்தலைவர்களையெல்லாம் தன் கட்சியில் சேர்த்துக் கொண்டு, எப்படியாவது கரிகாலன் திட்டத்தை உடைத்து வேங்கியைப் போர்ப்புறையைக் கொட்டிவிடுவதென்ற திட்ட சித்தத்துடன் மத்திராலோசனை மண்டபத்தில் திரும்பி ரிவேசமாக நுழைந்த பிறும்ம மாராயன், தங்கு தனக்கு ஒரு பேரிடி காத்திருக்குமென்றோ, கடந்த இரண்டு நாட்களில் தனக்குத் தெரியாமலே ஏற்பட்ட முடிவுகள் தன் பதவிக் கே பெரும் பயனாக வந்து வாய்த்திருக்குமென்றோ அறியாததால், வந்தியத் தேவரின் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மத்திராத்தில் அடியோடு நிலை கலங்கிப் போனான். போரில் பெரிய பெரிய கட்டிகள் வந்து பாய்ந்த சமயங்களில், ஆடாமல் அசையாமல் இரும்புச் சுவர் போல் தற்கக்கடிய அவனது பிறும்மாண்டமான சரீரம்கூட ஒரு கணம் வேசாக ஆடியது. அந்தணான பிறும்ம மாராயனை மட்டுமென்ன, வந்தியத் தேவரின் சொற்கள் பிறும்ம மாராயன் கட்சியை ஆதரித்து, அவனுடன் கடுவேகமாக உள்ளே நுழைந்த மற்றப் படைத் தலைவர்களிடையேயும் குழப்பத்தையும் கலவரத்தையும் விளைவித்தன. அவர் பேசியதைக் கேட்ட படைத் தலைவர்கள், 'ஒன்று, வந்தியத் தேவர் கயபுத்தியை இழந்திருக்க வேண்டும்; அல்லது கரிகாலன் பெரிய மத்திரவாதியாயிருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் அந்த வார்த்தைகள் வந்தியத் தேவரிடமிருந்து வெளிவர முடியுமா?' என்று திரும்பத் திரும்ப எண்ணிப் பார்த்துப் பிரமித்து நின்று விட்டார்கள்.

ராஜாராஜ சோழ தேவன் காலத்திலிருந்தே எத்தனையோ போர்களுக்கும், படைத்தலைவர்களையும்,

படைத்தலைவர்களின் பதட்டங்களுக்கும் பார்த்திருந்த கவலைவரையான வந்தியத் தேவர் முகத்தில் ஆரம்பத்திலிருந்த புன்னகை, படைத்தலைவர்கள் ஆரம்பத்திலிருந்த பதட்டத்துக்குப் பிறகும் சிறிதுகூட காட்டவில்லை. பிறும்ம மாராயன் வாவு வேகத்தில் மறைவழித்து, "வேங்கி நாட்டுச் சோழ தூதன் என்ற முறையில் தான் பேச வந்திருக்கிறேன்..." என்று பேச்சுத் துவக்கியபோது, பக்கத்தே அமர்ந்திருந்த அரையன் ராஜராஜனைப் பார்த்து எத்தகைய புன்னகையை முகத்தில் படரவிட்டுக் கொண்டாரோ, அதே மந்தகாசத்தடனே பிறும்ம மாராயனுடைய இரண்டாவது கேவலமும் பதில் சொன்னார். மேற்கொண்டு நடந்த சம்பாஷணை பூராவிலும், அந்த மந்திராவோசை மண்டபத்திலிருந்த அநேகர் நிதானத்தை இழந்ததால், வந்தியத் தேவரின் அடக்கமோ, நிதானமோ சிறந்த குவையவேயில்லை.

தன்னைப் பார்த்து வந்தியத் தேவரும் அரையன் ராஜராவும் புன்முறுவல் செய்ததைச் சிக்கமுடியாத உஷ்ண சித்தத்துடன், "இதில் சிரிப்பற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்று, இரண்டாம் முறையாக இரத்தான் பிறும்ம மாராயன்.

வந்தியத் தேவரின் குரல் மிக அடக்கமாகவே ஒலித்தது. ஆனால், அதில் ஓரளவு எச்சரிக்கையும் கண்டிப்பும் கலந்தேயிருந்தன. "சிரிப்புக்கு மட்டுமென்ன பிறும்ம மாராயனே, இதில் பதட்டத்துக்கும் இடமில்லை" என்றார் வந்தியத் தேவர்.

"சில சந்தர்ப்பங்கள் எந்த மனிதனையும் பதட்டத்துக்கு உள்ளாக்கும்" என்று மீண்டும் படபடப்புடன் பேசிய பிறும்ம மாராயன், தன்னுடன் வந்த மற்றப் படைத்தலைவர்கள் மீதும் தனது கண்களை ஒட்டித்தப் பக்கமும் பலமானது தானென்பதை வந்தியத் தேவருக்கு வலியுறுத்தினான்.

பிறும்ம மாராயனுடைய கண்ணோட்டத்தை மின்னல் வேகத்தில் கவனித்தை வந்தியத் தேவர், மீண்டும் சாதாரணமாகவே பதில் சொல்லத் தொடங்கி, "பிறும்ம மாராயனே! இங்கு நாம் ஒருவர் மீது ஒருவர் கட்டி வரவில்லை. இராஜேந்திர சோழ தேவரின் கட்ட சாம்ராஜ்யத்தை மேலும் பரப்ப தேவரின் பரந்த செயலக் கூடியிருக்கிறோம். இங்கு யார் எதைச் செய்கிறார் என்பது முக்கியமல்ல. சொல்லப்படும் விஷயம் எது, அதனால் போர்நிலை எத்தனை தூரம் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதுதான் முக்கியம். உமது யோசனை தழிப்புப் பேரரசின் விஸ்தரிப்புக்குத் துணைசெய்யக் கூடியதாயிருந்தால், இத்தனை படைத்தலைவர்களின் ஆதரவு உமக்கு தேவையில்லை. உமது யோசனையே உமக்குச் சரியான துணையாக நிற்கும்" என்று ஏதோ ஒரு சிறு குழந்தைக்குப் புத்திமதி சொல்வது போல் பேசினார்.

வந்தியத் தேவரின் அடக்கமும் பேச்சும் பிறும்ம மாராயனுடைய எரிந்த சித்தத்தில் எண்ணெயை ஊர்க்கவே, அவன் கடும் கோபத்துடன் கேட்டான், "இங்கு எதைப் பற்றி யோசனை செய்கிறாய்? வேங்கிப் போரைப் பற்றித் தானே?" என்று.

"இல்லை; தமிழ்ப் பேரரசைக் கங்கைவரையில் விஸ்தரிப்பதைப் பற்றி" என்றார் வந்தியத் தேவர்.

"கங்கை செல்ல வேங்கியைத் தாண்டித்தானே செல்வ வேண்டும்?" பிறும்ம மாராயன் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது, வெகு சாமர்த்தியமாகத் தான் எதையோ, கேட்டுவிட்டதாக எண்ணிக் கொண்டான்.

கல்லூப் பின்னையார் மாதிரி எதற்கும் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்த வந்தியத் தேவர், ஆமென்பதற்குத் தலையை மட்டும் ஆட்டினார்.

"வேங்கியைத் தாண்டிச் செல்வதானால், வேங்கி யுடன் போரிடாமல் எப்படிச் செல்ல முடியும்?" என்று கேட்டான் பிறும்ம மாராயன் மறுபடியும்.

"வழியைத்தான் கரிகாலன் சொல்லிவிட்டானோ?"

"கரிகாலன்! இந்தச் சிறுவன்! இவன் எத்தனை போர்களைக் கண்டிருக்கிறான்? என்ன அனுபவம் இருக்கிறது இவனுக்கு?"

"அனுபவம் அத்தனையில்தான்; ஆனால் அறிவு இருக்கிறது. ஆற்றல் இருக்கிறது."

"அப்படியானால், அவன் யோசனைப்படி போரை நிறுத்தப் போகிறீர்களா?"

"அப்படித்தான் உத்தேசம்."

"இதற்கு அரசர் சம்மதம் வேண்டாமா?"

"வேண்டும்."

"பெற்றுவிட்டீர்களா?"

"இல்லை; பெற்றுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது."

"நம்பிக்கைக்கு ஆதாரம்?"

"கரிகாலனின் மாசற்ற திட்டம்."

"அந்தத் திட்டத்திற்கு நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். வேங்கி நாட்டிலுள்ள சோழநாதன் என்ற முறையில், இத்திட்டத்தை எதிர்க்க எனக்கு அதிகாரமிருக்கிறது."

இந்தக் கட்டத்தில்தான் வந்தியத் தேவரும், அரையன் ராஜராஜனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று இடியென வார்த்தைகளை உதிர்த்தான் பிருமம் மாராயன்.

"நாங்கள் இனி வேங்கிநாட்டுச் சோழ நாதர் என்ற முறையில் பேச முடியாது" என்று மெல்லச் சொன்னார் வந்தியத் தேவர்.

"ஏன் அந்தப் பதவியைக் கரிகாலனுக்கு அளித்திட்டுவிட்டீர்களோ?" என்று சொல்லி ஏனென நகை நகைத்

பிரும்ம மாராயன் மூகம், அடுத்த வினாடி வந்தியத் தேவரிடமிருந்து உதிர்த்த வார்த்தைகளால் செய்வான் போல் சிவந்துவிட்டது.

"ஆம். தங்களுக்குப் பதில் கரிகாலனையே வேங்கி நாட்டுச் சோழ நாதராக நியமித்திருக்கிறோம். இதில் ஏனென்றுக்கு இடமில்லை பிருமம் மாராயரே" என்றார் வந்தியத் தேவர்.

அந்தப் பதில், பெரும் குறாவனியால் சவனப்பட்டு அவைமொதிக் கொண்டிருந்த நீரை, ஏதோ ஒரு மாயக் காற்று உறைய வைப்பதுபோல், அந்த மந்திரானோசனை மண்டபத்தின் குழந்தையை அடியோடு உறைய வைத்து விட்டதால், பிருமம் மாராயன் மட்டுமின்றி, மற்றப் படைத்தலைவர்களும் ஸ்தம்பித்து நின்றவிட்டார்கள். அளவுக்கு அதிகமாக நீண்ட அந்த மெனன நிலையைப் பிருமம் மாராயனே துண்டித்து, "வந்தியத் தேவரே! நாங்கள் மன்னிப் பிரான் உறவினராயிருக்கலாம். ஆனால், தமிழ் நாட்டு மரபினர் முறைக்கு விரோதமாக எதையும் செய்ய முடியாது. நாதர்களை நியமிக்கும் உரிமை அரசர் ஒருவருக்குத்தான் உண்டு. நாதர்களை மாற்றும் உரிமையும் அவருக்குத்தான் இருக்கிறது. ஆகவே, வேங்கி நாட்டில் நான் வசிக்கும் பதவியிலிருந்து என்னை நீக்க உங்களுக்கு ஏது அதிகாரம்? எங்கிருந்து கிடைத்தது?" என்று துணிவுடனே கேட்டான்.

"அரசரிடமிருந்து கிடைத்தது பிருமம் மாராயரே! இதோ இந்த ஒலையைப் பாரும்; யாரையும் அகற்றவோ நியமிக்கவோ எனக்குப் பூரண உரிமை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்று கூறிய வந்தியத் தேவர் மடியிலிருந்த ஓர் ஒலையை எடுத்து பிருமம் மாராயனிடம் நீட்டியதோடல் காமல், "இதை உமது சகாக்கனிடமும் காட்டும்" என்ற, மற்றப் படைத்தலைவர்களைப் பார்த்துக் கேலியாகவும் கண்களை ஒட்டினார்.

ஒவ்வொரு வாங்கிப் படித்து முடித்த பிழைமாராயன், மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று அறிவாமல் மந்திரத்தால் இயக்கப்பட்ட சினைபோல் நின்று, கவனிடமிருந்து ஒவ்வொரு வாங்கிப் படித்த சகாக்களின் முகத்திலும் சுயாடவின்னை. சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு அவர்கள் முகத்தில் தோன்றிய குறி, 'எதற்காக இந்தப் பிழைமாராயருடன் சேர்ந்தோம்' என்ற சொற்களைப் தவறவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு படித்து முடித்தாகிவிட்டதா? என்று வந்தியத் தேவர் மீண்டும் கேட்டார்.

"ஆகிவிட்டது" இம்முறை பிழைமாராயன் குரலில் எல்லாம் துக்கமும் நிரம்பிக் கிடந்தன.

சோழர்கள் சேவையிலேயே காலத்தைச் செலவிட்டதில் படைத்தலைவன் முகத்தில் தோன்றிய துக்கத்தை நழுதழுத்த குரலையும் கேட்ட வந்தியத் தேவரின்னை இதயம் கரையவே, அவர் பிழைமாராயனுக்கு தானமூட்டும் முறையில் பேச முற்பட்டு, பிழைமாராயரே, தவறாக விஷயங்களை அறித்தம் செய்து மனம் கலங்காதீர்கள். தங்களைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி அண்டிய அவசியம் வெகு நாட்களாக இருந்து வருகிறது. உமையன் ராஜராஜனுக்கு அடுத்தபடியாகத் தன்னை அக்கக்ஷிய சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவரான தவிர வேறு யாரும் இல்லை. தங்களை இதர வேங்கியை விட்டு அகற்றாத காரணம் தங்களைப் பிழைமாராயன் வாய்ந்த தூதர் யாரும் கிடைக்கவில்லை என்பதுதான்..." என்றார்.

"இப்பொழுது அநுபவசாலி கிடைத்துவிட்டாரா? என்று, பிழைமாராயன் தன் கபாலத்தை மீட்டி குறுக்கே பாய்ந்தான்.

முன்பேதான் சொன்னேனே; அநுபவசாலி கிடைக்காது அறிவாளி கிடைத்திருக்கிறான். பிழை

மாராயரே! வேங்கியை விரோதித்துக் கொண்டு கங்கைக் கரைக்குச் செல்வது எவ்வளவு கடினம் என்பதைக் கரிகாலன் எடுத்துக் காட்டினானே, அதற்கு நாம் யாராவது மறுப்புச் சொல்ல முடிந்ததா? இல்லை; அப்படி ஒப்புக் கொள்வது நமது கடமைமல்லவா? கரிகாலன் வாத்தலில் சரக்கிருக்கிறது என்பதைப் போரில் நம் எங்கோரையும் விட அநுபவமுள்ள அரையன் ராஜராஜன் ஒப்புக் கொள்கிறார். ஆகவே, அதை நாம் எதிர்த்துப் பிடிவாதம் பிடிப்பதில் பயனென்ன இருக்கிறது? காரியம் வெற்றிகரமாக நிறைவேற, கரிகாலன் திட்டத்தை நாம் ஒப்புக் கொண்டோம். அதை நிறைவேற்றி வைக்க அவனுக்குச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுப்பதென்றும் தீர்மானித்தோம்" என்று சொல்லிய வந்தியத் தேவர், அரையன் ராஜராஜனைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அதுவரை ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமல் ஆசனத்தில் சாய்ந்து கட்டிசார்ந்திருந்த அரையன் ராஜராஜன், தன் கூரிய விழிகளைப் பிழைமாராயன் மீது நாட்டினான். "பிழைமாராயரே, இந்த நடவடிக்கையை எடுக்கு முன்பாக இரண்டு நாட்கள் தீவிரமாகச் சித்தனை செய்தோம். வேறு வழி புலப்படவில்லை. எந்த விதமாகப் பார்த்தாலும் கரிகாலன் கூறியதைவிடச் சிறந்த வழி சித்தனைக்கு எட்டவில்லை. நாம் ஜெயசிம்மன் மீது இப்பொழுது நேராகப் படையெடுத்தால், அவனை முறிவடித்து விடலாமென்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அந்த முயற்சியில் நமது படையில் பாதி அழிந்து விடும். கலிங்கன், ஒட்டரன், ஜெயசிம்மன்—இம் மூன்று பேர்களையும் நாம் ஏககாலத்தில், எதிர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. உமக்குப் போர் அநுபவமிருக்கிறது. நன்றாக யோசித்துப் பாரும்" என்று கூறினான்.

பிழைமாராயன் இயற்கையாகக் கேட்ட குண முடையவனல்ல. ராஜபக்தியில் வந்தியத் தேவருக்கோ

அரையன் ராஜராஜனுக்கோ வேறு யாருக்கோ சற்றும் குறைந்தவனும் அல்ல. சிற்றமும், கரிகாலன் மீது வேங்கு நாட்டில் ஏற்பட்ட சந்தேகமும் அவன் மூளையைப் பெரிதும் குழப்பிவிடுத்தன. ஒரு சிறுவனுக்காகத் தன்னைப் பதவியிலிருந்தே நீக்குகிறார்கள் என்ற எண்ணமும் அவன் இதயத்தைப் பிளந்து அறிவையும் கோபத்துக்கு ஆட்பட வைத்திருந்தது. இந்த உணர்ச்சிகளை வந்தியத் தேவர் தெரிவித்த தகவலும் அரையன் ராஜராஜனின் சொற்களும் ஓரளவு உடைத்தெறியவே நிதானமாக உள்ள நினைவைச் சித்தித்த பிறும்ம மாராயன் புத்திக்கும் மெள்ள மெள்ள நியாயம் எது என்பது புலனாயிற்று. ஆகவே, கடைசி யாகத் தாராள புத்தியுடன் பேசத் தொடங்கி, "படைத் தலைவரே! கஷ்டங்கள் இருப்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அவற்றைச் சமாளிக்க இந்தச் சிறுவனால் முடியுமா? யார் கண்ணிலும் மண்ணைத் தூவவல்ல ஜெய சிம்மனை ஏமாற்றி, நம்முடன் சமாதானத்துக்கு இழுக்க லுவனால் முடியுமா? முசங்கிப் போரை ஜெயசிம்மன் மறப்பானா? அதில் அவன் தங்கனிடம் முறியடிப்பட்டு, இன்னும் ஒரு வருடம்கூட ஆகவில்லையே!" என்றான்.

அரையன் ராஜராஜன் கண்கள் கரிகாலனை நோக்கித் திரும்பின. அப்படித் திரும்பியதன் பொருளைப் புரிந்து கொண்ட கரிகாலன், "பிறும்ம மாராயரே! ஏமாற்றுவது என்பது குறுக்கு வழி. அதை எந்த அறிவாளியும் செய்ய முடியும். நேர்மையான பாதைதான் கஷ்டமானது" என்று கூறினான்.

"நீ ஜெயசிம்மனை ஏமாற்றி விடுவாயா?"

"ஏமாற்ற முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது."

"நம்பிக்கைக்குச் சான்று?"

"ஏற்கனவே அவனிடமிருந்து நான் தப்பி வந்திருப்பது..."

"அரசருக்கு வந்தியத் தேவர் சமாதானம் சொல்ல அதி போதாது கரிகாலா! வேறு சரியான அத்தாட்சி வேண்டும். 'கரிகாலன் ஏற்கனவே இதைச் செய்திருக்கிறான். ஆகையால் அவனை நம்பி இந்தப் பெரிய சாம்ராஜ்யப் பணிபுரிய அவனிடம் ஒப்படைத்தேன்' என்று அவர் எடுத்துச் சொல்ல வசதி வேண்டும். இங்குள்ள மற்றப் படைத்தலைவர்கள் சாதிக் முடியாத எந்த காரியத்தை நீ சாதித்திருக்கிறாய்? இத்தனை அநுபவ சாசிகள் இருக்க உன்னை ஏன் அரையன் ராஜராஜரும் வந்தியத் தேவரும் ராஜதந்திரிகளே மேற்கொள்ள அஞ்சும் இந்த அநுவலுக்குத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்?"

பிறும்ம மாராயன் கேட்ட இந்தக் கேள்வி கரிகாலன் இதழ்களிடையே ஒரு விஷமப் புன்முறுவலைத் தவழ வைத்தது. மெள்ள உள்ளுக்குள்ளேயே நகைத்துக் கொண்ட கரிகாலன், பிறும்ம மாராயனை நோக்கி, "படைத்தலைவரே! அத்தாட்சி நான் காட்டுவேன். மற்ற வர்கள் செய்ய முடியாத எதை நான் செய்தேன் என்பதை யும் எடுத்துச் சொல்ல முடியும். ஆனால் தற்புகழ்ச்சியில் எனக்கிஷ்டமில்லை..." என்று இழுத்தான்.

வந்தியத் தேவரின் கண்களில் திடீரென ஒரு புத்தொளி பிறந்தது. "என்ன அத்தாட்சி கரிகாலா?" என்று வினவினார்.

"காட்ட உத்தரவா?" என்று பணிவுடன் வினவினான் கரிகாலன்.

"காட்டப் போகிறாயா!" என்றான் அரையன் ராஜ ராஜன், ஆச்சரியத்துடன்.

"எதை?" வந்தியத் தேவரின் குரலிலும் வியப்புக் கவந்திருந்தது.

"தங்கள் சாம்ராஜ்யப் படைகள் நீண்ட நாட்களாகக் கண்டுபிடிக்க முடியாத பொக்கிஷம்!" என்றான் கரிகாலன்.

வந்தியத் தேவரின் கண்களும் அரையன் ராஜராஜன் கண்களும் சந்தித்தன. சபையிலேயே பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. அந்தப் பரபரப்பை இன்னும் அதிகமாக்கும் எண்ணத்துடன், மடியிலிருந்த செங்கதிர் மாணவனை எடுத்து அந்த மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் நடுவே தன் கையால் தூக்கிப் பிடித்த கரிகாலன், "வந்தியத் தேவரே! எந்தச் செங்கதிர் மாணவத் திருட்டைக் கண்டு பிடிக்க உங்கள் படைகள் மாதக் கணக்கில் திரிந்தும் பயனில்லையோ, அந்தச் செங்கதிர் மாணவ இராஜேந்திர தேவர் மெய்க்கிர்த்திகளில் கடர் விட்டுப் பிரகாசிக்கிறதோ, எதைப் பறிக்கச் சேரமன்னன் தன் ஒற்றர்களை ஏவினானோ, அதே செங்கதிர் மாணவ இதோ இருக்கிறது. இதை மன்னருக்கு என் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பிப்புகள். இதுவே என் திறமைக்கும் அத்தாட்சியாகட்டும்!" என்று கூறி, மாணவனை வந்தியத் தேவரிடம் ஒப்படைத்தான்.

மந்திராலோசனையிலிருந்த அத்தனை படைத் தலைவர்களும் மந்திரத்தால் கட்டுண்ட சர்ப்பங்களைப் போலானார்கள். பிறும்ம மாராயன் மனமோ வேங்கி நாட்டில் நடந்த பல சம்பவங்களில் சுழன்று சுழன்று, எத உண்மை எது பொய் என்பதை அறிய முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. அன்று சைவத் துறவியான ஜேய வர்மன், தன் முன்பாகவே, 'கரிகாலா! செங்கதிர் மாணவனைக் கொடுத்துவிடு' என்று கூறிய காட்சியும், பின்பு அவன் சிதைக் கம்பிகளை அறுத்துவிட்டு ஒடிவிட்ட சம்பவமும், ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பிறும்ம மாராயன் மணக்கண் முன்னே எழுந்து நின்றாலும், அவன் ஏதும் பேசமாட்டாதவனாய்க் கல்லெனச் சமைந்து நின்றான். ஒருமுறை சுற்றுமுற்றும் கண்களை ஒட்டிய பிறும்ம மாராயன், தான் அதற்குமேல் எதைச் சொன்னாலும் அந்தச் சபையில் எடுபடாது என்பதைப் புரிந்து கொண்டவனாய், நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டான்.

பிறும்ம மாராயன் பேச்சினாலும் அவன் மனப்பிய பிரச்சினைகளாலும் வந்தியத் தேவருக்கு ஏதாவது சந்தேகமிருந்தால், அந்தச் சந்தேகத்தைச் சேங்கதிர் மாணவ அடியோடு உடைத்துவிட்டது. கரிகாலன் புதுப் பதவியை அந்த மாணவ நன்றாக ஊர்ஜிதம் செய்ததன்றி, அவன் புகழையும் அடுத்த நாளே படைவீரர்களிடையே பெரிதும் ஏற்றிவிட்டது. ஆனால் அந்தப் புகழை ஏற்றுக் கொள்கவோ, மன்னன் மகனைக் காணுவதில் காவலாமதம் செய்வதிலோ கருத்துக் கொள்ளாத கரிகாலன், அடுத்த நான் மாணவையே முத்துத் தேவனுடன் வேங்கி நாட்டுக்குப் பயணமாணான்.

சிறு காவற் படையையாவது உடன் அழைத்துச் செல்லும்படி அரையன் ராஜராஜன் எத்தனை சொல்லியும் கேட்காமல், முத்துத் தேவனை மட்டும் துணை கொண்டு வேங்கியை நோக்கி விரைந்த கரிகாலன், இரண்டாவது நான் கிருஷ்ணாவின் மேற்குக் கோடியிலிருந்த ஒரு சிறு கோட்டைக்கருகே வந்து சேர்ந்தான். "முத்து! இதென்ன கோட்டை தெரிவுமா உனக்கு?" என்று கேட்டான்.

"தெரியும்; சாளுக்கியர்களின் பாழடைந்த கோட்டை இது. ஏதோ போருக்குக் காவல் வைத்திருக்கிறார்களே போழிய, அநேகமாக வழிப்போக்கர் தங்குவதற்கே உபயோகப்படுகிறது. முசுங்கிப் போரில் அரையன் ராஜராஜன் சாளுக்கியரை முறியடித்த பிறகு இந்தப் பிராந்தியத்திலுள்ள பல கோட்டைகள் இப்படிக்கேப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றன" என்றான் முத்துத் தேவன்.

"அப்படியானால், இன்றிரவை இங்கேயே கழிப்போம்" என்று கூறிய கரிகாலன் கோட்டையை நோக்கி குதிரையைத் தட்டி விட்டான். முத்துத் தேவன் ஊகம் சரியாகவே இருந்தது. கோட்டை கிட்டத்தட்ட சந்திரம் போல்தான் உபயோகப்பட்டிருந்தது. கோட்டைத் தலைவனோ அவ்விருவருக்கும் மாடியில் ஓர் அறையை ஒழித்துக் கொடுத்தான். கரிகாலன் காட்டிய சோழ

நாட்டுப் பொற்காசுகள், கோட்டைத் தலைவனை அடிமையாக அடித்துவிட்டபடியால், இராப் போசனமும் பவமாகவே கிடைத்தது.

மெள்ள இரவு ஏறியது. முத்துத்தேவன் களைப்பால் நன்றாக உறங்கினான். ஆனால் எண்ணங்கள் பல் உள்ளே ஓடியதால் தூக்கம் வராத கரிகாலன், மாடித் தாழ்வாரத்தில் வந்து தூரத்தே தெரிந்த கிருஷ்ணா நிதியை உற்று நோக்கினான். கிழக்கே வெகு வேகமாகப் பாய்ந்து சென்ற கிருஷ்ணாவின் பிரவாகம், அவன் சிந்தனையை வேகில் நாட்டினிருந்த சித்திவிப் பெண்ணிடம் இழுத்துச் சென்றது. நீண்ட நேரம் கனவுகளில் சஞ்சரித்து இன்பத்தை நுகர்ந்து கொண்டிருந்த அவன் சிந்தனைக் கோட்டையைத் திடீரென்று மாடிப்படிக்குக் கீழே கேட்ட இருவர் குரல்கள் தகர்க்கவே, செவிகளைத் தீட்டிக்கொண்டு பேச்சைக் கேட்டான்.

"மேலே சோழர் படையைச் சேர்ந்த இருவர் வந்திருக்கிறார்களா?" என்றது ஒரு குரல்.

"ஆமாம்" என்றது மற்றொரு குரல்.

இரண்டாவது குரல் கோட்டைத் தலைவனுடையது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட கரிகாலனுக்கு, முதல் குரலும் பழக்கமானதாகத் தெரிந்தாலும், யாருடைய குரல் என்று திட்டமாகத் தெரியவில்லை.

"ஒருவன் முகம் குழந்தை முகம் போலிருந்ததா?" என்ற மேலும் கேட்டது முதல் குரல்.

"ஆம்" என்றது இரண்டாவது குரல்.

"அப்படியானால் வந்திருப்பவன் கரிகாலன்தான். நான் வீரர்களை அழைத்து வருகிறேன். அதுவரை நீ அவர்கள் அறையைக் காவல் புரிந்து கொண்டிரு. இன்றிரவே அவர்களைக் கைது செய்துவிட வேண்டும். கொஞ்சம் ஏமாந்தால் அந்தச் சிறு பயல் தப்பிவிடுவான்"

என்று கூறிய முதல் குரலைத் தொடர்ந்து, வேகமாகச் செல்லும் காவடிகள் கேட்டன.

கரிகாலன் ஓசைப்படாமல் அறைக்குள் திரும்பி வந்து, முத்துவை அசைத்து எழுப்பி, "முத்து! வாளை உருவிக் கொண்டு, அறையில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கையும் கைந்து வீரர்கள் படிகன்மீது ஏறிவரும் காவடிச் சத்தம் கேட்டது. "முத்து! நீ வாயிற்படிக் கெதிரில் நின்று, உள்ளே அவனைக் கொல்லாதே" என்று காதோடு காதாகக் கூறி விட்டு, வெகு வேகமாக நாலே அடியில் கதவுப் பக்கம் சென்று கதவின் மறைவில் நின்று, தன் வானையும் ஆசை யுடன் ஒரு முறை தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டான். வீரர்களும் துரிதமாகப் படிகளைக் கடந்து கதவை அணுதினார்கள். முதலில் வந்தவன் மெள்ளக் கதவைத் திறந்தான்.

39. துறவியாரின் தகவல்

வெளியே பால் நிலவு படர்ந்து கிடந்தாலும், கோட்டையின் முன்னணிப் பகுதியிலிருந்த காரணத்தால், அதிகச் சாளரங்கள் வைக்கப்படாத அந்த அறையின் கார்புளே குழிந்து கிடந்தது. அம்புகள் எவ்வதற்காக முனைகளை யோட்டி அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரீசு சாளரங்களும் சாத்தப்பட்டிருந்தமையால், அறைக்குள் வெளிச்சம் நுழைவது அடியோடு சாத்தியமில்லாமல் போய்விட்டது. கரிகாலனைக் கைது செய்யும் தோக்கத்துடனும், மிக எச்சரிக்கையுடனும் எதிரிகளிலொருவன் கதவைத் திறந்த பின்பு கூட, அறையை அடுத்து நின்ற தாழ்வாரம் வெளியே இருந்த வெளிச்சத்தைப் பெரிதும் வடிவட்டி விட்டதால், மிக மங்கலான ஒளியே அறைக்குள் பாய்ந்தது. அப்படியிப்பாய்ந்த ஒளியும் திறந்த கதவுக்கு நேரே விழுந்தபடியால், கதவியின் ஓரத்தில் மறைந்து நின்ற கரிகாலனையும் கதவின் எதிர்த் திக்குக்குச் சற்று அப்பால் நின்ற முத்துத் தேவனையும் பார்க்கலோ, அவர்கள் இருப்பிடத்தை உலகிக்கலோ எதிரிகளால் முடியவில்லை.

அறையின் விளக்கு முன்னெச்சரிக்கையுடன் ஊதி விடப்பட்டிருந்தபடியாலும், கதவு திறந்த பின்பும் உள்ளே இருள் குழிந்தே நின்றபடியாலும், உள்ளிருந்த மனிதர்களின் நடமாட்டமும் ஏதும் கேட்காததாலும், வெளியேயிருந்து கதவை திறந்தவனும் மிக ஜாக்கிரதையாகவே நடந்து கொள்ளத் தொடங்கி, "அறையின் கதவை நன்றாகக் காவல் புரித்து நில்லுங்கள்; யாராவது வெளியே ஓட முற்பட்டால் கருணையை மருத்துக்கும் காட்டாமல் வெட்டித் தள்ளுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டு, அறையின் வாயிற்படியிலிருந்தபடியே, "கரிகாலா! வெளியே வந்து விடு. இவ்விடத்தில் ஆறு வீரர்கள் இருக்

தொற்கள். கீழே இன்னும் பதினமூன்று நிறுத்தியிருக்கிறேன். ஆகவே எதிர்த் திரைப் பயனில்லை. உன் குள்ள தரித் தத்திரம் பவிப்பதற்கு இங்கு வழியில்லை. உன் புரட்டு வாரித்தைகளைக் கேட்டு ஏமாறுவதற்கும் இங்கு யாருமில்லை. பேசாமல் வா" என்று அதிகாரத் தோரணையில் அழைத்தான்.

கரிகாலனோ முத்துத்தேவனோ வாயைத் திறக்காமல் நின்ற இடங்களிலேயே நின்றபடியால் பதிலேதும் கிடைக்காத எதிரி வீரன், "கரிகாலா! பிடிவாதம் செய்யாதே; வந்துவிடு! உன்னைக் கொல்லச் சொல்லி எனக்கு உத்தரவில்லை. ஆனால் தப்ப முயன்றால், உன்னை உயிரோடு மன்னரிடம் கொண்டு போகாவிட்டாலும் உன் சடவத்தை யாவது கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கத் தவறமாட்டேன். ஆகவே சரண் அடைந்துவிடு" என்று மீண்டும் கூறினான்.

அதற்கும் பதில் கிடைக்காமற் போகவே, எதிரி வீரன் தன்னுடன் வந்தவர்களைத் தோக்கி, "சரி! மயிலே, மயிலே என்றால் இறகு போடாது போனிருக்கிறது. உங்களில் இருவர் போய்ப் பந்தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டு வாருங்கள். இருவர் என்னுடன் உள்ளே வாருங்கள்" என்று உத்தரவிட்டு உருவிய தன் வாளை நீட்டிய வண்ணம் அறைக்குள் அதிலேகமாக நுழைந்தான். அவன் அறைக்குள் நுழைந்ததுதான் தாமதம், கண்ணினமக்கும் நேரத்தில் பிரமிக்கத்தக்க திகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின. உருவிய அவன் வாளை முத்துத்தேவன் வான் ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றிக் கீழே தாழ்த்திவிட்டு, அவன் மார்பைத் தடவி நீன்றது. பின்புறத்திலிருந்த மற்றொரு வானின் நுனி அவன் முதுகில் சற்றே அழுந்தியது. "துறவியாரே! வாளைக் கீழே போடுங்கள்; இவ்வானிடில் உங்கள் உடலில் எங்கள் இரு வான்களும் நுழைந்துவிடும்" என்ற கரிகாலன் சொற்கள், மிக நிதானமாக, ஆனால் அழுத்தமாகவும் வெளிவந்தன.

மார்பில் ஒரு வானும், முதுகில் ஒரு வானும் நடவி
நின்றாலும், மனோ ததிரியத்தை விடாத சேர ஒற்றையா
அந்தச் சைவத் துறவி, "கரிகாலா, நீ என்னைக் கொன்ற
பயனின்னை. மற்ற வீரர்கள் உன்னை வெட்டி எறித்த
விடுவார்கள். அந்தக் கதி இந்த இளவயதில் உனக்கு
எதற்கு? நான் சொன்னபடி செய்தால் உனக்கு
மன்னிடம் நானே வாதாடுவேன். சொல்வதைக் கேள்;
ததிரியம் மனிதனுக்கு வேண்டியதுதான்; ஆனால்
அசட்டுத் ததிரியம் அளர்த்தத்திலேயே கொண்டுபோய்
விடும்" என்றான்.

கரிகாலன் சைவத் துறவிக்குப் படுவ சொல்வாமல்,
முத்துத்தேவனிடமே பேசத் தொடங்கி, "முத்து! வானை
உறுதியாகச் சுவாமிகள் மார்பில் அழுத்தி வை. சற்று
அசைத்தாரானால், வான் இவருடைய இதயக் குருதியை
குசி பார்த்துவிடும். நாம் அயருவோமா என்று பார்ப்ப
தற்கே நம்மிடம் பேச்சுக்கொடுக்கிறார் சுவாமிகள்"
என்று கூறிவிட்டுச் சைவத் துறவியை நோக்கி,
"சாமியாரே! துறவிக்கு வான் எதற்கு? கீழே எறித்த
விடுங்கள். உமக்குப் பின்புறமும் முன்புறமும் நிற்பவர்கள்
வெங்கிதாட்டு வீரர்களல்ல; எங்களை ஏமாற்றுவதும்
அவ்வளவு எளிதல்ல" என்றான்.

சற்று நேரம் ஏதோ யோசித்த சைவத் துறவியும்,
வானைக் கீழே எறித்துவிட்டு, "இன்னும் என்ன செய்ய
வேண்டும்?" என்று குரலில் கோபம் கொத்தனிக்க
வினவினான்.

"துறவியாரே! தங்களுக்குத் துணையாக வந்திருக்கும்
வீரர்களைக் கீழே அனுப்பிவிடுங்கள். நாம் சாவதான
மாகப் பேசுவோம்" என்றான் கரிகாலன், ஏதோ பழைய
நண்பனொருவனைத் திடீரெனச் சந்தித்தவன். ஆனால்
புடல் பேச முற்படும் பாணியில்.

கரிகாலன் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் சைவத்
துறவியாரின் கோபத்தைப் பெரிதும் கிளப்பிவிட்டதாம்.

வேறு ஏதும் வழியில்லாதவரால் அவன் விருப்பப்படியே
தடக்கத் தொடங்கி, தமது வீரர்களைக் கீழே சென்று
மாடிப்படிக்கு அருகில் காவல் புரியுமாறு கட்டளை
விட்டார். வீரர்கள் கீழே சென்றதும், கதவைத் தாளிட்ட
கரிகாலன், விளக்கை மீண்டும் ஏற்றுமாறு முத்துத்
தேவனுக்கு உத்தரவிட்டான். முத்துத்தேவனும் அறை
மூலையில் கிடந்த வன்னிமரத் துண்டுகளைத் தேடி
பெடுத்து, இரண்டு மூன்று நன்றாகச் குடுபறக்கத்
தேய்த்துப் பொறிகளைக் கிளப்பி விளக்கை ஏற்றவே,
அறையில் மீண்டும் ஒளி நூற்புறமும் குழித்தது. அந்த
விளக்கொளியில் சைவத் துறவியின் முகத்தைக் கூர்ந்து
நோக்கி அதில் ஆச்சரியம் பரிபூரணமாகப் படர்ந்திருப்
பதைப் பார்த்து "துறவியாரே! நீர் விடப்பில் ஆழ்ந்திருக்
கும் காரணம் எனக்குத் தெரியும்!" என்றான்.

"என்ன காரணம்?" என்று கேட்டார் சைவத் துறவி.

"விளக்கை ஏற்ற வேண்டுமானால், எப்படியும்
யாராவது ஒருவன் நெருப்பு எடுத்துவரக் கீழே போய்த்
தானாக வேண்டும். அங்கு உமது வீரர்கள் எங்களில் ஒரு
வரைப் பிடித்துக் கொண்டால், மற்றொருவரை சிறை
செய்வது சலபம் என்று மனப்பால் குடித்தீர்கள். ஆனால்
நெருப்பு இங்கேயே உற்பத்தியாவது உமக்கு விடப்பா
யிருக்கிறது!" என்று கூறிய கரிகாலன், சைவத் துறவியை
ஏற இறங்க நோக்கினான்.

சைவத் துறவியும் அவன் கண்களோடு தமது கண்
களைத் ததிரியமாகவே கலக்கவிட்டு, "ஆமாம் கரிகாலா;
அப்படித்தான் நினைத்தேன். ஆனால் இங்கேயே நெருப்
பைக் கொண்டு வந்துவிட்டாயே!" என்று பதில் கூறியது
மல்லாமல் "அதென்ன மரத்துண்டுகள்? எவ்விதம் நெருப்
பைக் கக்குகின்றன?" என்று கேட்டார்.

"துறவியாரே! வன்னி மரத்தில் கர்ப்பத்திலே
நெருப்பு இருக்கிறது. இதைக் காளிதாசனே ரகுவம்ச

மகா காவியத்தில் சொல்லியிருக்கிறான். வன்னி மரத்தின் உராய்வு வைத்து நெடுப்புப் பொறிகளைக் கிண்புவதும் தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் பழக்கம். சானுக்கிய நாட்டில் நெடுப்பை அப்படி உற்பத்தி செய்வது மிக சகலம். சானுக்கியர்களிடம் சேவைக்கு அமர்ந்த உயர்கு இந்த அப்ப விஷயம் தெரியவில்லையே!" என்று சொல்லி நகைத்தான் கரிகாலன்.

சைவத் துறவியின் முகத்தில் ஆச்சரியம் முன்னையிடப் பன்மடங்கு அதிகமாகப் படர்ந்தது. "என்ன நான் சானுக்கியர்களிடம் சேவைக்கு அமர்ந்துவிட்டேனா?" என்று வினவினார் சைவத் துறவி. அந்த ஆச்சரியம் குறையும் தொனிக்க.

"அமரவில்லையா?"

"அமர்ந்துவிட்டேன் ஆனால் அது உணக்கெப்படித் தெரியும்?"

"உம்முடன் வீரர்கள் வந்திருக்கிறார்களே!"

"ஏன் அவர்கள் என்னைச் சேர்ந்த சேரநாட்டு ஒற்றர்களா இருக்கக் கூடாது?"

"இருக்கலாம்; ஆனால் சாத்தியமில்லை."

"ஏன் சாத்தியமில்லை?"

கரிகாலன் உதடுகளில் விஷமமான புன்னகையொன்றைப் படர்ந்தது. "துறவியாரே! நான் தர்க்க சாஸ்திரம் படித்தவன் என்று தங்கனிடம் எத்தனை முறை கூறியிருக்கிறேன்?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"ஆமாம், கூறியிருக்கிறாய். அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று சைவத் துறவியாரும் பதிலுக்கு ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்.

"தர்க்க சாஸ்திரி எப்போழுதும் விஷயங்களைத் தொகுத்துப் பார்ப்பன். முதன் முதலாக, சேரநாட்டிலும் வேங்கிக்குமிடையே சோழர்களின் பெரும் படை

இருக்கிறது. அந்தப் படையைத் தனி ஒற்றனை ஊடுருவித் தப்பி வருவது கஷ்டம். ஆகவே, பல வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு தாங்கள் இங்கு விஜயம் செய்து என்னைக் கௌரவப்படுத்துவது முடியாத காரியம். தவிர தங்களுக்கு ஒரு தனிப் பதவியும் இருக்கிறது."

"என்ன அது, எனக்குத் தனிப் பதவி?"

"தாங்கள் தான் செங்கதிர் மாளையைக் களவாடியவர் என்பது சோழர் படைகளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அங்ஙனம் பகலும் தங்களைப் பிடிப்பதிலேயே நாட்ட முடையவர்களாய் வீரர்கள் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தனை ஆபத்தில் தாங்கள் இங்கு வருவதே சிரமம் அப்படியிருக்க சேரமான் வீரர்களையும் திரட்டிக்கொண்டு வருவதென்பது கனவிலும் நடவாத காரியம். அது மட்டுமல்ல; இன்னொரு விஷயத்தையும் யோசித்தேன்."

"யோசனை பலமாகத்தானிருக்கிறது?" என்று பதில் சொன்னார் சைவத் துறவி மகிழ்ச்சியுடன்.

"யோசனை தர்க்க சாஸ்திரத்துக்கு இன்றியமை யாதது. தெளிவாகச் சிந்திக்கும் திறன் உள்ளவனுக்கே அந்தச் சாஸ்திரம் பயனளிக்கும்" என்ற கரிகாலன், மேலும் சொன்னான்: "துறவியாரே! நான் தங்களைப் பிழும்ம மாராயன் சிறையினிருந்து தப்புவித்தானும், செங்கதிர் மாளையைக் கொண்டுபோகாமல், இந்தப் பிராந்தியத்தை விட்டுத் தாங்கள் நகரமாட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அத்துடன் நான் வேங்கியைவிட்டு அரிஞ்சயனை அழைத்துச் சென்ற விவரங்களையும் அறிந்திருப்பீர். ஆகவே எப்படியாவது என்னைப் பிடித்து, செங்கதிர் மாளையைக் கைப்பற்ற நீங்கள் முயலாமல் இருக்கமாட்டார்கள் என்பதிலும் எனக்குச் சந்தேகமிருந்த தில்லை. ஜெயசிம்மனிடம் சேவை உமக்கு அந்த வாய்ப்பை அளிக்கும். ஆகவே, அவன் படையில் தாங்கள் சேர்ந்திருக்கிறீர்கள். ஏன், அப்படித்தானே?"

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட சைவத் துறவியார் கரிகாலனின் சிந்தனைத் திறனைப் பெரிதும் வியந்தாலும், அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், "ஜெயசிம்மன் சேரநாட்டு ஒற்றனை நம்புவானா?" என்று வினவினார்.

"தம்ப வைப்பது தங்களுக்கு எளிது. என்னைப் பிறும் மாராயன் மானிகையில் பார்த்ததையும், பிறும் மாராயன் தங்களைச் சிறையிட்டு, என்னை மெழுகு யுடன் மானிகைக்குள் அழைத்துச் சென்றதையும் விளக்கி யிருப்பீர்கள். அதில் தங்கள் சொந்த வியாக்கியானமும் கவந்திருந்தால் ஜெயசிம்மனை நம்ப வைப்பது ஒரு பெரிய காரியமல்ல" என்று கரிகாலன், மேலும் தன் ஆராய்ச்சித் திறனைக் காட்டினான்.

சைவத் துறவியார் நீண்ட நேரம் ஏதோ போசித்துக் கொண்டே அதையில் சற்று நேரம் உறவினார். அப்பொழுது அவர் காலி உடை அணிந்திருந்தாலும் அதையும் போர்ப்பாணியிலேயே இழுத்துக் கட்டியிருந்தால் சற்றுக் கம்பீரமாகவே காணப்பட்டார். அவரின் மிக்லாத காரணத்தால் தாடியைக் களைந்துவிட்டிருந்த அவர் முகம் வயதேறியிருந்தாலும், அழகாகவே காணப்பட்டதானாலும், அந்த அழகைச் சதா திருட்டுத்தனத்தைக் கொட்டிச் கொண்டிருந்த கண்கள் பெரிதும் கேடுத்துக் கொண்டிருந்தன. சிறிது நேரம் தீவிர சிந்தனை யுடன் உறவிய அந்தக் கபட சத்தியாசி, கடைசியாகத் தன் கபடப் பார்வையைக் கரிகாலன்மீது திருப்பி, "கரிகாலா! இப்பொழுதுகூட ஓர் உதவி செய்! உன்னை இங்கிருந்து தப்பவைத்து விடுகிறேன்" என்றார்.

"என்ன உதவி வேண்டும்?"

"செங்கநிர் மாவையை என்னிடம் கொடுத்துவிடு."

"அது என்னிடம் இல்லை."

"எங்கிருக்கிறது? இராஜேந்திர சோழ தேவனிடம் சேர்ப்பித்து விட்டாயா?"

இந்தக் கேள்விக்குக் கரிகாலன் உடனே பதில் சொல்ல வில்லை. ஒரு விநாடி யோசித்து விட்டுப் பிறகு, "துறவியாரே! அந்த மாடுகி ஒரு பொக்கிஷத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க யாருக்காவது மனம் வருமா?" என்றான்.

"வராது கரிகாலா! அப்படியானால் அதை எங்கு வைத்திருக்கிறாய்?"

"பத்திரமான இடத்தில் வைத்திருக்கிறேன்."

"அந்த இடத்தை எனக்குச் சொல்லிவிடு. உன்னை இப்பொழுதே விடுதலை செய்கிறேன்."

"எப்படி விடுதலை செய்வீர்?"

"நான் தேடிவந்த மனிதன் நீ அவன்; தவறு நோத்து விட்டது என்று சொல்லிவிடுகிறேன்."

"துறவியாரே! தாங்கள் அப்படிச் சொன்னால் தற்சமயம் நான் தப்பலாம், ஆனால் தப்ப நான் இஷ்டப்படவில்லை. நான் இப்பொழுது போவதே ஜெயசிம்ம னிடம்தான்" என்றான் கரிகாலன்.

தூக்கிலாரிப் போட்டது சைவத் துறவியாருக்கு. "என்ன, ஜெயசிம்மனிடமா?" என்று அதிர்ச்சி யடைந்தவர் போல் வினவினார்.

"ஆமாம் துறவியாரே! ஜெயசிம்மனிடம்தான்" என்றான் கரிகாலன்.

"உனக்குப் பைத்தியமா?"

"என்னைப் பார்த்தால் அப்படித் தோன்றுகிறது உமக்கு?"

"இல்லை. ஆனால் நீ செய்கிற காரியத்தைப் பார்த்தால் அப்படித் தோன்றுகிறது. உன்னைக்கோதண்டத்தில் மாட்டத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன ஜெயசிம்மனின் கைகள்."

"அதே கைகள் என்னை ஆவதுடன் வரவேற்கவும் செய்யும்."

"ஏன்? உன்மீது கொன்னை ஆசையா சானுக்கிய மன்னனுக்கு?"

"என்மீது ஆசையிருக்காது. ஆனால் வேங்கி நாட்டு அரியணைமீது ஆசையிருக்கிறது. அவன் மருமகன் விஜயநித்தனுக்கு, அந்த அரியணையை அவனிடம் ஒப்புவிக்க என்னால் முடியும்."

சைவத் துறவியில் கண்கள் மிக அகலமாக விரிந்தன. அவன் விழிகள் வீசிய பார்வையிலே எண்ணற்ற உணர்ச்சிகள் பாய்ந்து நின்றன. நெடுநேரம் வரை அவரிடமிருந்து வார்த்தைகள் எதுவும் வெளியே வரவில்லை. வார்த்தைகள் வெளியே வந்தபோது, கடுமையாகவும் கோபமாகவும் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டே வந்தன.

"அடப்பாவி! கடைசியில் நீ இத்தனை அயோக்கியனா?" என்று சைவத் துறவி கூவினார்.

அதுவரை மென்னமாக நின்ற முத்துத்தேவன் கண்களில் தீப்பொறி பறந்ததன்றி அவன் வானும் மென்ன மென்னத் தரைப் பக்கத்திலிருந்து மேலே எழுந்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நிதானத்தை இழக்காத கரிகாலன், தன் பார்வையாலேயே முத்துத்தேவனை அடக்கிவிட்டு, சைவத்துறவியை நோக்கி, "துறவியாரே! தங்களை விட நான் அயோக்கியனா?" என்ற வினவினான்.

"அதில் சந்தேகம் வேறா உனக்கு? நான் ஒற்றன்; அந்த முறையில் என் பணியை நிறைவேற்ற, எத்தனையே துரோகங்கள் செய்கிறேன்; அப்படிச் செய்யலாம் என்பதற்கு நீ படித்த சாஸ்திரத்திலேயே இடமிருக்கிறது. ஆனால், உன்னைப்போல் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யவனுக்கு எந்தவிதப் பிராயச்சித்தத்தையும் சாஸ்திரம் அளிக்கவில்லை" என்று, மீண்டும் படபடப்பாக பேசினார் சைவத் துறவி.

"யாருக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தேன்" என்று அமைதியை இழக்காமலே கேட்டான் கரிகாலன்.

ஆனால் அந்த அமைதியை அடுத்த விநாடி கக்கு நூறாக உடைத்தெறிந்த சைவத் துறவி, "யாருக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தேன் என்பதைவிட உன்னைக் கைது செய்ய உத்தரவிட்டது யார் என்று கேள்" என்று கூறினார்.

"சந்தேகமென்ன? ஜெயசிம்ம சானுக்கியன்தான்."

"உத்தரவிட்டது அவன்தான்; ஆனால் அந்த உத்தரவை இடத் தூண்டியது யார்?"

கரிகாலன் நிதானம் மென்ன மென்னக் குவைய வாயிறறு. தெளிவான அவன் சிந்தனையிலும் மென்ன மென்னச் சந்தேகமும் குழப்பமும் குழந்துகொண்டன. "யார் துறவியாரே?" என்று கேட்ட குரலில், நடுக்கம் தெரிந்தது.

சைவத் துறவி ஆசனத்திலிருந்தபடியே தமது விழிகளை அவன்மீது நாட்டி, "சொல்கிறேன், தைரியப் படுத்திக் கொள் கரிகாலா!" என்றார்.

"சொல்லுங்கள்."

"நிரஞ்சனாதேவி!"

சைவத் துறவியார் அந்தச் சொல்லை மெதுவாகத் தான் உச்சரித்தார். ஆனால் அந்தச் சொல்லின் ஒலியோர் எழுத்தும் அவன் சிந்தனையைப் பல அன்திரங்களைப் போல திடீரெனத் தாக்கின. அந்தத் தாக்குதலைச் சமாளிக்கமாட்டாத கரிகாலன், "கண்களைச் சந்தே மூடினான். உலகமே கிறுகிறுவென்று சுழல்வது போலிருந்தது அவனுக்கு.

40. கண்ணிலே ஒரு காட்சி, கருத்திலே ஒரு புரட்சி

புறக்கன் மூடும்போது அகக்கன் விழித்துக்கொள்
கிறது. அந்தக் கண் நம் சித்தத்திற்கு முன்னே எழுப்பும்
சித்திரங்கள் பல கண்ணக்கண்ணால் பார்க்க முடியாத
கோளங்களையும் பிண்டங்களையும் சித்தனைப்
பீடத்திலே கொண்டு வந்து நிறுத்தும் சக்தி அகக்
கண்ணுக்கு உண்டு. புறக் கண்ணின் விழிப்பினால் உலக
மாயையில் அறிவு சிக்கி விடுவதால், தெளிவாகச் சித்தித்
தும் சக்தியைச் சித்தம் இழந்து விடுகிறது. ஆனால், புறக்
கண் மூடியதும் ஒரு விநாடி சித்தனையில் இருள் குழிந்து,
பிறகு அகக்கன் விழித்து அறிவுப்பொறிகளையும் ஒள
களையும் வீசும்போது சித்தனையில் எத்தனை
எத்தனையோ மின்னல்கள், எத்தனை எத்தனையோ
உண்மைகள், எத்தனை எத்தனையோ இந்திர ஜாகங்கள்
எல்லாம், ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து எழுந்து நான்டவ
மாடுகின்றன. ஆகையால்தான் உண்மையை அறியக் கண்
களை மூடி நியானத்தில் உட்கார் என்று அறிஞர்கள்
பணித்தார்கள். அந்த உபதேசத்தில்தான் எத்தனை
உண்மை! அதுவரை கரிகாலன் சித்தனைக்கு எட்டாத
எத்தனை உண்மைகள் கண்களை மூடிநின்ற அந்தச் சி
விநாடிகளில் அவன் அறிவுக்கு எட்டின.

"உன்னைச் சிறை செய்யத் துண்டியது நிரஞ்சனா
தேவிதான்" என்று சைவத் துறவியார் கூறிய மாத்திரம்
நில், நிலை தடுமாறிக் கண்களை மூடிய அவனுக்கு ஒரு
வினாடி உலகமே சுழல்வது போலென்ன, உலகமே
இருண்டு விட்டது போலக்கூடத் தோன்றியது. சித்தத்தில்
குழிந்து நின்ற அந்தக் காரிருளிலே மென்மென்மென் உதய
மாயிற்று நிரஞ்சனாதேவியின் கண்கவர் உருவம்.
அத்தனை சோகத்திலும் அந்த உருவம் அவன் உட்கொள்

தும் மலிழ்ச்சி வெள்ளத்தைப் பாய்ச்சியதால், இப்பரும்
துன்பமும் கலந்த உணர்ச்சிகள் எழுந்து அவைமொதலே,
'அட்டா! இத்தனை அழகியான உனக்குத்தான் எத்தனை
கல் தெஞ்சம்!' என்று அந்த எழிலுருவத்தை நோக்கி
தொந்து கொண்டான் கரிகாலன்.

'நிரஞ்சனாதேவி! என் உன்னத்தையெல்லாம்
கொன்னை கொண்ட நிரஞ்சனாதேவி! எந்த அரச மகனாக
காக நான் அரையன் ராஜராஜன் படைத்தனத்தையும்
யானையின் தந்தத்தையெட மென்மையான கரங்களைப்
படைத்த செங்கமலச் செவ்வியையும் உதறிவிட்டு
வந்தேனோ அந்த அரச மகள், யாருடைய தம்பியை
வேங்கி நாட்டு அரியணையில் அமர்த்த எத்தனை
எத்தனையோ சாகசக் காரியங்களையும் ராஜதந்திரங்
களையும் செய்து வருகின்றேனோ அந்தக் கட்டழகி,
எவளை என் இதயராணியாக, எவனுக்காக அரையன்
ராஜராஜன் போர்த் திட்டத்தையே தவிடு பொடியாக்கி
விட்டு வருகின்றேனோ அந்த இன்ப அரசி, அவளை
என்னை சிறை செய்யச் சொன்னான்?' என்று பித்தனைப்
போல் திரும்பத் திரும்ப எண்ணமிட்ட அவன்,
'அரசகுமாரி, வேங்கி நாட்டைச் சேர்ந்த உங்களுக்கு
தன்றி என்ற வார்த்தைக்கு அர்த்தமே தெரியாதோ?'
என்று உன்ருக்குள்ளேயே வெறுத்துப்பெரிக்கொண்டான்.

இப்படிக் கரிகாலன் நீண்ட நேரம் கண்களை மூடி
நிஷ்டையிலாழ்ந்து விட்டதைக் கண்ட சைவத் துறவியார்
முத்துத்தேவனைப் பார்த்து, "ஏதப்பா, கரிகாலர்
நிஷ்டையிலாழ்ந்து விட்டாரே!" என்று வினவினார்.

அந்தக் கேள்விக்கு முத்துத்தேவன் பதில் சொல்ல
மாட்டாமல் திணறினானும், அந்தக் கேள்வி ஏற்பட்டதன்
காரணமாகக் கண்களைத் திறந்து கரிகாலனே பதில்
சொல்லத் தொடங்கி, "போலித் துறவியான உங்களுக்கு
நிஷ்டையில் பரிச்சயமில்லாதிருக்கலாம். ஆனால் அதில்

உண்மையாகவே ஈடுபடுவதெவர்களும்கூட உலகத்தில் இருக்கிறார்கள்ல்லவா?" என்று கேட்டான்.

துறவியின் கண்களில் விஷமச் சிரிப்பு ஒன்று உதய மாயிற்று. "அந்த மாதிரி உண்மை நிஷ்டையில் ஈடுபடுவதெவர்களில் தாங்களும் ஒருவர் போலிருக்கிறது" என்று விசாரித்தார் துறவியார்.

"ஏன் இருக்கக்கூடாது?"

"இருக்கலாம், இருக்கலாம். அதுவும் தேவி உபாசனை என்றால் நிஷ்டை பலமாகத்தானிருக்கும்." இதைச் சொன்ன துறவியார் சற்று வெனிப்படையாகவே தனத்தார்.

அவர் பேசுவதன் அர்த்தத்தைக் கரிகாலன் தெனியாகவே புரிந்து கொண்டாலும், புரியாதவனைப்போல் பாசாங்கு செய்து, "துறவியாரே! தேவி உபாசனையா! என்ன உணர்விறீர்?" என்று கேட்டான், குரலில் சற்றுப் போய்க் கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு.

"கரிகாலா! நான்தான் போலி என்றால், நீ என்னை விடப் பெரிய போலியாயிருப்பாய் போலிருக்கிறதே. இது கூடவா எனக்குத் தெரியாது கரிகாலா? நிரஞ்சனாதேவியின் பெயரைக் கேட்டவுடன் தான் கண்களை மூடி அரைக்கணம் அசைவற்று நின்று விட்டாயே" என்று வினக்கிய துறவியார் இன்னொரு கேள்வியும் கேட்டார்: "கரிகாலா அவனிடம் இத்தனை அன்பை வைத்திருக்கும் நீ, அவனுக்கு ஏன் விரோதியாகத் திரும்பினாய்?" என்று வினவிக் கரிகாலனை உற்றுப் பார்த்தார்.

அதுவரை அசட்டையாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த கரிகாலன் திடீரென்று சைவத் துறவியை நோக்கித் திரும்பி, "என்ன! நான் அரசகுமாரியின் எதிரியா? பைத்தியமா உமக்கு?" என்று வினவினான்.

"பைத்தியம் எனக்கில்லை கரிகாலா! உனக்கோ அவ்வது நிரஞ்சனாதேவிக்கோ? யாருக்கென்று நிச்சயமாக எனக்குத் தெரியவில்லை" என்றார் சைவத் துறவியார்.

"நீர் சொல்வது விளங்கவில்லை."

"நீ நிரஞ்சனாதேவியிடம் ஆழ்ந்த அன்பு வைத்திருக்கிறாய் என்பது தெரிகிறது. ஆனால், நிரஞ்சனாதேவியோ உன்னைத் தன் பரம விரோதியாக மறிக்கிறாள்."

"உமக்கெப்படித் தெரியும் அது?"

"என்னிடமே சொன்னாள்."

"என்ன சொன்னாள்?"

"நீ பெரிய நயவஞ்சகன் என்று."

"காரணம் சொன்னாளா?"

"சொல்லவில்லை; ஆனால் நானாக ஊகித்தேன்."

கரிகாலன் அதுவரை கையில் பிடித்திருந்த வானை உறையில் போட்டு, துறவிக்கு வெகு அருகில் வந்து, கரிய தன் கண்களை அவர் முகத்தின்மீது பதியவிட்டுக் கேட்டான். "என்ன ஊகித்தாய் ஜெயவர்மா?" என்று, அதுவரை கையாண்டு வந்த போலி மரியாதையை யெல்லாம் காற்றில் பறக்கவிட்டு.

சேரர் நாட்டு ஒற்றனான ஜெயவர்மனும் கரிகாலன் பார்வையைக் கண்டு சிறிதும் தளராமல் தன் கண்களை அவன் கண்களோடு கலக்கவிட்டான். பிறகு தன் தோன்மீதுருந்த கையை எடுத்துக் கிழே எறித்துவிட்டுச் சற்றைத் தன்வி நின்று கரிகாலனை ஏற இறங்க ஒருமுறை பார்த்தான். பிறகு சொன்னான். "கரிகாலா! நீ நிரம்பச் சாஸ்திரங்களைப் படித்திருக்கலாம். ஆனால் உனக்கு அதுபலம் உனக்கு இன்னும் போதாது. இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்று கூட்டக்கூட உனக்குத் தெரியவில்லையே அப்பா!" என்று.

“நீதான் கூட்டிச் சொல்” என்றான் கரிகாலன்.

சைவத் துறவியார் கரிகாலனை நோக்கி, “ஓர் இகழ்ச்சிச் சிறிப்பை உதிரவிட்டுப் பேசினார். “சொல் கிறேன் சேன்: வேங்கி நாட்டில் நாம் பிரித்தபிறகு முதல் முதலாகப் பிறும்ம மாராயன் மானிகையில் உன்னைச் சந்தித்தேன். அது பெரிய சதிக்கூடம் என்றும், அங்கு நடக்கும் சதியில் வேங்கி நாட்டு அரசமகள் திரஞ்சனா தேவிக்குப் பங்கு உண்டென்றும் வதந்தி பலமாக இருந்தது. நீ உன் மோதிரத்தைக் காட்டியதும், பிறும்ம மாராயன் என் வார்த்தைகளைப் புறக்கணித்து உன்னை உன்னை அழைத்துச் சென்றபோது, அவருக்கு உன்னிடத்தில் ஏற்பட்டுள்ள நம்பிக்கையைப் பார்த்தேன். அன்றிரவு நீ என்னைத் தப்புவிக்கச் செய்தானைத்து வந்தபோது காலவன் நடந்து கொண்ட முறையைக் கவனித்தேன். சரி, நீ பிறும்ம மாராயன் நம்பிக்கைக்குப் பூரணமாகப் பாத்திரமாய் விட்டாய் என்று உணர்ந்தேன். என்னைத் தவிர இன்னொருவனாயிருந்தால் சிறையிலிருந்து தப்பிய சின் வேங்கி நாட்டை விட்டு ஓடியே திரும்பிய. ஆனால் நான் அப்படிச் செய்யவில்லை. அங்கிருந்து நடத்ததை வில்லாய் விசாரித்தேன். ஜெயசிம்மன் உன்னை அரையன் ஜராஜன் மகனென்று பறைசாற்றியது, பிறகு உன்னை விஷடப்படி அரண்மனையில் உலாவவிட்டது எல்லா நிறையும் அறிந்தேன். அதிலிருந்து சில முடிவுகளுக்கு தீர்ந்தேன்.”

“ஓகோ!”

“ஆ! நீ ஜெயசிம்மன் நம்பிக்கைக்கும் மட்டுமின்றி, பிறும்ம மாராயன் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமாயிருக்காய். பிறும்ம மாராயனோ அரசகுமாரியுடன் சேர்ந்து ஜெயசிம்மனை ஒழிக்கச் சதியிலிறங்கியிருக்கிறான். ஆகவே நீர்ப்பட்ட இரு கட்சியின் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமாய் குப்பலன் ஒன்று பெரிய அயோக்கியனாய் இருக்க வண்டும்; அவ்வது ஒரு பக்கத்துக்கு நன்மை செய்ய

அயோக்கியனாய் நடக்க வேண்டும். இந்த இரண்டில் நீ எப்படி என்று என்னால் ஊடுக்க முடியவில்லை.”

“பிறகு?”

“ஊடுத்தவர் இருவர். ஜெயசிம்மன் ஒற்றனான அரிஞ்சயனை நீ கடத்திச் சென்றதால், ஜெயசிம்மனும், உன்னை அயோக்கியனாக நினைக்கிறான். அரிஞ்சயனைத் தன் ஆகம் நண்பனென்று நினைத்திருப்பதால், அரச குமாரியும் உன்னை அயோக்கியனாக நினைக்கிறான்...” என்ற துறவியாரின் பேச்சை, “ஆகவே என்னைச் சிறை செய்வதில் திரண்டு பேருக்கும் மகிழ்ச்சி” என்று கரிகாலன் பூர்த்தி செய்தான்.

“ஆம் கரிகாலா! துந்தச் சத்திர்ப்பத்தில் என்ன செய்ய உத்தேசிக்கிறாய்? என்னுடன் சமரசம் செய்துகொண்டு, சத்திரப் பறவையாகத் திரிய உத்தேசமா? அல்லது என்னுடன் வேங்கி நாட்டுக்கு வந்து கோதண்டத்தில் பூரணனை விட உத்தேசமா?” என்று மீண்டும் பழைய வியாபாரத்துக்கு வந்தார் துறவியார்.

அவர் கேள்வி கேட்கும் முன்பாகவே அது விஷயமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்ட கரிகாலன், “ஜெயவர்மா, உன்னுடன் என்னை வேங்கி நாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்” என்றான்.

சேர நாட்டு ஒற்றனும் கரிகாலனும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை மெனனமாக நின்று அதுவரை கேட்டுக் கொண்டிருந்த முத்துத்தேவன், “கரிகாலா! கலாயியார் சொல்லதுபோல் வேங்கி நாட்டில் கழுத்துக்குக் கயிறு காத்துக் கொண்டிருந்தால்...” என்று ஆரம்பித்தான்.

“உயிர் போகும்! அவ்வளவுதானே முத்து” என்றான் கரிகாலன்.

“போக்கிக்கொள்ள வேண்டியது அவ்வளவு அவசியமா?” என்று வினவினான் முத்துத்தேவன்.

"அவசியமில்லை. என் உயிரை அவ்வளவு கவனத்தில் நான் இழக்கமாட்டேன். பயப்படாதே" என்று அவனுக்குத் தைரியம் சொல்லிய கரிகாலன், மீண்டும் சைவத் துறவியாரை நோக்கிப் பழைய முறையில் பேசத் தொடங்கி, "கவாமி! வேங்கி நாட்டுக்குப் புறப்பட ஏற்பாடு செய்யுங்கள். இன்னும் சில நிமிடங்களில் நாங்கள் சித்தமாகி விடுவோம்" என்று கூறினான்.

சைவத் துறவியார் அவன் போக்குக்குக் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் விழித்தார். "துறவியாரே! விழிக்க வேண்டாம். வேங்கி நாட்டில் எனக்கு எத்தகைய ஆபத்தும் நேரிடாது! புறப்படச் சித்தமாகுங்கள்" என்று மீண்டும் கரிகாலன் வலியுறுத்திக் கூறவே ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் துறவியார் கீழே சென்றார்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கோட்டை வாசலில் புரவிகள் சித்தமாக நின்றுன. சைவத் துறவியார் கரிகாலனுக்கும் முத்துத்தேவனுக்கும் முன்னும் பின்னும் இரண்டு இரண்டு வீரர்களைக் காவல் புரியவிட்டுத் தான் சில வீரர்களுடன் பின்னால் சென்றார். சுமார் மூன்று நாள் தூரமாகப் பயணம் நடந்தது. வழியில் நீராடி உண்டியலுத்தச் சிறிது சிறிது நேரத்தைத் துறவியார் வழங்கினாரே யொழிய, எந்த இடத்திலும் தயக்கமில்லாமல் கரிகாலனையும் முத்துத்தேவனையும் வெகு பத்திரமாக வேங்கி நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார். மூன்றாவது நாள் அந்த நேரத்தில் பிறும்மாண்டமான வேங்கி நாட்டுச் சாளுக்கியர்களின் கோட்டை அவர் கண்முன்னே எழுந்தது. துறவியார் அந்தக் கடைசி விநாடியிலும் கரிகாலன் மனத்தைக் கவலக்கப் பார்த்து, "கரிகாலா! வேண்டாம். இந்த இளவயதில் பிராணனை விடாதே. இனிமேல் உன் பொய் ஜெயசிம்மனிடம் பலிக்காது. இப்பொழுதுகூடச் செங்கதிர் மாலையை என்னிடம் ஒப்படைப்பதாக ஒரு வார்த்தை சொல். கண்ணிமைக்கும்

நேரத்தில் உன்னை விடுதலை செய்வினேன்" என்று சொன்னார்.

கரிகாலன் கண்கள் கோட்டை வாயிலை ஒருமுறை நோக்கின. பிறகு அவன் பெரிதாகச் சிரித்தான். "எதற்காகச் சிரிக்கிறாய் கரிகாலா?" என்று கோபத்துடன் கேட்டார் சைவத் துறவியார்.

"கவாமி! விடுதலை யாளுக்குத் தேவை?"

"ஏன், உனக்குத்தான்."

"நான் சிறைப்பட்டிருந்தாவல்லவா எனக்கு விடுதலை வேண்டும்?"

"இப்போது சுதந்திரமாயிருக்கிறாயோ?"

"சந்தேகமென்ன?"

சைவத் துறவியார் கரிகாலனை உற்றுப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையில் பொருளைப் புரிந்துகொண்ட கரிகாலன் "துறவியாரே! எனக்குப் பைத்தியமில்லை. பைத்தியம் உமக்குத்தான்" என்றான்.

"எனக்கா!" ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்தார் துறவியார்.

"ஆமாம் துறவியாரே! உமக்கும் அரசர்கள் வழக்குத் தெரியுமல்லவா?" என்று கேள்வியை விசினான் கரிகாலன்.

அவன் என்ன சொல்கிறானென்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத துறவியார், "ஆமாம் தெரியும்!" என்றார், பதில் சொல்லியாக வேண்டும் என்பதற்காக.

"அரசர்கள் வழக்கப்படி தூதனைக் கைது செய்ய முடியுமா?"

"முடியாது."

"அப்படியானால் என்னைக் கைது செய்ய முடியாது?"

"ஏன்? நீ...?"

"சோழ நாட்டுத் தாதன். பிறும்ம மாராயருக்குப் பதில் வேங்கி நாட்டின் இனி நான் தான் தாதன்."

துறவியார் ஒரு கணம் கல்லாய்ச் சமைந்தார். பிறகு 'இவன் பொய்க்கு என்னையே இன்னையோ' என்று விவந்தார்.

"துறவியாரே! நான் சொல்வது பொய்யல்ல. என்னுடன் வாரும். சிறிது நேரத்தில் புரிந்து கொள்வீர்" என்று சொல்லிய கரிகாலன், சோட்டைக்குள் புரவியைத் தட்டி விட்டான். சைவத் துறவியாரும் மற்ற வீரர்களும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். சோட்டை வாசலி லிருந்து நேராகப் பிறும்ம மாராயன் மாளிகைக்குச் சென்ற கரிகாலன், முத்துத்தேவனை மாளிகைக்குள்ளே அனுப்பிக் காரியஸ்தனை வரவழைத்தான். முத்துத் தேவனால் விஷயத்தை உணர்ந்துகொண்ட காரியஸ்தன், அவசரம் அவசரமாக வெளியே ஓடியது. "பிரபு வரவேண்டும். பிறும்ம மாராயர் தனியே அறை சுத்தமாகத்தானிருக்கிறது. தங்களைத் தோட்டத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் ஒரு விநாயகியில் செய்து முடித்துவிடுகிறேன்" என்று கரிகாலனை மிகுந்த பணிவுடன் வரவேற்றான்.

கரிகாலன் சைவத் துறவியாரை நோக்கித் திரும்பி, "துறவியாரே! இனி என்ன செய்ய உத்தேசம்? என்னைச் சிறைக்கூடத்தில் அடைக்க உத்தேசமா? அவ்வது இங்கேயே விட்டுச் செல்வ உத்தேசமா?" என்று வினவினான்.

இதைக் கேட்ட காரியஸ்தன் பதைபதைத்துப் போனான். "என்ன! சோழ நாட்டுத் தாதரைச் சிறை செய்வதா? அப்படிச் சிறை செய்வதானால் இங்கு நூறு சோழ நாட்டு வீரர்களைக் கொன்ற பிறகுதான் அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முடியும்" என்று கூறியதன்றி கையைத் தட்டி ஏதோ சமிக்ஞையையும் செய்யவே, அடுத்த வினாடி பூரண ஆயுதம் தரித்த பத்துப்

பன்னிரண்டு சோழ நாட்டு வீரர்கள் வெகு துரிதமாக வெளியே வந்து, அங்கிருந்தவர்களைச் சூழ்ந்து கொன் டார்கள்.

"துறவியாரே, பார்த்தீரா?"

துறவியார் என்ன சொல்வதென்றதற்குள் மென்று விழுங்கினார். கரிகாலன் சோழ நாட்டு வீரர்களை மாளிகைக்குள் செல்லும்படி கட்டளையிட்டுவிட்டுத் துறவியாரைத் தனியே அழைத்துச் சென்று, "சுவாமி! ஜெயசிம்மனால் தங்களுக்கு எந்தத் தீங்கும் வராது. நான் இந்த ஊரைவிட்டு ஓடமாட்டேன். பயப்பட வேண்டாம். எந்த நிமிஷமும் தாங்கள் இந்த மாளிகைக்கு வந்து என்னைப் பார்க்கலாம். நாளை நானே ஜெயசிம்மனைச் சந்திக்கிறேன்" என்று உறுதி கூறினான்.

"உன் உறுதியை நான் எப்படி நம்புவது?"

"நம்புங்கள்; அத்துடன் இன்னொரு உறுதியையும் கொடுக்கிறேன். என்னுடைய வாழ்க்கைப் பணி திறைவேந் விட்டால், சோனுடைய செங்கதிர் மாண்பை யும் உம்மிடம் ஒப்படைக்கிறேன்."

"உண்மையாகவா?"

"என் வானில்மேல் ஆணையாக!"

"இப்பொழுது நான் என்ன செய்யவேண்டும்?"

"வீரர்களை அனுப்பிவிடும்."

"சரி."

"பிறகு என்னை உம்முடன் அழைத்துச் சென்று, அரசருமாரியின் தந்தவனத்தில் விட்டுவிடும்."

"அது எப்படி முடியும்?"

"என்னை உமது கையாக அரசன்மனை வாசலுக்குள் அழைத்துச் செல்லும். பிறகு நீர் அரசன்மனைக்குள் செல்லும். நான் தோட்டத்திற்குள் செல்கிறேன்."

"பெரிய ஆபத்து கரிகாலா."

"நம் இருவர் சினைப்புமே நித்தியகண்டம் பூரண ஆயுசுதானே கவாமி!"

இறுதியில் அவன் ஏற்பாட்டுக்கு ஒப்புக்கொண்ட துறவியார். வேங்கி வீரர்களைச் சென்றுவிடுமாறு கட்டளையிட்டார். கரிகாலனும் முத்துத்தேவனைத் தாள் வரும்வரை மாளிகையில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டுத் துறவியாருடன் சென்றான். கரிகாலன் திட்டப்படியே சகலமும் நடத்தது.

கவாமியாரை நத்தவனத்தின் முகப்பிலே பிரிந்த கரிகாலன், நேரே வசந்த மண்டபத்தை நோக்கிச் சென்றான். ஆனால், அவன் கடைசிவரை சொல்லவில்லை. நத்தவனத்தின் இடையே அல்லித் தடாகத்தின் கரையிலே அவன் கண் முன்னே எழுந்தது ஒரு காட்சி. அதைக் கண்டதும் அவன் கருத்திலேதான் எத்தனைப் புரட்சி!

41. 'வஞ்சகன் தீ!'

பாவலர் பாட்டிசைப்பதற்கும் காதலர் கருத்துக் குலைவதற்கும் காரணமான தன் வெண்ணிறக் கிரணங்களின் பால்வளையை வெண்மதி பாரெங்கும் விரித்திருந்தாலும், வேங்கி நாட்டின் அரண்மனைப் பூங்காவிலே அதன் சக்தி பன்மடங்கு அதிகப்பட்டுக் கிடந்தது. கோட்டைச் சுவரின் தோட்டக் கதவுக்கு அருகாமையில் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த உயர்ந்த மரங்களின் மூன் வரிசையிலிருந்த பாரிஜாதச் செடிகள் தங்கள் மலர்களை வேளாளை வெள்ளேறாத தரையில் உதிர்த்திருந்தாலும், அந்த வெண்மையைக்கூட வெண்ணிலவு ஓரளவு குறைத்திருந்ததால், அந்த மலர்களின் இதழ்கள் பனியில் வைக்கப்பட்ட வெள்ளிக் கட்டிகளைப் போல் சற்றே ஒளி மங்கியும், அந்த மரங்களின் காரணமாக மிதமிஞ்சியே மயக்கும் சக்தியையும் பெற்றும், விண்ணை நோக்கி நகைத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தச் செடிகளுக்குச் சற்று அப்பால், இவற்றை மரத்தின் முடிகளைகளில் தொத்தி ஏறி, காற்றில் மெல்ல ஆடிக்கொண்டிருந்த நித்திய மல்லிகைக் கொடியின் நீண்ட மலர்கள் மட்டும் சத்திரகிரணங்களால் மூன்றிலும் அதிக வெண்மையை அடைந்து, காற்று அதிகமாக வீசும் போதெல்லாம் வெளியே கொத்துக் கொத்தாகத் தலையை நீட்டி, வெண்மையிழந்து தரையில் கிடந்த பாரிஜாத மலர்களை நோக்கிப் பரிகசித்து, பரிகசித்து, மீண்டும் பச்சைக் கொடிகளுக்கிடையே பதுங்கிக் கொண்டன. நத்தவனத்தின் அடர்த்தியான அந்தப் பகுதியிலிருந்த செண்பக மரங்கள் சில தங்கள் பொன்னிற மலர்களை ஏராளமாகத் தரையில் உதிர்த்திருந்தன. அந்த மலர்களில் பல கீழேயிருந்த முட்டைகளில் தொத்திக் கொண்டும், மரத்தின் கீழ்க் கருமை தட்டிக் கிடந்த இருளின் காரணமாக அடியோடு கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து கிடந்தாலும், மிக

ரம்மியமான கசத்தத்தை நந்தவனம் முழுவதும் பரப்பித் தங்கள் இருப்பிடங்களைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன. வசந்த மண்டபத்தில் முகப்பிலே கொண்டிருந்த கோடிசம்பங்கி மலர்களும் தங்கள் பச்சை இரத்த கொடிசம்பங்கி மலர்களும் வாய் இறந்து நகைத்து எத்தனை நறுமணம் எழுப்பினாலும், உயர்ந்த மரங்களில் புஷ்பித்ததால் இறுமாப்படைந்திருந்த செண்பக மலர்கள் சம்பங்கி வாசனையைத் தாவி விடப்பவிடாமல் அடித்து, தங்கள் ராஜ்யத்தையே அந்த நந்தவனம் பூராவிலும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. அந்த அரசாட்கிக்குக் கட்டியம் கூறிக் குயிலினங்கள் சில மாங்கனிலிருந்து 'கூ' வென இன்னிசை விடப்பின.

கரிகாலன் கருத்தை மயக்க இயற்கையில் இந்த அஸ்திரங்களே போதுமே; அப்படியிருக்க, விது எதற்காக அந்தப் பெரிய மோகனாஸ்திரத்தை எடுத்து அவன் கண் மூட்பாக விச வேண்டும்? அழகுசுவை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்த அந்த இன்பச் சூழ்தலையிலே, நந்தவனத்தில் நடுவிலேயிருந்த அல்லித் தடாகத்தின் கரையிலே, பசும்பூல் விரித்திருந்த மரசுதப் பாயிலே, இயற்கை விசிய மோகனாஸ்திரம் போலும், சற்றே அப்பால் தோளையை விரித்துப் படுத்தத் தன்னை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த ஆண் மயிலுக்குப் பெரும் போட்டி போலும், சேலையின் அடிப்பாகம் வேசாக அமைந்து கிடக்கப் பேரெழிலுடன் படுத்திருந்தான் விமலாதித்தன் மகன் திரஞ்சனாதேவி.

இடது கையைத் தலைக்குக் கொடுத்துத் தூக்கி, உடலை ஒருக்களித்து அல்லிக் குளத்திலே கண்களை நாட்டிப் படுத்திருந்ததன் விளைவாக, அவன் உடல் எழிலின் பாகுபாடுகளைக் கவனித்த கரிகாலன், உலகத்தை அழகுபடுத்த மலைகளையும் பள்ளத்தாக்குகளையும் இயற்கை சிருஷ்டித்திருக்கும் காரணத்தை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டான். அவனையும் அவனுக்கு அப்பால்

அல்லித் தடாகத்தின் மற்றொரு வளைவிலே படுத்திருந்த மயிலின் விரித்த தோகையிலிருந்த கண்களையும் பார்த்த கரிகாலன், மன்னன் மகளின் கருமை பாய்ந்த மலர்விழிகளுக்கு முன்னால், இத்தனை கண்களும் என்ன செய்ய முடியும் என்றே எகவலினான். 'தோகையில் கண்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றனவே என்று இறுமாப்புக் கொண்டதே மயிலே! மன்னன் மகளின் எழிலை ஆராயும் திறனுள்ளவனுக்கு இந்த மாதிரி வண்ணச் சுழிகள் ஆயிரமிருப்பது புலப்படும்' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

அவன் படுத்திருப்பதைத் திரத்தில் கண்டதால் மௌன ஓசைப்படாமல் அவன் பின்புறத்தே கரிகாலன் வந்து நின்றதாலும், உள்ளத்தே ஏதோ எண்ணங்கள் ஓடியதால் சித்தத்தை எட்கோ அனையலிட்டுக்கொண்டிருந்ததாலும், பின்னால் ஓர் ஆண்மகன் திற்பதை அறவே அறியாது, அவன் தன்னை உற்று உற்றுப் பார்த்து அகல ஆராய்ந்து விநாடிக்கு விநாடி உன்மத்தம் ஏறி, கருத்து அடியோடு குலையும் நிலையை அடைத்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதை உணராமலும், தூண்டு விநாடிகளுக்குக் கொழுமுறை உடலை அசைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டும், தரையில் புற்களுக்கிடையில் கிடத்த சிறு கற்களை வலது கையில் எடுத்து அவ்வப்பொழுது அல்லிக் குளத்தில் எறிந்துகொண்டும் படுத்திருந்தான் அந்தப் பேரழகி. அவன் அழகிய உடல் சில வேளைகளில் அசைத்தும் சில வேளைகளில் அளவுக்கு அதிகமாகப் புரண்டும் கிழியிருந்த பசும்பூல் தரையின் வாவண்ய அம்சங்களை அடிக்கடி படிய விட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்த கரிகாலன், அந்த புற்றரையாகத் தானிருக்கக் கூடாதா என்று எண்ணிப் பரிதவித்தான். அந்தப் பரிதவிப்பிலிருந்து விடுதலையை அடைய அதன் மீதிருந்த கண்களை அகற்றி, அல்லித் தடாகத்திலே கண்களைப் பதியவிட்ட கரிகாலனுக்கு சாத்தியை அளிப்பதற்குப்

பதிலாக அவிக்குளம் அல்லவையே அளித்தது. அந்தத் தடாகத்திலே படர்ந்திருந்த பல அன்னி மலர்களிடமிருந்து பிசிந்து நின்ற கரையின் ஓரத்திலே பச்சைப் பசுவெண்ப் படர்ந்திருந்த பாசியின் மத்தியிலே சுதிரவன் மறைவாக முகங்குவித்து நின்றிருந்த இரு தாமரைகளையும், கரையிலே பாசியை விடப் பச்சையாகப் படர்ந்திருந்த பசுந்தரையிலே படுத்துக் கிடத்த எழிலுடனிலே வளைந்திருந்த வனப்பின் பகுதிகளையும் கவனித்த கரிகாலன், 'இந்த அழகுக்கு அது எப்படி கடாதும்' என்று எண்ணினான். அந்த உவமையும் உவமைக்குக் காரணமும் தன் கண்ணெதிரே நின்றதாலும், தன் மனதளவுப் பெரிதும் அமைக்கழித்ததாலும் பெருமூச்சொன்றையும் விட்டான்.

அதே சமயத்தில் அவனின் மனதளவுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த திரஞ்சனாதேவியும், தன் கொரு பெருமூச்சு விட்டாள். அந்தப் பெருமூச்சைப் போகும் கஷத்திருப்பதைக் கவனித்த கரிகாலன், 'அவள் புகத்திலும் அந்தச் சோகக்குறி பூணமாய் நிற்கவாது' கண்டான். பெருமூச்சு விட்டதால் அவன் உடல்சுட்டு நடுக்கமாகவே எழுந்து தாழ்த்தவைப் பார்த்த கரிகாலன், அவன் சித்தத்தைச் சோகம் அளவுக்கு அடிமையாகவே தன் கொண்டிருந்ததைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். அப்படியுப் புரிந்துகொண்ட போதிலும் அவன் இதயத்திலே அவன் சோகத்தைக் கண்டு பரிதாபம் ஏற்படவில்லை. ஆனால், அவன் உடல் எழுந்து தாழ்த்ததால் அவன் எழிலிடங்சனின் ஏற்பட்ட அசைவுகள் அவன் இதயத்துக்கும் தாபத்தையே அளித்தன.

காமத்துக்கு இலக்காகிறவனுக்குத்தான் எத்தனை கடின இதயம்! ஆனால் தான் கடினப்பட்டு விட்டதை அந்த இதயம் ஒப்புக்கொள்கிறதா? காதல் சரித்திரத்திலேயே அதுதான் கிடையாதே! அந்தத் தருணத்தில் கரிகாலன் இதயத்திலே அநுதாபமென்னும் போர்வை யிருந்ததெவொழிய உண்மையில் காமதாபமே நிரம்பிச்

கிடத்தது. அவன் உடலின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் கண் கள் ஆராய்ந்தன. கண்கள் ஆராய்ந்த விஷயங்களைக் கருத்தி அவை முற்பட்டது. இந்த ஆராய்ச்சியாலும் அசைவாலும் உணர்ச்சி வெள்ளம் உடலெங்கும் பாய்ந்து பேரனைகளாக மாறி, கரிகாலனைப் பேயாட்டமாக ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஒருக்கவித்துப் படுத்த அந்த நிலையில் அவன் உடலின் உச்சத்தளையிலிருந்து உள்னல் தாங் வரை எத்தனை வளைவுகள்! எத்தனை குறுகல் தட்டங்கள்! எத்தனை விஸ்தாரப் பிரதேசங்கள்! எத்தனை மளிகை! துயறவை ஒவ்வொரு புஷ்பச் செடிக்கும் ஒவ்வொரு புஷ்பத்திலும்கொண்டுக்கொண்டு பறந்து; ஆனால் பெண்களிடம் சுகம் புஷ்பங்களையும் வாரி இறைத்து அவர்களைப் புஷ்பச் சோகையாக அடித்திருப்பது ஏன்? இப்படி உடலளவும் ஏதோ நினைத்துக் குலைந்திருந்த கரிகாலன் உரவல் மண்ணின் மகள் அறியாவிட்டாலும், கருத்தை அப்படியும் துப்படியும் ஆட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததில் பார்த்துவிடவே, அதுதோகையை ஓர் உதவியாகக் கொண்டு எழுந்து புது மனிதனைக் கண்ட கரிகாலன்தான் என்றவோ ஒரு முறை இரைந்து கொண்டது.

அபகரித்தின் சக்தி அளவிட முடியாததல்லவா? துயறவை அதுவரையில் சிருஷ்டித்த இந்திர ஜாலங்களை வெல்லும் மயலின் அந்த ஓர் அபகரக் குரல் சிதற அடித்து விட்டதாலும் அது எதிர்த் திசையை நோக்கிய காரணத் தாலும் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்ட திரஞ்சனாதேவி மருண்ட தன் விழிகளைப் பின்புறம் திருப்பினாள். சாதாரணமாகக் கருணை பொங்கெழியும் அந்த விழிகளில், திரும்பிய சில விநாடிகளுக்குள்ளாகப் பவலிதப் பார்வைகள் பளிச்சுப் பளிச்சென்று தோன்றி மறைந்தன. ஓர் ஆடவன் தன்னைப் படுத்த நிலையில் பார்த்து விட்டானே என்பதால் வெட்கம்; அப்படியுப் பார்த்தவன் கரிகாலன் என்பதால் ஒரு கணம் உன்ரூ

உவளை; அடுத்த கணம் தன்னை வஞ்சித்த அயோக்கியத் தன் முன்னே வந்து நிற்கிறானே என்பதால் சீற்றம். இத்தனை உணர்ச்சிகளும் மின்னல் வேகத்தில் உள்மே எழுந்ததால் அவை பார்வையிலும் மாறி மாறி உதயமாடு மறைந்தன. இறுதியில் சீற்றமே கண்களில் தென்பட்டிருந்தது. ஆனால் உள்மே எழுந்த சீற்றத்தை மன்னன் மகள் ஓரளவு அடக்கிக்கொண்டதால், கண்களில் அநிக் சீற்றம் புலப்படாமல், உள்மே கொத்தளிக்கும் தீப்பழப்பு இருந்தாலும் வெள்குறு புனையை வெளிக்காட்டும் சரிமையைப்போல் விளங்கினாள். அவள்.

அவளைக் கண்டதும் அவள் கரங்கள் புடவையை இழுத்து உடலை நன்றாக மூடிக்கொண்டன. அரியாசனத்தில் உட்கார்ந்து எதிரே சிறைப்பட்டு நிற்கும் வீரோதயைக் காண்பது போல், புன் தளரவில் உட்கார்ந்திருந்த போதிலும், மிகக் கம்பீரமாகவே கரிகாலன் மீது அவள் கண்கள் பதிந்தன. அவன் பார்வையிலிருந்தது சீற்றமே, வெறுப்பா என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாத கரிகாலன், அதை அறிந்துகொள்ள விரும்பி ஏதோ பேச வாயெடுத்தான். ஆனால் வார்த்தைகள் அவன் வாயைவிட்டு வெளிவருமுன்பாக நிரஞ்சனாதேவியே பேச ஆரம்பித்து, "தன் வானை எனக்கு அடிமையாக்கிய காலவன், மீண்டும் வேங்கி நாட்டில் காலை வைத்திருக்கிறார் போலிருக்கிறது" என்று மிக இகழ்ச்சிபுடன் வார்த்தைகளை உதிர்ந்தான்.

அவன் சொற்களில் முழு அர்த்தத்தையும், அவன் குரலில் தொனித்த இகழ்ச்சியையும் விநாடியில் கண்டு கொண்ட கரிகாலனின் மனத்தில் முன்பாகக் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகள் எழுந்து தாண்டவமாடவே, "அன்று அந்த இரவில் என்வாள் உனக்கடிமை என்று பேசிவிட்டு, ஊரை விட்டே ஓடிவிட்ட பேடியே! நிரும்பவும் வந்துவிட்டாயா?" என்று கேட்பதற்குப் பதிலாகவே, மன்னன் மகள் மரியாதையென்ற வெல்ல மூடிக்குள் விஷ மாத்திரையை வைத்துத் தனக்கு அளிக்கிறாள் என்பதைச் சந்தேகமறப்

புரிந்து கொண்டவனாய், ஏதும் பேச வாயெழாமல் நின்றான்.

அவன் பதில் சொல்ல முடியாமல் வாயடைத்து நிற்பதைப் பார்த்த அப்பேரழகி, மீண்டும் தன் சொல்லம்புகளை அவன்மீது வீசத்தொடங்கி, "ஏது ரூடாமணி விஹாரத்தில் தர்க்க சாஸ்திரம் படித்த அறிவாளிக்குப் பதில் சொல்லக்கூட நா எழவில்லை?" என்று மீண்டும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான்.

அதுவரை அவன் எழில் விளைவித்த வளையை அவளது கடுசொற்கள் ஓரளவு கத்திரித்துவிட்டதால் சற்றே கயநிலைக்கு வந்த கரிகாலன், "ஆற்றுக்கு அணை போடலாம் நிரஞ்சனாதேவி! ஆனால் ஆத்திரத்தில் பேசும் பேச்சுக்கு அணை போட முடியாது. தர்க்க சாஸ்திரத்தில்கூட அதற்கு வழியில்லை" என்றான் மெதுவாக.

நிரஞ்சனாதேவி உட்கார்ந்திருந்த நிலையிலேயே தலையைத் தூக்கி மீண்டும் அவனை நோக்கினாள். அந்த வீரனுடைய குழந்தை முகத்தில் துயரமே தாண்டவமாடுவதைக் கண்ட அவன் மனத்தில் ஒருகணம் அநுதாபம் உதயமானாலும், உள்ளத்தே சில நாட்களாக வேரூன்றி விட்ட வெறுப்பு அதைச் சட்டென்று அடக்கிவிடவே, "ஆத்திர பேச்சா! யார் ஆத்திரமாகப் பேசுகிறார்கள்? என் பேச்சில் பதட்டம் தெரிகிறதா?" என்று வினவினாள்.

"எரிமலைகூடத் தீப்பிழம்பை வெளியில் காட்டுவதில்லை, அரசகுமாரி!" என்று வெறுப்புடன் பதில் சொன்னாள் கரிகாலன்.

அவன் பதிலில் புதைந்து கிடந்த அர்த்தத்தை ஊகித்துக்கொண்ட அரசகுமாரியும், உவனையில் அவனுக்குத் தான் குறைந்தவள் அல்லவென்று நிரூபிக்கத் தொடங்கி "புல்லில் மறைத்து கிடக்கும் பாம்புகூடத்

தாம் கண்ணுக்குத் தெரிவதினலை. "ஆனால், அது எரி மனவையிட மோசமல்லவா?" என்று வினவினான்.

அவன் அந்த உவமையை எதற்காகச் சொன்னான் என்று புரிந்தே இருந்தது கரிகாலனுக்கு. இருந்த போதிலும் அவன் வாயிலிருந்தே அவன் நெஞ்சத்திலிருக்கும் முழு வெறுப்பையும் உணர்ந்துகொள்ளும் எண்ணத்துடன் கேட்டான். "அது எப்படி மோசம் அரசுமாரி?" என்று.

"எரிமலை எப்படியும் தப்பிழந்துவிடக் கூடும்; அது கண்ணுக்குத் தெரியும்..."

"உம்..."

"அதிலிருந்து தப்பியோட முடியாதது சல் சமயத்தில் அவகாசமும் இருக்கும். கப்பல் முயற்சியாவது செய்வாம், ஆனால்..."

"ஆனால்?"

"பாம்பு அப்படிக்க, சோழ நாட்டின் வீரர்; தாம் அபரித்திருக்கும் போது தமது பக்கத்திலேயே வணைத்து வணைத்து வந்து கடித்துவிடும். தாம் வளங்கும் புள்ளி உறையும். தாம் பாள் ஊற்றும் துறியே வளரும். ஆனால் அந்தப் பாதுகூடப் பதில் தமக்கு நஞ்சையே அளிக்கும். பாள் வெண்மையானது. வெள்ளை மனத்துடன் தாம் பிறகுக்கு அளிக்கும் தம்பிக்கையையும் அப்பேர்ப்பட்டதுதான். அதற்குப் பதில் பலர் நம் வாழ்க்கையில் நஞ்சையே கவகிறார்கள்."

"உங்கள் வாழ்க்கையில் யார் நஞ்சைக் கவந்தார்கள் அரசுமாரி?" என்று கரிகாலன் கேட்டான்.

இந்தக் கேள்விக்கு உடனே பதில் சொல்லாத அரசுமாரி மேனின் எழுத்து நின்று கரிகாலன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினான். கம்பிஷம் சிறிதும் இல்லாத கண்கள் அவனைத் திரும்ப நோக்கவே, அவன் கண்களில்

சற்று நேரம் குழப்பம் தெரிந்தது. "கபடம் சிறிதும் இல்லாத இந்தக் கண்களை உடையவன் எப்படி நச்சுப் பாம்பாக இருக்க முடியும்? ஆனால் இவன்தானே அரிஞ்சயனைக் கடத்திச் சென்று சோழர் சிறைக்கு அனுப்பி வைத்தான்? அப்படிவிருக்க, இவன் எப்படி வஞ்சகனாக இவ்வாதிருக்க முடியும்? இவன் நீர்மலமான கண்களில் பயத்தின் சாயையே கூட இல்வையே! அகத்தினமூல முகத்தில் தெரியும் என்ற பழமொழியும் பொய்யா?" என்று பலவாறாகச் சித்தித்த அவனை மேலும் குழப்ப பாணங்களைப் போல் வெளி வந்தன கரிகாலன் சொற்கள்: "என்ன சித்திக்கிறீர்கள் அரசுமாரி! வெளிப்படையாகத்தான் சொல்லுங்களேன். நீ தான் வஞ்சகன், நீ நச்சுப் பாம்பு, உதவுவதுபோல் பாசாங்கு செய்து, என்னை ஏய்த்துவிட்ட சயவன் நீ என்று. இதில் தயக்கம் எதற்கு?"

நேடியான இந்தத் தாக்குதலுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியவில்லை அரசுமாரிக்கு. அவனுடன் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் வசந்த மண்டபத்திற்குச் செல்ல ஓர் அடியெடுத்து வைத்தான். அவன் தடையை "அரசுமாரி!" என்ற கரிகாலன் சொல் சட்டென்று தடுத்து நிறுத்தியது. அவனுக்கு முதுகுப்புறத்தைக் காட்டி மண்டபத்துக்குச் செல்ல அடி எடுத்து வைத்த மன்னன் மகள் தனையைத் திரும்பி அவனைப் பார்த்து, "அதிகாரம் பலமாயிருக்கிறதே!" என்றான்.

"அநீதியாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவனுக்குள்ள உரிமை அது!"

"குற்றம் சாட்டியது யார்?"

"நீங்கள்தான் வஞ்சகன் என்றீர்கள்."

"நெஞ்சைத் தொட்டுப் பாருங்கள்; அது உண்மை என்று தெரியும்."

"நெஞ்சைத் தொட்டுத்தான் சொல்லிறேன், அதில் வஞ்சகம் தெரியவில்லை."

"பீன் என்ன தெரிவித்தது?"

"ஒரு வஞ்சியின் அறியாமை தெரிவித்தது. சத்தர்ப்ப சாட்சியத்தால் ஒரு பேதை கருத்திழந்த கதை விளங்கு கிறது."

"அப்படியானால் உண்மை?"

"அந்த மரங்களின் மறைவுக்கு வாராங்கன் "

அரசகுமாரி நன்றாக அவனை நோக்கித் திரும்பி, அவன் மீது சந்தேகப் பார்வையொன்றையும் நாட்டி, "உண்மையைச் சொல்ல மறைவு எதற்கு?" என்று வினவினாள்.

"அவசியமிருக்கிறது; வாராங்கன் என்னை நம்புங்கள்" என்றான் கரிகாலன்.

"ஒரு முறை உங்களை நம்பியேன்."

"நான் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்கவில்லை."

"அதற்கு அத்தாட்சி?"

"இங்கு நின்று பேச வேண்டாம். ஜெயசிம்மன் கண் களில் நாம் பட்டுவிட்டால் பேராபத்து. இப்படி வாராங் கன், அரசகுமாரி, பயப்படாதீர்கள்" என்று அவனுக்குத் ததவியுட்டி மரங்களின் மறைவுக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றான். அதே சமயத்தில் மரக்கூட்டத்தின் இருனி லிருந்து வெளியே வர முயன்ற ஓர் உருவம் எதிரே வந்த இருவரைக் கண்டதும் அவசர அவசரமாக மீண்டும் நிழலடித்த இடத்துக்குச் சென்று, ஒரு மரத்தின் மறைவில் பதுங்கிக் கொண்டது. அந்த மரத்தின் அடிக்கே கரிகாலனும் அரசகுமாரியை அழைத்துச் சென்றான்.

42. இருளில் மறைந்த இருவர்

ஆவிரம் சந்தேகங்கள் அகத்தே எழுந்து அவைமொத அரசகுமாரி கரிகாலனைப் பின்தொடர்ந்து நத்தவனத்தின் மரங்களிலிருந்த அடர்த்தியான பகுதிக்குள் நுழைந்தான். மரங்கள் நெருக்கமாக வளர்ந்திருந்ததால் இருள் மண்டிக் கிடந்தாலும், மரக்கிளைகளிலிருந்து இலைகளின் இடுக்கு களில் வழியாக உள்ளே நுழைந்த சத்திரக் கிரணங்கள், மேல்வ நடந்து சென்ற நிரஞ்சனாதேவியின் அழகிய உடலின் மீது வட்ட வட்டமாக நாணயங்களைப் போல் விழுந்து விழுந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்ததன் காரணமாக, சத்திரமே அந்த அழகை ரசித்து அரசகுமாரிக்குக் கசகாபிஷேகம் செய்கிறானோ என்ற பிரமை ஏற்பட்டது. அவன் தாக்கனிக்குமிடம் தேடி வருவதை எண்ணி தானோ என்னவோ, மரக்கிளைகளிலிருந்த குயில்கள் முன்னலிட அதிகமாகக் கீதங்களைப் பாடின, அந்தப் பாடலுக்கும் பக்க வாத்தியங்களைப் போல் அரசகுமாரி யின் காற்சிலம்புகளும் 'ஜல் ஜல்' என்று கஞ்சிராவின் சகங்கைச் சப்தத்தை எழுப்பின.

மேலே மரக்கிளைகளிலிருந்து எழுந்த குயில்களின் இன்ப கீதமும் தரையிலே தனக்குப் பின்னால் சப்தித்துக் கொண்டு வந்த மன்னன் மகளின் காற்சிலம்புகளின் ஒலி யும் கூடில் விழுந்ததால், கரிகாலன் மனதிலே எத்தனையோ இன்ப உணர்ச்சிகள் எழுந்து தாண்டவ மாடினாலும், திடீரெனத் திரும்பி அந்த அழகியை வளைத்துத் தழுவ அவன் கரங்கள் துடித்தாலும், அவனுக்குத் தன்மீது ஏற்பட்டிருந்த அருவருப்பு, அவநம்பிக்கை இவற்றின் காரணமாகவும், தன் முன்னே திற்கும் பெரிய பணியை எண்ணிப் பார்த்ததன் விளைவாக லும், அவன் தன் உள்ளத்திலே எழுந்த உணர்ச்சிகளைச் சிறிதும் வெளியே காட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டு

எதிரேயிருந்த செண்பக மாத்துக்குச் சென்று, அதன்மீது
சாய்ந்துகொண்டு நிரஞ்சனாதேவியை நோக்கி
திரும்பினான்.

மண்ணின் மகள் மனத்திலும் உணர்ச்சி அடைந்த
கடலன்களையெல்லாம் பெரிதாக எழுந்தது. பெரிசென்றவர்களை
போட்டு, அவன் இதயக்களையிலே தாபநீரை லுந்தி
இறைத்தது. மண்ணை அரித்து, சின்னஞ்சிறு லுந்தியை
உறுத்தித் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்த கண்ணாடி
'சாதுக்கிய லீலாசனாக்கை அஞ்சி, கோட்டையின் ராஜ்ய
கதலின் மூலமாக வடிவத்துக்குச் சம்பந்தம் புகுந்த
தேரியாக அந்த வானியை தன் வாழ்க்கையில் ஊர்வோ
தாரம் சம்பந்தப்பட்டுவிட்டான்' என்பதை எத்தனை
நினைக்கக் கூடுதலாகப் போத்சரியாயிருந்தது. அவன்
செய்தவஞ்சகம், தன் தண்டனாக நிடித்து ஜெயசீமையின்
கையாளாக மாறிய வித்தை, அவன் அன்றொரு நாள்
இரலில் வசந்தமண்டியத்தில் தன் பன்னியைநாசனா
தருகிற தன் காரில் சூரியப் பொய்யான மொழி
ஆகிய ஒவ்வொரு நிமிஷமாயும் நினைத்து உன்
வெதுப்பினான் தாபசனாதேவி. இவனுடைய
அயோக்கியத்தையும் தீவிரமாக தாரம் வெளியிடும்
இவனை நம்பி, இவன் தன்மேலும் சொல்லக்கூடிய
பொய்களைக் கேட்க வந்திருக்கிறேன்; இது என்
பேதைமை!' என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொள்
மண்ணின் மகள், "இவன் என்னும் எதுவாகத்தான்
இருக்கும்?" என்பதை ஆராயும் எண்ணத்துடன் தன்
முன்னதாகப் பேச முற்பட்டாள். "குடாமணி வினாத்த
வீரரே! இங்கு ஏன் என்னை அழைத்து வந்தீர்கள், என்
ரகசியத்தைச் சொல்ல இந்த மறைவிடத்திற்கு
கூப்பிட்டீர்கள்?" என்று வினவினாள்.

அவன் குரலிலே இருந்த ஏளனத்தையும் வெறியை
யும் கவனித்த கரிகாலன், அவன் முகத்தையும் தூர
முற்பட்டானாவானாலும், இருளின் விளைவாகப்

புராவாக முடியவில்லை. இருந்தபோதிலும் அவன்
முகத்திலே விழிப்பு தெற்றியையும் கண்களையும் மாத்திரம்
காட்டிக் கொடுத்த எந்திர விரணமொன்றன் உதவியாக
ஓரளவு அவளுக்குத் தன்மீது இருந்த கோபத்தின் ஆழத்தை
யும் கொறுப்பின் வேகத்தையும் உணர்த்து கொண்டான்.
'அழகமும் விஷமும் கலந்திருக்கிறதான் பெண்' என்று
பெரியார்கள் கூறிவிரும்புபது எத்தனை உண்மை என்பதை
அந்த விதப்படியே புரிந்து கொண்டான் கரிகாலன். தன்
எதினை அப்பாடத்தல், புருஷன் வாழ்க்கையில் அழக
மானப் பெரியவர்கூடிய எந்திரை, கருத்து மாறுபட்ட
மாத்திரத்தில் விஷத்தை வார்த்தும் கருதாகமாக மாற
முடிவதில், என்னை வித்திடும் என்று எண்ணிய கரிகாலன்,
'அழகம், அழகமும் தூண்டுமே பாற கடலிலிருந்து
தானே மிதக்கிறது, உற்பத்தி ஸ்தானம் ஒன்று தானே!
ஒன்றிருக்கமிடத்தில் மற்றொன்று இருக்கத்தானே செய்
யும்! இவ்விதத்தில் தன்மை தீப்படியிருக்க, இவன் மீது
குறைபாடு என்ன பயன்?' என்று தர்க்கரீதியில் தன்னைச்
சமாதானம் செய்து கொண்டாலும், 'கோத்தனிக் கும்
மனோ தீவிரமீதுக்கும் இவனிடம் நான் சொல்லப்
போகும் விஷயம், இன்னும் அதிக அவதம்பிக்கையை
விளைவிக்கும், இதற்கென்ன செய்வது?' என்று தடுமாறிப்
பதிலெதும் சொல்லாமலே நின்றான்.

அவன் மௌனத்திலிருந்தே அவன் உள்ளத்தில்
நினைவை உலர்த்த நிரஞ்சனாதேவி, "ஏன் பேசாமல்
நிற்கிறீர்கள்? இவ்வு ஏறிக்கொண்டே போகிறது,
அரண்மனைக்குப் போயிருக்கும் மாலினியும் வரும் நேரமா
யிற்று. சொல்ல எதாவது இருந்தால் சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்"
என்றான்.

"நிரஞ்சனாதேவி! நான் மிகவும் தர்மசங்கடமான
நிலையில் இருக்கிறேன்" என்றான் கரிகாலன், உணர்ச்சி
யால் சற்றே அசைந்த குரலில்.

"தர்மம் உங்கனிடமிருந்தால் சங்கடப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. தர்மம் தவறாகாக்கும்!" என்று கூறினான் நிரஞ்சனாதேவி.

"தவறையக் காத்துத்தானிருக்கிறது அரசகுமாரி! அதிலொன்றும், சந்தேகமில்லை," என்று சற்று ததையத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, அழுத்தியே பேசினான் கரிகாலன்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"உங்களுக்கு தன்றாகத் தெரியுமே அரசகுமாரி."

"எது?"

"என் தவறைய தர்மம் காத்திருக்கும் விஷயம்."

"புரியவில்லையே எனக்கு."

"புரியும்படி சொல்கிறேன் கேளுங்கள். என்னைச் சிறை செய்யும்படி ஜெயசிம்ம சாளுக்கியனை நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டீர்கள்..." என்று பதில் சொல்லிய கரிகாலன், அவன் உள்ளத்தில் ஏதாவது சலனம் ஏற்படுகிறதா என்பதை அறிய அவன் அழகிய விழிகளைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

நிலவின் கிரணத்தினால் அளவுக்கு மீறிய மயக்கும் சக்தியைப் பெற்றிருந்த நிரஞ்சனாதேவியின் விழிகளின் எந்தவிதச் சலனமுமில்லை. அழகையெல்லாம் அன்னிக் கொட்டும் அந்த விழிகள், அவன் ஆண் மகன் என்பதால் எத்தனையோ முறை வெட்கத்தால் பக்கவாட்டில் தாழ்ந்த அதே விழிகள், அன்று அவனைக் கூர்ந்து வெறுப்புடன் நோக்கின. அவன் சொன்ன பதிலிலும் அந்த வெறுப்பு தன்றாகப் பிரதிபலிக்கவே செய்தது. "ஆம் கேட்டுக் கொண்டேன்; உங்களைச் சிறை செய்து கோதண்டத்தில் மாட்டி உன்மையைக் கக்க வைக்க வேண்டுமென்று நான் ஜெயசிம்மனைக் கேட்டுக் கொண்டது உண்மைதான்!" என்றான் நிரஞ்சனாதேவி.

"எந்த உண்மையைக் கக்குவதற்கு?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"நீங்கள் யார் பக்கம் என்ற உண்மையை. என் சகோதரன் கட்சியா, அல்லது ஜெயசிம்மன் கட்சியா என்ற உண்மையை."

"அதை அறிவதால் பவன்?"

"உங்கனிடம் எச்சரிக்கையாயிருக்கலாம்; நம்பிக்கை மோசம் போகாதிருக்கலாம்."

"அப்படியென்ன நம்பிக்கை மோசம் செய்திருக்கிறேன்?"

"ஏன் பிரும்ம மாராயர் திட்டம் குட்டிக்கவராகப் போனதற்கு நீங்கள்தானே காரணம்."

"ஆமாம்."

"அரிஞ்சயனைக் கடத்திச் சென்றதும் நீங்கள் தானே?"

"ஆமாம்."

"நீங்கள் இன்னும் என்ன செய்யவேண்டும்?" என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான் விமலாதித்தன் மகன்.

"செய்ய வேண்டியது நிரம்ப இருக்கிறது. அரச குமாரி!" என்ற பதில் திடமாகவே வந்தது கரிகாலனிடமிருந்து.

அவன் துணியைக் கண்டு அரசகுமாரி அசந்து போனான். "என்ன துணிவு இவருக்கு? என் குற்றச் சாட்டுகளையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு, இன்னும் செய்ய வேண்டிய தீமை பாக்கியிருக்கிறதாமே!" என்று எண்ணி வியந்து, மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் திரும்பி வசந்த மண்டபத்துக்குச் செல்ல ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான். இம் முறை அவன் செல்ல முயன்றதைக் கரிகாலன் பேச்சுத் தடுக்கவில்லை. அவன் பவமான கரம் தடுத்தது.

இருப்பீறும் வலிய அவன் கை அவன் பூக்கரத்தில் மேல் பருகியை பிடித்திழுத்தது. அவனைத் திருப்பிப் பழைய நிலையில் திறத்தி வைத்தது அப்பா! அந்தப் பிடியில்தான் எத்தனை அழுத்தம். 'இந்த மேல்வலிய கரங்களுக்கு இத்தனை பலமா?' என்று ஆச்சரியப்பட்டுப் போன அரசுமாரி, அவன் முரட்டுப் பிடியின் காரணமாகக் கன்னி சிலத்துவிட்ட கையின் வலி தாளாது சற்று முகத்தைவும் களித்தான் அவன் காதலினால் ஏற்பட்ட ஸ்பிரிங் ஸ்பரிசத்தினால் ஏற்பட்ட வலி. இன்னும் அவன் இதயத்துக்குப் பெரும் இதமாலிருந்தன. அவன் அப்படித் தைவல் பிடித்த நேரத்திலேயே, அதுமேல் உணராத பேருண்மையை உணர்ந்து கொண்ட மன்னன் மகன், தன் மீதே பெரும் சிறுதம் கொண்டான். அவனிடம் முதல் சத்திப்பிலேயே ஏற்பட்ட அன்பு எத்தனை ஆழமாகத் தன் உள்ளத்துள்ளே வளர்ந்துவிட்டது என்பதை நினைத்தப் பார்த்து, 'எத்தனை கயவனிடம் என் நெஞ்சத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டேன்' என்று ஏங்கினான். அந்த ஏக்கம் பேருஞ்சலாகவும் வெளி வந்தது.

யாருடைய உள்ளக் கிடக்கையையும் ஊடுக்கவல்ல பேரறிவு படைத்த தர்க்க சாஸ்திரியான கரிகாலன், அவன் கருத்திலே முனைத்து அவனை எரித்துக் கொண்டிருந்த எண்ணப் பொறிகளைத் திண்ணமாக அறிந்து கொண்டானானாலும், மீண்டும் தன் ஸ்பரிசத்தால் அப்பொறிகளை விசிறிப் பெரு நெருப்பாக்கி, அந்த ஏந்திழையின் பலவிதைதப பயன்படுத்திக் கொள்ள இஷ்டப்படாது வளாய்ச் சிறிது விவடி நின்று மீண்டும் மரத்தில் சாய்ந்த கொண்டு அவனை நோக்கி, "அரசகுமாரி! தங்களைத் தீண்டியதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்" என்றான்.

"இதில் மன்னிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? நீங்கள் இதவரை நடந்துகொண்ட முறையின் சிகரம் இது" என்று சிறிதான் மன்னன் மகன்.

"அரசகுமாரி! ஊர் பேர் தெரியாத கரிகாலன் வேங்கி நாட்டு இனவாசியைத் தொட்டு திறத்தியது பிசகுதான்" என்று ஏதோ சொல்லப்போன கரிகாலன் பேச்சைப் பாலியிலேயே வெட்டிய நிரஞ்சனாதேவி, "பிசகு என்று தெரிந்தும், அதைச் செய்ய வேண்டிய அவசியமென்ன?" என்று கேட்டாள்.

"அவசியம் இருக்கிறது. அரசகுமாரி! வேங்கி நாட்டின் பற்காலம், அதற்காக நான் செய்ய வேண்டிய பணி, இவற்றைப் பற்றிய அவசியம்."

"வேங்கி நாட்டின் பற்காலம்! அதற்காக நீங்கள் செய்யவேண்டிய பணி! ஊம்!" என்று அவன் லார்த்தை களையே கொறுப்படைந் திரும்பியும் உதிர்த்து, ஒரு 'ஊம்' கார்த்தையும் தொட்டினான் நிரஞ்சனாதேவி.

அந்த வேறுபாையோ ஹூங்காரத்தையோ லட்சியம் செய்யாமல் மீண்டும் சொன்னான் கரிகாலன், "உங்கள் அவநம்பிக்கையை அகற்றுவது கடினம் அரசகுமாரி, ஆனால் காலம் உண்மையை அறிவுறுத்தும்" என்று.

"எந்த உண்மை?"

"நான் ஒருவனே வேங்கி நாட்டின் உங்கள் உண்மை ஊழியன் என்ற உண்மை."

"உண்மை ஊழியர் தான் என் அத்தரங்க ஊழியனைக் கடத்திச் சென்றாரோ?"

"யார் அத்தரங்க ஊழியன்? அரிஞ்சயனா?"

"ஆமாம். அதுவும் இல்லையென்று சொல்வீர்கள் போல் இருக்கிறது?"

"அதையும் காலம் வினக்கும் அரசகுமாரி. அரிஞ்சயன் ஜெயசிம்மனின் ஒற்றன். உங்கள் சதியை அம்பலமாக்கி உங்களையும் உங்கள் சகோதரரையும் ஒழித்துக்கட்ட ஜெயசிம்மன் திரட்டிய சதுரங்கக் காப்பகலில் அவன் முக்கிய

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.